168 forint

TIFFANY

tavaszi különszám

SUSANNE SIMMS
INGÁZÓ SZÍVEK

PAMELA LIND
VEZETNI TUDNI KELL

NORA POWERS
SZERESS, HA MERSZ!

vágy, szenvedély, szerelem

SUZANNE SIMMS: Ingázó Szívek

Miután Mandra megismerkedik Haralddal, az elbűvölő egyéniségű szobrászművésszel, érzései teljesen összezavarodnak. A munkája ugyan New Yorkhoz köti, mégsem tud ellenállni a kísértésnek: újból és újból leutazik a férfi vidéki farmjára, hogy ott fonó perceket töltsenek egymás karjában...

Pamela Lind: Vezetni Tudni Kell

Meglepetésként éri Sharont: régen elhunytnak hitt apja pár napja halt meg, s égy farmot meg egy vállalatot hagyott rá. Mindezt csak tetézi, hogy a temetésre érkezvén a vonzó Kent találja a birtokon, akire apja ráruházta a cég ellenőrzési jogát, ezzel megnehezítve Sharon dolgát...

Nora Powers: Szeress, Ha Mersz!

Anita nem gondolta volna, hogy újságíró létére egyszer színjátszásra adja a fejét. Amikor azonban Daniel, Oki Vegas fényképésze megkéri, hogy játssza el oldalán egy rövid jelenetben szerelmesének, a kacér táncosnőnek a szerepét, nem tud ellenállni a csábításnak...

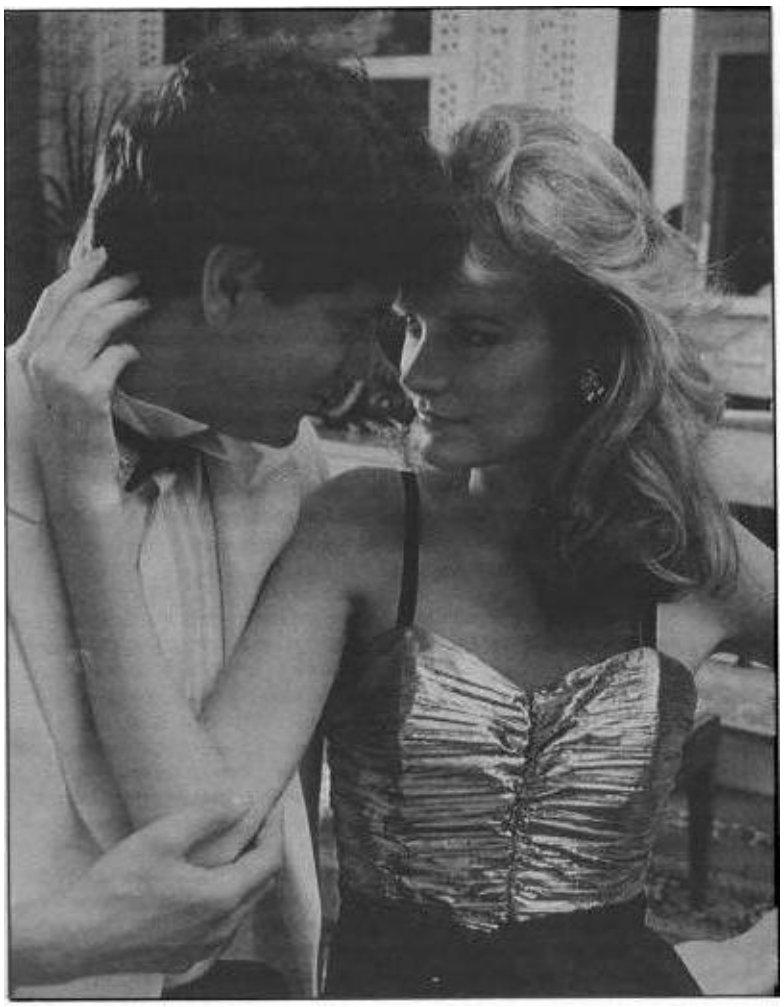

Suzanne Simms :Ingázó szívek

Mandrának mindene a munkája. Egy híres műkereskedésben dolgozik, s el sem tudja képzelni az életét a nyüzsgő New Yorkon kívül. Barátnője azonban egy nap lenyűgöző szobrot mutat neki. A lány rögtön elhatározza, hogy meg kell nyernie műkereskedése számára azt a művészt, aki ilyen egyedülálló alkotásra képes. Elutazik hát Harald Renton birtokára, s attól a naptól kezdve nem is érzi már oly szörnyűnek a vidéki életet...

1. FEJEZET

Már messziről megütötte Mandra Blake fülét a nappaliból kiszűrődő vidám hangzavar és halk háttérmuzsika. Végigment a jól ismert előszobán, és belépett a terembe, ahol az estélyt tartották. Az ajtóban egy pillanatra megállt. A vendégek abbahagyták a társalgást, és csodálattal nézték a belépő lányt. Mandra feltűnő jelenség volt

Kifejezésteli arcát dús, szőke haj övezte. Egyébként is szokatlanul magas volt, de most még tűsarkú cipőt is viselt.

Mandra már gyermekkorában észrevette, hogy magassága bizonyos fölényt és magabiztosságot nyújt számára az osztálytársaival szemben. Ennek az önbizalomnak később nagy hasznát vette. Nem volt ugyanis könnyű, hogy nő létére elismertesse magát a New York-i művészvilágban. Ha nem lett volna ilyen erős egyénisége, férfi munkatársai - minden szakmai tudása és tehetsége ellenére - aligha vették volna igazán komolyan.

A lány elfogódottság nélkül nézett körül. Mosolyogva biccentett a teremben felfedezett ismerősök felé.

Végre meglelte a háziasszonyt is. Julie Gregory a vendégek körül szorgoskodott. Üdítőket kínált, újratöltötte a kiürült poharakat Mindezt veleszületett könnyedséggel csinálta. Sohasem látszott hajszoltnak, kimerültnek, mindig mosoly sugárzott az arcáról.

Mandra is önkéntelenül elmosolyodott, ahogy figyelte a csinos asszonyt, akit még Barnardban töltött diákéveiből ismert Az utóbbi időben ugyan szétváltak az útjaik, de a kapcsolat nem szakadt meg közöttük. Ez nem kevés erőfeszítésükbe került, hiszen Mandra hetenként hat vagy gyakran hét napot is dolgozott Julie - aki háziasszony, anya és művésznő volt egy személyben - szintén nem panaszkodhatott, hogy unatkozna.

Julie és Joe Gregory röviddel kislányuk születése előtt Long Islanden vettek egy nagy házat. A háziasszony sugárzó egyénisége rányomta bélyegét az otthonra, amelynek melegsége és eredetisége feledtette, hogy voltaképpen milyen szerény eszközökkel gazdálkodtak a berendezésnél.

Mindenki jól érezte magát Gregoryéknál. Méga szobanövények is olyan buján fejlődtek ebben a szeretetteljes légkörben, hogy egy egész pálmaházat megtölthettek volna. Mandrát furdalta a lelkiismeret, amiért legutóbbi látogatása óta hetek teltek el. Vagy talán hónapok? Az utóbbi időben olyan sok munkája volt, hogy alig engedett meg magának egy-egy órányi kikapcsolódást.

– Mandra! - kiáltott fel Julie, amint megpillantotta barátnőjét, és ölelésre tárt karokkal sietett feléje. Másoknál talán túlzottnak és színpadiasnak tűnt volna ez a szenvedélyes

üdvözlés, Julie Gregorytól azonban őszintének és természetesnek hatott. - Joe már aggódott, hogy talán el sem tudsz ma jönni, de én megnyugtattam, hogy okvetlenül itt leszel!

– Jaj, ne haragudjatok! Nagyon is jól tudom, hogy már ősidők óta nem voltam nálatok - ismerte be Mandra, és átölelte Julie-t. - Káprázatosan jól nézel ki! Látszik, hogy jót tesz neked a kertvárosi élet.

– De még mennyire! - válaszolta élénken Julie. - Neked is meg kellene egyszer próbálnod, Mandra! - Ezzel olyan tárgyra terelte a szót, amelyen gyakran összevesztek. - Biztosan nagyon élveznéd! Túl sokat dolgozol, és túl kevés pihenőt engedélyezel magadnak.

Mandra felnevetett.

– Azt akarod utánozhatatlan tapintatoddal és kedvességeddel értésemre adni, hogy unalmas vagyok?

– Ugyan dehogy! - felelte nyugodtan a másik. - Előbb-utóbb azonban megbosszulja magát, ha folyton csak robotolsz. - Julie hangján érződött, hogy szilárdan meg van győződve saját igazáról. - Biztos vagy benne, hogy megéri az áldozatot? Hiszen alig tudunk időt szakítani arra, hogy néhány órát együtt töltsünk! Régi baráti körünkből senkivel sem tartod a kapcsolatot. – A háziasszony hangjából őszinte sajnálat és némi szomorúság csendült ki. - Látod, már megint kioktatlak, pedig annyira megfogadtam, hogy legalább ma este nem bántalak! - Azzal karon fogta vendégét, és utat tört maguknak a körülöttük nyüzsgő sokaságon keresztül. - Egyszerűen csodálatos itt élni Long Islanden! Meg kellene egyszer próbálnod.

– Talán azért tetszik neked annyira az itteni élet, mert Joe és Stephanie veled vannak - vélte Mandra.

Hangjában nyoma sem volt irigységnek. Harmincéves korára meggyőződésből választotta a független nő életformáját. Amellett pedig világéletében tősgyökeres városlakó volt. Magában szilárdan eltökélte, hogy az is marad.

– Az emberek változnak - felelte Julie, mintha olvasna barátnője gondolataiban. - Egek! Csak szemrehányásokat teszek neked, és közben még itallal sem kínáltalak! - folytatta vidáman.

– Azonkívül okvetlenül be akarok neked mutatni néhány embert. Aztán - és itt jelentőségteljes szünetet tartott - lesz egy kis meglepetésem számodra, ami ugyancsak meg fogja dobogtatni műkereskedői szívedet!

E szavakkal a teraszra vezette vendégét, ahol az egyik sarokban innivalót kínálgattak.

– Ásványvizet kérek egy kis citrommal - fordult Mandra az italokat töltögető fiatalemberhez.

– Tegyél azért bele valami jót is, Tim! - adta ki a parancsot Julie, figyelmen kívül hagyva barátnője óhaját. - Ma nem kell dolgoznod, drágám. Élvezd az estélyt!

– Ahogy parancsolja, nagyságos asszonyom! - tréfálkozott Mandra, és a pohár után nyúlt. Csak legközelebbi barátaival beszélt ilyen könnyed hangnemben. - Mindent megteszek, hogy a háziasszony meg legyen elégedve!

Köztudomású volt, hogy Mandra csak ritkán iszik szeszes italt. Pedig műkereskedőként gyakran kellett kiállításokat megnyitnia, és az ilyen alkalmakkor mindig bőven akadt innivaló. Mandra azonban nem vitte volna ilyen sokra, ha csak önfeledten pezsgőzgetett volna a vendégekkel, akiket csinos külsejével elbűvölt. Sikerét éber szellemének és éles szemének köszönhette. Annak, hogy meglátta azokat az értékeket, amelyeket mások még nem fedeztek fel. Az eredmények mögött kemény munka állt.

Visszafogottságának egyik oka az önfegyelemre való tudatos törekvés volt. Sohasem akarta elengedni magát, hiszen tudta, hogy neki is vannak gyengéi, mint mindenki másnak. Szilárdan eltökélte, hogy sohasem hagyja ezeket felülkerekedni. Meggyőződéssel vallotta,

hogy az egész világ sokkal jobb lenne, ha mindenki több önuralommal rendelkezne. Hiszen ő is ennek köszönheti műkereskedői és üzletasszonyi sikereit.

– Igazán felesleges, hogy Julie magyarázza neki, mennyi áldozatába került mindaz, amit elért! Ingyen nem adnak semmit, és Mandrának bizony sok mindenről le kellett mondania az elmúlt években. Úgy vélte, hogy a hivatást, a házasságot és az anyaságot sikeresen és megerőltetés nélkül összeegyeztetni nemigen lehet. A tökéletes nő csak a mesében létezik.

A férfiak erre már régen rájöttek, és lassan a nők is kezdik felismerni. Nagyon nehéz - ha nem teljesen lehetetlen - mindent egyszerre elérni!

Mandra nagyon is jól tudta, mennyi személyes áldozatot követel a hivatása. Ahogy ott állt barátnője mellett, aki szinte sütkérezett férje szeretetében, láthatta, mit veszített. Az ő életében azonban még nem bukkant fel egy Joe-hoz hasonló férfi. Vagy csak még nem értem rá megkeresni? - szólalt meg egy hang a lelke mélyén. Lehetséges talán, hogy nem akarom értékes perceimet egy férfira pazarolni?

- Örülök, hogy végre találkozunk, Mandra! - lépett hozzá Joe, és mosolya őszinte örömről tanúskodott. - Száz éve a színedet sem láttuk! Hogy van New York legtehetségesebb és legmegszállottabb műkereskedője?

– Köszönöm jól, Joe - válaszolta Mandra. - Az igazat megvallva az utóbbi hónapokban különösen keményen dolgoztam. Ám végül sikerült rávennem Charlotte Masont, hogy Brandleynél kiállítsa a képeit. Most a fejem búbjáig el vagyok merülve a tárlat előkészítő munkálataiban. Nincs kedvetek eljönni a megnyitóra?

– Ezer örömmel! - kiáltott lelkesen Julie, hiszen tudta, hogy barátnőjének ez mennyire fontos. - Fogadd őszinte elismerésemet! Sohasem hittem volna, hogy Charlotte Mason valaha rászánja magát, és kapcsolatba lép egy műkereskedéssel. Hiszen mindig akkora súlyt fektetett a függetlenségére!

– És mikor lesz a tekintélyes Brandley Műkereskedésből még sikeresebb Brandley és Blake Műkereskedés? - érdeklődött Joe félig komolyan, félig tréfásan. Mindenki tudta, hogy ez lenne a következő lépés Mandra pályáján. Ezért is dolgozik oly fáradhatatlanul.

– A hivatalos bejelentés még korai lenne. Annyit azonban mondhatok, hogy a lehetőséget már komolyan fontolgatjuk-felelte a lány, a rá jellemző óvatossággal.

– Ó, Mandra, annyira kívánom neked, hogy sikerüljön! - kiáltott Julie, lelkesen megszorítva barátnője karját. - Igazán megérdemled, hogy társtulajdonos legyél!

– Most leginkább az érdekel, mikor kaphatnék néhány új művet Julie Gregory művésznőtől - váltott témát Mandra. Kereskedőként megtanulta, hogy mindig okosabb a saját munkája helyett a művészéről beszélni, még akkor is, ha az a legjobb barátnője. - Az elmúlt héten Myra Blackburn érdeklődött, hogy van-e valami új festményünk számára. Nem akartam egyszerűen nemet mondani, inkább elmeséltem, hogy a hétvégén találkozom veled. Hétfő reggel határozott választ kell adnom, hogy tudok-e neki egy akvarellt szerezni tőled.

– Attól félek, Mrs. Blackburnnek még egy darabig türelmesnek kell lennie - jegyezte meg vidáman Julie. - Egek, ez a nő már négyet begyűjtött a legjobb munkáim közül! Mit csinál velük tulajdonképpen?

Mandra nem tudta visszafojtani a nevetését.

– Jó ízlése van! Ne feledd, hogy az én lakásomban is két képed díszeleg.

– No persze, de te a legjobb barátnőm vagy - tréfálkozott Julié.

– Fordítsuk komolyra a szót - szakította félbe Joe a két nő vidám évődését. - Tavasszal megpróbáltuk úgy összeegyeztetni az időbeosztásunkat, hogy Julie többet tudjon festeni. Ez azonban sajnos nehéz feladatnak bizonyult! Még magunkra is alig maradt időnk. Nekem mint

egyetemi tanárnak rengeteg munkám van, Julie hetenként kétszer tanfolyamra jár, nem is beszélve Stephanie-ról és a háztartásról. Remélem, hogy nyáron kevesebb órám lesz, és akkor segíteni tudok a házimunkában, hogy a feleségem ráérjen a festészettel foglalkozni.

Julie megfogta Joe kezét

– Mikor Joe-val összeházasodtunk, mindketten tudtuk, hogy a házastársaknak kötelezettségeik vannak egymással szemben. Azután megszületett Stephanie, és most már érte is felelősek vagyunk. Nagyon szeretem a festészetet, de nem az az elsődleges az életemben. Joe és Stephanie állnak a legelső helyen.

– Számomra is a család a legfontosabb - szorította magához a feleségét Joe.

Mandrának mégiscsak be kellett vallania, hogy irigyli a boldogságukat Egymás iránti szeretetük fontosabb számukra, mint Joe egyetemi vagy Julie művészi pályafutása!

– Akkor tehát meg kell mondanom szegény Myra Blackburnnek, hogy még várnia kell - sóhajtott a lány, mire mindhárman elnevették magukat.

Mandra munkájához hozzátartozott, hogy rendszeresen részt kellett vennie különböző megnyitóünnepségeken és fogadásokon. Ennek következtében bizonyos idő múlva minden összejövetelen unatkozni kezdett. Csak az a lehetőség érdekelte, hogy esetleg felfedez egy új tehetséget, vagy — mint Charlotte Mason esetében - egy ismert művészt megnyer a kiállítóterem számára. Mandra nagyon szerette a hivatását, a vele járó társadalmi kötelezettségeket viszont nem. Becsvágya azonban mindig győzedelmeskedett azokban a pillanatokban, amikor legszívesebben egy jó könyvvel ágyba bújt volna.

Másrészről viszont nem szeretett visszavonultan élni. New Yorkot olyan szenvedélyesen szerette, ahogy csak az képes, aki ott született, és ott nőtt fel. Imádta a város nyüzsgő forgatagát és pezsgő szellemi életét, noha nem mindig volt ideje kihasználni a lehetőségeket.

A lány még egyet kortyolt az italából. Hála az égnek, Julie-ék estélyei messze felülmúlják az átlagot! Baráti körüket különféle érdekes emberek alkották. Voltak közöttük művészek, egyetemi tanárok, szomszédok és régi barátok, mint Mandra.

Egy darabig a kortárs amerikai irodalomról vitatkozott a lány néhány vendéggel. Aztán újra kiment a teraszra, hogy még egy italt kéljen. Ezúttal azonban tejesen alkoholmenteset.

– Vagy úgy! - hangzott fel egy jól ismert hang a háta mögött. - Ha egy pillanatra nem nézek oda, máris megszeged a parancsomat!

– Ó, Julie! Nagyszerű az estélyed! - igyekezett Mandra gyorsan másra terelni a szót.

– Köszönöm a bókot - nevetett a háziasszony, és karon fogta a vendégét. - Felkészültél a meglepetésre, amit említettem? - kérdezte titokzatosan.

– De még mennyire! - válaszolta Mandra felajzottan.

– Emlékszel arra a fémszoborra, amelyet karácsonykor mutattam neked?

– Természetesen! Csodálatos munka! Már akkor is mondtam. Ugye egy barátotoktól kaptátok?

Julié meg volt elégedve.

– Örülök, hogy emlékszel. Számítottam is rá! - Megálltak a dolgozószoba ajtaja előtt. - Nemrégiben egy újabb ajándékot kaptunk, azt szeretném megmutatni neked.

Azzal Julie kinyitotta az ajtót, és felgyújtotta a villanyt. Büszkeségtől sugárzó arccal mutatott a műalkotásra.

Néhány másodpercig Mandra csak állt mozdulatlanul, és nem talált szavakat. Tekintete a szobor sima, csillogó felületére szegeződött. A mű tiszta szépsége valósággal megdöbbentette. Ekkora megindultságot csak ritka pillanatokban érzett. Igazi nagy művek

láttán vagy azokon a tavaszi napokon, amikor hirtelen teljes pompájában megmutatkozik a természet minden szépsége. Most úgy érezte, hogy az alkotáson keresztül a művész egyenesen őhozzá szól.

– Olyan, mintha megragadta volna a szabadság lényegét, azután egy pillanatra elvesztette, majd újra megtalálta volna - suttogta végül, és közben észre sem vette, hogy kimondta a gondolatait. Aztán újra áhítatos hallgatásba merült.

Julié meglepetten nézett barátnőjére.

– Nagyon különös, hogy ezt mondod! Amikor a szobor címe után érdeklődtem, Harald gondolkozott pár percig, végül azt felelte: „Szabadság"..

– Lángelme! - állapította meg Mandra. - Mit mondtál, hogy is hívják? - Lassan kezdett magához térni percekig tartó szinte önkívületi állapotából.

– Harald Renton.

– Mr. Renton egészen rendkívüli tehetség. Hogy lehet, hogy nem ismerem? Miért nem láttam még a munkáit? Eltekintve természetesen azoktól, amelyeket te mutattál.

Mandra szakmai önérzetét sértette, hogy még sohasem hallott erről a művészről.

– Tudtommal Harald sohasem adja el a szobrait. A barátainak szokta ajándékozni őket.

– Viccelsz? - nézett hitetlenkedő tekintettel a háziasszonyra Mandra. - Ilyen tehetséges művész egy vagyont kereshetne!

– Haraldnak csak az a fontos, hogy a művei méltó otthonra találjanak - magyarázta Julie, ugyanakkor tudatában volt annak, hogy ez milyen valószínűtlenül hangzik.

– Mindenesetre rendkívül boldog lennék, ha segíthetnék neki, hogy minden munkája „otthonra találjon"! - jegyezte meg Mandra, és közelebb lépett a szoborhoz.

– Ez még annál is nagyszerűbb, mint amit karácsonyra kaptatok. Tökéletes a kidolgozása - fűzte hozzá óvatosan -, még az öntési varratok sem láthatók. Van fogalmad arról, hogy mit ér az ilyesmi? Különösen, ha neves műkereskedés dobja piacra!

Julie zavartan rázta a fejét, Mandra pedig céltudatosan folytatta:

– Szeretném ezt az embert megismerni! Valószínűleg nincs még kapcsolatban a miénkhez hasonló céggel.

– Ebben teljesen biztos vagyok - nevetett Julié. - Jobb, ha elfelejted, csak az idődet fecsérelnéd!

– Akkor is ezt mondta mindenki, amikor Charlotte Masont vettem célba - felelte a barátnője nem csekély szakmai büszkeséggel a hangjában.

– Bevallom, még mindig nem ocsúdtam fel a csodálkozásból, hogy meg tudtad győzni. Hiszen Charlotte Mason mindig is annyira ragaszkodott a függetlenségéhez! Harald azonban, ebben a tekintetben, még nála is rosszabb! Egyáltalán nem érdekli mindaz, amit a kiállítótermek vagy a műkereskedők nyújthatnak neki.

– Azt hiszed, olyan jól ismered, hogy nyilatkozhatsz a nevében - állapította meg nyugodtan Mandra.

– Ezt azért nem állítanám - ismerte be a háziasszony némi gondolkodás után.

– Akkor pedig meg kell ismerkednem vele! Biztosan tudod, hol találom meg - nézett határozottan barátnője szemébe a lány.

– Természetesen - adta meg magát Julie, hiszen tudta, hogy ha Mandra egyszer valamit a fejébe vesz, attól már senki sem tántoríthatja el.

– Nagyszerű! Akkor mondd gyorsán, hol lakik! - ragadta meg az alkalmat a lány, nehogy Julie meggondolja magát.

– Eléggé messze, még kocsival is.

– Nagyon kérlek! Okvetlenül beszélni akarok Mr. Rentonnal! Ha kihajít, akkor zokszó

nélkül tudomásul veszem a döntését. Megígérem, hogy nem leszek tolakodó, hiszen a barátotokról van szó! Álmomban se jutna eszembe, hogy veszélybe sodorjam a barátságotokat.

– Tudom - mosolygott Julié. - Jól van hát, megadom magam. Meggyőztél. Haraldnak Connecticutban, Litchfield közelében van egy kis birtoka. Ha mindenáron fel akarod keresni, legjobb, ha nálunk töltöd az éjszakát, és innen indulsz. Reggel majd Joe-val elmagyarázzuk, hogyan lehet a legegyszerűbben odajutni. Reménytelennek találom ugyan a dolgot, de egy próbálkozást megér.

– Így igaz, az útifelszerelésem pedig amúgy is itt van a kocsimban - mondta magabiztosan Mandra.

A háziasszony leoltotta a szobában a villanyt, és mindketten visszatértek a vendégek közé.

2. FEJEZET

Mandra egy palack jeges teával és egy elemózsiás csomaggal felszerelkezve már kora reggel útnak indult Connecticut felé. Áthajtott az East Riveren átívelő hídon, elhagyta Bronxot, majd egyenesen az államhatár felé tartott.

A lány számára kellemes meglepetés volt a szelíden lankás connecticuti táj elszórtan elhelyezkedő magányos gazdaságaival. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy ez a békességet és nyugalmat árasztó vidék kocsival csupán néhány órányira van New Yorktól. Az út mindkét oldalán dús legelők terültek el, és keskeny, kanyargós ösvények vezettek a fák között megbúvó csinos fehér házakhoz. Az egész rendkívül festőinek hatott

Mandra letért az út padkájára, és egy kis pihenőt tartott. Elfogyasztotta a tízórait, amelyet Julie csomagolt számára, és megitta hozzá a maradék teát

Ily módon felfrissülve már elég erőt érzett magában ahhoz, hogy szembenézzen a nagyszerű, de különc Mr. Rentonnal. Figyelmesen tanulmányozta a Julie által felvázolt térképet, és megállapította, hogy a birtok már nem lehet messze.

A kapuhoz érve a levélszekrényen fakult feliratot pillantott meg. A rajta álló név nem egyezett a keresettel. Harald Renton valószínűleg nem vette magának a fáradságot, hogy kijavítsa a címkét Vagy talán készakarva rejtőzködik? A lány rosszallóan csóválta a fejét

Behajtott az udvarra, és megállt egy ütött-kopott öreg kocsi mellett, amelyen a zöldnek legalább három árnyalata volt felfedezhető. Mandra gyors mozdulattal végigsimított a haján, ellenőrizte külsejét a visszapillantó tükörben, majd fogta a táskáját, és kiszállt. Végre jólesően kinyújtózhatott!

Amint a ház bejáratához közeledett, idegesség lett rajta úrrá. A küszöbön álló találkozás Harald Rentonnal sokkal jobban felizgatta, mintsem számított rá. Mély lélegzetet vett, mielőtt csengetett volna.

Néma csend... Ezek szerint nincs otthon! A lány egy darabig tanácstalanul álldogált az ajtónál, és közben mélyen beszippantotta a levegőben keveredő különféle illatokat. Végül tölcsért csinált a kezéből, és elkiáltotta magát:

– Hahó!

Hát ezt meg miért csinálom? - csodálkozott el magán. Máskor sohasem használom ezt a nevetséges szót! Miután azonban most sem jött semmi válasz, körülnézett az udvaron. Talált egy hatalmas istállót; amelynek tárva-nyitva állt az ajtaja. Várakozásteli izgalommal lépett be.

Belül tehenek szaga keveredett a régi fáéval és a friss széna édes illatával. Mindez egy régi gyermekkori kirándulás emlékét idézte fel a lányban.

A tető nyílásán besütött a nap, és megvilágította egy szénát forgató férfi meztelen felsőtestét. Napbarnított bőre és feszes izmai elárulták, hogy gyakran végez szabad levegőn testi munkát.

A lány egy darabig némán és csodálattal figyelte a férfi izmainak mozgását. Végül összeszedte a bátorságát, közelebb lépett, és megszólalt:

– Bocsánatot kérek, Harald Rentont keresem!

A férfi egy pillanatra abbahagyta a munkát, és hanyagul a vasvillára támaszkodott. Mély, dallamos hangon válaszolt:

– Én vagyok Harald Renton.

Amikor Mandra belépett a poros istállóba, talán sejtette, hogy itt fogja találni a ház urát. Most mégis a döbbenet erejével hatott rá, hogy ez a barna hajú óriás nem más, mint a tehetséges művész.

A lány idegesen babrálta selyemblúzának gallérját.

– Tehát maga Harald Renton, a művész? - kérdezte kétkedőn.

A férfi borostyánszínű szeméből eltűnt a barátságos kifejezés, és helyét bizalmatlanság foglalta el. Lassan tejesen felegyenesedett. Most látszott, hogy még Mandránál is magasabb.

– Ki mondta magának, hogy művész vagyok?

– Nem kellett azt senkinek sem mondania, Mr. Renton - mosolygott sokatmondóan a lány. - Volt szerencsém két művét látni Gregoryéknál.

– Tehát ismeri Julie-t és Joe-t - jegyezte még a házigazda, és újra munkához látott. Amikor elkészült, falnak támasztotta a vasvillát, és várta a további magyarázatot

– Nagyon jó barátaim - mesélte nyugodtan a lány. Érezte: nagyon fontos, hogy először megnyerje a férfi bizalmát. Csak azután hozakodhat elő jövetele valódi céljával. - Julie meg én együtt jártunk egyetemre, Stephanie pedig a keresztlányom.

Mandra csak némi habozás után merte folytatni a kocsiban már végiggondolt szöveget

– Akkor láttam először egy szobrát, amikor karácsonykor Julie-éknál jártam. Tegnap este pedig megmutatták azt a művét, amelyet nemrégiben kaptak magától. Nagyon mély benyomást gyakorolt rám, Mr. Renton! Teljesen magával ragadott Egyszerűen meg kellett ismernem azt a művészt, aki így lelket tud lehelni a fémbe!

Mandra dicsérete teljesen őszintén hangzott.

– Csak nem azt akarja elhitetni velem, hogy miattam tette meg ezt a hosszú utat Long Islandtől idáig? - kérdezte Harald hitetlenkedve.

– De bizony! Már reggel nyolckor elindultam, hogy felkeressem.

Harald lekapott a szögről egy kifakult inget, és hanyagul a vállára vetette. Figyelmesen és némi derültséggel a tekintetében szemlélte a látogatót.

– Ugye azért magának is van neve? - jegyezte meg, majd a lány mellett gyors léptekkel elhaladva kiment az istállóból.

Mandra egy pillanatra tanácstalanul állva maradt, mielőtt megkísérelte volna követni. Magas sarkú cipőjében ugyanis ez egyáltalában nem volt könnyű! Általában minden férfival lépést tudott tartani, a szó szoros és átvitt értelmében is. Legalábbis eddig!

– Jaj, bocsásson meg! Be kellett volna mutatkoznom. Mandra Blake vagyok.

Harald megállt, és természetes közvetlenséggel a lány felé fordult.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Blake. Kér egy kis frissítőt?

– Köszönettel elfogadom - egyezett bele a vendég. - Borzasztóan szomjas vagyok.

– Én is megszomjaztam - tette hozzá a másik. - Itt az istállóban mindig nagyon száraz és poros a levegő.

Együtt vágtak át az udvaron. A lány észrevette, hogy Harald igyekszik lassan menni, hogy ő lépést tudjon tartani vele. Mandra megfogadta, hogy soha többé nem fogja megmosolyogni magában alacsonyabb barátait. Alig öt perce ismeri ezt az embert, és máris milyen értékes leckét adott neki szerénységből!

Ahogy a ház közelébe értek, Harald hirtelen megtorpant

– Egy pillanat! - mondta, és minden további magyarázat nélkül a lány kezébe nyomta az ingét

A látogató csak most vette észre a veranda közelében lévő régimódi szivattyús kutat. Ilyesmit eddig csak a televízióban vagy a moziban látott. Érdeklődéssel figyelte, ahogy a férfi megragadja a fémkart, és egyre gyorsuló mozdulatokkal szivattyúzni kezd. Néhány perc múlva friss, tiszta víz kezdett ömleni a csapból. Harald a vízsugár alá hajolt, és a nyakára, karjára, mellkasára engedte a vizet.

Mandra csodálattal nézte az izmoktól feszes testet. Igyekezett elhitetni magával, hogy most is csak műértő szeme gyönyörködik a tökéletes formákban. Egy belső hang azonban azt súgta, hogy a benne rejtőzködő nő figyeli olyan érdeklődéssel a férfit.

Amikor Harald megtörülközött, határozottan vendége szemébe nézett, elvette tőle az inget, és csak ennyit mondott:

– Köszönöm!

– Nagyon szívesen - válaszolta barátságosan Mandra, és közben érezte, hogy a férfi nagyon is helyesen értelmezte a tekintetét.

– Most pedig jön a jó hideg frissítő, amit ígértem! - jelentette be vidáman a házigazda, majd kinyitotta az ajtót, és betessékelte a vendéget.

Kellemes meglepetésként érte a lányt, hogy egy tiszta, rendes konyhába léptek. Mandrának átfutott az agyán, hogy az övé nem lenne ilyen takaros, hanem járna hozzá hetenként kétszer egy bejárónő. Vajon Mr. Rentonnak is van segítsége, vagy egyszerűen maga tartja rendben a házát?

A konyha felszerelése régies volt. Úgy látszott azonban, hogy a némileg elöregedett eszközök még jó állapotban vannak. Az egész azt a benyomást keltette, hogy a ház ura szándékosan nem tart lépést a korral. A vendég lelkes csodálattal nézett körül.

Közben a házigazda a hűtőszekrényhez lépett.

– Van tej, friss gyümölcslé és jégbe hűtött sör. Mit iszik?

– Ugyanazt, amit maga - mosolygott kedvesen Mandra.

– Akkor a hideg sörnél maradunk - határozott a férfi. Elővett két dobozos sört, és az egyiket átnyújtotta a lánynak. - Van kedve kiülni a verandára? Ebben a napszakban nagyon kellemes ott.

– Remek ötlet! - lelkesedett a látogató.

Harald egy hasonlóan szép, de régimódian berendezett szobán vezette keresztül vendégét. A lánynak a „tiszta szoba" kifejezés villant át az agyán. Az üvegezett verandáról csodálatos kilátás nyílt az előttük elterülő zöld mezőre. A messzeségben egy kacsaúsztató méretű tavacska csillogott.

Kint teljes csend és béke honolt. A sörösdoboz pukkanásán kívül más nesz nem hallatszott. Mandra álmában sem hitte volna, hogy valaha ilyen békés vidéki hangulatban fog sörözni egy vadidegennel.

A lány bosszúsan vallotta be önmagának, hogy tekintete a szükségesnél gyakrabban pihen meg Harald Rentonon. Ilyen tehát az az ember, akit okvetlenül meg akartam ismerni, töprengett. Nem akartam Julie-ra hallgatni. Most már értem, miért próbált lebeszélni.

Harald Renton egészen más volt, mint ahogy Mandra elképzelte. Őszülő halántékú,

idősebb urat várt, aki érzékeny lelkű, de kemény tartású. Most pedig egy erőteljes, maga korabeli fiatalember ül vele szemben!

Ez a hallgatag óriás különös testi vonzerőt gyakorolt rá. Noha magassága lenyűgöző volt, a lány gyorsan felismerte, hogy nem a külseje különbözteti meg annyira a többi férfitól. Harald Rentonból belső nyugalom és erő sugárzott. Erről tanúskodott magabiztos, de egyáltalán nem fölényes tekintete is. A lány szeretett volna minél többet megtudni a férfiról és a művészről. Érezte azonban, hogy nagyon óvatosnak kell lennie.

– Mr. Renton...

– Hívjon csak nyugodtan Haraldnak - mosolygott a lányra. - Én mindenesetre Mandrának fogom szólítani, noha a Miss Blake jobban illik magához. Ugye igazam van?

– Igen - válaszolta a lány, és csodálkozott, hogy a kérdést nem érzi tolakodónak.

– Fogadni mernék, hogy New York-i - folytatta Harald.

Mandra kortyolt egyet a sörből.

– Igen. New Yorkban születtem, és ott is fogok meghalni.

Harald fürkészően nézett látogatójára.

– Meg mernék esküdni, hogy maga üzletasszony, mégpedig sikeres. - Látszott, hogy a férfi élvezi ezt a játékot. - Hajszíne kétségtelenül eredeti. Kora körülbelül huszonöt és harminc év körül lehet

Harald felvonta a szemöldökét, és várakozásteljesen nézett a lányra.

– Harmincéves vagyok - vallotta be Mandra. Végül is a magafajta felvilágosult gondolkozású nők nem csinálnak titkot a korukból!

Harald most a lány testi felépítését kezdte szemügyre venni.

– Magassága körülbelül egy méter hetvenöt Súlya...

Mandra a torkát köszörülte, hogy félbeszakítsa. Ha így folytatja, következőnek a melltartóm méretét fogja megbecsülni, és alighanem abban sem fog tévedni, gondolta nyugtalanul.

– Fiatalabb korában talán vásári mutatványosként azzal kereste a kenyerét, hogy megbecsülte az emberek magasságát és súlyát?

– Sajnos ki kell ábrándítanom, ilyen sikerekkel nem dicsekedhetek. Valaha nagy gondot fordítottam arra, hogy gyorsan meg tudjam becsülni az emberek termetét. Tudja, amolyan foglalkozási ártalom.

– Az valamennyiünknek van - jegyezte meg töprengve Mandra. Tekintetét a tó felé irányítva gondolataiba merült.

Harald kellemes hangja zökkentette ki a lányt tűnődéséből.

– Magának milyen foglalkozási ártalma van, Mandra?

– Hajlamos vagyok az érzelmi elsekélyesedésre - vallotta be őszintén a lány. - A hivatásom minden időmet és erőmet felemészti, másra nem marad hely az életemben - sóhajtott szomorúan.

– A munkájában tehát örömét leli - állapította meg Harald.

– Ó, igen. Nagyon boldog vagyok, ha felfedezek egy tehetséges művészt, vagy ha olyan kiállítást sikerül rendeznem, amely mind nekem, mind a művésznek igazán tetszik.

Mandra úgy érezte, elérkezett az ideje, hogy felfedje foglalkozását. Határozottan a férfi szemébe nézett, és folytatta:

– Bizonyára rájött már, hogy műkereskedő vagyok.

– Nagyjából igen.

– Brandleynél dolgozom - mondta, és figyelte a hatást. A férfinak azonban szemmel láthatóan nem mondott semmit a név. - Brandley New York legtekintélyesebb kiállítóterme -

magyarázta Mandra. - Csak a legkiválóbb művészekkel foglalkozunk. Mihelyt megláttam a szobrait, azonnal tudtam, hogy maga az általunk keresett kivételes tehetségek közé tartozik.

– Kétlem, hogy azért tette meg ezt a hosszú utat ebben a hőségben, hogy bókokkal kényeztessen - nevetett Harald.

– Bevallom, hogy szeretném magát megnyerni a műkereskedésünk számára - folytatta a lány a megszokott hivatalos hangnemben. Igyekezett minden meggyőző erejét latba vetni. - Megfelelő hírverés és néhány kiállítás után maga kétségtelenül híres művész lenne. A Brandley Műkereskedés segítségével nemzetközi hírnévre tehet szert, és egy vagyont kereshet.

– Természetesen nagyra értékelem az ajánlatát. Engem azonban semmiféle kiállítás sem érdekel. Sem Brandleynél, sem máshol.

– Ezt nem mondhatja komolyan!

Az üzletasszony hitetlenkedve mosolygott.

– De bizony! - felelte a szobrász továbbra is jókedvűen. - Hogy egyszerűen és érthetően fejezzem ki magam; nem törekszem sem pénzre, sem hírnévre.

– A maga művei túl jók ahhoz, hogy ismeretlenségben maradjanak! Az emberiségnek joga van ahhoz, hogy lássa őket. Szükségük van mindarra a szépségre és ihletettségre, amelyet magától kaphatnak - érvelt Mandra, és minden szava szíve legmélyéről jött. - A művésznek az a feladata, hogy segítsen embertársainak megérteni a világot.

– Elhiszem, hogy őszintén meg van győződve arról, amit mond. Én viszont majdnem biztos vagyok benne, hogy a világ egészen jól megvan a művészetem nélkül is. Ezek az én szobraim, és azt csinálok velük, ami nekem tetszik!

– De hát miért nem adja el őket? - érdeklődött Mandra, és őszintén szerette volna megérteni a férfit.

– Boldog vagyok, ha olyanoknak ajándékozhatom őket, mint Joe és Julie - folytatta Harald távolba révedő tekintettel. - Engem elsősorban maga az alkotási folyamat érdekel. Számomra az már másodrangú kérdés, hogy mi történik az elkészült művel. A művészettel foglalkozó üzleti világgal pedig végképp nem szeretnék kapcsolatba kerülni.

– Értem - felelte halkan a lány.

Világos volt, hogy pillanatnyilag semmi értelme tovább vitatkoznia. - Jobb haditervet kell kieszelnie, mielőtt újra támadásba lendül. Meg is fogja tenni! Hiszen mindenkinek vannak álmai és céljai. Még az olyan embernek is, mint Harald Renton! Csak rá kell jönnie, mi a gyöngéje!

– Ezt a kérdést tehát elintéztük - zárta le a beszélgetést a házigazda. - Megmutathatom magának a birtokomat?

Mandra ijedten pillantott drága bőrcipőjére.

– Attól tartok, nem vagyok megfelelően öltözve.

– Nincs magánál bakancs?

– Bakancs? - kérdezett vissza a lány értetlenül. - Iskoláskoromban hordtam olyat utoljára, az pedig már elég régen volt.

Harald ruganyos mozdulattal felállt. Ajka körül gunyoros mosoly játszadozott.

– Azt hiszem, találok magának valami megfelelő cipőt. Valóban nem teheti tönkre a tűsarkú cipellőit - jegyezte meg, és elhagyta a verandát.

Mandra bosszúsan követte házigazdáját. Még hogy cipellői! Amikor tegnap New Yorkból eljött, nem számított arra, hogy túrabakancsra is szüksége lesz. Megfelelően volt öltözve, legalábbis városi szemmel nézve. Nem gondolhatta, hogy egy átkozott vidéki gazdaságba kerül!

Mandrát azonban leginkább az az egyre erősödő felismerés zavarta, hogy ezt a férfit valahogy szórakoztatónak találja. Úgy tűnt, minden vidámságot vált ki belőle, és néha csak nehezen tudja visszafojtani a nevetését.

Harald legalább nem tartozik azon férfiak közé, akik felsőbbrendű lényeknek tekintik magukat, és lenézik a nőket. Ebből a fajtából már éppen eléggel találkozott Mandra ahhoz, hogy azonnal felismerje! Nem, Harald egyszerűen csak nem veszi komolyan őt, vagy azt, amit mond. De ennek semmi köze ahhoz, hogy történetesen éppen nővel van dolga.

Harald Renton nyilvánvalóan felülemelkedett a mindennapi élet olyan apróságain, mint hogy az embernek gondoskodnia kell a megélhetéséről.

Ezt a gondolkodást azonban kevesen engedhetik meg maguknak! A magasabb szellemi célok nagyon értékesek és szépek, de a lakbért vagy a villanyszámlát kifizetni csak anyagi eszközökkel lehet.

Harald eltűnt a konyhából nyíló óriási kamrában, ahol meglehetős zajjal kutatott a különböző holmik között. Amikor újra előkerült, egy pár ódivatú női bakancs volt a kezében.

– Ez biztosan jó lesz - mondta a férfi a helyzethez illőnél komolyabb hangon. - Keresek zoknit is.

Zoknit? Valóban zoknit mondott?

– Ugye térdharisnyát hord? - kérdezte a férfi az ajtóban állva.

Mandra nem akart hinni a fülének.

– Hogyan?

Mi köze van ennek az alaknak ahhoz, hogy mit hord!

Harald egyik kezét farmernadrágja övébe dugta. Keskeny csípője szinte vonzotta a lány tekintetét.

– Azt kérdeztem, hogy térdharisnyát hord-e...

– Értettem a kérdést, Mr. Renton! - fakadt ki a lány éles hangon. - Csak azt szeretném tudni, hogy miért érdekli ez annyira magát!

Öntudatosan megrázta szőke fürtjeit.

Harald huncutul mosolygott.

– Csak azért érdekel, Miss Blake, mert ha a zoknit nejlonharisnyára húzza, könnyen felhólyagosodik a lába.

– Értem-felelte Mandra kissé nyugtalanul, de szilárdan elhatározta, hogy nem mutatja ki bizonytalanságát. - Ha megmutatja, hol van a fürdőszoba, gyorsan átöltözöm.

– Az előszobából nyílik, a második ajtó balra - felelte Harald kurtán.

Az első ajtó nyitva volt. Mandra kíváncsian bepillantott rajta. Akármi is lehetett az eredeti rendeltetése ennek a helyiségnek, most dolgozószobaként szolgált. Egyszerűen és szerényen volt berendezve. A bútorzat hatalmas íróasztalból, székből, karosszékből és egy lámpából állt. Csak a falak mentén sorakozó könyvespolcok oldották a merevséget, és barátságos, meleg hangulatot kölcsönöztek a szobának.

Mandra szerette volna a könyveket közelebbről is szemügyre venni, de ebben a pillanatban nehéz lépteket hallott közeledni, így aztán villámgyorsan besurrant a második ajtón.

Amikor belépett a fürdőszobába, elragadtatásában csaknem felkiáltott. Lábakon álló, porcelán fürdőkádat látott régimódi felszereléssel. Bizonyos körökben előszeretettel díszítették a fürdőszobát régi korok hangulatát idéző csapokkal vagy más szerelvényekkel. Ezek itt nyilvánvalóan már évtizedek óta szolgáltak a helyükön, mégis minden csillogott-villogott.

Miután Mandra lehúzta a térdharisnyáját, gyorsan a tükörbe pillantott. Megigazította a

haját, és egy kicsit kicsinosította magát. Mezítláb tért vissza a konyhába.

Harald az ablaknál állt, és elgondolkodva nézett ki a tájra. Nem hallotta a lány közeledését. Csak akkor fordult meg, amikor Mandra eléggé zajosan letette a székre tűsarkú cipőjét.

A férfi tekintete meglepően kedves volt.

– Már készen is van! - kiáltotta lelkesen, mintha megörült volna neki. - Ez a legkisebb, amit találtam - főzte hozzá, és a konyhaasztalon lévő pamutzoknira mutatott.

– Köszönöm!

Mandra minden teketória nélkül letelepedett a szék karfájára, és felhúzta a zoknit. Nem pontosan az ő mérete volt, de legalább kitöltötte az amúgy is nagy bakancsot.

A lány felállt, és szemügyre vette új lábbelijét, amelyhez először bizony hozzá kellett szoknia. Most, hogy lapos sarkú cipő volt rajta, a nadrág szára a földet súrolta. Mandra bizonytalan pillantást vetett Haraldra, és észrevette annak kisfiús mosolyát.

A férfi hirtelen a lány elé térdelt, és felgyűrte a nadrágszárát. Mindketten érezték a mozdulat meghittségét. Mandra még sokáig érezte a könnyű, cirógató érintést a bőrén.

– Fog ez menni - mondta a férfi. - Ezt pedig a hőguta ellen kell viselnie - tette hozzá, és egyszerűen a lány fejébe nyomta a kezében lévő szalmakalapot. - Néha nagyon erősen tűz a nap. Nem tudnám megbocsátani magamnak, ha napszúrást kapna! - A férfi egy lépést hátrált, és a művész tekintetével szemlélte alkotását. - Nem venné fel valamelyik ingemet? Borzasztó lenne, ha a selyemblúza elszakadna vagy összepiszkolódna.

– Talán igaza van. Ráhúzom a blúzomra.

Mandra öltözéke immár tökéletes volt! Régi, kék munkásinget viselt, térdig felgyűrt nadrággal, amelyhez fehér pamutzokni és bakancs társult. Mindezt egy mélyen a homlokába húzott, ócska szalmakalap egészítette ki.

– Amint a lány felpillantott, tekintete összetalálkozott a férfiéval. Haraldon látszott, hogy ugyancsak mulattatja a látvány.

– Ki ne merészeljen nevetni, Harald Renton! Végül is a maga ötlete volt, hogy ilyen maskarába öltöztessen!

– Dehogy nevetem ki, kicsikém! - mondta a férfi, nehezen türtőztetve magát.

– Ezt ugyan aligha meséli be nekem! — morgott a lány. — Főképpen pedig nem vagyok magának „kicsikém"!

Elragadó! Átkozottul elragadó! - gondolta a férfi. Délután még tetőtől talpig előkelő hölgy volt. Most, ahogy így elnézem, egészen tökéletes parasztlány.

Harald hirtelen előrehajolt, és szájon csókolta a lányt.

Ahogy a férfi újra felegyenesedett, ijedtség tükröződött az arcán. Szemmel láthatólag őt ugyanúgy meglepte váratlan tette, mint a lányt. Egy pillanatig szótlanul álltak egymással szemben, és farkasszemet néztek. Nyilvánvaló volt, hogy Haraldot a pillanatnyi hevület vezérelte. Ajkának könnyed érintése mégis különös érzéseket váltott ki a lányból.

– Jöjjön! - mondta végül Harald, és karját nyújtotta a vendégének.

3. FEJEZET

A friss levegőn Mandra megnyugodott, és visszanyerte valamelyest az önbizalmát.

– Sok állatot tart? - fordult Harald felé, amint elhaladtak az istálló mellett.

– Dehogy. Csak néhány kóbor kutyám és macskám van, meg egy szánalomra méltó, öreg tehenem.

– Nagy a birtok?

– Körülbelül százötven hold. Kérdésére válaszolva, ez nem számít nagynak. Nem magam

gazdálkodom, a legelő nagy részét egy szomszédom bérli. Csak a házat tartottam meg magamnak, és a tóig húzódó rétet.

Ahogy elhagyták az istállót, a lány egy másik, korszerűbb épületet pillantott meg.

– Ezt mire használja? - érdeklődött.

– Ez a műtermem - felelte Harald kurtán, anélkül hogy felajánlotta volna, hogy megmutatja.

Mandrának hirtelen inába szállt a bátorsága, és nem merte megkérni a férfit, hogy vezesse körbe a műtermében. Tisztában volt azzal, hogy a művészeknek e tekintetben igen sajátos nézeteik lehetnek. Bölcsebbnek találta hát, ha megvárja, amíg a szobrász magától ajánlja fel, hogy bevezeti a szentélybe.

Továbbmentek, és kéz a kézben felkapaszkodtak egy dombra. Fentről csodálatos látványt nyújtottak Connecticut dúsan zöldellő rétjei. A távolban templomtorony emelkedett ki a hófehér uradalmi házak és a hozzájuk tartozó gazdasági épületek közül. A békésen legelésző teheneken és a döngicsélve virágról virágra szálló méheken kívül más élőlény nem volt látható.

Mandra lopva a mellette álló férfira pillantott Szinte a bőrén érezte karcsú testének melegét

– Nem érzi magát néha nagyon egyedül itt? - kíváncsiskodott.

– És maga a nagyvárosban? - kérdezett vissza a férfi.

– Előfordul - suttogta a lány, és elhúzta a kezét a férfiéból. Kicsit távolabb lépett tőle, s tekintetével végigpásztázta a környező dombokat, a sötétzöld fenyőerdőket és a tarka, vadvirágos réteket - Nagyon szép itt, és főleg nagyon békés. Talán aki itt született, és itt nőtt fel, nem is érzi magát olyan magányosnak ezen a vidéken.

– Ezt sajnos nem tudom megítélni, mivel nem helybéli vagyok. Már harminckét éves voltam, amikor Connecticutba költöztem. Alig két éve élek itt a birtokon.

– Akkor most harmincnégy éves - jegyezte meg a lány töprengve.

– Hogy egészen pontos legyek, márciusban múltam.

Harald elmosolyodott

– Hol született? - érdeklődött Mandra.

– New York belvárosában.

A lánynak egy pillanatra majdnem elakadt a szava.

– Komolyan mondja, hogy New York-i?

A kérdés majdnem úgy hangzott, mintha lehetetlennek tartaná, hogy ugyanabból a városból származnak.

– Igen - nevetett Harald, és zengő, mély hangja visszhangzott a környező domboldalakon. - Évente emberek százai, sőt ezrei születnek ott. Miért csodálkozik hát, hogy én is közéjük tartozom?

– Nem kelti nagyvárosi ember benyomását - válaszolta zavartan Mandra.

– Ezek szerint azt hitte, hogy egyszerű falusi fiú vagyok, aki egy szerény birtokon nőtt fel!

Látszott, hogy Harald Rentont rendkívül mulattatja ez a gondolat.

– Egyszerű? Ez igazán nem jutott az eszembe! - tiltakozott hevesen a lány. Azonkívül már nem is kifejezetten fiú, fűzte hozzá magában.

Mandra le merte volna fogadni, hogy Harald valaha nagyon is szorosan tartotta kezében a hatalom gyeplőjét A lány kezdetben testi vonzerőnek tulajdonította a férfiból áradó magabiztos kisugárzást. Véleményét azonban hamarosan megváltoztatta. Ennek az erőnek semmi köze a széles vállhoz és az izmos testalkathoz.

– De ez most nem számít — jegyezte meg a férfi. — Mindenesetre önszántamból élek ezen a birtokon. Az itteni élet sok tekintetben egyszerűbb és sokkal megnyugtatóbb is, mint

a nagyvárosi.
Harald arcán látszott, hogy gondolatai messze járnak. A lány tudta, hogy most jobb, ha nem szól hozzá. Amikor végül kizökkent töprengéséből, nem mentegetőzött. Mandra örült ennek, mert elege volt már a jó modor nevében mondott üres és semmitmondó szóvirágokból.
Harald megrázta a fejét.
– Nem tudtam tovább abban a vad, rohanó nyüzsgésben élni, amelynek maga most is a foglya. Egyszerűen nem bírtam tovább!
Igen, gondolta Mandra, New Yorkban tényleg őrült rohanás az élet. Ára van annak, ha valaki azt a várost választja. Mint ahogy a vidéki életnek is megvannak az árnyoldalai. Valamit valamiért! Senkinek sem hullik a siker ingyen az ölébe.
– Jöjjön, Mandra! - nyújtotta a kezét a férfi. Kézen fogva vezette le a lányt a dombról. Leértek a kis zöld völgybe, amelynek közepén a tó csillogott. A vízen vadkacsák úsztak. Mandrának minden oka megvolt, hogy hálás legyen házigazdájának a cipőért és a zokniért, mivel bokáig gázoltak a sűrű fűben.
– Milyen átlátszó a víz! - kiáltott meglepve a lány, ahogy közelebb értek. - Zöldes víztükörre számítottam, és lám, égszínkék!
– Forrás táplálja a tavat - magyarázta Harald olyan hangon, ahogy a városiaknak szokás, akik vidéken a legegyszerűbb dolgokat sem ismerik.
Egy darabig némán álltak, és élvezték a dombok felől fújdogáló szellőt. Egyszerre hangos, éles kutyaugatás törte meg a csendet. Két kutya rohant elő, versenyezve, hogy melyikük ér hamarabb a gazdájához.
– Leülni! - parancsolta erélyesen Harald, ahogy az első odaért, és a nyakába ugrott.
– Hogy hívják őket? - kérdezte Mandra, majd lehajolt, és óvatosan feléjük nyújtotta a kezét. Tenyerét felfelé tartotta, hogy értésükre adja, nincsenek hátsó szándékai.
– Ő Rex - válaszolta a férfi, és közben megsimogatta a zsömleszínű vizslát. Ez a nőstény pedig - a másodiknak célba érkezett keverék kutya felé mutatott - Lady.
– Rex és Lady - ismételte Mandra.
Nevük hallatán a kutyák ugatni kezdtek, és boldogan csóválták a farkukat.
– Szemmel láthatóan nagyon örülnek, hogy megtalálták magát - jegyezte meg a lány.
A két állat körbeugrálta Haraldot.
– Azért ne vezesse félre ez a nagy lelkesedés! - figyelmeztette a férfi.
– Tudják, hogy etetési idő van. Le merném fogadni, hogy farkaséhesek. Nem csoda, biztos megint a szomszéd teheneit kergették.
– Más szóval, megismerik a kezet, amely táplálja őket - mosolygott Mandra.
– Az már biztos! - mondta a férfi vidáman. - Azt hiszem, ideje, hogy mindnyájan hazamenjünk.
A lány figyelte, ahogy Harald versenyt fut a két kutyával a ház felé. Hármójuk felszabadult vidámsága megérintett valamit a szíve legmélyén. Kirekesztettnek érezte magát ebből a meghitt, kedves játékból. Hirtelen rászakadt a magányosság érzése.
Mandra mindig szeretett volna saját kutyát, a városi élet azonban ezt nem tette lehetővé. Kegyetlenségnek tartotta volna, ha egész nap bezárva tart egy állatot, mint ahogy sokan teszik. Azonkívül ideje se lenne a négylábúra. Még egy kutya is különb életet érdemel, mint amilyet ő nyújtani tudna neki!
– Jöjjön maga is, Mandra! - kiáltott feléje Harald.
A lány gyorsan lekapta fejéről a szalmakalapot amely futás közben amúgy is leesett volna, és megpróbálta utolérni a hármast. Végül csak a ház kapujában sikerült a nyomukba érnie.

Harald egy pillanatra eltűnt a házban, majd két ennivalóval púpozott tálkával került elő. Letette őket a földre, a kutyákat pedig várakozásra intette. Azok azonban ügyet sem vetettek rá. A gazdi még vizet töltött a kútnál egy edénybe, és a tányérok mellé helyezte. Rex és Lady úgy estek neki az ételnek, mintha évek óta nem kaptak volna enni.

– Hát te meg ki vagy? - kérdezte Mandra, amikor valami meleg puhaságot érzett a lábához simulni. Közelebbről szemügyre vette a szőrös lényt. Hatalmas cirmos macska dörgölőzött hozzá.

– Ő Merlin.

– Mint a varázsló az Artúr-mondakörben?

– Pontosan - erősítette meg Harald, miközben egy kisebb tálat hozott. - A kandúr valóságos mágus egérfogás dolgában.

– Innen hát a név! - nevetett Mandra. - És mikor lesz szerencsém a családja többi tagját is üdvözölni?

Harald lassan felegyenesedett. Egyik kezét a szeméhez emelve körülkémlelt az udvaron.

– A tehén már valószínűleg az istállóban van. Az ő korában már nem tartja magát semmiféle szabályszerűséghez. A másik macska csatangol valahol. Addig nem szokott mutatkozni, amíg a többiek esznek. Nagyon megválogatja a társaságát.

– Akárcsak a gazdájuk - jegyezte meg Mandra komolyan.

Harald tekintete mintha egy leheletnyit megváltozott volna.

– Bizonyos kor után az emberek egy része is óvatosabban válogatja meg, kivel barátkozik - mondta határozottan. - De miért is beszélünk ilyen komoly dolgokról? Legyen inkább jó kislány, és hozzon két sört a hűtőből! - mosolyodott el, és inge ujjával megtörölte a homlokát. - Ahhoz képest, hogy még csak június közepe van túlságosan nagy a hőség.

A lány megértette a jeladást, és ő is témát váltott.

– Amit idén tavasszal New Yorkban ki kellett állnunk, ahhoz képest ez igazán semmi — kiáltott vissza a konyhából. - Aki csak tehette, elmenekült a városból - tette hozzá.

Kinyitotta a hűtőt, elővette a sört, és a dobozokat egy pillanatra a konyhaasztalra tette, hogy levesse a munkásingét. De mit kezdjen zilált hajával?

Már mindegy, gondolta kissé rosszkedvűen, és kilépett a két dobozos sörrel az udvarra. Végül is látott már rendetlen külsővel! Egyébként is mit számít barátok között a kócos haj?

Különösképp Mandra valóban úgy érezte, hogy Harald és ő jó barátok. Nem is emlékezett már arra, mikor volt utoljára ilyen kellemes délutánja! Akármilyen furcsa is, Haraldnak tökéletesen igaza van: legjobban teszi most, ha elfelejtkezik a gondokról, és egyszerűen élvezi a jelent.

Egymás közvetlen közelében telepedtek le a tornácon. Nyugodtan szemlélődve kortyolgatták a sört, és figyelték a jóllakottan elnyújtózó állatokat. Ebben a békés, felszabadult hangulatban Mandra előtt világossá vált, hogy Harald mennyire más, mint azok a felszínes emberek, akikben eddig egyszerűen a megjelenésével és a magasságával csodálatot tudott kelteni. Nem, itt ezek nem számítanak erénynek!

Harald számára persze nagy előnyt jelent, hogy saját, megszokott környezetében van. Vajon mi lenne a különbség, ha most az én szépen berendezett lakásomban üldögélnénk, és hideg sör helyett édes Martinit kortyolgatnánk? - tűnődött a lány.

Mi különbözteti meg Haraldot annyira azoktól a férfiaktól, akiket eddig ismert? Mi személyiségének a lényege?

Olyan embernek látszik, aki tudja, hogy mit akar, mégsem hat önfejűnek vagy makacsnak. Olyan belső erő és tisztaság sugárzik belőle, amelyet mindenki megirigyelhet! Olyasvalaki, aki békében él önmagával és a világgal. Erről tanúskodik az a nyugodt magabiztosság is,

amellyel a vendégére néz. Ebben rejlik tehát a titka! Mandra úgy irigyelte ezért, mint ahogy még soha senkit!

A házigazda hirtelen kérdése kizökkentette a lányt gondolataiból.

– Szereti a friss zöldséget?- tudakolta felállva. - Tulajdonképpen nem akartam ma este főzni, de szeretném, ha velem vacsorázna!

Mandrának voltaképp vissza kellett volna utasítania a meghívást, kocsiba ülnie, és hazaindulnia. Mindenekelőtt pedig nem lett volna szabad többet innia! Ehelyett azonban így válaszolt:

– Ezer örömmel! Segíthetek valamiben?

– Azonkívül, hogy sikeres üzletasszony, még jó szakácsnő is? - évődött a férfi, és kinyitotta az ajtót vendége előtt.

– A legjobb esetben is csak közepes szakácsnő vagyok - ismerte be Mandra. - Az utasításokat azonban jól tudom követni.

– Akkor megmoshatná a zöldséget - javasolta Harald.

*

A lány úgy találta, hogy ez életének eddigi legkülönösebb vacsorája. Volt paradicsom, uborka, cukkini, kukorica, káposzta, többféle zöldsaláta, sárgarépa, kelbimbó, pepperoni, brokkoli és gomba. Mindezt tejfölből, kaporból, hagymából és friss petrezselyemből készült mártással öntötték le. A házigazda felbontott egy palack fehérbort, hangsúlyozottan Mandra tiszteletére.

– Maga vegetáriánus? - kérdezte végül a lány, mivel furcsának találta, hogy a férfi nem eszik húst

– Nem, csak nincs kedvem egymagamnak bevásárolni. Így csak azt eszem, ami a kertemben megterem.

Mandra felajánlotta, hogy elmosogat, amíg Harald lezuhanyozik. Negyedóra múlva már vissza is tért a házigazda. Haja még nedves volt, és ezáltal még sötétebbnek hatott Tiszta farmert és friss inget viselt, amelynek karamellszíne jól illett napbarnított bőréhez.

– Üljünk ki a borral a verandára! - javasolta Harald a karórájára pillantva. - Fél órán belül kezdődik az előadás!

– Miféle előadás? - kérdezte zavartan a vendég.

– Nagyon büszkék vagyunk az itteni naplementékre - magyarázta a házigazda.

Egymás mellett ülve figyelték, ahogy a nap lassan leereszkedik a dombok mögé, és a csodálatos fényjáték teljes pompájában kibontakozik. Ahogy az utolsó színes sáv is elhalványult a látóhatáron, Mandra felállt.

Késő́re járt már, és a lány nagyon elfáradt Semmi kedve nem volt egyedül nekivágni a hosszú útnak vissza New Yorkba. Meg kellene kérdeznie Haraldot, hogy van-e a közelben valami fogadóféle, tűnődött magában. Szerencsére holnap vasárnap van. Alaposan kialhatom magamat, és holnap kényelmesen hazahajthatok.

– Mandra! - hallatszott hirtelen Harald hangja közvetlen közelről. A férfi a háta mögött állt.

A lány feléje fordult Valami megmagyarázhatatlan okból hirtelen vágyat érzett, hogy átkarolja Harald derekát. Hiszen olyan nagy és erős! Voltak olyan pillanatok - sokkal gyakrabban, mint ahogy Mandra önmagának bevallotta -, amikor nagyon hiányzott egy másik ember bizalmas közelsége és gyengédsége. Hirtelen tudatára ébredt, hogy az élete eléggé üres és magányos.

– Mandra - ismételte halkan a férfi a nevét A hangja szinte simogatott. - Nagyon soká tartóztattam, meg aztán sokat is ittunk. Nem mehet ma este vissza New Yorkba. Nem engedhetem!

A lány önkéntelenül rábólintott
– Itt kell maradnia!
– Itt maradni?
– Igen. A földszinten van egy vendégszoba, pontosan a fürdőszoba mellett, amelyet már ismer. A megnyugtatására közlöm, hogy az én hálószobám az emeleten van. Legyen okos, maradjon itt!
Mandra szerette volna felpofozni magát, amiért ilyen helyzetbe keveredett Nem mintha nem bízott volna meg a házigazdájában. A nap folyamán azonban teljesen megfeledkezett jövetelének cédáról.
Harald Rentonra, a művészre kellett volna a figyelmét összpontosítania, nem pedig a férfira. Talán mégis rá tudta volna beszélni, hogy bízza néhány művét a kiállítóteremre. Kora délután óta azonban ez már egyáltalán szóba sem került
Azonkívül egyáltalán nem hivatalos hangnemben beszélt a férfival. Ez bántotta a legjobban. Szinte úgy tűnt, hogy ez a férfi feledtette vele a hivatását
– Nem tudom, Harald... - felelte bizonytalanul. Azonnal észrevette, hogy szavaival megsértheti a férfit, gyorsan hozzátette hát: - Annyi kényelmetlenséget okozok magának, és voltaképp nem is ismer.
– Igazán nem okoz gondot, ha marad. - Harald tekintetén látszott, hogy őszintén beszél. - Nem hiszem, hogy egy igazi jó barát megengedné a másiknak, hogy éjszaka, ennyi sör elfogyasztása után kormány mögé üljön. Ezt a kockázatot semmiképp nem szabad vállalnia!
Nem szólhatok semmit ellene, gondolta a lány, tökéletesen igaza van! Ezt a kockázatot tényleg nem szabad vállalnom, hiszen fáradtnak érzem magam, és nem is vagyok teljesen józan.
– Behozom a kocsiból az utazótáskámat - fordult az autó felé.
Harald követte.
– Mielőtt mindent bezárnék, körbe szoktam még járni a gazdaságot Megnézem, hogy mit csinálnak az állatok - magyarázta, és az istálló felé indult, a lány pedig a kocsi irányába.

A házigazda megvárta a tornácon, amíg a vendég is visszaér a házhoz utazótáskájával és a Julie-tól kapott termosszal.
– Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára ennyi csillagot - jegyezte meg Mandra, és csodálattal nézte az eget.
– A nagyvárosban nem figyel rájuk az ember. Legalábbis én ott sohasem vettem észre őket. Talán azért, mert a sok mesterséges fény elhomályosítja az eget. Megvan mindene, amire éjszaka szüksége lehet?
– Köszönöm, igen.
– Az ágynemű még nincs felhúzva - mentegetőzött a férfi, amíg az előszobán át a vendégszoba felé tartottak. - Bevallom őszintén, ritkán van látogatóm.
A házigazda megállt a folyosón egy szekrénynél, és ágyneműt vett elő belőle.
Mandra arra gondolt Harald milyen udvariasan adta tudtára, hogy saját maga szeretné megvetni az ágyat. Talán nem bízik benne, hogy ő is elboldogul vele?
A lány megadó sóhajjal tette le csomagját a nagy franciaágy mellé, hogy segítsen Haraldnak kiteríteni a lepedőt
– Itt fogja meg! - parancsolta a férfi őrmesterhez illő hangon.
A lány el akarta kapni a lepedő csücskét, ez azonban nem sikerült, és az ágyra zuhant. Ahogy feltápászkodott, pillantása Harald vidám tekintetével találkozott
– Örülök, hogy ilyen mulatságosnak talál! - jelentette ki Mandra bosszúsan, miközben

megigazította selyemblúzát.

– Sok figyelemre méltó tulajdonságot fedeztem már fel magában, de hogy mulatságos lenne, az túlzás! Most pedig emelni és húzni! - parancsolta.

Mandra közel állt ahhoz, hogy valami nem túlzottan udvariasat válaszoljon, jólneveltsége azonban visszatartotta ettől.

Úgy tűnt, hogy időtlen időkig tart, amíg végre sikerül felhúzniuk az ágyat. A lánynak egyedül sokkal gyorsabban ment volna.

Ez azonban Harald ágya, méghozzá a vendégágya, győzködte magát Mandra, nem hajíthatom ki csak ügy.

– Köszönöm a segítségét- mondta végül, teljesen megzavarodva a férfi tolakodó pillantásától. - Nagyon sajnálom, ha bármi módon a terhére vagyok.

– Ugyan, kicsim! Épeszű ember nem érezhet ilyen nőt tehernek. Különben a fürdőszobában van elegendő tiszta törülköző - fűzte hozzá, visszazökkenve vendéglátói szerepébe. - Ha valamire még szüksége van, szóljon!

– Nagyon köszönöm, de azt hiszem, maga már mindenre gondolt.

Mandrának elakadt a lélegzete, amikor a férfi tekintetében félreérthetetlen vágyat látott fellobbanni.

Miért tételeztem fel, hogy megbízhatok benne? - töprengett ijedten. Talán alábecsültem?

Csak akkor leszek nyugodt, ha Harald már elhagyta a szobát, amelyben aludnom kell!

Aludni? Ez majdnem viccnek tűnt. Hogyan tudna aludni, amikor Harald csak egy emelettel feljebb, de ugyanezen fedél alatt tölti az éjszakát? Ebben a tekintetben bizonyára Harald sem különbözik a többi férfitól. Iménti pillantása elég világosan elárulta az érzéseit!

És ő vajon mit érez? Nem haragudhat Haraldra azért, mert ugyanarra gondol, amire ő! Különben sem vak. Nem kerülhette el a figyelmét, ahogy a lány egész délután figyelte. Harald nagyon vonzó férfi, és Mandra is tudatában volt saját szépségének.

Noha Mandra nem volt már bakfis, ellenezte a futó kalandokat. Úgy vélte, hogy a szex csak igazi szerelem esetén jöhet szóba. Eddig még nem is volt komoly kapcsolata.

Természetesen volt már szerelmes. Egyetemi évei alatt szoros barátság fűzte egyik diáktársához, akit valósággal imádott. Amikor végül elváltak az útjaik, bizony nagyon nyomorultul érezte magát. Azóta nem látta. Ma is elevenen él azonban az emlékezetében, ahogy a fiú szőke haján megcsillant a napsugár. Ma is a fülében cseng a dal, amelyet a sajátjuknak tekintettek. Az első szerelem emléke keserédes volt

Amikor Mandra másodszor is szerelmes lett, lelkében még mindig csodaváró remények és ábrándok éltek. Ez a kapcsolat sem bizonyult azonban tartósnak. Amilyen vadul szerették egymást, ugyanolyan hevesen marakodtak is. Szerelmüket halálra ítélte az állandó civakodás.

Mandra végül visszatért emlékeiből a jelenbe.

– Sajnálom, Harald, elkalandoztak a gondolataim.

– Nem kell mentegetőznie. Előttem nem. - A férfi hangja lágyan csengett - Minden gondolatát le tudtam olvasni az arcáról. A vidámságtól a mélységes szomorúságig, a szerelemtől a haragig. Mit nem adnék ebben a pillanatban, ha festő lennék, nem pedig szobrász!

Ingázó szívek

Az érzékeny lelkű művész szólt belőle.

– Ha most megbocsátana, Harald... tényleg nagyon fáradt vagyok - mondta a lány gondosan megválogatva a szavait.

A férfi egy pillanatig hallgatott.

– Természetesen. Jó éjszakát, Mandra! -Majd rövid szünet után még hozzáfűzte: - Nagyon örülök, hogy mégiscsak itt maradt.

Mielőtt a lány bármit válaszolhatott volna, kiment a szobából. Aggodalmai dacára Mandra minden nehézség nélkül elaludt.

4. FEJEZET

Néhány percbe beletellett, amíg Mandra rájött, mi is ébresztette fel. A reggeli csendbe ismét beléhasított egy éles rikoltás. Milyen különös, hogy egyetlen kakas kukorékolására felébredek, pedig New Yorkban a legnagyobb lármában, szirénák és tülkök hangja mellett is nyugodtan alszom! - csodálkozott el.

Rápillantott az éjjeliszekrényen lévő ébresztőórára. Rögtön eszébe jutott, hogy előző este elfelejtette felhúzni. Bizonyára legfőbb ideje már felkelni! A nap már besüt a szobába.

Mandra jólesően nyújtózkodott egyet, majd kiugrott az ágyból. Magára kapott egy könnyű pongyolát, fogta a piperetáskáját, és a fürdőszobába sietett. Vágyott arra, hogy megmossa a fogát, és hideg vízzel felfrissítse az arcát. Csak kevés ruhát hozott magával. Így nem volt más hátra, mint hogy az előző nap viselt nadrágot és blúzt vegye fel. Végül megfésülte borzas haját, és a konyha felé indult.

A ház kapuja szélesre volt tárva. A tűzhelyen vidáman kotyogott a kávéfőző. A hűtőszekrény feletti hatalmas óra elárulta, hogy pontosan hat óra tíz van. Jóságos ég! - gondolta Mandra. Itt tényleg a tyúkokkal szokás lefeküdni, és velük is szokás felkelni! Nem is emlékezett már arra, mikor kelt fel utoljára ilyen korán. Tulajdonképpen mindig éjjeli bagolynak tartotta magát, és korán kelő meg főképp nem volt. Mikor kerültem utoljára tízkor ágyba? Csak mosolygott magában.

Letette a konyhaajtó mellé az útitáskát és a bakancsot a zoknival. A csábító kávéillat arra késztette, hogy addig nyitogassa a szekrényajtókat, amíg meg nem találja az edényeket. Elővett két kávéscsészét, és az asztalra helyezte őket. De hol lehet Harald? Ha nem kerül hamarosan elő, akkor kiszolgálom magam, határozott a vendég.

Alig töltötte ki csészéjébe a kávét, lépéseket hallott a tornác felől.

A lánynak arcára volt írva, hogy zavarban van, igyekezett mégis fesztelen vidámsággal mentegetőzni.

– Meg akartam várni magát, de a kávé olyan csábítóan illatozott - vallotta be, miközben megtöltötte a másik csészét is. - Tejjel vagy cukorral issza?

– Egyikkel sem, köszönöm.

Harald leült Mandrával szemben a székre.

– Maga mindig ilyen korán kel? - kérdezte a lány.

– Igen, amióta itt élek a birtokon.

A férfi az asztalra könyökölt, és két kezébe fogta a csészét. Ingujja fel volt gyűrve, így látni lehetett izmos karját.

– És azelőtt? - kíváncsiskodott Mandra.

– Azelőtt olyan lehetetlen időbeosztás szerint dolgoztam, hogy alig tudtam különbséget tenni nappal és éjszaka között - magyarázta Harald komolyan.

A lány érezte, hogy a férfi nem akar erről többet beszélni. A házigazda körülnézett, és megpillantotta az útitáskát

– Látom, már be is csomagolt

– Idejében vissza akartam indulni New Yorkba - felelte Mandra némi öngúnnyal. - Nem sejtettem, hogy ennyire korán van. - Harald kérdő tekintete láttán hozzátette: - Tegnap este

elfelejtettem felhúzni az órát.
Harald nevetett
– Értem. Tehát Hendersonék kakasa volt a tettes.
– Sajnálom Hendersonékat - mormolta Mandra két korty kávé között. - Minden reggel ezt csinálja tarlós barátunk?
– Csodálatra méltó rendszerességgel. Azért bizonyos idő múlva hozzá lehet szokni! - biztosította vendégét Harald. - Mit szólna egy kiadós reggelihez?
Mandra úgy nézett a házigazdára, mintha az megbolondult volna.
– Köszönöm, de nem kérek.
Undorodva elfintorodott
– Csak nem azt akarja mondani, hogy maga is azok közé tartozik, akik reggel egy falatot sem esznek?
– Sohasem reggelizem. És kérem, ne tartson kiselőadást arról, hogy ez a nap főétkezése. Nem tud nekem olyat mondani, amit már ne hallottam volna legalább ezerszer.
– Tudom. Nekem is van anyám. - A férfi nevetett - A reggelizés azonban olyan, mint a hosszútávfutás. Ezt is gyakorolni kell - tette hozzá a lány értetlen arckifejezését látva.
– A reggelizést gyakorolni? - ámult el Mandra.
– Igen. Az ilyen kezdőnek, mint maga, csak lassanként, valami könnyűvel szabad próbálkoznia. Sonka tojással vagy sült hús hasábburgonyával egyelőre nem jöhet szóba.
– Sült hús burgonyával reggelire? - szörnyedt el a lány.
– Először friss gyümölcsöt kellene ennie tejszínhabbal vagy ananászszeleteket porcukorral. Később talán túrót.
– Jól van, feladom! - tartotta magasba a kezét Mandra a megadás jeléül. - Mi van hát reggelire?
– Van még valahol két banánom. Kukoricapehelybe keverve megehet-
– Rendben, legyen kukoricapehely - ismételte beletörődve a lány.
– Mondtam már, hogy nem szívesen főzök magamnak.
– Mióta kell főzni a friss gyümölcsöt tejszínhabbal vagy az ananászszeleteket porcukorral? - érdeklődött Mandra gunyorosan.
– Nekünk, művészeknek nagyon élénk a képzeletünk - közölte Harald. - Üresen kéri a kukoricapelyhet vagy keverve?
– Mivel keverve?
– Természetesen banánnal.
– Banánnal kérem - felelte a vendég kimért udvariassággal. Ilyen kora reggel nem volt kedve vitatkozni. Rendes körülmények között csak a harmadik kávé vagy tíz óra után lehetett szólni hozzá.
– Tehát két kukoricapehely banánnal - mondta saját magának a házigazda, majd a hűtőből egy üveg tejet vett elő, és az asztalra tette. Aztán kivett a szekrényből két csészét, kanalakat, cukortartót, két érett banánt és végül a kukoricapelyhet.
Mandra eleinte döbbenten figyelte, ahogy Harald három adag kukoricapelyhet befal. A lány csodálkozása azonban lassanként egy addig ismeretlen érzésnek adta át a helyét, amelyet talán leginkább anyainak lehetett volna nevezni. Hirtelen szeretett volna valami táplálóbb reggelit készíteni a férfinak. Harald biztosan hálás lenne. Hiszen olyan, mint egy kiéhezett kisfiú!

-Mennem kell! - jelentette be végül Mandra, és felállt. - Hálásan köszönöm a vendégszeretetét, Harald - mondta, és kezet nyújtott a házigazdának.

Harald is felemelkedett az asztal mellől, megrázta a lány jobbját, ám a szokásosnál kissé hosszabban tartotta a sajátjában.

– Nem maradna még egy napig? - kérdezte.

Mandrát váratlanul érte a meghívás. Csodálkozva nézett Haraldra.

– De hiszen holnap hétfő van! Vár a munka. Két kiállítást is elő kell készítenem.

A házigazda nem erőszakoskodott tovább, fogta a bőröndöt, és a kocsihoz kísérte a lányt. Mikor Mandra már a kormánynál ült, a nyitott ablakon benyújtotta neki a kávéval színültig töltött termoszt.

–Hátha megszomjazik útközben - jegyezte meg egyszerűen.

Mandra mélységesen meg volt hatva.

– Nagyon kedves magától! - A búcsú váratlanul nehezére esett. Kinyújtotta a kezét, és közben megérintette a férfi karját, amellyel az a letekert ablakra támaszkodott. A bőre meleg volt és sima. - Remélem, találkozunk még, Harald!

A férfi gyengéden megsimogatta a lány arcát.

– Én is remélem, Mandra!

Azzal lehajolt, és csókot lehelt a lány ajkára.

Mandra már az első perctől kezdve, ahogy megpillantotta Haraldot, titkon erre vágyott.

Most úgy érezte, hirtelen megtelik élettel. A férfi ajka egyszerre követelőző lett, mintha attól félne, hogy ez az első és utolsó csókjuk. Mandra szomjasan viszonozta nyelvének játékos cirógatását. Ebben a szenvedélyes csókban benne volt a találkozás öröme és a búcsú fájdalma is.

A lány visszaemlékezett a férfi első suta próbálkozására. Ezt azonban most mindketten akarták, és mindketten féltek tőle! Vágyuk minden bizonnyal arra ítéltetett, hogy soha ne teljesedjék be. Ahogy ajkuk összeért, a szenvedélyben benne izzott a kétségbeesés. Mintha ennek a csóknak csak múltja és jelene lenne, jövője nem!

Végül Harald ellépett a kocsitól. Sűrű pillái eltakarták borostyánszínű szemét.

– Vigyázzon magára, Mandra!

A lány hátramenetbe kapcsolt, és elindult. Rögtön ezután mégis lefékezett, és kidugta fejét az ablakon.

– Remélem, azért elgondolkodik az ajánlatomon!

Harald felszegte a fejét, és nevetett.

– Kedves Mandrám, a reményt sohasem szabad feladni!

Még mindig nevetve nézett a távolodó kocsi után.

*

Ez a hétfő azon napok egyike volt, amelyeket Mandra szívesen kihagyott volna az életéből.

Noha két ébresztőórát is felhúzott, mégis elaludt. A késedelmet az öltözködésnél akarta behozni. Amikor azonban épp gombolni kezdte kedvenc blúzát, észrevette, hogy a tisztítóban nem jött ki belőle a hatalmas festékfolt. Ráadásul nem is figyelmeztették, amikor átvette.

Tulajdonképpen ennek a bosszúságnak nem kellett volna az egész napját elrontania. Végtére csak egy blúzról volt szó, még ha az a kedvence is. De hát ebben mindig olyan jól érezte magát, és most tönkrement! Gyorsan lehúzta a szerencsétlenül járt ruhadarabot, és rosszkedvűen az ágyra dobta. Ezután gondolkodás nélkül előkapott a szekrényből egy könnyű pulóvert, és felvette.

Az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy kényelmes, lapos szandálját magas sarkú cipőre cseréli. Igaz, így egész nap fájni fog a lába. Ma azonban különösen szükségét érezte annak,

hogy magasnak tűi\jön.
Noha ezen a hétfő reggelen nem volt olyan zsúfolt az időbeosztása, mint máskor, mégis hajszoltnak érezte magát. Pontosan fél tizenegykor esett be a kiállítóterem ajtaján. Csak fél órát késtem, próbálta vigasztalni magát. Különben sem vár senki! Ebben a pillanatban azonban megakadt a tekintete Walter Webbsen, aki egyenesen feléje tartott.
Walterről tökéletesen megfeledkezett! Pontosan tízre beszéltek meg találkozót. Ráadásul ő maga ragaszkodott ehhez az időponthoz!
– Walter! - üdvözölte a festőt. Az üzletasszony máskor oly sugárzó mosolya most egy kicsit erőltetettnek hatott. - Nagyon sajnálom, hogy elkéstem. Attól félek, ma olyan napom van, amikor minden balul sikerül.
Igyekezett leplezni idegességét. Irattáskáját és retiküljét körülményes gondossággal tette a helyére.
– Igazán nem kell mentegetőznie - nyugtatta meg előzékenyen Walter, és leült egy karosszékbe. Ápolatlan külsejével nem illett a választékos ízléssel berendezett irodába. - Épp eleget várakoztattam már meg magát!
Mandra sohasem tett volna ezért szemrehányást neki. Vendégének azonban tökéletesen igaza volt. Elvégre Walter Webbs pontatlansága közmondásos! Miért kellett éppen ma pontosnak lennie? - gondolta mogorván a lány.
– Tulajdonképpen - folytatta a művész -, nekünk, közönséges halandóknak megnyugtató érzés, hogy még az ilyen tökéletes embereknek is lehetnek gyengéik, mint Mandra Blake.
– Sajnos - felelte halkan Mandra. Aztán hivatalos hangnemben folytatta: - Több tervezetet dolgoztam ki a következő kiállítására vonatkozóan. Természetesen meg szeretném hallgatni a véleményét, mielőtt véglegesen döntenénk.
Azzal elővett az asztalfiókból egy iratrendezőt.

A műkereskedőnek majdnem egy teljes órájába került, amíg zöld ágra vergődött a heves vérmérsékletű ifjú művésszel, akinek sajátos, egyéni ízű munkái sok csodálóra találtak. Mandra már jó két éve dolgozott együtt Walterral, aki mindig ragaszkodott ahhoz, hogy kiállításának minden részletével az üzletasszony személyesen foglalkozzon.
Mandra végül megkönnyebbült sóhajjal kísérte ügyfelét az ajtóhoz. Egy vágya volt csupán: visszavonulni a hátsó szobába, és teljes nyugalomban meginni egy csésze kávét.
Amikor azonban a titkárság mellett elhaladt, a titkárnő utánaszólt, hogy telefonon keresik. Mandra felvette a kagylót, és bemutatkozott. A vonal másik végén Myra Blackburn volt.
– Nem, nem felejtettem el, hogy ma reggel fel kell hívnom, Mrs. Blackburn - füllentette Mandra. - Igen, a hétvégén beszéltem Mrs. Gregoryval. Attól tartok azonban, hogy még egy kis türelmét kell kérnem.
Mandra állával a vállához szorította a telefonkagylót, hogy szabaddá tegye a kezét. Az íróasztalfiókból iratrendezőt vett elő. Amíg lapozgatta, időről időre egyetértő megjegyzéseket fűzött ügyfele szűnni nem akaró szóáradatához.
- Természetesen tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy ön nagylelkű művészetpártoló, Mrs. Blackburn. Éppen ezért szeretném megemlíteni, hogy holnap délután ismeretlen akvarellfestők műveit bemutató kiállítást nyitunk meg galériánkban.
Mandra szeretett volna megszabadulni ettől a nőszemélytől, Julie érdekében is. Mrs. Blackburn állandó hívásai kezdtek már nagyon terhesek lenni számára.
– Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen remek műértő, mint ön értékelni fogja ezt a két tehetséges festőt.

Megnevezte a két fiatal művészt. Várakozásának megfelelően, Myra Blackburn azonnal közölte, hogy hallott már róluk.

– Galériánk szívesen küld önnek meghívót a megnyitóra - folytatta Mandra, abban a reményben, hogy le tudja rázni a hiú és tolakodó asszonyt. - Nagyon örülnénk, ha kedden tizennégy órakor üdvözölhetnénk nálunk, Mrs. Blackburn.

Végre sikerült letennie a kagylót. Halkan szitkozódott magában.

Szilárdan eltökélte, hogy már semmivel sem hagyja eltéríteni magát szándékától, és igenis legalább két csésze kávét megiszik! Belépett a kiállítóterem mögötti helyiségbe.

– Myra Blackburn már megint nagyon rámenős volt - nevetett John Brandley, amikor egy csésze kávéval Mandra mellé telepedett.

– Meghiszem azt! - felelte a lány, és ezen a reggelen először tudott szívből mosolyogni.

John Brandley majdnem kétszer olyan idős volt, mint Mandra. Kapcsolatuk több volt, mint főnök és alkalmazott szokásos hivatalos viszonya. A Blake család közeli barátjaként Brandley keltette fel az akkor még igen fiatal lány érdeklődését a művészet iránt. Sajnos Mandrának nem volt tehetsége ahhoz, hogy ő maga fessen. John azonban azzal vigasztalta, hogy azoknak, akik maguk nem tudnak alkotó tevékenységet folytatni, gyakran jó szemük van mások tehetségének felfedezéséhez. Ez is nagyon értékes adottság.

Műkritikusi oklevéllel a zsebében és különböző kiállítótermekben szerzett néhány éves gyakorlattal a háta mögött Mandra beleegyezett, hogy John Brandleynél dolgozzon. Meg volt győződve arról, hogy a felkérést nem annyira a családi kapcsolatoknak, mint inkább a teljesítményének és jó bizonyítványainak köszönheti.

Nem volt nagyképűség részéről Julie-nak és Joe-nak azt mondania, hogy egyszer még Brandley üzlettársa lehet. Jól végzi a munkáját, méghozzá nagyon jól! John Brandley pedig tudja értékelni azt, aki keményen dolgozik.

Noha a lány sohasem említette, John tudta, hogy az évek során sok hasonló cég próbálta Mandrát megszerezni magának. Ő azonban nemcsak becsvágyó és rátermett volt, hanem hűséges is. Ezért maradt Brandleynél.

John fürkészve nézte a lányt, amikor az még egy csésze kávét töltött magának. Érezte, hogy Mandra valamiért nyugtalan, ami nála eléggé szokatlan dolognak számított

Mandra fiatal, feltűnően szép nő, és még előtte áll az egész élet, tűnődött John. Nagy kár lenne, ha ezt az életet egyedül kellene végigharcolnia.

Éppen figyelmeztetni akarta a lányt, hogy ne szentelje minden erejét és idejét a munkájának, amikor Mandra a küszöbönálló kiállításokról kezdett beszélni.

A lány végül visszaült az íróasztalához. Végre teljesen éber volt. Elhatározta, hogy az ebédszünet előtt gyorsan lebonyolítja az esedékes telefonbeszélgetéseket. Egymás után pipálta ki a neveket a listáján.

Amikor végül az órára pillantott, már délután kettőre járt. Gondolkodott, hogy mit is tegyen. Belevesse magát a környező éttermek nyüzsgő világába, vagy inkább íróasztalánál élvezze a műkereskedés szokatlan csendjét? A választás nem esett nehezére. Egy csésze kávénál amúgy sincs többre szüksége!

Mandra ritkán engedte meg magának, hogy ábrándozzék. Mivel szentül meg volt győződve arról, hogy semmi haszon nem származik az álmodozásból, nem is pocsékolta rá az idejét. Észre sem vette, hogy elkalandoztak a gondolatai, amíg egy magas, széles vállú férfi el nem ment az iroda ablaka előtt. Az óriás puszta látványa visszaidézte emlékezetébe Harald Rentont

Harald tekintetét gyakran felidézte magában, amióta visszajött Connecticutból, pedig

nagyon igyekezett elhessegetni az elmúlt hétvége emlékét. Azt nem tagadhatta, hogy műkereskedőként megbukott. Ez a barna Herkules teljesen eltérítette a céljától. Ő pedig hagyta magát! Akárhogy nézzük, ez nagy szégyen.

Minél többet gondolkodott a dolgon a lány, annál dühösebb lett. Pontosan tudta, hogyan csavarhat az ujja köré! - bosszankodott. „Megmutathatom a birtokomat, Mandra?" „Megfogni és húzni, Mandra!" „Kukoricapelyhet banánnal, Mandra?"

Hogy is adhattam fel ilyen könnyen? Mi vagyok én tulajdonképpen, céltudatos nő vagy félénk egérke? A vak is láthatja, hogy Harald birtokán elkelne némi felújítás. Vegyük például a kocsiját! Akármit gondol is a pénzről, anélkül mégsem jut az ember ötről a hatra.

A férfi jelenlétében Mandra megfeledkezett saját becsvágyáról és rámenősségéről. Hihetetlenül bántotta, hogy egy gazdálkodó így fölébe tudott kerekedni. Legfőbb ideje, hogy használjam az eszemet! - figyelmeztette magát. Ami Haraldot illeti, eddig csődöt mondtam!

Pillanatnyilag előnyben érezte magát a férfival szemben. Meg volt győződve arról, hogy átlát Harald tervein. A saját eszközeit fogja ellene fordítani! Rosszul számít, ha azt hiszi, hogy kifizethet egy csókkal! - füstölgött magában. Mandra szilárdan elhatározta, hogy megszerzi a szobrászt. Mire célt érek, azt sem fogja tudni, hol áll a feje! - fogadkozott.

Amikor elkészült a haditerve, végre megkönnyebbült, és újult erővel látott munkához. Hozzákezdett Walter Webbs kiállításának megtervezéséhez, tisztázott még pár részletet Charlotte Masonnel, és a következő napokra munkaebédet beszélt meg néhány ügyféllel. Ily módon az egész következő hetet szabaddá tette, hogy kigondolt tervét valóra váltsa.

5. FEJEZET

Ezen a hétfő reggelen alaposabban felkészülve indult el Connecticutba. A szükséges ruhadarabokon kívül egy hatalmas iratrendezőt is vitt magával, amely egy ismert szobrász kiállításának tájékoztató anyagát tartalmazta. Az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy mellékel még egy listát is, amelyben a bemutatott művek árait sorolták fel. Haraldnak tudnia kell, milyen magasra értékelik a tehetséges művészek munkáit.

Ezt az utat még jobban élvezte, mint az elsőt. Mihelyt megérkezett, szobát vett ki egy szerény, de tiszta fogadóban Torrington és Litchfield között. Miután egy egyszerű étteremben megebédelt, visszatért szállására, és átöltözött a várva várt látogatáshoz.

Csinos tengerészkék nyári ruhát választott, hozzáillő körömcipővel. Aztán fogta a retiküljét és az irattáskáját, s elindult Harald birtoka felé. Tetőtől talpig hűvös, megfontolt üzletasszony benyomását keltette. Ezt akarta elérni!

John Brandley csodálkozva fogadta Mandra közlését, hogy a következő napokban nem lesz elérhető. Nyilvánvalóan készül valamire. Csak annyit árult el, hogy egy igazi nagy halra vetette ki a hálóját. A főnök volt olyan bölcs, hogy ezt a magyarázatot minden további kérdés nélkül tudomásul vegye. A lány arckifejezése ugyanis mérhetetlen elszántságot tükrözött. Brandley remélte, hogy munkatársnője pontosan tudja, mit akar.

A lelke legmélyén most ugyanez a gondolat foglalkoztatta Mandrát is.

Igyekezett bebeszélni magának, hogy Harald dobta neki oda a kesztyűt, ő csak felvette. Ilyen kihívásnak egyszerűen nem lehet ellenállni!

A farmot pontosan olyannak találta, ahogy egy héttel korábban elhagyta. Mitől is változott volna meg? - gondolta. Miután a bérelt kocsit leállította egy terebélyes fa árnyékába, kezében a táskáival kiszállt.

A zöldre pingált ősrégi tragacs még mindig ugyanazon a helyen állt, mint a múltkor.

Mandrának átvillant az agyán, hogy talán nem is működik.

Remélte, hogy Haraldot a házban találja. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt Néhányszor hangosan a házigazda nevét kiáltotta, válasz azonban nem jött.

Csalódottan indult hát az istálló felé, óvatosan lépkedve a poros udvaron. Tervében döntő szerepet szánt annak, hogy hűvös, higgadt üzletasszonyként lépjen fel. Még egyszer figyelmeztette magát, hogy ehhez az elhatározásához mindenáron ragaszkodnia kell.

Mandra kicsit szélesebbre tárta az istálló durva fából készült ajtaját, nehogy egy szálka kiszakítsa a harisnyáját, vagy fennakadjon a ruhája. Végre megtalálta Haraldot.

Amint Harald meghallotta Mandra lépteit, lassan felegyenesedett. Most sem volt rajta ing, és meztelen felsőtestének látványa most is lenyűgözte a lányt. Egy pillanatra meg is állt, és a férfira szegezte tekintetét. Rendkívüli erőfeszítésébe került, hogy eltitkolja a viszontlátás feletti örömét.

Ó, nem! Ezúttal nem! - győzködte magát Mandra. Nem akarta, hogy másodszor is megbabonázza a férfiból áradó vonzerő.

– Jó napot, Harald! - üdvözölte végül egyszerűen.

A férfi tekintetéből ezernyi kérdést lehetett kiolvasni. Ám csupán ennyit mondott:

– Isten hozta, Mandra!

Miért is kap a nevem egészen más jelentést, amikor ő ejti ki? - tűnődött a lány. Úgy ízlelgeti a nyelvén, mint borszakértő a különleges zamatú bort.

– Ahogy látom, ezúttal nem jött üres kézzel! - A férfi jelentőségteljes pillantást vetett az irattáskára. - Ebben van a haditerve?

Mandra nagy nehezen visszafojtotta kitörni készülő nevetését. Nem adja meg Haraldnak azt az elégtételt, hogy értékeli a humorát. Ilyen gyorsan azért nem hagyja magát ismét elkápráztatni!

– Tulajdonképpen nem tévedett nagyot. Nem kedvtelésből jöttem.

Harald közelebb lépett, és közben nem vette le Mandráról a tekintetét.

Farmernadrágjára szalmaszálak tapadtak, és a lány erős kísértést érzett, hogy leporolja őket. Gyorsan elfojtotta ezt a vágyat, majd hirtelen elfordult, nehogy a férfi meglássa, hogy elpirult.

– Látom, felkészült a csatára - jegyezte meg Harald gúnyosan. Tekintete végigsiklott a csinos ruhán és a drága, finom cipőn. - Ha szükséges, én is készen állok a harcra!

Semmi értelme nem volt továbbjátszani a színjátékot. Harald tökéletesen átlátott rajta.

– Beszéljünk egymással nyíltan, Harald! Elhoztam egy kiállítás anyagát, amelyet nemrégiben rendeztünk egy fiatal szobrásznak. A galériánk jóvoltából lett híres a múlt évben. Műveit nemcsak New Yorkban, hanem tizenöt más nagyvárosban is bemutatták, és megvásárolták.

– Azt hiszem, már az első találkozásunkkor elég világosan megmondtam, hogy semmilyen műkereskedéssel nem kívánok kapcsolatba lépni. Még az olyan tekintélyes cég, mint a Brandley sem tudja megmásítani az elhatározásomat - felelte a szobrász nyugodtan.

– De azért nem árthat, ha megnézi az anyagot - jegyezte meg a lány higgadtan. Szilárdan állta a férfi tekintetét. - Eddig nem gondoltam sem csökönyösnek, sem ostobának.

– Tudja, hogy csak az idejét pocsékolja - válaszolta Harald.

– Nem adom fel a reményt.

– Az ördögbe, Mandra! Miért nem veszi végre tudomásul a döntésemet?

– Mert segíteni akarok magának! - kiáltotta indulatosan a lány. — Hát nem érti?

Harald átható tekintete szinte keresztüldöfte a lányt.

– Egyszer s mindenkorra kérdem: mikor fér már bele abba a csinos fejébe, hogy nem

érdekel az ajánlata?
– De hiszen még nem is hallotta az ajánlatomat! - védekezett Mandra.
Harald felhúzta a szemöldökét.
– Valóban? - kérdezte gúnyosan. - Mit kínál hát fel, Mandra?
A szavak kétértelműsége annyira nyilvánvaló volt, hogy nem lehetett csak úgy átsiklani felette. A lány dühösen tett egy lépést előre.
– Maga lehetetlen alak, Harald Renton! Maga a leglehetetlenebb alak, akit valaha is ismertem! - toppantott a lábával türelmetlenül.
– Mandra! - figyelmeztette Harald.
– Tessék! - válaszolt dacosan a lány. Ahogy azonban a földre pillantott, kínos meglepetés érte. Belelépett egy tehénlepénybe!
Harald hátra vetette a fejét, és harsogva kacagott Amint azonban észrevette, hogy Mandra egyáltalában nem találja mulatságosnak a helyzetet, megpróbálta mérsékelni magát. Ez azonban sehogy sem akart sikerülni.
– Igazán sajnálom, Mandra! De hát én figyelmeztettem.
– Nincs jobb dolga, mint hogy kinevessen? Miért nem eteti inkább a tyúkokat, vagy feji a tehenet?
Harald magában még mindig mulatott.
– Adja ide a kezét, és vesse le a cipőjét!
A lány zokszó nélkül engedelmeskedett. Miközben lerángatta lábáról a cipőjét, azt sem tudta, min bosszankodjék jobban: tönkrement lábbelijén vagy odaveszett méltóságán.
A férfi lehajolt, és felvette a körömcipőt.
– Ha el tud egyedül is sántikálni a házig, akkor addig megnézem, mit lehet ezzel kezdeni.
– Köszönöm - nyöszörögte Mandra, és az istálló ajtajához botorkált.

*

Egyik kezében a retiküljét, a másikban az irattáskát tartva, Mandra igyekezett a lehetőségekhez mérten méltóságteljesen viselkedni. Minden önuralmára szüksége volt azonban, nehogy mérgében sírva fakadjon. Hiába igyekezett hát a megfontolt, hűvös üzletasszonyt játszani!
A házba érve letette táskáit a konyhaasztalra, és lerogyott egy székre. Már megint minden balul ütött ki! Miért kell Harald Renton jelenlétében mindig valami ilyesminek történnie? Lassan kezdte már magát ügyefogyott, kétbalkezes fruskának érezni. Csak az vigasztalta, hogy New Yorkban nem szokott így járni. Úgy látszik, csak addig sikeres, amíg a megszokott környezetében marad. Ha vidékre kerül, mindennek vége!
Mandra megtörölte kezével az arcát, és meglepve tapasztalta, hogy könnyek csordogálnak rajta. Különös, villant át az agyán, sohasem szoktam sírni! Bizonyára agyondolgoztam magam, gondolta, vagy csak egyszerűen csalódott vagyok. Hiszen olyan nagy reményeket fűztem ehhez a látogatáshoz!
A visszatérő Harald ebben a siralmas állapotban talált rá: arcán bánatos arckifejezéssel és a még fel nem száradt könnyek nyomával. Elemi erővel tört fel a férfiban a vágy, hogy a karjába zárja. Ehelyett azonban így szólt:
– A nagyját sikerült eltávolítanom, de attól tartok, hogy még sokszor és alaposan ki kell tisztítania, hogy ne érződjék rajta az a rettenetes szag.
– Köszönöm a segítségét - mormolta a lány, anélkül hogy felnézett volna.
– Hiszen ez csak egy pár cipő, Mandra! - próbálta vigasztalni a férfi, majd letette a sötétkék körömcipót a szék mellé, ahol Mandra ült.
A lány megvonta a vállát, és félresimított egy arcába hulló tincset.

– Iszik valamit? Aztán majd megmutathatja a papírjait.
Harald olyan gyengéden és nyugodtan beszélt, ahogy egészen kis gyerekekkel szoktak.
– Most meg miért érdekli hirtelen? - fortyant fel Mandra. - Az előbb mondta, hogy hiába is vesztegetem magára az időmet!
– Az ég szerelmére, Mandra! Legyen már okos, hiszen ezért jött! Na mutassa végre, hogy mit hozott! - kérte atyáskodó jóindulattal a férfi.
A lány dacosan nézett rá.
– Ne merészeljen nekem parancsolgatni, Harald Renton!
Most már Harald is dühbe gurult.
– Én parancsolgatok? Csak kedves akartam lenni, maga ostoba teremtés!
– Köszönöm, de nem kérek a kedvességéből! És ne nézzen rám olyan ártatlanul! - A lány szemében félelmetes szikrák táncoltak. – Nem fog még egyszer megcsókolni!
Harald összefonta karját a mellkasán.
– Tudja, hogy maga rendkívül fárasztó nőszemély?
Mandra felugrott.
– És maga tudja, hogy rendkívül fárasztó alak? - adta vissza a kölcsönt.
– Lehet, hogy az vagyok. De ha nem tévedek, becses személye volt az, aki feldúlta a birtokom békéjét!
Mandra büszkén hátravetette a fejét, és összeszorította az ajkát.
– Akkor bocsánatot kérek, Mr. Renton, hogy merészeltem belépni a szentélyébe! Viszontlátásra!
Azzal felkapta a táskáit, és kifelé indult. Harald azonban utánarohant, és megragadta a karját.
– Maga kétségtelenül a legnehezebb felfogású nő, akivel valaha is találkoztam! — mondta, és hevesen magához szorította a lányt.
Mielőtt lehajolt volna hozzá, Mandra még világosan látta a férfi szemében égő haragot. Harald száját keményen a lányéra szorította. Ebben a csókban nyoma sem volt gyengédségnek, csak erőszaknak. Keze vasmarokként szorította a lány karját.
Mielőtt Mandra tisztázhatta volna magában saját érzéseit, Harald már el is taszította magától. Csodálkozva figyelte, hogy a férfinak milyen hevesen emelkedik és süllyed a mellkasa.
– Harald!
Mandra kezéből kicsúsztak a táskák.
– Az ördögbe is, Mandra Blake! Rég nem kavart fel úgy senki, mint te! Nem vagyok különösebben büszke arra, amit most tettem. Képzelem, mit gondolsz most rólam.
Mandra hirtelen ráébredt, hogy a bekövetkezett eseményekben ő ugyanolyan hibás, mint a férfi. Dühbe lovalta Haraldot, amíg az teljesen el nem veszítette az önuralmát.
Óvatosan megérintette a férfi karját.
– Nagyon sajnálom, Harald! Kérlek, ne haragudj se rám, se önmagádra!
Hirtelen nagyon vágyott arra, hogy a férfi mindkettőjüknek megbocsásson. Nem tudta tovább elviselni a haragját.
Harald fürkészőn nézett rá.
– Nem haragszom, Mandra - mondta halkan. Gyengéden magához szorította a lányt, és óvatosan átkarolta reszkető testét.
– Magadra sem? - kérdezte a lány bátortalanul.
– Magamra sem - felelte némi tétovázás után a férfi.
Mandra karja szinte magától fonódott Harald nyaka köré, ajka félénken megérintette a férfi

arcát. Milyen puha és meleg a bőre! Valóságos csodának érezte, hogy egymást ölelik. Olyan magas, és olyan erős! A lány csodálkozott, hogy ezúttal ez nem bántja. Sőt! Megnyugtató tudat, hogy valaki magasabb nála...

Harald felemelte ujjával a lány állát, és mélyen a szemébe nézett.

– Nagyon sajnálom - suttogta, és gyengéden megcsókolta.

Fenntartás nélkül adták át magukat a csóknak, örültek egymás jelenlétének.

Amikor Harald nyelve hegyével végigcirógatta a lány száját, Mandrának odaadón szétnyílt az ajka, és a férfi nyelve beljebb hatolt.

Keze a lány karjáról a testére csúszott, végigsiklott rajta egészen a csípőjéig. Ahogy nőtt bennük a vágy, Harald egyre erősebben szorította magához Mandrát.

Tiszta, elemi erővel feltörő szenvedély volt ez, amilyet Mandra még sohasem érzett. Az ilyen felfokozott érzelem teheti képessé a művészeket, hogy remekműveket alkossanak agyagból vagy a festővásznon.

Az ilyen szenvedélyes szerelemből táplálkozhat a költészet! Mandra most először érezte, hogy mit jelent nőnek lenni.

A vágy kiszámíthatatlan. Sokáig izzhat rejtve, amíg hirtelen lángra lobban. Mandra boldog volt, hogy ilyen férfi ébresztette fel benne a szunnyadó szenvedélyt, mint Harald Renton.

Haraldban hasonló vágy égett, mint a lányban. Anélkül, hogy eleresztette volna, leült egy székre, és ölébe vonta a lányt . Csábító mozdulatokkal kezdte simogatni a csípőjét és a derekát.

– Szeress, Mandra! - suttogta rekedten, miközben gyengéden magához húzta. - Szeress, drágám!

Mandra tökéletesen tisztában volt a helyzet jelentőségével. Nagyon is jól tudta, mi a tét! Mégsem tudott már meghátrálni.

Ebben a pillanatban még a csalódás kockázatát is vállalta. Ösztönösen a férfi nyaka köré fonta a karját, és simogatni kezdte a nyakát. Haraldot gyönyörűség töltötte el az érintésére.

A lány teljesen átadta magát a szerelmi játéknak. Úgy érezte, hogy Harald új élettel ajándékozza meg.

A férfi lassan kigombolta Mandra ruhájának elejét . A lánynak elakadt a lélegzete. Harald szeretetteljesen simogatta a bőrét, és közben kitakarta a mellét.

Mozdulatai nyomán a lány maga is újonnan fedezte fel saját testét. Nem tudott uralkodni féktelen érzésein, és felnyögött. A férfi egyik kezével átfogta a mellét. Mandra egész testét különös tűz járta át.

Lehet, hogy ez az, amiről mindig álmodott? Lehet, hogy Harald az a férfi, aki után mindig vágyódott?

– Harald?

Ebbe az egyetlen szóba belesűrített minden kérdést, amelyet nem tudott kimondani.

– Mandra, nagyon kívánlak! Teljesen elvetted az eszemet! - suttogta a férfi.

Ajka a lányét kereste, miközben keze folytonosan a mellét simogatta. Majd lehajtotta a fejét, és megcsókolta a rózsás bimbót, először gyengéden, majd egyre szenvedélyesebben. Mandra erősen belekapaszkodott. Úgy érezte, teljesen elmerül az érzelmek örvényében.

– Harald!

A lány hangja ezúttal aggodalmasan csengett.

– Bízzál bennem! - nyugtatta meg halkan a férfi.

A lány érezte, Harald mennyire kívánja ót. Hogy is tagadhatná, hogy ő ugyanezt a szenvedélyt érzi! A férfi simogatása teljesen természetesnek tűnt, noha olyan kívánságokat ébresztett benne, amilyeneket még sohasem tapasztalt.

– Nem félek, Harald!
Most már bátran és határozottan mondta ki ezeket a szavakat.
A férfi ölelésében teljes biztonságban érezte magát. Lassan, érzékien összeért az ajkuk. Ez a csók tele volt ígérettel.
A pillanat varázsát hirtelen kutyaugatás zavarta meg.
– Átkozott bestiák! - kiáltott Harald, és nehezen lélegezve homlokát a lányéhoz szorította.
– Azt hiszem, jobb, ha felállok- mondta a lány, és lassan kibontakozott a férfi öleléséből. Közben félénk pillantást vetett Haraldra, és látta a szemében égő vágyat.
– Megnézem, mi az oka ennek a lármának - jelentette ki Harald, és kelletlenül ő is felemelkedett a székről.
Mandra nagyon jól tudta, hogy inkább maradna, és folytatná a becézgetését. Csalódottan gombolta be a ruháját, és félreállt a férfi útjából.

6. FEJEZET

Harald negyedóra múlva jött vissza. Ezalatt Mandra rendbe hozta a külsejét. Még arra is maradt néhány perce, hogy kissé felfrissítse a sminkjét, és megfésülködjön. Újra a tökéletes üzletasszony volt. Csak a szeméből sugárzó gyengédség árulta el, hogy valami megváltozott.
– Sikerült rendet csinálnod? - kérdezte a lány.
– Egy vödör víz segítségével megoldottam a kérdést - válaszolta titokzatosan Harald. Mandra kérdő tekintetét látva folytatta: - Rex és Lady egy oposszumot talált a fészerben. Némi elterelő hadműveletre volt szükség, hogy békén hagyják szegény állatot.
Hosszú idő óta először fordult elő, hogy Mandra nem igazán tudta, miként viselkedjék. Eredeti terve füstbe ment. Ilyen körülmények között tanácsosnak látszott a visszavonulás. Új haditervet kell kovácsolnia!
– Most mennem kell - szólalt meg.
– Csak nem akarsz még ma délután visszautazni New Yorkba? - kérdezte csodálkozva Harald.
– Nem. Szobát béreltem nem messze innen egy fogadóban.
– Ha maradsz, az én vendégszobámban is elalhatsz.
– Hogyan? Miután rövid idő leforgása alatt kétszer is közölted, hogy feldúltam a birtokod nyugalmát? - incselkedett a lány.
– Nem úgy értettem - mentegetőzött a férfi. - Miért nem maradsz nálam?
Mandra nem akarta visszautasítani a meghívást. Úgy érezte, nem szabad elszalasztania ezt a lehetőséget. Inkább a haditervet kell hozzáigazítania a valóságos hadihelyzethez. Harald Renton téved, ha azt hiszi, feladta, hogy megnyerje a Brandley Műkereskedés számára! Egyelőre csak ütközetet veszített, nem csatát. A nagyágyúival még nem állt elő. Először is alaposan jóllakatja, és majd a megfelelő pillanatban fog lecsapni rá.
Különös fény villant a szemében, amikor végül megszólalt:
– Jól van, elfogadom a meghívást. Figyelmeztetlek azonban, hogy még nem adtam fel! Biztos vagyok benne, hogy meg tudlak győzni. Ha kell, szívesen vitatkozom akár egész éjszaka.
– Ehhez jogod van, de már előre biztosítalak, hogy úgysem tudsz semmire rávenni. - A férfi kihívóan nevetett. - Gyere, elviszlek a fogadóba, hogy elhozd a holmidat.
Mandra Haraldról a konyhaablak előtt álló rozoga járműre nézett.
– Nem, köszönöm, hagyd csak! Szívesebben megyek a saját kocsimmal.
A férfi tekintete követte a lányét

– Mandra Blake, azt hiszem, te szégyellsz velem mutatkozni!
– Nem miattad szégyenkezem - felelte a lány zavartan, amivel többet árult el, mint szerette volna.
– Akkor bizonyára az autóm nem elég előkelő neked - tapintott a dolog velejére a férfi. Úgy látszott mulattatja a lány viselkedése.
– Már megfigyeltem, hogy a leglehetetlenebb dolgokon tudsz derülni. Csodálatos lehet, ha valakinek ilyen jó a humorérzéke!
– Megdöbbentő, hogy az emberek milyen nagy súlyt fektetnek a külsőségekre. Azt hiszem, te is másképpen válaszoltál volna, ha divatos sportkocsim lenne. Végül is az autó semmit sem mond a tulajdonosáról.
– Ebben tévedsz! - vetette oda Mandra. - A kocsid megválasztása nagyon is sokat elárul rólad, Harald Renton! Elismerem, hogy a legtöbb ember túlértékeli a pénz jelentőségét Te persze nem esel ilyen ostoba hibába, ebben is kivétel vagy! - mondta gúnyosan.
Mandra döbbenten vette észre, hogy Harald megbántódott. Talán mégsem az az acélkemény alkat, amilyennek látszik!
– Nagyképűnek tartasz?
Mandrát furdalni kezdte a lelkiismeret. Úgy látszik, tényleg megbántotta Haraldot! Ezt igazán nem akarta.
– Őszintén sajnálom, Harald... - kezdte. - Néha csúnya dolgokat mondok, ha úgy érzem, hogy sarokba szorítottak. Hogy jóvátegyem, én gondoskodom ma este a vacsoráról. Rendben?
– A bocsánatkérést és a jóvátételt elfogadom.
Lehet, hogy igaza van, villant át a férfi agyán. Talán a magam módján tényleg nagyképű vagyok. Igazságtalan lennék, ha elítélném Mandrát, amiért hozzászokott a költekező életmódhoz. Hogyan is érthetné meg, hogy mekkora szabadság rejlik az én egyszerű életformámban?
Mandra városi ember, fűzte tovább a gondolatait. A legújabb divat szerint öltözködik, valószínűleg választékosan berendezett lakása van Manhattanben. Szinte magam elé tudom képzelni! Végül is olyan életet folytat, amely számomra sem volt ismeretlen, mielőtt ideköltöztem volna. Nem kívánhatom tőle, hogy elfogadja az én életformámat!
– Hat óra körül visszajövök, ha neked is megfelel - szakította félbe tűnődését a lány.
– Számolom a perceket.

*

Miközben Mandra a fogadó felé hajtott, azon törte a fejét, hol szerezhetne be valami ínyencséget. Végül úgy döntött, legjobb, ha megkérdezi a barátságos hölgyet a portán.
Szobájába érve pamutnadrágot, hozzáillő blúzt és vadonatúj sportcipőt vett elő az útitáskájából. Miután átöltözött, és kiegyenlítette a számláját, felkereste az ajánlott éttermet.
A vendéglő a sült csirkéjéről volt messze földön híres. Mandra néhány ropogós combot rendelt körettel. Megegyeztek, hogy félórán belül már jöhet is érte. Ezalatt egy üzletben kaliforniai bort és egy üveg konyakot vett.
Nagyon elégedett volt magával. Ezt ügyesen elintéztem! - gondolta. Hat órakor jókedvűen érkezett meg a birtokra.
Harald láttán a lánynak elakadt a lélegzete. Amíg távol volt, a pamutingből és farmerból álló munkaruhát sportos nadrágra és kék selyemingre cserélte.
– Remélem, meg lesz az úr elégedve - tréfálkozott, amikor Harald kezébe nyomta az üvegeket.

– Mindenesetre nagyon csábító az illata annak a hatalmas csomagnak ott a kezedben! - biztosította őt a férfi.

– Beteszem az ennivalót a sütőbe, nehogy kihűljön - javasolta a lány.

– És még te mondtad, hogy nem vagy jó háziasszony! - tréfálkozott a férfi.

Amíg Mandra megterítette az asztalt, a házigazda a vendégszobába vitte a lány táskáit. Közben vidáman fütyörészett.

A lány még gyorsan kicsinosította magát a fürdőszobában. Amikor visszatért, kedves meglepetés fogadta. A terített asztal közepén két szál gyertya égett. Imbolygó fényük ünnepi hangulatot árasztott. Haraldnak tehát mégiscsak van érzéke a külsőségekhez!

– Jaj, de szép! - dicsérte meg a lány Haraldot, és lábujjhegyre állt, hogy arcon csókolja. Most sportcipőt viselt, így Harald valóságos óriásként magasodott előtte. Ritkán fordult elő, hogy egy férfi mellett kicsinek érezte magát.

– Ezek szerint mégis jelentek neked valamit, ha ennyit fáradtál miattam - jegyezte meg a férfi.

Mandra nem volt benne biztos, hogy Harald komolyan gondolja-e, amit mondott, vagy csak gúnyolódik. Ezúttal azonban megpróbálta a legjobbat feltételezni róla.

– Mivel ma én látlak vendégül, légy szíves, mutasd meg, hol találok tálcát, salátáskanalat és kenyérkosarat! Aztán tíz perc múlva már jöhetsz is! - tette hozzá.

Harald kinyitotta a szekrényt, és sorra elővette, amit a lány kért.

– Gondolod, hogy olyan gyorsan elkészül a vacsora?

– Természetesen, hiszen tudod, hogy boszorkány vagyok!

Ahogy a férfi kiment a konyhából, a lány kivette a sütőből a ropogós csirkecombokat, megtöltött egy tálat salátával, és felszeletelte a friss kenyeret. Noha voltaképp semmi különleges nem volt a vacsorában, fenséges illatot árasztott, és nagyon étvágygerjesztő látványt nyújtott.

Az egyik fiókban Mandra dugóhúzót is talált. Éppen a borosüveget akarta kinyitni, amikor Harald belépett a konyhába.

– A szobában már nem bírtam tovább - vallotta be-, különben is majdnem letelt már a tíz perc.

A férfi vidámnak és felszabadultnak látszott. Élvezte, hogy a változatosság kedvéért egyszer őt szolgálják ki.

– A legjobbkor jöttél - felelte a lány, és intett, hogy foglaljon helyet. Majd feléje nyújtotta a tálat az aranybarna csirkecombokkal.

A vacsora nagy sikernek bizonyult. Mandra még sohasem látott valakit ekkora étvággyal és ilyen örömmel enni. Harald már éppen harmadszor készült venni a salátából, amikor hirtelen megállt a keze a levegőben, és Mandrára nézett.

– A te társaságodban különösen jólesik.

A lány elégedetten bólintott.

– A ma esti tervemet könnyebben végrehajtom, ha az áldozat elégedett és jóllakott.

– Jó ég! Mit tervezel? - kérdezte tettetett csodálkozással Harald. - Bár most már amúgy is késő - vélte, és figyelmét újra az evésre összpontosította.

– A jövőre nézve elmondom, hogy mindezt egy Litchfield közelében lévő étteremben lehet beszerezni.

– Ha már így elkényeztettél, majd én elmosogatok - mosolygott Harald, és elégedetten dőlt hátra a székén.

– Az ég szerelmére, ne! Ezzel kereszteznéd a terveimet. El akarlak ugyanis bűvölni mosogatási művészetemmel - jelentette ki a lány, és a férfi vállára tette a kezét. -

Dohányzol?
– Nem rendszeresen, csak különleges alkalmakkor.
Mandra szivart vett elő a táskájából, gondosan kibontotta, és Harald elé tette az asztalra.
– A trafikos azt mondta, hogy ez különleges alkalmakra való szivar.
A férfit nagyon meghatotta a lány gondoskodása. Mandra már-már úgy érezte, ha nem ragaszkodott volna olyan szilárdan a tervéhez, lelkiismeret-furdalása lenne.
– Nagyon köszönöm, Mandra! Nem zavar a füst?
– Ha alaposan kiszellőztetünk, akkor nem.
– A ventilátor kapcsolója a mosogató felett van - magyarázta a férfi, és kényelmesen hátradőlve füstkarikákat eregetett.
Mandra közben leszedte az asztalt, a maradék ételt betette a hűtőbe, és meleg vizet engedett a mosogatóba.
– Nem hagyhatom, hogy mindent te csinálj! - szólalt meg végül Harald. - Ha te mosogatsz, akkor én majd törülgetek.
Hirtelen némi aggodalom fogta el a lányt. Maga elé képzelte a családias jelenetet, ahogy édes kettesben mosogatnak...
– Rendben van - egyezett azért bele.
Mandra tudta, hogy belőle sohasem lesz igazi háziasszony. Jól ismerte önmagát. Egy darabig persze mulatságos lenne ezt a szerepet eljátszani. Tartósan azonban nem vállalná!
Egyesült erővel gyorsan rendet csináltak a konyhában. Mandra kinyitotta a konyakot, és töltött Haraldnak egy pohárkával. Aztán kézen fogta, bevezette a nappaliba, szelíd erőszakkal leültette a legkényelmesebb karosszékbe, és elővette az irattáskáját. Kezdődhet a csata! Majd meglátjuk, hogy ki kerül ki győztesen!

Haraldot mulattatták Mandra erőfeszítései. Mosolyogva emelte fel a konyakospoharát, és a lány egészségére ivott belőle.
– No, nyomja még valami a lelkedet? - kérdezte.
Mandra céltudatosan belevágott:
– Röviddel ezelőtt egy szobrásznak rendeztünk sikeres kiállítást, amelyet fényképeken is megörökítettem. Ezek alapján elmagyarázom, milyen szerepet játszott maga a művész a bemutatón.
Azzal elővett egy iratrendezőt a táskájából. Minden pontnál igyekezett hangsúlyozni a tervezett kiállítás és a már lezajlott közötti hasonlóságot.
Mandra a legjobb formájában volt. Minden szava és mozdulata kifejezte határtalan lelkesedését. Annak idején valóban rendkívül kiváló munkát végzett. Az ő érdeme volt, hogy a kiállítás olyan remekül sikerült.
Végül megmutatta azoknak a múzeumoknak és magángyűjteményeknek a listáját, ahol az illető művész munkáinak többsége megtalálható. A jegyzék a művek becsült piaci értékét is feltüntette. A lista terjedelmes volt, és rendkívül hatásos.
Harald végül felnézett. Tekintetében őszinte elismerés tükröződött.
– Tényleg nagyon jól végzed a munkádat, Mandra! Ha ki akarnám állítani, vagy el akarnám adni a szobraimat, biztosan csak hozzád és Brandleyhez fordulnék.
– Köszönöm a bókot.
Harald eddig mindent figyelmesen meghallgatott, sót még néhány kérdést is feltett. Tulajdonképpen ez több volt, mint amire a lány számított.
– Nagyon kedves tőled, hogy megnézted az anyagomat.
Ezekkel a szavakkal összeszedte a papírokat, és gondosan visszatette őket az

irattáskába. Amikor felnézett, csodálkozva látta, hogy kinn besötétedett.

– Azt hiszem, ma már éppen eleget foglalkoztunk a művészet anyagi vonatkozásaival - vélekedett Harald, és felállt. - Most pedig nagyon jólesne egy kis séta, hogy a csodálatos vacsorát ledolgozzuk. Ugye helyesen gondolom, hogy most sem hoztál megfelelő cipőt?

Mandra válasz helyett magasba emelte egyik lábát.

– Azt hittem, ez lesz az első, amit észreveszel rajtam, és ami a megelégedésedre szolgál - duzzogott.

– Sok minden tűnik fel rajtad, drágám, de ezek közül a cipőd áll az utolsó helyen!

A férfi könnyed csókot lehelt a lány ajkára.

– Ez azért nem teljesen felel meg az igazságnak. Megérkezésemkor az volt a benyomásom, hogy a cipőm osztatlan figyelmednek örvendett.

– Az kivételes helyzet volt. Segítségére kellett sietnem az én kis kétbalkezesemnek, akarom mondani kétballábasomnak - felélte gyengéden Harald. Két keze közé fogta a lány arcát, és mélyen a szemébe nézett. - Szóval rászántad magad, és vettél egy pár kényelmes sportcipőt? Vigyázz, Mandra, legközelebb még a kocsimba is be találsz ülni! Szóval mit szólnál egy kis sétához?

– Igazán csodálatos lenne! - lelkesedett a lány, és a kezét nyújtotta a férfinak.

Végül is ma a legjobb formáját adta! Még maga John Brandley sem csinálhatta volna jobban. Az üzletasszony teljesítette a kötelességét, az est hátralévő részét most már nyugodt lelkiismerettel élvezheti.

Harald és Mandra kéz a kézben kapaszkodtak felfelé a dombra, ahonnan napközben csodálatos kilátás tárult az egész környékre. Most mindent sápadt fénnyel világított meg a telihold, amely kísértetiesen tükröződött vissza a tó sötét vizén. A tavacska felől fújó enyhe szellő békák brekegését hozta feléjük, és szelíden rezgette a fák lombjait.

– Üljünk le egy pillanatra! - ajánlotta Harald, majd levetette az ingét, és leterítette a fűbe, hogy Mandra ráülhessen.

Hosszasan ültek némán egymás mellett. A hűvös éjszakában a lány nagyon kellemesnek találta a férfi testének melegét.

– Gyakran jössz fel ide? - kérdezte végül.

– Igen. Nagyon sok művem alapgondolata itt született meg - vallotta be a szobrász. - Itt fönn jobban érzékelem a fény- és árnyhatások jelentőségét. Az olyan művésznek, aki fémmel dolgozik, ez nagyon fontos!

Mandrát kellemesen meglepte, hogy Harald beavatta a titkába, hiszen eddig sohasem beszélt a munkájáról. Még soha nem ismert ennyire magának való, zárkózott embert. Nem mintha Mandra előtt ismeretlen lett volna az egyedüllét utáni vágy. Ahhoz azonban különleges belső béke kell, hogy valaki hónapokig tudjon így a világtól elzárva egyedül élni!

– Itt kaptad az ihletet ahhoz a szobrodhoz is, amelyet Gregoryéknak ajándékoztál? Arra gondolok, amelyiknek a Szabadság címet adtad.

– Julie elmesélte, hogy mit akartam ezzel a művel kifejezni? - kérdezte anélkül, hogy a lányra nézett volna.

– Nem, de a „szabadság" szó volt az első, ami eszembe jutott, amikor ránéztem. Elmondtam Julie-nak, és ő azt válaszolta, hogy pontosan ezt a nevet adtad a szobornak. Ebben a pillanatban tudtam, hogy okvetlenül meg kell ismerkednem veled.

Az utolsó szavakat már csak suttogva ejtette ki á lány.

– Különös! Bizonyára van közöttünk valami lelki rokonság - jegyezte meg halkan a férfi.

Aztán a lány vállára tette a karját, és közelebb húzta magához. Mandra hozzásimult, és

fejét a mellkasára hajtotta.

A lány figyelte, hogyan borzolja a szelíd szellő Harald haját. Nézte a férfi izmos testét és a térdén nyugvó erős kezét. Hosszú idő óta először érezte magát is nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak.

Amikor Harald hozzáhajolt, és gyengéden megcsókolta, úgy érezte, hogy megállt az idő. Megszűnt körülöttük a világ. Semmi mást nem érzékelt, csak a férfi ajkát, amint gyengéden keresi az övét.

A csók egyre szenvedélyesebb lett. A férfi ujjai a lány nyakát simogatták, amitől Mandrában minden feszültségfeloldódott, és utolsó ellenállása is semmivé lett. Amikor Harald gyengéden az illatos párát lehelő fűre fektette, és nyelve hegyével a fülcimpáját kezdte cirógatni, teljesen elengedte magát.

Keze Harald sima bőréhez ért. Szerette volna megmondani neki, mennyire izgalomba hozta őt, a szavak azonban nem tűntek alkalmasnak arra, hogy kifejezzék ezt az érzést.

A lány ujjai szeretetteljes becézgetéssel siklottak végig a férfi széles mellkasán, karcsú derekán és keskeny csípőjén. Harald egyszerre halkan felnyögött.

– Ó, Mandra! - szakadt ki belőle szenvedélyesen. - Nagyon kívánlak! Még soha nem vágytam nőre ennyire!

– Én is nagyon kívánlak, Harald - vallotta be a lány.

Harald ujjai már a lány blúzának gombjait keresték, és türelmetlen mozdulattal cibálta le felsőtestéről a ruhadarabokat. Szenvedélyes csókokkal borította el Mandra kitakart mellét.

A lány felnézett a csillagos égre. Ebben a pillanatban olyan közel érezte magát a mennybolthoz, hogy úgy tűnt, csak a kezét kellene kinyújtania, és megragadhatná a szikrázó csillagokat!

Harald olyan tüzet lobbantott lángra benne, amelyet az éjszaka hűvöse sem tudott kioltani. Lázasan kapaszkodott a férfiba.

– Szeretlek! - tört elő belőle a vallomás.

– Mandra, drágám! - nyögte Harald szenvedélyesen.

Beletúrt a lány selymes hajába. Olyan heves mozdulattal, mintha abban akarna megkapaszkodni, és soha többet el se akarná ereszteni.

– Milyen lágy és puha a hajad! - suttogta rekedtes hangon, és végigcsókolgatta a lány arcába hulló tincseket.

Amikor a mellét kezdte simogatni, a lány odaadón hozzásimult.

– Szeretni akarlak, Mandra, itt és most! - mondta a férfi, és követelőn kereste újra a lány ajkát.

A férfi óvatosan levette a lányról a maradék ruhadarabokat, és csókokkal hintette teli egész testét. Majd ő is levetkőzött, és meztelenül fonódtak össze a fűben.

Mandra várakozásteljesen felnyögött, és a férfi gyors mozdulattal ráhengeredett. A lány elcsodálkozott, milyen gyönyörűséget ébreszt benne ez a meghitt közelség.

– Akarod, drága Mandra? - kérdezte Harald, gyengéden simogatva a lány combját.

– Igen! - lehelte a lány, akit teljesen hatalmukba kerítettek a mindent elsöprő érzések. - Igen, akarlak, Harald!

Harald óvatosan hatolt a lány testébe. Aztán Mandra szája a férfi ajkát kereste, és teste átvette mozgásának ritmusát.

Vadul és mégis gyöngéden ölelték egymást az éjszakai mennybolt alatt, választ találva olyan kérdésekre, amelyeket eddig fel sem mertek tenni maguknak. Mindkettőjüket teljesen betöltötte az egyesülés gyönyöre.

Az összetartozás érzése és a szenvedély egyre szorosabban vonta őket egymáshoz, s még a lélegzetük is elakadt, amikor végül eljutottak együtt a csúcspontra.

Hosszú ideig csak egymás szabálytalan lélegzését hallották. Aztán hirtelen újra életre kelt körülöttük a világ. Hallani kezdték a lágy szellőtől rezgő lombok susogását és a tóban ugrándozó békák brekegését.

Egymást szorosan átkulcsolva feküdtek. Csukott szemmel élvezték a mámorító szédülést.

– Drágám! - suttogta gyengéden Harald. - Még soha nem volt olyan csodálatos, mint most veled! Szeretnélek mindig boldoggá tenni! - A férfi a könyökére támaszkodott, és Mandra holdfénytől megvilágított arcvonásait figyelte. - Ma éjszaka hozzám tartozol, Mandra!

De mi lesz a többi éjszakával? - villant át a lány agyán. Erre azonban most nem akart gondolni. Elvezni akarta a pillanatot, akármit hoz is a jövő!

– Sohasem hittem, hogy ez ilyen szép lehet - vallotta be a lány, amikor kinyitotta a szemét, és Haraldra nézett.

Addig feküdtek egymás mellett a gyűrött ingen, amíg a hűvös szellő arra nem késztette őket, hogy felkeljenek. Mandra meglepve tapasztalta, hogy meztelensége nem hozza zavarba. Ellenkezőleg, teljesen természetesnek érezte.

Harald még egyszer gyengéden megsimogatta a lány telt mellét.

– Milyen gyönyörű vagy, Mandra! Csodálatos a tested!

– így nem tudok felöltözni - tiltakozott a lány.

– Nem is kell! - kiáltott a férfi túláradó jókedvében. Kezével beletúrt a lány összezilált hajába, és újra vissza akarta nyomni a fűbe. De meggondolta magát. - Jobb ötletem van! Gyerünk vissza a házba a franciaágyba! - Felugrott, és Mandrát is magával húzta. - Szeretnélek még egyszer ölelni!

A lány szélsebesen öltözködött fel. Kéz a kézben szaladtak le a dombról, át a mezőn, amíg az udvarra nem értek.

– Szeretnék lezuhanyozni - szólalt meg a lány.

– Addig én megnézem az állatokat, és bezárok mindent - mondta Harald. - Néhány perc múlva a házban leszek.

Futó csókot nyomott a lány ajkára, és elsietett.

7. FEJEZET

A hűvös, pezsdítő zuhany nem törte meg a varázst, amelyet együttlétük után még mindketten sokáig éreztek. Mandra még soha nem élvezte ennyire a bőrére ömlő vízsugarat. Miután megtörülközött, belebújt egy pamut hálóingbe. Sajnálta már, hogy nem hozott valami izgatóbbat.

Éppen a konyhába indult, amikor Harald belépett a házba. Egy pillanatra megállt az ajtóban, és elnézte a kipirult arcú lányt, akinek arcába hullottak nedves fürtjei. Mindkettőjükben újra fellobbant a vágy.

– Milyen gyönyörű vagy! - mondta a férfi áhítattal, és közelebb lépett. - Gyere, megmutatom a hálószobát!

Megragadta a lány kezét, és felvezette a lépcsőn.

A lány nagy meglepetésére az egész felső szintet egyetlen hatalmas hálószobává alakították át, természetesen fürdőszoba is csatlakozott hozzá. A helyiség közepén hatalmas ágy állt, a legnagyobb, amelyet Mandra valaha is látott.

– Hiszen ez óriási! - kiáltott fel önkéntelenül.

– Különleges darab - nevetett Harald Elengedte a lány kezét, és a fürdőszobába ment. -

Mindjárt jövök, drágám! Érezd otthon magad!

Pár pillanat múlva már hallatszott is a félig nyitott ajtón át a víz csobogása.

A vendég kíváncsian nézett körül. Tetszett neki a szoba.

A hosszú, széles ágyat teljesen beborította egy apró, színes szövetdarabokból összevarrt takaró. Mennyi időbe kerülhetett, amíg a darabkákat parányi öltésekkel egymáshoz illesztették! - csodálta Mandra. Noha csak becsülni tudta, mennyibe kerülhet az ilyesmi, annyi biztos, hogy Harald egy vagyont adhatott érte.

A berendezés többi részét erdei fenyőből készült értékes műbútor alkotta. A szép kimunkálású, súlyos darabok az idők folyamán már megsötétedtek.

A helyiség három oldaláról hatalmas ablakok nyíltak, ami a tágasság érzetét keltette a vendégben. A leheletfinom függönyök ugyanabban a világoszöld árnyalatban pompáztak, mint a falak.

Mandra hirtelen ráébredt, hogy ez a berendezés nem szegény emberre vall. Erről tanúskodott a műbútor, a drága kárpitok, a jó minőségű sztereó rádió, magnó és lemezjátszó. Haraldnák óriási kazetta- és lemezgyűjteménye volt. Látszott, hogy a jazz és a komolyzene érdekli.

Az ágy egyik oldalánál hűtőszekrény állt. A lány kíváncsian kinyitotta, és látta, hogy a legkülönfélébb gyümölcslevekkel van tele. A technika vívmányai közül csak egy dolog hiányzott: a televízió. Mandra emlékezete szerint nem is látott sehol a házban tévékészüléket.

Az ágy mellett alacsony állvány volt. Mandra átfutotta a polcon sorakozó könyvek címét. Meglepve tapasztalta, hogy filozófiai művek. Haraldban, úgy látszik, sokkal több rejlik, mintsem gondolta volna!

Éppen a nagy német filozófus, Kant egyik művét lapozgatta, amikor kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és kilépett Harald, csípője körül törülközővel. Mandra hirtelen elfelejtette a sok kérdést, amely a nyelve hegyén volt. Csak azt látta, hogy a férfi milyen hihetetlenül vonzó!

– Magad újítottad fel a szobát? - kérdezte aztán, hogy enyhítse a feszültséget, amelyet a férfi jelenlétében érzett.

– Majdnem. A terveket én készítettem, meg segítettem a kivitelezésben is. A tulajdonképpeni munkát azonban mesteremberek végezték. Eredetileg több apró hálókamara volt itt, és hiányzott a fürdőszoba. Errefelé általában ilyen elrendezésűek a házak.

– A végeredmény mindenesetre tökéletes - felelte a lány alig figyelve oda Harald magyarázatára. A férfi testének közelsége teljesen rabul ejtette, minden más mellékesnek tűnt.

Harald felkapta a lányt, és gyengéden az ágyra fektette. A heves mozdulattól leoldódott a csípőjére tekert törülköző, és lecsúszott a földre.

A lány szégyenkezés nélkül nézte a meztelen testet. Maga a tökéletes férfiasság, gondolta csodálattal.

Harald óvatosan kihajtatta a lányt a hálóingéből, nwyd átölelte, és addig csókolgatta, simogatta, míg végre újra eggyé váltak, és együtt átélték a boldogság csúcsát.

Miután vágyuk kielégült, nyugodtan, egymást szorosan átölelve feküdtek egy darabig. Mandra újonnan felfedezett női öntudattal simult Harald karjába. Olyan mélységesen mély boldogságot érzett, amelyet nem lehet szavakkal kifejezni. Talán éppen abban rejlik a férfiak ereje, hogy a nőkből felszínre tudják hozni lényük legigazibb lényegét, gondolta Mandra, majd mély, álom nélküli alvásba merült.

Mandra jólesően megfordult, és kinyújtotta a kezét Haraldot keresve, a férfi azonban már nem volt ott. A lány csalódottan nyitotta ki a szemét. Már világos nappal volt. Úgy látszik,

ezúttal nem hallotta meg Hender- sonék kakasát. Gyorsan kiugrott a takaró alól, magára kapta a köntösét, amely szépen összehajtva feküdt az egyik széken.

A lány gyorsan megmosakodott, tiszta pulóvert és új nadrágot húzott. Haraldot a konyhában sem találta, a tűzhelyen viszont tele kávéskanna állt. Mandra töltött magának egy csészével, és kiment vele a verandára, hogy élvezze a csodálatos reggelt.

Ritkán engedte meg magának, hogy csak üldögéljen, és hagyja a gondolatait elkalandozni. Itt most hihetetlen csend és nyugalom uralkodott, ami valóságos áldást jelentett a nagyváros nyüzsgő forgataga után. Las? sanként kezdte megérteni, hogy Harald miért is választotta ezt az életformát.

Ahogy megitta a kávéját, visszavitte az üres csészét a konyhába, és keresztülballagott az udvaron az istálló felé. Haraldot azonban ott sem találta. Helyette egy tehénre bukkant. Mandra érdeklődéssel nézegette az állatot. Eletében először ébredt tudatára, milyen nagyok is a tehenek.

– Ha nem tévedek, neked köszönhetem a tegnapi balesetet - nevetett a lány. - Nem láttál véletlenül ma reggel egy magas barna férfit? Nem, azt hiszem, nem.

Mandra megpróbálkozott a műhellyel. A küszöbön megállt, mivel nem akart túl mélyen behatolni Harald magánterületére.

– Mandra, drágám, te vagy az? - hallatszott Harald hangja.

– Igen.

– Gyere be!- kiáltott a férfi jókedvűen.

Végre beléphetett hát a szentélybe. Leplezetlen kíváncsisággal tekingetett körbe. Ez tehát Harald műterme!

A tágas helyiség szerszámokkal, ládákkal, olvasztóberendezésekkel és fémdarabokkal volt telezsúfolva.

Az összevisszaság éles ellentétben állt a házban uralkodó csaknem túlzásba vitt renddel.

Harald egy munkapad fölé hajolt. Amint felegyenesedett, a lány meglátta, hogy éppen egy kis szobrocskát csiszol. A mű már majdnem készen volt. Tökéletes szépsége szinte elbűvölte a lányt.

– Harald, ez csodálatos! - suttogta. Nem tudta levenni a tekintetét a kis ezüsttárgyról. - Nehéz ezüsttel dolgozni? - kérdezte.

– Tulajdonképpen nem. Csak arra kell vigyázni, hogy ne izzítsuk túl hevesen, mert eléghet. Az ezüstnek ugyanis nagyon finom az anyagszerkezete, nagyobb szobrok készítéséhez nem is igen alkalmas. Ezért csak ritkán használom. Jobban szeretem a bronzot, a sárgarezet és a nikkelt.

– Ugye bronzot és sárgarezet nem lehet egyszerre alkalmazni? - kérdezte Mandra, és elragadtatott érdeklődéssel figyelte, ahogy a művész avatott kézzel csiszolja a szobrocskát.

– Igazad van. A bronz réz és cink ötvözete, míg a sárgaréz rézből és ónból áll. A cink és az ón különböző hőmérsékleten olvadnak-magyarázta a szobrász anélkül, hogy abbahagyta volna a munkát.

Mandra érdeklődéssel vette szemügyre a falon lógó különböző szerszámokat, a fűrészeket, fémollókat, vésőket, reszelőket, fúrókat és kalapácsokat, valamint a fémrészek vastagságának ellenőrzésére szolgáló mikrométert. Egy másik munkapadon gázégő állt feltehetően az ezüst olvasztásához, mellette pedig forrasztólámpa, amely inkább az acél, a réz és a bronz feldolgozására való.

– Zavar, ha valaki néz, amikor dolgozol?

– Őszintén szólva még soha senkinek nem engedtem meg.

Mandra nem tudta mit felelje. Ő tehát az első ember, aki tanúja lehet Harald

alkotómunkájának!

– A családod tagjai vagy a barátaid nem voltak még itt? – kérdezte óvatosan.

A birtokon természetesen voltakm de itt a műteremben nem. – Harald felpillantott a lányra. A legtöbb ember el sem tudja képzelni a mi indítja a művészt alkotásra. Harminckét évesen feladni egy sikeres , jövedelmező pályafutást ezért itt..- mutatott körbe a szobán. – Az ő szemükben én csak fémmunkás vagyok. A családom és barátaim nem értenek és nem fognak soha.

– Nagyon fájhat ez neked. –mondta Mandra halkan.

– Nem olyan borzasztó. Nem is várom, hogy megértsenek. Az a lényeg, hogy én biztos vagyok a dolgomban.

Mandra újra meggyőződött arról, hogy Harald olyasvalaki,aki pontosan tudja mit akar, és mit csinál. Olyan ember, aki nem szorul mások elismerésére és jóváhagyó bólogatására. Nyilvánvalóan ez a magabiztosság az alapja annak, hogy nem érdekli a pénz és a hírnév. Mandra eltűnődött, hogy vajon a legbensőbb magánéletét is ez teljes függetlenség jellemzi-e. Ettől a gondolattól elszomorodott, hiszen lelke mélyén remélte, hogy jelent valamit a férfinak, sőt nélkülözhetetlenné tud válni a számára.

– Azt hiszem, ma reggelre ennyi elég lesz – jelentette ki szobrász, és felegyenesedett. – Éhes vagyok. Mit szólsz egy kiadós reggelihez?

– Már féltem, hogy tovább akarsz dolgozni. Ugyanis én már majd éhen halok!

A következő napok folyamán Mandra tökéletesen elfelejtkezett jövetelének céljáról. Gondtalanul élvezte a Haralddal való együttlétet. Hiába határozta el mindennap, hogy a következő reggel elutazik éjszakánként a férfi karjában semmivé vált ez a terve. Egyszerűen nem volt rá képes, hogy elszakadjon Haraldtól.

Csütörtök este kedélyes hangulatban üldögéltek a dolgozószobában. A szobrász új olvasztási eljárásokat ismertető cikket tanulmányozott. Mandra pedig a helyi újságot lapozgatta. Egyszerre azon kapta magát, hogy az újság széle fölött a férfi arcát figyeli. Harald teljesen belemélyedt a szakcikkbe. Arckifejezése szokatlanul kemény volt. Mandrát heves vágy fogta el, hogy ezt a keménységet a csókjaival oldja fel. A férfi időnként ujjaival beletúrt dús, barna hajába, amelyet a lány olyan szívesen borzolt volna össze. Borostyánszínű szemét eltakarták hosszú pillái. Milyen kisfiúsan csillog a szeme! A szorosan testhez simuló ing alatt világosan kirajzolódott széles mellkasa és izmos karja.

Mandra sohasem hitte volna, hogy ilyen kisportolt alkathoz vonzódhat. Iskoláskorában, majd később az egyetemen mindig nevetett az „izompacsirták"-on. Harald azonban a megfelelő szellemi és lelki tulajdonságokkal is rendelkezik. Magabiztos, anélkül hogy fölényes lenne. Kiemelkedő, de nem mások rovására. Csak most kezdte megérteni a férfi jellemének mélységeit. Pedig még milyen sok dolog van, amit nem tud róla, és annyira szeretne megtudni!

A lányt egyaránt izgatta Harald férfiként és művészként is. Bonyolult mozaiknak érezte a jellemét, amelyet apró darabokból kell összerakni, amíg végre kirajzolódik az egész. Ehhez azonban idő kell! Végre olyan férfit ismert meg, akivel érdemes minden pillanatot együtt tölteni.

Hirtelen tudatára ébredt, hogy szerelmes Haraldba. Jóságos ég, mikor is gabalyodtam bele ennyire? Amikor szenvedélyesen szerettük egymást, vagy amikor a karjában töltöttem az egész éjszakát? Valósággal megijedt.

Egy pillanatra gyűlölte magát. Megvetést érzett, amiért gyengeségében ennyire kiszolgáltatottá vált a férfinak. Aztán elgondolkozott azon, hogy miért védekezik az érzései

ellen. Miért zavarja, hogy szereti Haraldot?

Hiszen csodálatos ember, aki olyan érzelmeket keltett életre benne, amelyeknek eddig a létezését sem sejtette! Ösztönösen tudta azonban, hogy mi aggasztja. Vajon Harald szereti-e? Képes-e rá egyáltalán? Még sohasem adta tanújelét iránta táplált mélyebb érzelmeinek. Természetesen kívánja ót, testi kielégülést jelent az együttlétük, de ebből még egyáltalán nem következik az, hogy szereti!

Milyen jövője lehet az ilyen szerelemnek? - szőtte tovább a gondolatait a lány. Haraldnak nincs szüksége másik emberre. Önszántából határozott úgy, hogy magányosan éli le az életét. Kettőjük életformája egészen más. Mások a céljaik és a szükségleteik. Harald Rentonnák és nekem nem lehet közös jövőnk! - gondolta elkeseredetten Mandra. Az iránta érzett szerelem csak szenvedést hozhat!

Másnap reggel el kell utaznia, mielőtt újra erőt vesz rajta a gyengeség. Nincs más megoldás! Menekülnie kell a férfi elől, mielőtt túl késő lenne!

Ezen az éjszakán különleges átérzéssel szeretkeztek, érzelmeikbe kétségbeesés vegyült. Harald sejteni látszott, hogy mi megy végbe Mandrá- ban. Ahogy a csúcsra értek, a lánynak patakokban ömlöttek a szeméből a könnyek. Egyiküknek sem volt azonban bátorsága beszélni arról, ami köztük történt.

Amikor Mandra felébredt, egyedül találta magát a hatalmas ágyban. Noha nehéz volt a szíve, szilárdan ragaszkodott az elhatározásához. Ma reggel el kell búcsúznia Haraldtól és a birtoktól! Örökre el kell válnia attól a férfitól, akit szeret! Mielőtt átadta volna magát a kétségbeesésnek, felkelt, és felöltözött.

Amikor belépett a konyhába, Harald épp a kávéját kortyolgatta. Némán felpillantott a lányra, arckifejezése azonban semmit sem árult el.

Tekintete végigsiklott Mandra alakján. Ismét a tetőtől talpig üzletasszony állt előtte. A lány szótlanul letette az útitáskáját és az irattáskáját az ajtó mellé.

– Mennem kell, Harald! - mondta végül. Ó, mennyi fájdalom volt ezekben a szavakban!

– Tudom. Már tegnap este sejtettem.

A lány gyorsan folytatta:

– Holnap jelen kell lennem egy kiállításon, jövő vasárnap pedig lesz még két másik is. A munka már tornyokban áll az íróasztalomon. Gondolni sem merek arra, mennyi túlórával tudom majd magam utolérni!

Mandra idegesen magyarázta, milyenek a munkanapjai. Közben kávét töltött magának. Tulajdonképpen a legkevésbé sem vágyott rá, de zavarában valamit tennie kellett.

Állva itta meg a kávét. Nem akart leülni Haralddal szemben, mint oly sokszor az elmúlt napokban. Ismerte a saját gyöngeségét, és voltak dolgok, amelyeket e pillanatban nem tudott volna elviselni. Ezek közé tartozott az is, hogy Harald szemébe nézzen.

– Nagyon fogsz hiányozni, Mandra! - mondta a férfi halkan.

Éles fájdalom hasított a lány szívébe.

– Nekem is nagyon fogsz hiányozni, Harald! - vallotta be. Miért nem ölelheti át egyszerűen? Miért teszi önmaga számára ilyen nehézzé a dolgot?

– Tudod már, hogy mikor jössz vissza?

– Nem - felelte Mandra bizonytalanul. - Két nagy kiállítást nyitunk most meg. Az egyiket Charlotte Mason műveiből, a másikat pedig Walter Webbs munkáiból. A következő hetekben nyakig leszek a munkában.

– Értem - szólt Harald, és kinézett az ablakon.

– Szeretném, ha minden egészen másképp lenne - szaladt ki Mandra száján. Csak

akkor fogta fel szavainak teljes jelentőségét, amikor már kimondta.
Harald lassan feléje fordult, és áthatóan nézett rá.
– Én is azt szeretném!
– Harald, nekem nagyon fontos a hivatásom...
- Ezt nem kell magyaráznod, drágám. Hidd el, nagyon is megértem!
A férfi szavai őszintének tűntek, de egyáltalán nem könnyítették meg a búcsút..
– Most már igazán indulnom kell - mondta határozottan a lány, és a mosogatóba tette a csészéjét.
Éppen a csomagjaiért akart nyúlni, amikor a férfi megelőzte.
– Hagyd, majd én!
– Köszönöm - mondta a lány, és igyekezett, hogy hangja természetesen csengjen. Némán követte a férfit az udvarra.
Amint egymás mellett ballagtak az autó felé, Mandra alig tudta visszatartani a könnyeit. Hosszasan kotorászott, amíg megtalálta a kocsikulcsot a táskájában, majd kinyitotta a csomagtartót, hogy Harald berakhassa a táskáit.
Elérkezett hát a búcsú pillanata, amelytől Mandra annyira félt. Sikerül-e valamennyire méltóságteljesen távoznia, anélkül hogy nevetségessé tenné magát, és sírva fakadna? Felemelt fejjel állt Harald előtt. Tekintete erőt és határozottságot sugárzott.
Mély lélegzetet vett, és merőn nézte a férfi legfelső inggombját, hogy ne kelljen a szemébe néznie.
– Gyere el egyszer New Yorkba!
A következő pillanatban azonban a lány karja Harald nyaka köré fonódott, a férfi pedig magához szorította Mandrát. Szótlanul tartották egymást átölelve.
Ha most megcsókol, elvesztem! Ebben Mandra biztos volt. Gyorsan egy könnyed csókot nyomott a férfi arcára, megfordult, és beült a kocsiba. Sietve feltette a napszemüvegét, és beindította a motort.
– Vezess óvatosan! - figyelmeztette Harald.
Mandra érezte, hogy sohasem fogja elfelejteni ezt a kellemes, mély hangot!
A lány elindult hát. Szemét mereven az útra szegezte, és legyőzte a minden ízében ott égő vágyat, hogy visszanézzen.
– Vigyázz magadra, drágám! - suttogta, ahogy egyre távolodott a birtoktól.

8. FEJEZET

Mandra a következő két hetet nagyon nehezen viselte. Megszokott tevékenységeit folytatta, találkozott az ügyfelekkel és a barátaival, megjelent a kiállításokon és a megnyitókon, esténként pedig holtfáradtan esett az ágyba. Valami azonban mégis megváltozott!
New York, a hivatása, az előkelő baráti köre nem tűnt már olyan izgalmasnak és lelkesítőnek, mint azelőtt. Végül be kellett vallania magának, hogy Harald nélkül az életnek nem sok értelme van. Szeret tehát egy férfit, akit nem volna szabad szeretnie! Olyan férfit, aki még csak nem is sejti, hogy ő mit érez iránta! Hiába zsúfolta tele a napjait munkával, a hosszú és magányos éjszakákon nem tudott Harald képétől szabadulni. Ezek az álmok hívatlanul jöttek, de ezekben a férfi teljesen az övé volt.
Először Mandrát is meglepte, milyen mélyre hatol lelkében a fájdalom. Lassacskán azonban szűnni kezdett az elhagyatottság és kétségbeesés érzése. Helyét harag váltotta fel, haragudott Haraldra és önmagára. Miért kellett neki éppen olyan férfiba beleszeretnie, aki ennyire nem illik hozzá? Miért jelent neki olyan sokat, hogy nélküle már semmi örömet

sem talál az életben? Máskor, ha egyedül érezte magát, legalább a munkában talált némi vigaszt és megnyugvást. Most ez is oda van! Eletében először gyűlölte New Yorkot és a foglalkozását.

Nincs azonban más választása! Tudomásul kell vennie, hogy Harald és ő más világban élnek. Harald biztosan nem menne bele valami félmegoldásba, ő pedig sohasem szánná rá magát, hogy feladja a munkáját meg New Yorkot, és vidékre költözzön. '

Noha nagyon szerette Haraldot, be kellett látnia, hogy nincs közös jövőjük. Ez a szerelem határtalan boldogságot és határtalan fájdalmat tartogatott számára. Majdcsak túljut valahogy rajta, mint már annyi más válságon. Sohasem lesz azonban már ugyanaz, mint aki azelőtt volt! Nem tudta, hogy hálás legyen-e Haraldnak a gyönyörű napokért, vagy elátkozza azt a pillanatot is, amikor először hallotta a nevét.

Már majdnem két hét telt el a birtokon tett látogatása óta, amikor Julie váratlanul felhívta a műkereskedésben.

– Ne haragudj, Mandra! Tudod, hogy nem szívesen zavarlak a munkában, ha nem hivatalos ügyről van szó, de otthon nem tudtalak elérni.

– Nem csoda, hiszen majdnem minden este elmentem hazulról.

– Csak arra akartalak emlékeztetni, hogy holnap ünnepeljük Stephanie születésnapját - folytatta Julie. - Ugye eljössz? Stephanie nagyon szomorú lenne, hogyha nem fogadnád el a meghívását.

Pillanatnyilag Mandra a legkevésbé sem vágyott arra, hogy egy boldog családi ünnepség résztvevője legyen. Annyiszor okozott azonban már csalódást Julie-éknak, hogy most nem mondhatott nemet.

– Természetesen elmegyek - egyezett bele tettetett vidámsággal. - Hogy is mulaszthatnám el a keresztlányom harmadik születésnapját! Eljöttök vasárnap Charlotte Mason kiállítására?

– Hogyne! Már hetekkel ezelőtt gondoskodtunk pótmamáról - nevetett Julié. - Mellesleg mire mentél Harald Rentonnal? Azóta még nem is beszéltünk, amióta meglátogattad.

– Mint mindig, most is igazad volt - mondta óvatosan Mandra. - Mr. . Renton nem mutatott érdeklődést a műkereskedésünk iránt.

– Remélem, azért nem vagy túlságosan csalódott. Hiszen figyelmeztettelek. Egyébként kedves fickó, ugye?

– Ó, hogyne! Gohdolom, sok nő rajong érte.

– Na jól van, most már búcsúznom kell. Tehát eljössz holnap délután négy órakor? Hozzál jókedvet és mindenekelőtt jó időt, hogy a kertben tudjuk megrendezni a zsúrt.

– Jaj, várj még egy pillanatot, Julié! Mit lehet ajándékozni tulajdonképpen egy hároméves gyereknek a születésnapjára?

– Játékállatot! Stephanie bolondul értük. Mindenféle nagyságban és kivitelben lehet kapni - magyarázta Julié, majd elbúcsúzott.

*

Másnap reggel Mandra belépett az előkelő játékáruházba, amely mellett munkába menet naponta elhaladt. Meglepve látta, hogy egy teljes osztály csak játékállatokkal van tele. Minden megtalálható volt itt a jegesmedvétől és a tevétől kezdve a hosszú fülű nyusziig és a rózsaszín kismalacig. Mandrának egy hatalmas, méteresnél is nagyobb zsiráf tetszett a legjobban.

– Miben segíthetek? - lépett Mandrához egy vele egykorú hölgy.

– Születésnapi ajándékot keresek egy hároméves gyerek számára, aki nagyon szereti a szőrmeállatokat - felelte Mandra szórakozottan, miközben tekintete a játékokkal

telezsúfolt polcokat pásztázta.
– Kisfiú vagy kislány? - érdeklődött az eladónő. - Igaz, manapság ez már nem nagyon számít!
– Kislánynak lesz - felelte Mandra, és kézbe vett egy barna mackót.
– Szerintem minden hároméves gyereknek tetszene ez a mackó - mondta kedvesen a hölgy. - A saját kislányának lesz?
A kérdés mintha szíven ütötte volna Mandrát. Eddig mindig azt hitte hogy teljesen hiányzik belőle az anyai ösztön. Lehet, hogy csak bebeszélte magának?
Ne légy ostoba! - gondolta. Sok korombeli nő kezd hirtelen gyermek után vágyódni, töprengett. Ez végül is teljesen természetes. Ha egy nő már elmúlt harminc, és még férjhez sem ment, érezni kezdi, hogy sürgeti az idő.
Mandra nem táplált hamis reményeket a feleség és az anya szerepét illetően. Saját szülei ugyan mindig minden nehézségen és gondon úrrá tudtak lenni szeretettel és megértéssel. Manapság azonban nem lehet könnyű anyának lenni!
Milyen nehéz lehet megküzdeni azzal a rengetegkáros hatással, amelynek a gyerekek ki vannak téve! Erős egyéniségű apára és az atyai szigort kiegyensúlyozó meleg anyai szeretetre van ehhez szükség. Néhány házaspárnak sikerül ezt megvalósítania, mint például Julie-nak és Joe-nak. Ok azonban inkább a kivételek közé tartoznak!
Ha gyermekem lenne, semmiképpen sem nevelném városban, villant át Mandra agyán. Vidéki birtok lenne a legmegfelelőbb, fűzte hozzá egy belső hang.
– A saját kislányának lesz? - kérdezte újra az eladónő.
– Nem, a keresztlányomnak - felelte végre Mandra, és visszatette a mackót. - Azt hiszem, ez a zsiráf pontosan az, amit keresek - döntött mosolyogva.
A fiatal nő levette az állatot a polcról, és csodálkozva nézett a vevőre.
– Nem gondolja, hogy ez egy kicsit túl nagy egy hároméves gyereknek?
– Lehetséges, de az biztos, hogy szívből szeretni fogja.
Mandra arra az óriási játékállatra gondolt, amelyet ő kapott kislánykorában. Nagyon szerette, még meg is siratta, amikor a varrás több helyen felfeslett, és kipergett a fűrészpor. Igen, pontosan ezt kell Stephanie-nak ajándékoznia, akármilyen borsos árat kérnek is érte. Végül is Stephanie a keresztlánya!
– Nehéz lesz a zsiráfot becsomagolni - vélte az eladónő, amikor Mandra kifizette a számlát.
– Kössön, kérem, egy szalagot a nyakába! Az is megteszi - mosolygott
Mandra.
Vidáman hagyta el az üzletet az óriási zsiráffal a hóna alatt.

Röviddel négy után hajtott be Mandra Gregoryék udvarára, amely már zsúfolásig megtelt kocsikkal. A kapu közelében talált még üres helyet, ahol leállította az autót.
– Gyerünk, George, különben elkésünk! - nevetett a lány, és nyakon ragadta a zsiráfot. Lényegesen jobban érezte magát, mint az elmúlt hetekben. Talán mégis pontosan egy hároméves gyerek születésnapjára volt szüksége, hogy egy kicsit felviduljon.
– Szervusz, Mandra. Gyere be! - üdvözölte örömmel Joe, és nagy szemeket meresztett a zsiráfra. - Nagy ég! Ez aztán hatalmas!
– Meghiszem azt! - nevetett elégedetten a vendég. - Hát a társaság merre van?
Mandra kíváncsian forgatta a fejét, hogy megállapítsa, honnan szűrődik feléje a vidám gyermekzsivaj.
– Julie úgy döntött, hogy a kertben rendezi meg az ünnepséget. Úgy gondoltuk, hogy

célszerűbb, ha a fagylalt és a sütemények inkább a füvön kötnek ki, mint a szőnyegünkön.
Miután Mandra elrejtette a zsiráfot az egyik szobában, kiléptek a kertbe.
– Szervusz, Mandra! - üdvözölte barátnőjét Julie, aki, mint mindig, most is nyugodt és kiegyensúlyozott volt.
– Nem is értem, hogy vagy erre képes! - csóválta a fejét elismeréssel a vendég.
– Mire?
– Hogy tudsz ebben a zűrzavarban nyugodt maradni? - mutatott Mandra a kertben összegyűlt gyerekekre és szülőkre. A kicsik éppen szembekötősdit játszottak hangos sikoltozások közepette.
– Ide figyelj! - fogta karon a háziasszony a barátnőjét. - Van a gyereknevelésnek egy aranyszabálya. Sohasem szabad kétségbeesni, amíg nem folyik vér. Ez az egyik titkunk nekünk, anyáknak.
Volt valami ugyanis Mandra arckifejezésében, ami mentegetőzésre késztette Julie-t.
– Semmi baj, Julie! - nyugtatta meg Mandra. - Egyébként azt hiszem, harmincéves kora körül minden gyermektelen nő elgondolkozik azon, hogy nem marad-e ki valami az életéből... Nézd csak, éppen Stephanie szemét kötik be! - terelte aztán gyorsan másra a szót.
Mandra nem tudta pontosan, mikor kezdte úgy érezni, hogy figyelik. Éppen az egyik kis vendég cipőfűzőjét kötötte meg, amikor valami különös bizsergést érzett a hátán. Egy pillanatra megállt a mozdulat közben, és megfordult. De senkit sem látott a közelben.
A kisfiú hangos kiabálással figyelmeztette, hogy folytassa a feladatát. Újra lehajolt hát, és reszkető kézzel kötötte meg a zsinórt.
Ebben a pillanatban Stephanie szaladt feléje izgatottan.
– Mandy, Mandy! Itt van Ren!
– Ren? - ismételte a lány értetlenül. Majd hirtelen rájött, kire is gondol Stephanie.
– Azt nem tudja kimondani, hogy Harald, a Renton pedig túl hosszú neki, azért hív csak Rennek - magyarázta Harald anélkül, hogy levette volna a szemét Mandráról.
– Ugy látom, Stephanie be akart titeket mutatni egymásnak - csatlakozott hozzájuk Joe. - De ti már találkoztatok, ugye?
– Úgy van - felelte Harald. - Valamit meg kellene beszélnem Miss Blake-kel. Ugye nincs kifogásod ellene, hogy félrevonuljunk a dolgozószobádba, Joe?
– Csak gyorsan, Harald. Stephanie negyedórán belül hozzálát az ajándékok kibontásához.
Anélkül, hogy megvárta volna a lány beleegyezését, Harald kézen fogta Mandrát, és a dolgozószobába vezette.

-Nagyon hiányoztál, drágám! - szólalt meg Harald, ahogy egyedül maradtak.
A lány fátyolos tekintettel nézett rá.
– Te is nekem, Harald!
A férfi sóhajtva ölelte magához a lányt, és megcsókolták egymást. Magányos, kétségbeesett férfi csókja volt ez, a lány pedig szívének minden szenvedélyével viszonozta. Csodálatos érzéssel töltötte el, hogy a férfi karja újra átöleli a derekát, és újra az ajkán érezheti az ajkát. Hogy is bírhatta ki nélküle az elmúlt napokat?! Hiszen csak Harald jelenlétében érzi, hogy valóban él!
Harald lazított egy kicsit az ölelésen, bár látszott, hogy nehezére esik.
– Nekem úgy tűnik, hogy évek teltek el, amióta utoljára találkoztunk - állapította meg.
– Egy hét, egy nap és kilenc óra - javította ki Mandra, és fejét a férfi vállára hajtotta.

Harald ujjával felemelte a lány állát. Mandra a férfi szemébe nézett, és nem merte elhinni azt, amit onnan kiolvasott. A következő pillanatban azonban már hallhatta is:

– Tudod, hogy szeretlek, Mandra?

A lány szeme felragyogott.

– Csak azt tudom, hogy én nagyon szeretlek, Harald!

– Végre! - sóhajtotta a férfi, és olyan szorosan ölelte magához a lányt, mintha sohasem akarná elengedni.

Ezúttal nyoma sem volt a csókban kétségbeesésnek. Mandra lehunyt szemmel élvezte a boldogságot. Mi mást is kívánhat az élettől, mint hogy Harald karjában legyen, és hallja azt a döntő jelentőségű szót!

– Harald, Mandra, gyertek! Stephanie éppen most bontja ki az ajándékokat! - hangzott kívülről Joe hangja.

– Igazítsd meg az ingedet, mert még elgondolkoznak az emberek, mit is csináltunk itt kettesben! - évődött Mandra, és ujja hegyével könnyedén megérintette a férfi mellkasát.

– Mit csinálsz a születésnapi ünnepség után? - érdeklődött Harald.

– Eredetileg vissza akartam menni New Yorkba - tétovázott Mandra.

– Jól van, akkor elkísérlek. Ideje már, hogy újra lássam a várost. Szívesen megnézném a lakásodat is. Ott nyugodtan kibeszélgethetnénk magunkat.

– Beszélgetni? - pillantott a lány ingerkedő mosollyal a férfira.

– Meg ami még jön - ígérte a férfi, és csókot nyomott a lány szájára. - Most pedig viselkedj jól, végül is ez Stephanie születésnapi zsúrja, te pedig a tiszteletre méltó keresztmama vagy.

– Menj csak előre, nekem még elő kell vennem az ajándékot - magyarázta a lány, majd pillantásával követte a férfit. Aztán elővette a zsiráfot a rejtekhelyéről.

Mandra éppen átadta Stephanie-nak az óriási szőrmeállatot, amikor Harald is megjelent az ajándékával. Egymásra néztek, majd mindketten hangosan felnevettek. Harald kezében egy pici, saját készítésű fémzsiráf volt!

– Két lélek, egy gondolat! - suttogta Mandra, miközben a kislány lelkes arcát figyelte.

– Nem az első eset, drágám - jegyezte meg Harald -, és nem is az utolsó.

A délután folyamán Mandra egy pillanatra sem vette le a tekintetét Haraldról. Úgy érezte, hogy ő is mindennek a részese, ami a férfival történik.

Noha Mandra is csodálta azt az érzéket és tapintatot, ahogy a férfi a kisgyerekekkel bánni tudott, mégis valami féltékenységfélét érzett, amikor a hölgyvendégek úgy fordultak Haraldhoz tanácsokért, mintha a gyermeklélektan professzora volna. Harald túlságosan is vonzó! Hogy is juthatott olyan őrült elhatározásra, hogy remete életmódot folytasson? - tűnődött hitetlenkedve a lány.

– Ha a pillantás ölni tudna... - szólalt meg hirtelen Julie, és vidáman csillogott a szeme, ahogy szavainak hatását figyelte. Most is éppen egy fiatal mama beszélgetett Haralddal.

– Az udvartartása - sziszegte Mandra. Nem tudta leplezni az érzéseit.

Ekkor váratlanul feléjük nézett Harald. Mandra elkapta a pillantását, és egy másodpercig farkasszemet néztek.

– Most már tudom, miért akarta Harald okvetlenül tudni, hogy ma eljössz-e! Es én még azt hittem, hogy a műkereskedés iránt érdeklődik! Sejtem már, hogy hányadán állunk!

– Ó, Julie - fordult Mandra bizalmasan a barátnőjéhez -, nem tudom, mit tegyek! Olyan különbözőek vagyunk, olyan gyökeresen különbözőek!

– Ha egy nő szeret egy férfit, az mindig áldozattal jár. Különösen, ha olyan férfiról van

szó, mint Harald Renton és olyan nőről, mint te. Senki más nem mondhatja meg neked, hogy megéri-e az áldozat. Csak te magad tudod eldönteni. És ezzel véget is ért Julie mama mai prédikációja - zárta le mondandóját könnyed mosollyal az asszony, hogy elvegye a dolog élét. - Úgy látszik, kis vendégeink és az anyukák már készülődnek haza. Fogadok, hogy ez a jelenlevők közül legalább hármat mélységes megnyugvással tölt el. Vele együtt négyen is vagyunk - nézett Julié jelentőségteljesen Harald felé. - Most pedig el kell játszanom a bűbájos háziasszonyt. Bocsáss meg, Mandra!

E szavakkal Julié eltűnt, hogy teljesítse vendéglátói kötelességeit.

Mandra ott maradt, és mosolygott magában, amikor Harald odalépett hozzá.

– Úgy látom, nagyon jól mulattál - jegyezte meg a férfi egy kicsit rosszkedvűen. - Miért nem siettél a segítségemre?

– Szűkség lett volna rá? - kérdezte Mandra ártatlan arccal.

– Nagyon jól tudod. Az egész szép, hosszú délutánt azzal kellett töltenem, hogy történeteket hallgassak a kis Johnról és az édes kis Amyról - panaszkodott Harald.

– De Harald Renton, így legalább megtudtam, hogy milyen jól tudsz a gyerekekkel bánni! „Hogy tudnám rávenni a kis Johnt, hogy megegye a spenótot?" - utánozta Mandra a Haraldot ostromló egyik fiatalasszony hangját és pillantását.

– Örülök, hogy vidám perceket szereztem neked, drágám!

Harald hevesen magához ölelte a lányt.

– Azt hiszem, Harald, minden anya nagyon értékeli a tanácsaidat - csipkelődött tovább Mandra.

– Melegen ajánlanám, Miss Blake, hogy ezentúl maga is fogadja meg a tanácsaimat! Adhatnék egyet-kettőt, amikor kettesben leszünk.

A férfi tekintete és az az erő, amellyel magához szorította Mandrát, félreérthetetlen volt.

– Úgy látszik, véget ért az összejövetel - tért ki a válasz elől Mandra, és kibontakozott az ölelésből. - Segítsünk Julie-nak és Joe-nak rendet csinálni!

– Hiába próbálkozol a női fortélyokkal - nevetett Harald, aki átlátott a lányon. Tudta, hogy ez nem más, mint elterelő hadművelet.

A lány elkezdte összeszedegetni a számtalan papírtányért, poharat, műanyag kanalat és papírszalvétát, ami szanaszét hevert a füvön, a férfi pedig vitte utána a szemeteszacskót.

– Nagyszerű csapatot alkottok így kettesben - méltatta tevékenységüket Julie, amikor az utolsó vendég is távozott. - Órabérben vagy napszámban dolgoztok?

– Ha Mandra keresztlányának mamájáról van szó, akkor cégünk állja a számlát - tréfálkozott Harald. - Azért mégis kérek valamit ellenszolgáltatás gyanánt. - Még mielőtt a lány félbeszakíthatta volna, folytatta: - Ugye nincs kifogásotok az ellen, hogy a kocsimat nálatok hagyjam? Elkísérem ugyanis Mandrát New Yorkba. Megtennétek, hogy a megnyitó után visszahoztok Long Islandre?

– Természetesen - bólogatott a háziasszony, és Mandra figyelmét nem kerülte el barátnője sokatmondó pillantása.

A szorgos kezek munkája nyomán gyorsan helyreállt a rend a házban és a kertben. Mandra meglepve tapasztalta, hogy élvezi a rendcsinálást. Harald jelenléte még a Julie-hoz és Joe-hoz fűződő viszonyát is természetesebbé tette. Egy házaspár mellett egy harmadik személy, a barátok minden igyekezete ellenére, gyakran feleslegesnek érzi magát.

Amikor mindennel elkészültek, Harald berakta a csomagjait Mandra bérelt kocsijába.

– Vezess te! - kérte a férfi. - Biztosan jobban ismered már a várost, mint én.

– Megengeded, hogy vezessem a kocsit, amit én béreltem? - kérdezte a lány némi gúnnyal.

– Nagyképűbb férfival életemben nem találkoztam!
– Csakugyan egy kicsit nagyképűen hangzott - vallotta be Harald nevetésbe fúló hangon.
– Egy kicsit? - csodálkozott Mandra, és felhúzta a szemöldökét.
– Jól van hát! Csak azért játszom az erős férfit, hogy ingereljelek - magyarázta Harald, megerősítve azt, amit a lány már amúgy is sejtett. - Kössünk fegyverszünetet, amíg New Yorkba érünk! Rendben? - tette Harald hanyagul a lány vállára a karját.
– Akár békét is! - enyhült meg a lány. Halványan elmosolyodott.
Harald vidáman visszanevetett rá.

9. FEJEZET

Már besötétedett, mire Harald és Mandra visszavitték a bérelt kocsit, és taxival elindultak a Central Park felé. A lány izgatottan várta, hogy a férfi mit fog szólni a lakásához. Megérkezvén ajtót nyitott, és előrement, hogy villanyt gyújtson.
– Igazán nagyon szép! - állapította meg Harald, miután körülnézett a nappaliban.
A berendezést a világos színek uralták. A padlószőnyeg és a falak krémszínűek voltak, a bútorok kárpitja pedig fehér alapszínű szövetből készült, amelyet finom türkizkék és arany mintázat díszített. Az évek során Mandra szerzett néhány drága bútordarabot, és az egész lakáson látszott, hogy minden egyes darabot nagy műgonddal válogattak össze. A falakon értékes eredeti festmények lógtak, köztük Julié néhány műve. Mint minden műkereskedő, Mandra is lelkes gyűjtő volt.
A háziasszony letette a táskáját, és az étkezősarkot meg a nappalit elválasztó bárpulthoz lépett.
– Iszol valamit? - kérdezte.
– Igen, köszönöm. Legszívesebben whiskyt innék szódával.
– Érezd magad otthon! - mondta Mandra egy kicsit idegesen. - A bőröndöd leteheted a szomszéd szobában.
Érdekes módon a „hálószoba" szó nem jött a nyelvére. A tapasztalt nők persze tudják, hogyan kell az ilyen helyzetben viselkedni. Mandra azonban nagyon bizonytalan volt.
– Nagyon nőies a hálószobád - jegyezte meg Harald, miután lerakta a csomagokat, és visszajött. - Olyan oldaladról mutat be, amelyet általában ügyesen titkolsz.
– Ezek a tulajdonságok nem nagyon használnak az olyan nőnek, aki az üzleti életben boldogulni akar. Különösen ha azt akarja, hogy komolyan vegyék.
Harald a pohár pereme felett elnézve figyelte a lányt. Félig komoly, félig tréfás kifejezés tükröződött a szemében.
– Ez pedig nagyon fontos számodra, ugye, drágám? Mármint az, hogy komolyan vegyenek, hogy sikeres legyél a szakmádban, és hogy élvezhesd az összes velejáró anyagi és más természetű előnyöket.
Mandra dühbe gurult.
– Természetesen! Ebben a tekintetben olyan vagyok, mint mindenki más! - vágta oda haragosan, pedig legszívesebben bevallotta volna, hogy mindezek már nem tűnnek annyira fontosnak számára.
– A legutolsó lennék, aki ezért a gondolkozásmódért kárhoztatna - mondta Harald inkább magának, és kortyolt egyet az italból. - Hiszen, Isten látja lelkem, én is ilyen voltam egykor! - A férfi kényelmesen elhelyezkedett a pamlagon. - Gyere ide hozzám, Mandra! Egészen elkoptatod a szőnyeget, ha olyan idegesen járkálsz fel-alá!
Mandra fáradtan nevetett.

– Azt hiszem, a holnapi megnyitó miatt vagyok ilyen ideges. Charlotte Mason nem kifejezetten könnyen kezelhető művész.
– A kiállítás megnyitása azonban csak holnap lesz, addig még az egész éjszaka előttünk áll! - suttogta Harald a melléje telepedő lánynak.
A férfi halk szavai és nyakát becézgető ujjai megnyugtatóan hatottak a lányra.
– Ó, ez nagyon kellemes! - sóhajtotta Mandra, és érezte, mint enged fel benne a feszültség.
Egyszer csak abbahagyta Harald a simogatást. Mandra tiltakozni akart, de a férfi a szájára tette a mutatóujját.
– Ne szólj semmit, drágám! Ereszd el magad, és csukd be a szemed!
A lány hirtelen hűvös fém érintését érezte a nyakán. Zavartan nyitotta ki a szemét, és pillantása egy láncra esett, amelyet Harald a nyakára tett.
– Nem szoktam ékszereket készíteni - magyarázta a művész. - A te kedvedért azonban kivételt tettem.
A lány elragadtatással nézegette a parányi ezüsttehenet.
– Jaj, de aranyos! - kiáltott lelkesen. - Sose hittem volna, hogy valaha ezt fogom mondani egy tehénről! Nagyon, nagyon köszönöm, Harald!
A férfi kivette a lány kezéből a poharat, és letette az asztalkára. Vágyakozva nézett rá, és elkezdte kigombolni a selyemblúzát. Aztán lehajolt, és csókot nyomott arra a helyre, ahol az ezüstfüggő feküdt a lány keblén.
– Milyen jó a tehénnek! - lihegte. Forró szája izgató ellentéte volt az élettelen fém hűvös érintésének.
Mandra keze közé fogta a férfi arcát, majd gyengéden simogatta a haját és a homlokát. Harald szenvedélyesen megcsókolta.
– Nagyon hiányoztál, Mandra! Mennyire vágytam arra, hogy megérinthesselek! - nyögte a férfi.
A lány ugyanolyan heves vágyat érzett. Karját szorosan Harald nyaka köré fonta.
– Szükségem van rád, Harald! - vallotta be. - Szükségem van az erődre és a szeretetedre. Nincs csodálatosabb, mint éjszakánként magam mellett érezni a tested.
Mandra lehunyta a szemét, és megborzongott arra a gondolatra, hogy mennyire kívánja a férfit. Amint újra felnézett, észrevette, hogy Harald behatóan figyeli.
– Nem tudom, miért lettél számomra annyira fontos, de az lettél! - A
férfi gyengéd csókkal pecsételte meg a vallomását. - Szeretnék egyenként lehúzni rólad minden egyes ruhadarabot, és testednek minden porcikáját csókokkal borítani! Azt hiszem, te ugyanúgy emészted magad értem, mint én érted!
Mandra érezte, hogy ezekre a szavakra minden idegszála megremeg. Harald szemében mindent elsöprő szenvedély lángja lobogott. Vad szomjúság gyötri a férfit, az ő csókjára szomjas! Ő, egyedül ő váltotta ki ezt a heves vágyat belőle!
– Szeretlek! - suttogta Mandra, mielőtt ajka a férfiéhoz ért volna.
– Nem tudom elmondani, mennyire kívánlak, Mandra! - unszolta Harald. Zihálva lélegzett, ahogy a lány megérintette a csípőjét.
– Nem megyünk inkább a hálószobába?
– Nekem teljesen mindegy, de ha tovább feszíted a húrt, akkor akár itt, azonnal is megtörténhet!
A lány arcát szégyenpír öntötte el ezektől a szavaktól. Most fogta csak fel, mennyire fékezhetetlen a férfi szenvedélye. A nyugodt felszín alatt lobogó tűz szinte megrémítette.
– Mandra, drágám, ne várakoztass! - lehelte forrón a férfi. - Nem vagyunk már gyerekek.

Kívánlak, ahogy csak férfi nőt kívánhat, nyíltan, becsületesen, szenvedélyesen! Ne zárkózz el előlem!

– Bízom benned, Harald - felelte Mandra, és hozzásimult.

A hálószoba finom, halvány színei megfelelő hangulatot árasztottak a meghitt szerelmi együttléthez. A ruhásszekrény tükrében látszott, mint vetkőzteti Harald a lányt.

Minden türelmetlensége ellenére lassan, óvatosan bújtatta ki a lányt a selyemblúzból, a szoknyából és a leheletfinom csipkefehérneműből, minden szabaddá vált felületet gyengéden cirógatva. Visszafojtott vággyal simogatta a lányt, amíg a bőre szinte izzott a kéjtől.

Amikor a férfi lehajolt, hogy megcsókolja a lány mellét, Mandra nem mert többé a tükörbe pillantani. Behunyta a szemét, és átadta magát a feltörő érzelmek áradatának.

Mandra sem tudott már parancsolni a vágyainak, érezte, hogy simogatnia kell a férfit, meg kell érintenie a mellkasát, a csípőjét. Ahogy a lány egy pillanatra elfordult, a férfi is észrevette a tükörképüket.

Reszkető kézzel gombolta ki a lány Harald ingét. Sima bőrére szorította az ajkát, amíg a férfi ölelésétől teljesen el nem kábult.

Harald hirtelen kiszabadította magát, és gyorsan levetette azt a pár ruhadarabot, ami még rajta volt. Az éjjeliszekrényen álló lámpa tompa fényében meztelenül álltak egymással szemben.

– Szeretlek, drágám! Tegyél boldoggá! - rimánkodott Harald.

Türelmetlen mozdulattal rántotta le az ágyról a díszterítőt, ám közben nem vette le tekintetét a lányról. Mandra vággyal telve simult a karjába az ágyon. Harald úgy szorította magához, hogy a lány érezni tudta gerjedelmét.

– Drágám, ölelj szorosan, és ne eressz el soha! - tört elő Mandrából a kétségbeesett szenvedély.

Harald a lány illatos hajába fúrta az arcát.

– Örökre az enyém leszel, drága, édes Mandra!

Gyengéden magához ölelte kedvesét, és simogatta, ahol érte. Mandra a férfi hajába túrt, és számtalan csókkal borította el a szemét, az állát, az arcát.

Ahogy a férfi ráhengeredett, a lány ajka odaadón szétnyílt, utat engedve a férfi cirógató nyelvének.

A férfi szomjasan csókolta, és simogatta, amíg a lány olyan izgalomba nem jött, hogy szinte az eszét vesztette.

Harald megragadta a lány kezét, és izmos testére vonta.

– Érints meg, Mandra, mert felperzsel a vágy! - nyögte vadul. A következő pillanatban megcsókolta a lány mellbimbóját.

Mandra izgató mozdulatokkal simogatta a férfi mellkasát, majd a csípőjét, tovább izzítva a benne égő tűzet. A férfi ujjai a lány testét, nyelve a keblét becézte. A lány végül már nem bírta tovább.

– Gyere, Harald! - lehelte, és még szorosabban simult hozzá.

– Ó, igen! - zihálta a férfi, amikor teljesen eggyé váltak.

Olyan összhangban mozogtak együtt, hogy Mandrának szinte elállt a lélegzete. Egy testté olvadtak, és átélték a legteljesebb boldogságot.

Örökkévalóságnak tűnt az idő, amíg újra meg tudtak szólalni.

– Mi lesz velünk, Harald?

– Ez az éjszaka a miénk, szívem! Ne gondolj a reggelre! - suttogta a férfi, és gyengéd cirógatásokkal próbálta megnyugtatni szerelmesét.

– Maradj velem! - könyörgött Mandra, és újra lehunyta a szemét.
Harald megfordult, eloltotta a lámpát, aztán magukra húzta a takarót.
– Hiszen veled vagyok - mondta -, egész éjszaka.

*

Másnap tikkasztó kánikulára lehetett számítani. Már reggel forró és fullasztóan fülledt volt a levegő. A párás égbolton egyetlen felhőcske sem mutatkozott. A szinte olvadó aszfalt felett a felforrósodott levegőréteg úgy csillogott, mint a víztükör.

Dél felé járt. Mandra megitta a második csésze kávéját, és elmélázva bámult kifelé a kis konyhaablakon. A háttérben csendesen zümmögött a légkondicionáló berendezés. Nemsokára indulnia kell a képtárba, mivel nagyon sok elintéznivalója akad még. Charlotte Mason első, a Brandley Műkereskedésben rendezett kiállítása előtt mindent alaposan ellenőriznie kell.

Eljött hát a nagy nap, amiért Mandra az elmúlt hónapokban annyit fáradozott. Most az a nyugtalanító érzése támadt, hátha mégis becsúszik valami hiba. Pillanatnyilag nem érzett sem örömet, sem büszkeséget azért, hogy idáig eljutott.

A fontos esemény tiszteletére vadonatúj ruhát vett fel. A szoknyája redőkbe volt szedve, és lágyan ringott a csípője körül. A cipő, a kesztyű és a szarvasbőr öv ugyanolyan krémszínű volt, mint a ruha mintája.

Ezen a napon Mandra különleges gondossággal festette ki az arcát, és választotta ki az ékszereit. A kis ezüsttehenet a blúza alá rejtette talizmánként. Fülében apró igazgyöngyöket hordott, ujjára gyönggyel ékesített gyűrűt húzott. Mindehhez felvette drága aranyóráját.

Éppen a mosogatóba tette a kávéscsészét, amikor hallotta, hogy Harald a fürdőszobába megy. Szándékosan nem ébresztette fel korábban. Az előző együtt töltött éjszakán szerették egymást, és biztonságiban érezték magukat. Most azonban újra beköszöntöttek a hétköznapok. Mandrának újra dolgoznia kell, Haraldnak pedig vissza kell térnie a birtokára, Connecticutba. Ez a tudat gyötörte Mandrát már kora reggel óta.

Életében először érezte, hogy mit jelent úgy szeretni egy férfit, hogy ne tudjon elmenni, amíg nem hallotta a hangját, és nem váltottak búcsúcsókot Haraldnak csak egy szavába kerülne, és mindent feladna: a sikeres pályafutást, az előkelő barátokat, a szépen berendezett városi lakást!

Követné a vadonba vagy akár a világ végére. Csak nyilatkozna már! - gondolta kétségbeesetten.

Mandra meghallotta Harald halk, mezítlábas lépteit Mielőtt megfordult volna, várt egy pillanatot, hogy úrrá legyen az érzelmein. Végül is nem akarta magát nevetségessé tenni. Nincs most idő érzelegni, munkába kell indulni!

Amikor végre a férfi felé fordult, gyengéd mosoly játszadozott az ajka körül. Harald az ajtófélfának támaszkodott, és áthatóan nézte a lányt. Ugyanazt a sötét nadrágot viselte, mint előző este, azt a fáradságot azonban nem vette, hogy inget, cipőt vagy zoknit húzzon. Mandra sose találta még olyan izgatónak, mint most

– Gyönyörű vagy! - mondta a férfi elgondolkozva, majd alig észrevehetően megváltozott az arckifejezése. - Ugye ma van a nagy nap?

A lány bólintott

– Sokat és keményen dolgoztam érte.

– Mit szólnál hozzá - kezdte Harald, beletúrva kócos hajába -, ha eljönnék a megnyitóra?

Mandra meglepetten felhúzta a szemöldökét.

– Csak meghívott vendégek jönnek, de még rátehetem a nevedet a listára.
Vajon miért akar eljönni? - futott át a lány agyán. Hiszen azt mondta, hogy utálja az efféle nyüzsgést.
Harald fürkésző pillantást vetett a lányra.
– A Brandley Műkereskedés az ötvenhetedik utcában van a keleti városrészben?
Mandra csodálkozva nézett rá.
– Igen. De hát honnan...
– Julie mondta - szakította félbe a férfi.
– Talán az lesz a legjobb, ha adok neked egy meghívót. Nagyon előkelő összejövetel lesz - tette aztán hozzá, mivel nem tudta, hogyan adja a tudtára, hogy ott nem jelenhet meg a szokásos öltözékében.
– Ne félj! Nem hozok rád szégyent, ha ez nyugtalanít! - mosolygott gúnyosan Harald.
– Csak nem szeretném, ha kényelmetlenül éreznéd magad - szakította félbe zavartan Mandra, és nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát. Tisztában volt azzal, hogy a férfit nem tudja becsapni, Harald nagyon is pontosan értette a megjegyzését. Talán tényleg túlzottan szeretek előkelősködni? - töprengett el egy pillanatra a lány.
– Itt a kávé, a kenyértartóban pedig friss kiflit találsz - mutatott gyorsan körül a háziasszony. - Nagyon sietek. Még olyan sok dolgot kell elintéznem, hogy azt sem tudom, hol áll a fejem!
– Boldogulok egyedül is - nyugtatta meg Harald. - Majd a kiállításon találkozunk.
Mandra már éppen el akarta hagyni a konyhát, amikor meggondolta magát, és kezét Harald kaijára tette.
– Harald, én... .
– Szeretlek, Mandra! - mondta a férfi, és megcsókolta a lány nyakát. - Milyen csodálatos illata van a hajadnak! Indulj el gyorsan, mielőtt tönkretenném a frizurádat!
Mandra önkéntelenül megborzongott a férfi érintésére. Lábujjhegyre állt, és csókot lehelt Harald arcára.
– Rúzsos lett az arcod - közölte aztán túláradó jókedvvel, amikor elhagyta a házat.

Hála Mandra kivételes szervezőképességének, félórával a megnyitó előtt már minden tökéletesen rendben volt. A csemegekereskedő, aki a fogadáshoz a tálakat és az italokat szállította, mindenben pontosan követte az utasításait. A takarítóvállalat munkatársai, az ő személyes kérésére, egész éjszaka dolgoztak. A kiállítótermet virágok díszítették, és Mandra arra is gondosan ügyelt, hogy a dísznövények ne zavarják a rálátást a képekre. Minden úgy ment, mint a karikacsapás.
– Megint nagyszerű munkát végeztél! - dicsérte meg John Brandley. - Miss Mason be fogja látni, hogy jól döntött, amikor a mi műkereskedésünket választotta. Fogadd elismerésemet!
– Nagyon köszönöm, John! - nevetett idegesen Mandra. - Remélem, nem vagy egyedül ezzel a véleményeddel.
– Egészen biztosan nem! Mindjárt meggyőződhetsz róla. Miss Mason híres művésznő, és nagyon ügyesen válogattál a képeiből. A kiállítás egyszerűen óriási siker lesz!
– Jó lenne, ha ezt a kritikusoknak is elmondanád - sóhajtott fel Mandra.
A beszélgetést az első látogatók belépése szakította félbe.
A műkereskedőnő háziasszonyi kötelezettségeire összpontosította a figyelmét, így tejesen elvesztette az időérzékét. A legtöbb vendégét személyesen ismerte. Miss Masont mindenkivel összeismertette, aki csak számít a New York-i művészéletben. Válaszolt az

érdeklődő kérdésekre, és türelmetlenségtől égve várta a hatást. Rövidesen kiderült, hogy John Brandley nem túlzott.

– Csodálatos minden, Mandra! - ölelte át lelkesen Julié Gregory a barátnőjét. - Mindenki el van ragadtatva a kiállítástól, Miss Masontől és természetesen tőled.

– Fogadd őszinte elismerésemet! - fűzte hozzá Joe. - A Brandley Műkereskedés ismét hírnevéhez méltó kiállítást rendezett.

– Köszönöm - felelte Mandra.

Nem is annyira a véleményükért volt hálás, mint inkább azért a lelki támogatásért, amelyet akkor nyújtottak, amikor a legjobban rászorult.

– Gyertek, pezsgőzzünk! - nevetett a lány, és élvezte, hogy néhány pillanatra megszabadul a felelősség súlyától.

Éppen koccintani akartak a sikerre, amikor Julie-nak tágra nyílt a szeme.

– Hiszen ez Harald! -kiáltotta meglepve. - Nem is tudtam, hogy eljön.

Amikor Mandra Harald felé fordult, elállt a lélegzete.

Harald Rentonra alig lehetett ráismerni. Szokásos kócos fürtjeit értő kezek nyírták tekintélyes férfihoz illő hajviseletté. Eltűnt az agyonmosott farmer, a kifakult ing és a poros csizma. A gazdálkodó átalakult sikeres üzletemberré. A vajszínű öltöny úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna. Cipője finom bőrből készült, valószínűleg olasz lehetett. Fekete csokor-nyakkendő egészítette ki az öltözékét. Nyilván egy vagyont költhetett a ruházatára!

Harald mindezt természetes bajjal viselte, és fesztelenül mozgott az előkelő társaságban. Kivívta a férfiak elismerését, és elbűvölte a hölgyeket. Még az izgalomtól túlfeszített Charlotte Masont is meghódította.

Mandra alig tudott magához térni az ámulatból. Joe is hitetlenkedve bámult a barátjára.

– Még sohasem láttam ilyennek, amióta mindent feladott, és vidékre költözött! Csak azt tudnám, minek köszönhető ez az átváltozás! - nézett hol a feleségére, hol a zavarodott Mandrára. - Bizonyára többről van szó, mint pillanatnyi szeszélyről!

Joe nem is próbálta vidámságát véka alá rejteni.

Ebben a pillanatban Harald felnézett. Biccentett feléjük, majd újra teljes figyelemmel a finom megjelenésű fiatal lány felé fordult, aki éppen lelkesen beszélt hozzá.

Az ördög vigye el! - mérgelődött Mandra. Hogy merészeli megjátszani nekem a bárdolatlan, különc gazdálkodót, amikor a valóságban a legkevésbé sem az! Egyik napról a másikra nem lehet ennyire megváltozni, néhány óra leforgása alatt pedig végképp nem! Drága, finom ruhákat persze mindenki vehet, akinek van rá pénze. Az ilyen nagyvilági fellépést azonban nem lehet két óra alatt megtanulni.

Mandrát a legeslegjobban az bosszantotta, hogy a férfi milyen könnyed természetességgel mozog az ő világában. Bezzeg ő milyen nehezen találta meg a helyét Haraldéban! Nyilvánvalóan olyan ember, aki mindenüvé be tud illeszkedni.

Képzelem, milyen jól mulathatott, gondolta Mandra, amikor ma reggel értésére adtam, hogy kilóghat ebből az előkelő társaságból. Valójában inkább kiemelkedik a környezetből, méghozzá nem csak a magasságával!

– Csak azért csinálta, hogy kiszúrjon velem - morogta Mandra.

– Jaj, dehogy! - ellenkezett Julie, és szeretetteljesen megérintette barátnője karját - Harald csak örömet akart neked szerezni. Nagyon fontos lehet neki ez, különben el sem jött volna.

– Te ezt nem érted, Julié! - sóhajtotta Mandra.

– Te vagy az, aki semmit sem ért, drágám. Nem hiszem, hogy bárki másért halandó

lett volna erre. Tényleg nagyon fontosnak tarthatja, hogy tetsszen neked - ismételte Julie.

Mandra nem válaszolt. Nem akart vitatkozni Julie-val, de Haraldról alkotott véleményük gyökeresen különbözött.

Ahogy Mandra figyelte a férfit, haragja lassan elpárolgott, és csodálat váltotta fel. Nyilvánvaló, hogy ez az életforma nem idegen számára. Miért adta hát fel? Mi indíthatta arra, hogy remeteként visszavonuljon egy vidéki birtokra?

De ez az új Harald Renton, aki fesztelenül mozog a vendégek között, létrehozhatta azokat az alkotásokat, amelyeket annyira megcsodált? Ez ugyanaz a férfi, akivel a csillagos mennybolt alatt ölelkezett? Mandra számára hirtelen világossá vált, hogy a régi Harald az elnyűtt farmernadrágban sokkal emberibb, sokkal közelebb áll hozzá, mint ez az új, a divatos vajszínű öltönyben.

10. FEJEZET

Mandra a második pohár pezsgőt kortyolgatta élénk társalgásba merülve egy úrral, amikor hirtelen különös bizsergést érzett a hátán. A következő pillanatban egy meleg kéz érintette meg a derekát. A lány megfordult, és Haralddal találta magát szemközt.

– Ahogy a vendégeidet hallgatom, óriási sikert könyvelhetsz el, drágám! - állapította meg a férfi előkelő megjelenéséhez illő könnyed hangben.

– Magyarázattal tartozol, Harald Renton! - sziszegte a lány, és közben bájosan mosolygott, mivel tudta, hogy figyelik.

– Nem tudom, mire célzol - felelte ártatlan arccal Harald.

– A drága öltönyre, a finom cipőre és az új hajviseletre.

– Nyomatékosan figyelmeztettél, hogy itt előkelő közönség lesz. Nem tartottam hát illendőnek, drágám, hogy szalmaszálakkal a nadrágomon jelenjek meg - jegyezte meg a férfi némi gúnnyal a hangjában.

– Ne nevezz mindig drágámnak!

– Mandra, mosolyogni! - súgta Harald. - Ott jön Julie és Joe. Nem kell megtudniuk, hogy kiástuk a csatabárdot

– Harald! Micsoda kellemes meglepetés, hogy itt találkozunk!

– Szervusztok! - üdvözölte Harald őszinte örömmel a barátait - Éppen most fejeztem ki Mandrának elismerésemet a sikeréhez - magyarázta olyan meggyőzően, mintha nem is lett volna köztük semmiféle nézeteltérés

– Bizony, remek munkát végzett!- erősítették meg Julie-ék.

– Ugye visszajössz velünk ma este Long Islandre? - fordult Joe Haraldhoz. - Mi Julie-val előbb még el akarunk menni vacsorázni valami kedélyes kis vendéglőbe. Téged hol vegyünk fel?

– Mandránál. Azt hiszem, mindenkinek ez a legjobb megoldás - vágta rá Harald anélkül, hogy a lány véleményét megkérdezte volna.

Persze, mindenkinek, kivéve engem! - mérgelődött magában Mandra. Aztán mégis összeszedte magát. Végül is Harald bőröndje ott van a lakásán'

– Rendben van - egyezett bele Joe.

– Mi már indulunk is. Még egyszer fogadd elismerésemet, Mandra!

– Nagyon köszönöm, hogy eljöttetek - felelte a lány. - ígérem, hogy hamarosan meglátogatlak titeket.

– Meddig kell még itt rostokolnunk? - kérdezte Harald barátaik távozása után.

Mandra a legszívesebben azonnal hazament volna. Nagyon vágyott már egy kis

nyugalomra.

– Addig itt kell maradnom, amíg az utolsó vendég el nem megy - sóhatott a lány -, de már nem tarthat sokáig. - Kihívó tekintettel nézett a férfira. - Amikor végre kettesben leszünk, Mr. Renton, meg kell magyaráznia egyet s mást!

Egy teljes óra is eltelt, mire minden vendég távozott, és Mandra bezárhatta a galériát. Harald ragaszkodott ahhoz, hogy hazatérésük előtt nézzenek be abba a kiskocsmába, ahol a legjobb marhahúsos szendvicset lehet kapni egész New Yorkban. Legalább egyvalami mégis akadt a városban, amire jó szívvel emlékszik vissza!

*

Amikor végre visszaérkeztek Mandra lakására, élénk beszélgetésbe merültek. Ám ez sem térítette el Mandrát attól a szándékától, hogy kifaggassa a férfit: mi vitte rá a remeteéletre.

– Nagyon az elemedben voltál ma - kezdte. - Nem gondolod, hogy ideje elmesélned, mivel foglalkoztál, mielőtt a birtokra költöztél volna?

Harald levette a csokornyakkendőjét, és kigombolta ingének felső gombját. Egy pillanatig habozott.

– Jól van hát, Mandra. Jogod van a magyarázatra — egyezett bele vonakodva.

– Ne gondold, hogy a puszta kíváncsiság vezérel, Harald. Azért szeretném tudni, hogy jobban megértselek.

Harald még hallgatott egy darabig, mintha rendezni akarná a gondolatait. Aztán hozzákezdett

– Ismerőseim többségéhez hasonlóan én is a középosztályból származom. Az iskola elvégzése után beiratkoztam egy jó nevű egyetemre. Huszonöt éves koromban diplomám volt, és jó állásom egy nagy cégnél. Akkoriban nagyon szerencsés fickónak éreztem magam. Elindultam a siker útján, amitől mindenki a boldogságot reméli.

A férfi hangjában lemondás és belenyugvás csengett. Most hírtelen öregebbnek látszott, mint máskor. Eltűnt arcáról a megszokott kisfiús mosoly. Mandra hirtelen ráébredt: egyiküknek sem tett jót azzal, hogy ragaszkodott a gyónáshoz.

– Mindez teljesen hétköznapinak tűnik - vetette közbe félénken Mandra.

– Természetesen, mint minden az eddigi életemben. Nincs benne semmi titok, semmi tragédia. - Enyhén gúnyos mosoly játszadozott az ajka körül. - Nagyot fogsz csalódni, ha valami rendkívülit vársz!

– Dehogy várok. Csak az igazságot szeretném tudni.

– Az igazság az - folytatta Harald hogy szorgalmasabb voltam, mint a többiek, és több szerencsém is volt Néhány éves gyakorlat után beléptem egy ügynöki céghez. Vállalatok adásvételével foglalkoztunk. Van üzleti érzékem, és élveztem a munkát. Naponta tizennyolc órát dolgoztam, hetente hét napot. Akkoriban buzgott bennem a becsvágy - nevetett fel kurtán. Dehát a becsvágy igazán nem szégyen! Valamennyiünknek szükségünk van belőle bizonyos mennyiségre, hogy jól tudjuk végezni a munkánkat.

– Nekem azonban egy kicsit túl sok volt belőle. Harmincéves koromra már szakértőnek számítottam. Fényűző lakással, drága autóval, magas jövedelemmel dicsekedhettem, és egy csodaszép nő szeretett. Rólam lehetett volna megmintázni a sikeres amerikai mintapéldányát. - Harald egy pillanatnyi szünetet tartott, mielőtt folytatta volna. - Arra azonban nem maradt időm, hogy mindezt élvezzem is. Mindig úton voltam. A munkát elébe helyeztem annak a nőnek, akiről azt hittem, hogy szeretem. Ha el is mentünk valahová együtt, akkor is csak valamiféle üzleti összejövetel jöhetett szóba.

Mandra magára ismert. Hiszen az ő élete is ilyen zaklatott, rohanó!

Harald fáradtan mesélt tovább.

– A barátnőm végül feladta. Úgy vélte, sohasem fogok megváltozni. Azt mondta, hogy ha összeházasodnánk, végül nem maradna más érzés köztünk, mint a gyűlölet. Egyszerűen különbözött az életfelfogásunk. Így hát elhagyott.

Mandra őszintébb természetű volt annál, mint hogy azt mondja: sajnálom.

– Ettől változtál meg annyira? - kérdezte. A nő nevét nem akarta hallani. Teljesen mindegy, ki volt az!

– Jaj dehogy! Még jobban belevetettem magam a munkába-nevetett keserűen a férfi. - Amikor az ügyvédem közölte, hogy nagyapám testvére meghalt, és rám hagyta a birtokát, alig vettem róla tudomást. Még csak oda sem utaztam, hogy megnézzem. Élt ott egy öreg szolga, annak pénzt küldettem, hogy tartsa rendben a házat, és viselje gondját az állatoknak.

– Arról a birtokról van szó, ahol most élsz? - kérdezte a lány, noha jól tudta a választ.

– Igen. - Harald abbahagyta az elbeszélést, és felállt. - Iszol még egy kis bort?

Mandra bólintott, és várt, amíg a férfi megtöltötte a poharakat.

-És aztán? Valaminek csak kellett történnie, hogy így megváltoztál!

A férfi elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Nem történt tulajdonképpen semmi rendkívüli. Sok minden halmozódott fel, ami végül a döntésemhez vezetett. Hosszú hónapokon át dolgoztam egy terven, ami végül kútba esett. A bankok valami rejtélyes okból nem adtak rá hitelt, aztán a részvényesek is ellene szavaztak.

– Ismerem az ilyesmit - vetette közbe Mandra.

– Előbb-utóbb minden üzletember szert tesz efféle tapasztalatokra. Az érintettek szűklátókörűsége tette fel aztán az i-re a pontot. Az utolsó tárgyaláson az eladók képviselője tett egy ostoba megjegyzést .A vásárló cég megbízottja ezt személyes sértésnek vette, és kitört a botrány. Az üzletből nem lett semmi. Sok hónap kemény munkája hiábavalónak,bizonyult.

– Ó, Harald!

Mandra tökéletesen át tudta érezni, milyen lehangoló élmény lehetett ez a férfinak. Rá is hasonlóképpen hatott volná, ha annyi leírhatatlan fáradság után Charlotte Mason mégsem hajlandó a Brandley Műkereskedésnél kiállítani!

– Persze mindenkit érnek időnként kudarcok. Engem azonban ráébresztett, hogy feltegyem magamnak a kérdést: mi is tulajdonképpen az életem értelme? Sok-sok éven át gürcöltem, minden pihenést és szórakozást megtagadva magamtól. Hirtelen rám szakadt a felismerés, hogy így nem érdemes élni!

Mandra megragadta a férfi kezét.

– Ismerem ezt az érzést - vallotta be. - Néha elgondolkozom, hogy van-e időm valaha is élvezni az életet. A siker áldozatokat követel!

– Ne gyere már ezzel! - förmedt rá gorombán a férfi. - Én igazán sikeres voltam, mindent elértem, de az egész nem érte meg a rengeteg áldozatot! Túlságosan sok mindenről kellett lemondanom. Ami a siker útjába állt, azt egyszerűen félresöpörtem. Havalaki a pálya csúcsáról hideg fejjel visszanéz, akkor rájön, hogy a legfontosabb dolgokat mulasztotta el!

Szavai a lány szívének legmélyére hatoltak. Mennyire igaza van Haraldnak! Mandrának be kellett ismernie, hogy rá is ugyanez a jövő vár. A sikernek ára van, és ez az ár talán valóban túl magas!

– Mi adta aztán a végső lökést, hogy hátat fordíts az üzleti életnek? - kérdezte halkan a

lány.
Harald sóhajtott.
– Egy napon értesítést kaptam, hogy az öreg szolga meghalt. Először arra gondoltam, hogy a birtokot látatlanban eladom. Aztán mégis úgy döntöttem, hogy kiveszek néhány nap szabadságot, és körülnézek, mielőtt az ingatlanközvetítővel tárgyalnék.
Egy pillanatnyi szünetet tartott, mint aki a megfelelő szavakat keresi.
– Nem tudom, hogyan magyarázzam meg, amit aznap a birtokon éreztem. Minden olyan hihetetlenül nyugodt volt. Egészen lenyűgözött a csend. Amikor alaposan szétnéztem, megállapítottam, hogy a bácsikám nyugdíj-kiegészítésül bádogos munkákat és apróbb javításokat végezhetett a szomszédoknak. Kezembe vettem, és megpróbáltam használni az öreg fészerben talált szerszámokat. Hamarosan rájöttem, milyen örömöt okoz a kétkezi munka.
Jóságos ég! - gondolta Mandra. Ez az ember lángész, és csak a véletlenek különös egybeesése folytán fedezte fel a tehetségét! Könnyen megtörténhetett volna, hogy sohasem jön rá, miféle képességek rejtőznek benne.
– Így aztán nem adtam el a birtokot. A többit pedig már tudod - fejezte be elbeszélését mosolyogva Harald.
– Meddig dolgoztál tovább ügynökként, mielőtt végleg a birtokra költöztél volna? - kérdezte a lány.
– Majdnem egy évet. Aztán felmondtam az állásomat, eladtam a drága kocsimat, a bútoraimat, sőt a ruhatáram legnagyobb részét is. Sohasem tekintettem vissza, és döntésemet soha egy pillanatra nem bántam meg!
A férfi határozott hangja és tiszta tekintete tanúsította, hogy igazat mond.
Mandra lehunyta a szemét, és megpróbált utánagondolni. A férfi története mélyen megrendítette. Látszott, hogy Harald mennyire biztos önmagában. Nagyon szereti Haraldot, de ez elég-e? Minden nehézséget le tud-e győzni a szerelem?

-Csupán egy gond van - kezdte a férfi -, és csak nemrég ébredtem igazán a tudatára.
– Mégpedig? - nézett rá kérdőn a lány.
– Valami nagyon fontos hiányzik az életemből - vallotta be, gondosan megválogatva a szavait. - Már első találkozásunkkor világossá vált előttem: kell, hogy szeressek és viszontszeressenek. Szükségem van a vonzalmadra, szükségem van rád! Nemcsak egyetlen éjszakára, hanem egész életemben magam mellett akarlak tudni!
Egyszerre feszült csend lett a szobában. Mandra még a lélegzetét is visszafojtotta. Istenem, futott át az agyán, eljött hát a pillanat, amiről mindig álmodtam, és amitől mégis annyira rettegtem! Harald szeret, és össze akarja kötni velem az életét. Ez azonban azt jelenti, hogy fel kell áldoznom a pályámat, sok-sok évi kemény munka és keserves küzdelem minden eredményét, s az elképzelt fényes jövőt! Persze most még nem kell azonnal döntenem, kapaszkodott kétségbeesetten egy szalmaszálba, az még korai lenne.
– Nem tudok most azonnal válaszolni, Harald - nyögte ki aztán. A férfi mellkasára tette a kezét, és érezte, hogy Haraldnak milyen hevesen ver a szíve. - Tudod, hogy szeretlek, de annyi mindent kell még átgondolnom!
– Senki sem érthet meg jobban, mint én, drágám - jegyezte meg Harald.
Nagyon is jól tudta, miről beszél. Hiszen Mandra élete sok tekintetben a tükörképe volt annak az életmódnak, amelyet ő is folytatott annak idején, és amelyhez már semmiképp nem akart visszatérni. Nem kívánna-e Mandrától túl sokat, ha arra kérné, hogy kövesse őt vidéki birtokára?

Milyen lenne az életem nélküle? - cikáztak vadul a gondolatok a lány fejében. A szerelme nélkül? Úgy érezte, hogy ezer darabra szakad a szíve. Nincs válasz, csak kérdések!

– Szeretlek, Harald! - kiáltott kétségbeesetten, és a férfi nyaka köré fonta a karját. - Annyira szeretlek!

– Tudom - válaszolta a férfi gyöngéden.

Óvatosan kibontakozott az ölelésből, és felállt.

– Hova mégy? - ijedt meg Mandra.

Olyan hevesen vert a szíve, hogy úgy érezte, a férfinak is hallania kell.

– Be kell csomagolnom néhány dolgot, mielőtt Julie-ék értem jönnek. Nem akarom megvárakoztatni őket.

Megfordult, és kiment a szobából.

Mandra nem tudott nyugodtan ülve maradni. Felugrott, és idegesen járkált fel-alá. Harald elmegy! - zakatolt az agyában. Halántéka lázasan lüktetett Talán soha többé nem látom! De hát tudnék nélküle élni? El tudnám viselni a napokat a csókjai, az érintése nélkül? Nem, nem engedhetem elmenni!

Amikor Harald néhány perc múlva bőrönddel a kezében visszatért, Mandra a végső kétségbeesés küszöbén állt

– Meggondoltam, Harald-sietett felé. - Veled akarok menni! - Karját a férfi nyaka köré akarta kulcsolni, Harald azonban nem engedte. - Veled akarok menni, akármibe kerül is!

Harald szemében különös fény villant. Elgondolkozva ráncolta a homlokát.

– Nem, Mandra, ennek nincs értelme. Megbánnád a döntésedet!

A lány dermedt rémülettel nézett rá. Nem akart hinni a fülének.

Harald fáradt mozdulattal dörzsölte meg a szemét.

– Nézd, drágám, amikor annak idején feladtam az állásomat, és vidékre költöztem, akkor számomra ez volt az egyedüli helyes döntés. Neked azonban még túlságosan fontos a New York-i élet és a pályád. Nem vagy még érett arra, hogy mindent feladj. - A férfi hangja fájdalmasan csengett. - Előbb-utóbb meggyűlölnél érte.

– Arra sohasem lennék képes! - tiltakozott hevesen Mandra.

– Gondold át még egyszer nyugodtan! Kész lennél erre a lépésre, ha nem szeretnél? Azt hiszem, mindketten tudjuk a választ. Ha mindent feladsz, akkor azt csakis az én kedvemért teszed. Egyszer majd felelőssé fogsz tenni érte. Talán tudok valahogy a szerelmed nélkül élni, de a gyűlöletedet nem tudnám elviselni!

A Harald szavait követő halálos csendbe éles csengetés hasított bele.

– Harald!

Mandra vissza akarta tartani a férfit, de moccanni sem bírt. A férfi idegesen a hajába túrt.

– Mennem kell, Julie-ék lenn várnak.

A lány szíve vadul vert

– Harald, kérlek!

Forró könnyek ömlöttek Mandra szeméből, a szíve körül azonban hideget érzett.

Harald hirtelen megfordult, és közelebb lépett.

– Istenem, mennyire szeretlek! Csókja forró volt, és vágyakozó.

– Én is nagyon szeretlek, Harald! - lehelte Mandra. Aztán Harald kitépte magát az ölelésből, és kilépett az ajtón.

11. FEJEZET

Mandra magába roskadva, dermedten bámulta a csukott ajtót. Talán öt perc, talán egy óra

telt el, amióta Harald kilépett rajta... Ki tudja? A lány teljesen elvesztette az időérzékét. Egyetlen gondolat foglalkoztatta szüntelenül: Harald elment!

Végül kábultan bebotorkált a hálószobába. Gépiesen levetkőzött, és lefeküdt. Éberen hevert az ágyon, tekintete a sötétbe meredt. Hallgatta a szűnni nem akaró utcai lármát. Valahonnan távoli sziréna hangja hasított az éjszakába. Ilyen lesz hát ezentúl minden éjjel! Körös-körül csak az üres sötétség!

Három napig gubbasztott otthon magában. Senkit sem akart látni, hallani. Felhívta a műkereskedést, és röviden közölte a munkaadójával, hogy nem érzi jól magát. Ezután bezárkózott a lakásába, és senkihez egy szót sem szólt. A telefonra rákapcsolta az üzenetrögzítőt, de eszébe sem jutott, hogy valaha is meghallgassa a felvételeket.

Alig evett valamit, és rövid, nyugtalan alvás után reggelente összetörten ébredt. Nappal sem tudott mit kezdeni magával. Kedvetlenül lapozgatott az újságokban és könyvekben, de nem jutott el a tudatáig, hogy mit is olvas. Megpróbálkozott a tévézéssel is, de az sem tudta lekötni a figyelmét, így aztán kikapcsolta a készüléket. Teljes fásultság vett rajta erőt.

A harmadik éjszaka aztán megeredtek a könnyei. Először még vissza akarta fojtani őket, aztán hagyta, hogy elemi erővel feltörjön belőle a zokogás. Úgy érezte, hogy megszakad a szíve. Végül tompa, mély álomba zuhant.

Amikor Mandra másnap reggel felébredt, érezte, hogy elmúlt a kábultsága. Legyőzte önsajnálatát, helyébe szilárd eltökéltség lépett.

Rettenetesen nézek ki, állapította meg, ahogy a fürdőszobában szemügyre vette tükörképét.

Ami igaz, az igaz , valóban borzasztóan festett. A haja fénytelen és zilált volt, a szeme vörös és bedagadt, a bőre pedig holtsápadt. Bensőjébe azonban visszatért az élet. Senki sem térítheti el a szándékától, ha egyszer valamit elhatározott!

Az elmúlt napok elvezették a felismeréshez: meg kell próbálnia összeegyeztetni kettőjük különböző életvitelét. Ha ez sikerül, már semmi sem választja el Haraldtól. Megkell találnia a megoldást!

Mandra ismét meglelte valódi énjét. Nem fogja hagyni, hogy az élet sodorja, ő maga akarja alakítani az életét! A vereségbe pedig nem nyugszik bele!

Miközben hajat mosott, lezuhanyozott, megfésülködött, majd kifestette magát, az agya lázasan járt. Majd gondosan kiválasztotta a legszebb nyári ruháját, és felvette hozzá a legmagasabb sarkú cipőjét.

Gyorsan felhajtott egy pohár narancslevet, bekapott egy kiflit, aztán munkához látott.

Mindenekelőtt elővette a keleti part térképét, és elmélyülten tanulmányozta. Aztán telefonon érdeklődött különböző adatok és számok után. Majd az összegyűjtött ismeretekkel felfegyverkezve felkereste a műkereskedést, és előadta John Brandleynek az ajánlatát.

John eleinte kétkedve fogadta. Amikor azonban Mandra részleteiben is bemutatta a tervét, és számokkal is alátámasztotta azt, egyre növekvő érdeklődéssel hallgatta őt a férfi. Beszélgetésük végén John Brandley mindenbe beleegyezett, sőt a társtulajdonossá válást is felajánlotta neki.

A műkereskedésből távozva Mandra beszerzett fél tucat farmernadrágot és pólót Ezúttal mindenre fel akart készülni.

Ezen eseménydús és eredményes nap után lényegesen jobban aludt, mint az előző éjszakákon. Másnap már hajnalban felkelt, még mielőtt az ébresztőóra csörgött volna. Új cél lebegett a szeme előtt. Biztosan meg tudja győzni Haraldot is, hogy ez a megoldás.

Mandra érezte, még soha nem volt ekkora a tét. Ez az ügy azonban sokat megért. Ezúttal mindent egy lapra tett fel.

Amikor végre befordult a birtok felé vezető útra, az a különös érzés vett rajta erőt, hogy hazafelé tart. Ez megerősítette abbéli meggyőződésében, hogy helyesen cselekszik. Vígon mit fog szólni Harald a váratlan jöveteléhez? Bizonyára magánkívül lesz a boldogságtól!

Amikor azonban megállt a kocsival az udvaron, és kiszállt, aggodalom lett rajta úrrá. Kopogott a bejárati ajtón, de senki sem válaszolt. Gyors elhatározással belépett A lakóház jól ismert, meghitt melegsége azt az érzést keltette a lányban, hogy ez a közös otthonuk. Ahol a szíved, ott az otthonod! - olvasta egyszer egy régi hímzésen. Most nagyon találónak érezte ezt a mondást

A konyhán keresztül kiment a fedett verandára. Lágy nyári szellő rezgette a házat beárnyékoló fák lombjait. Most is leírhatatlan nyugalom uralkodott a tájon. Milyen különös! New Yorkban a rengeteg ember ellenére is magányosabbnak érezheti magát valaki, mint itt vidéken!

Végre megpillantotta Haraldot. A tó partján állt, és kedvetlenül kavicsokat hajigált a vízbe. Elgondolkozva nézte a felszínen képződő gyűrűket Mandra szíve gyorsabban kezdett verni.

A férfi magas, izmos alakja határozottan kiemelkedett a zöld mező és kék ég alkotta háttérből, mégis úgy tűnt, mintha része lenne a környezetnek. Igen, ő ide tartozik, ismerte el Mandra. Itt ismertem meg, itt szerettem bele, és itt nyertem el a szerelmét. Most pedig én is itt szeretnék maradni.

Hangtalanul ment le a verandalépcsőn, majd a gyepen át Harald felé tartott. Valami arra késztette, hogy pár méterre tőle megáldjon. Az aggódó várakozástól szeme egészen tágra nyílt, szorongás vett rajta erőt. Mélyet szippantott a meleg nyári levegőből.

– Harald!

Noha halkan szólalt meg, a néma csendben világosan érthető volt a hangja. A férfi megfordult, rámeredt, majd néhány lépéssel mellette termett.

– Miért várakoztattál ilyen sokáig? - kérdezte, miközben túláradó boldogsággal átölelte, és hevesen megcsókolta.

Úgy szorította magához, mintha attól félne, hogy a lány megszökik. Mandra alig kapott levegőt.

Végre kibontakoztak az ölelésből, és mélyen egymás szemébe néztek.

– Csodálatos vagy, de nagyon rosszul nézel ki - jegyezte meg a lány.

– Ilyenek a nők! Amit az egyik kezűkkel adnak, azt a másikkal mindjárt el is veszik - tréfálkozott Harald. - Mandra, már nagyon aggódtam, hogy talán nem is jössz el soha - vallotta be aztán.

Mandra a férfi szemébe nézett, és megijesztette Harald fáradt tekintete, beteges arcszíne és a szeme alatti sötét árok.

– Akarsz még? - kérdezte a lány remegő hangon.

– Még hogy akarlak-e! -ismételte a férfi. - Még két napot adtam volna neked, aztán utánad mentem volna. - Újra magához ölelte a lányt. - Hogy bírtad ki ilyen sokáig nélkülem, drágám?

– Gondolkodtam a közös jövőnkön - sóhajtott Mandra. - Kellett valami megoldást találnom, hogy összeköthessük az életünket.

– Egészen biztosan meg fogjuk oldani a nehézségeket, kincsem! Ezt megígérem!

Harald átkarolta a lány vállát, és így tértek vissza a házba.

– Az elmúlt hetekben világossá vált, hogy nem tudok nélküled élni - folytatta útközben. - Egymáshoz tartozunk, és egyikünk sem találhatja meg a lelki békéjét, amíg egymástól

elszakítva élünk!
– Tudom - erősítette meg Mandra.
Rengeteg mondanivalójuk volt még. Erre azonban bőven lesz idejük!

A nappaliban Harald elhelyezkedett egy nagy, kényelmes karosszékben, ölébe ültette a lányt, és szorosan a karjába zárta.
– Tényleg itt vagy? - kérdezte a férfi, mint aki nem mer hinni a szemének. - Ugye nem fogok felébredni ebből a csodálatos álomból?
– Ha álom, hát én is veled álmodom - suttogta a lány gyengéden, és a
férfihoz simult - Benned testet öltött minden, amiről valaha is ábrándoztam. Szeretlek, Harald! - Ujja hegyével könnyedén végigtapogatta a férfi arcát, mintha azt akarta volna, hogy vonásai örökre beléívódjanak. - Miért hagytál el azon az estén New Yorkban?
Harald megragadta a lány kezét, és végigcsókolta ujjainak hegyét
– Valahogy rá kellett ébresztenem szívem választottját, hogy nem tud nélkülem élni. Nagyon nehéz lehetett számodra az elmúlt néhány nap, de mindent alaposan végiggondoltam. Meg akartam gyorsítani a lelki érésedet Azt akartam, hogy belásd, a személyes boldogság minden sikernél fontosabb!
– Harald Renton, te ezt mind előre kitervelted? - kiáltott döbbenten Mandra. - Az elmúlt hét maga volt a pokol!
– Én is megjártam a poklot. Végül is semmi biztosíték nem volt arra, hogy a te szerelmed is olyan erős, mint az enyém. Most már megmondhatom, nagyon féltem, hogy sohasem jössz vissza! - A férfi egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: - Ugye itthon vagy most, Mandra? Ugye itt maradsz velem örökre?
Eljött hát végre a rég várt pillanat, amitől Mandra mégis annyira félt! Óvatosan megfogta a férfi kezét.
– Szívesen maradnék, Harald, de Brandley felajánlotta, hogy legyek az üzlettársa a műkereskedésben. - Halálos csend lett a szobában. A lánynak erőt kellett vennie magán, hogy folytatni tudja. - Elfogadtam, de egy feltételt szabtam.
– Mégpedig? - nyögte Harald.
– Azt, hogy engedélyezze egy új galéria megnyitását Hartford- ban. - Mandra úgy érezte, hogy az életéért küzd. - Nem érted, drágám? Hartford nemcsak Connecticut fővárosa, hanem az állam legnagyobb települése is. Azonkívül nincs túl messze innen. Néhány emberrel már megbeszéltem a dolgot. Mindenki egyetért azzal, hogy Hartford a környéken a legmegfelelőbb hely egy új kiállítóterem létesítéséhez. - Mandra egy pillanatig szünetet tartott, majd könyörgő hangon folytatta: - Talán egy napon tényleg felismerem, hogy ezen a farmon kívül, amelyet itt csodásan berendeztél magadnak, semmire és senkire nincs szükségem. Addig azonban ez jó megoldás lenne, hogy együtt lehessünk!
– És ha azt kérném, hogy adj fel mindent? - kérdezte Harald gyengéden.
– Akkor megtenném - sóhajtotta Mandra.
– Ha átveszed a műkereskedést Hartfordban, akkor esténként hazajössz hozzám? Mellettem töltöd az egész éjszakát?
A férfi gyengéden csókolgatta a lány ujjait.
– Másképpen el sem tudnám képzelni! - biztosította Mandra, és szeretetteljesen simogatta a férfi arcát.
– Ebben az esetben nincs ellene semmi kifogásom - felelte mosolyogva a férfi.
Mandrának kőszikla gördült le a szívéről. Szorosan a férfihoz simult.
– Harald?

– Igen, drágám? - suttogta a férfi, és gyengéden megcsókolta a lány nyakát.
– Harald Renton, feleségül akarsz venni?
– Eddig úgy gondoltam, hogy ezt tulajdonképpen nekem kellene megkérdeznem - tréfálkozott a férfi.
– Akkor kérdezd meg most! - unszolta Mandra.
– Akarsz a feleségem lenni? Elviselsz magad mellett egy ilyen különcöt? Üldögélsz mellettem a verandán, s akarsz velem együtt megöregedni?
– Igen! - ígérte ünnepélyesen Mandra.
A következő pillanatban Harald magához szorította, és hevesen megcsókolta.
Hosszan, szenvedélyesen tartották egymást átölelve. Egyikük sem szólt egy szót sem, csak élvezték az összetartozás érzését.
Végül Harald törte meg a csendet. Szeme hamiskásan csillogott.
– Most jövök csak rá! Ez az egész nem más, mint gondosan kieszelt kísérlet arra, hogy a karmaid közé kaparintsd a szobraimat.
– Tényleg szeretnék valamit a karmaim közé kaparintani, de igazán nem a szobraidra gondolok - vágott vissza a lány Harald mellkasát simogatva.
– Szeretlek, Mandra! - nyögte a férfi.
– Akkor bizonyítsd be! - lehelte a lány, és kisiklott a karjai közül. Egy pillanatig némán állt a férfi előtt, és nézte, majd kinyújtotta felé a kezét. Harald megragadta, és együtt indultak az emeletre.

Mindketten levetkőztek.
– Mintha egyenesen nekem teremtettek volna! - suttogta Harald.
Úgy siklott végig keze a lány csodálatos testén, mint művészé a szobron.
A lány szinte elgyengült, ahogy a férfi simogatása egyre szenvedélyesebb lett, s végül az ágyhoz vezette.
Harald gyengéden a párnára fektette, majd lassan fölébe ereszkedett, és ráfeküdt. Egy darabig mozdulatlanul adtak át magukat annak az örömnek, amelyet egymás közelsége okozott számukra. Majd Harald újra simogatni kezdte a lányt.
Mindkét kezével Mandra selymes hajába túrt, és beszívta annak illatát. Ajka végigcsókolta a lány homlokát, száját, állát, nyakát, majd mellének domborulatát.
Mandra sem tudott tovább uralkodni az érzésein, s vágytól űzve viszonozta a férfi szerelmes becézgetéseit.
Végre újra eggyé olvadtak. Lassan mozogtak, hogy elnyújtsák a beteljesedés okozta gyönyört.
Néma csend volt a szobában. Mandra feje a férfi mellkasán pihent, és hallgatta lassan megnyugvó szívverését. Harald gyengéden simogatta a lány hátát. Az ablakon besütöttek a lenyugvó nap sugarai, és aranyló fénybe vonták az ágyon fekvő szerelmeseket. Mindkettőjük arcán boldogság tükröződött.
– Szeretlek, Mandra! - suttogta Harald, és szorosan magához ölelte a lányt, kifejezve ezzel, hogy örökre összetartoznak, és soha többé semmi el nem választhatja őket.
– Én is egész lelkemmel szeretlek! - vallotta be a lány. Komolyan a férfi szemébe nézett - Végre otthon vagyok! Igazán és teljesen otthon! - sóhajtott boldogan.
Ebben a pillanatban nem a férfi, hanem a művész nézte elmélyülten Mandrát.
– Egyszer meg fogom örökíteni alakod szépséges, gyengéd vonalait. - Keze gyönyörűséggel siklott végig a lány karcsú testén. - Csodálatos műalkotásra ihletsz.
Mandra megjátszott felháborodással szólalt meg:

– Ezek szerint csak azért fáradoztál annyit, hogy ingyen modellt szerezz magadnak?

– Azt igazán nem lehet mondani, hogy nagy fáradságomba került megszereznem, amit akartam! - mosolygott sokatmondón Harald, és újra simogatni kezdte a lány selymes haját.

– Olyan sok mindent kell még elintéznünk, drágám - védekezett Mandra a csábító gyengédség ellen.

Harald ajka azonban elnémította a tiltakozását, és a lány teste újra kéjesen bizseregni kezdett.

– Hozzá kellene kezdenünk, hogy egy listát...

– Biztosíthatlak, drágám, nem kell semmiféle lista ahhoz, hogy tudjuk, mit kell tennünk - nyugtatta meg a lányt Harald, és szenvedélyes csókkal zárta le az ajkát.

Mandra készségesen adta meg magát. Akármit tartogat is számára a jövő, Harald karjában mindig biztonságot és boldogságot fog találni!

Pamela Und:Vezetni tudni kell

Sharonra apja súlyos gondokkal járó örökséget hagy: egy farmot és egy bányatársaságot. A farm vezetésével még csak-csak elboldogulna a lány, ám a vállalatvezetés igencsak kemény feladatnak bizonyul. Ráadásul Ken Jordan, apja régi barátja mindent elkövet, hogy bebizonyítsa: egy nő nem való a cégvezetői székbe, főleg ha olyan csinos, mint Sharon. A lány elkeseredett harcot indít, hogy meggyőzze őt az ellenkezőjéről...

1. FEJEZET

Jane Grant csüggedten pillantott a lányára, aki, mintha csak megérezte volna a ráirányuló tekintetet, anyja felé fordult.

Jane-t sírás fojtogatta. Sharon ijesztően megváltozott. Mivé lett az élettel teli fiatal nő, aki pár napja még azok miatt az igazságtalanságok miatt háborgott, amelyeket el kell szenvednie egy nőnek, ha érvényesülni akar a férfiak uralta üzleti életben? Sharon csillogó zöld szeme most fénytelen volt, arca pedig aggasztóan sápadt.

Jane tanácstalanul nézett rá, majd némi bűntudattal a hangjában ismét magyarázni kezdte a sok évvel ezelőtt történteket.

– Kérlek, Sharon... próbáld mégis megérteni, drágám! Egy napon tényleg el akartam mondani neked az igazságot, de... - Megakadt, nem találta a megfelelő szavakat. - Ahogy telt az idő, kezdtem igaznak érezni azt, ami valójában hazugság volt.

Sharon csak bólintani tudott. Összeszorult a torka. Tisztában volt azzal, hogy meg kellene mondania az anyjának: nem akart szemrehányást tenni neki.

Valóban nem is tett szemrehányást. De nagyon feldúlták és nyugtalanították a tegnap hallottak.

A hullámos barna hajú, lobbanékony természetű lánynál mindennaposak voltak az érzelmi kitörések. Ám még soha nem jött ki úgy a sodrából, mint előző este, amikor megtudta, hogy édesapja nem halt meg akkor, amikor ő még egészen pici volt, hanem nemrégiben hunyt el. Pedig Sharon gyermekkorától kezdve halottnak hitte. Mindig ezt mondták neki! Pár hete a halálos ágyán apja azt kérte, hogy legyen ott a temetésén.

Jane Grant teljesíteni akarta férje utolsó kívánságát, így hát elmondta Sharonnak az igazságot. A New Yorkból Denver felé tartó repülőgépen ültek, hogy onnan utazzanak majd tovább a Sziklás-hegység felé, ahol John Grant élt, s ahol el fogják temetni.

A lánynak még rengeteg kérdése lett volna, de olyan zaklatott volt, hogy azt sem tudta, hol is kezdje. Amióta csak az eszét tudta, mindig úgy hitte, nem él az apja. Amikor már nagyobb lett, és az apjáról akart kérdezgetni, édesanyja az értésére adta, hogy nem akar beszélni róla.

Kislánykorában Sharon magas, jóképű, erős férfinak képzelte az apját. Sokszor eljátszott a gondolattal, hogy édesanyja azért nem akar beszélni róla, mert fájnának neki az emlékek, hiszen annyira szerette. Igaz, egy ideje sejtette már, hogy más oka lehet a hallgatásnak, mégis körömszakadtáig ragaszkodott az apjáról őrzött gyermekkori álomképhez.

És most, huszonöt éves korában kellett megtudnia az igazságot!

Még akkor is valószínűtlennek tűnt minden, amikor leszálltak Denverben, és bérelt kocsival továbbindultak Mountain Springs felé.

Nyomasztó hallgatás telepedett közéjük. Sharon nem bírta sokáig.

– Hogyan történt, Jane? Hiszen nem lehettetek régóta házasok.

Sharon hadarva ejtette ki a szavakat. Csak annyit tudott, hogy szülei a Sziklás-hegységben ismerkedtek meg, amikor anyja utazást tett arrafelé egy alkalommal a nyári szünidőben. Ezt követően Jane félbeszakította a tanulmányait, és hozzáment John Granthez. Már maga az a tény, hogy Jane New York-i létére kész volt feladni a nagyvárosi életet, arra utalt, hogy nagyon szerethette a férjét.

Jane sokáig hallgatott Sharon észrevette, hogy anyja borzasztóan ideges. Végül mégis megszólalt:

– Valóban nem voltunk még régóta házasok. Alig három évet éltünk együtt. Az apád ivott és kártyázott, Sharon. - Jane hangja színtelen volt. - Talán ezért is esett nehezemre elmondani az igazságot. Tetszett a rámenőssége. De aztán épp emiatt kellett szakítanom vele. Azt hiszem, abban bíztam, ha elmegyek veled, az akkora megrázkódtatást jelent majd számára, hogy végre megváltozik. De csalódnom kellett Akkor mentem - helyesebben mentünk - el, amikor örököltem egy kis pénzt a nagy- nénémtől. Tudtam, hogy ha maradunk, John azt is elkártyázza.

Jane elhallgatott. Anya s lánya ismét szótlanul ültek egymás mellett.

Mi lett a csodálatos apából, aki Sharon képzeletében élt? Az álom lassan szertefoszlott, és egy jellemtelen ember képe lépett a helyébe, akire Sharon már nem tudott tisztelettel gondolni.

– És nem is próbált soha megkeresni téged?

Sharon sejtette, hogy ezzel a kérdéssel fájdalmat okoz anyjának, de mindenképpen többet kellett megtudnia.

Jane megrázta a fejét

– Nem, nem keresett bennünket Amit később megtudtam róla, azt mind a Mountain Springs-i barátnőm írta meg. Évekig rendszeresen leveleztünk. Tőle tudom azt is, hogy John nem hagyta abba az ivást és a kártyázást. Még a farmot is elkártyázta, pedig az nemzedékeken át a család tulajdonában állt. - Jane megint elhallgatott, és csak azután folytatta: - Később ritkultak a levelek. Egy ideig még írtunk egymásnak karácsonyra, de aztán valahogy megszakadt a kapcsolatunk. Úgy látszik, John akkoriban szedhette össze magát. Az is lehet persze, hogy nyert a kártyán. Mindenesetre a barátja és ügyvédje, George Johnson azt írta - ő tudatott most a haláláról is -, hogy John visszavásárolta a farmot, és még vett egy kis bányatársaságot is. Es ez a George Johnson azt is közölte, hogy apád nem nősült meg újra.

Ismét hallgattak. Magas hegyek között kanyargott az út nyugat felé.

Sharon elgondolkodott az imént hallottakon. Most értette csak meg igazán, miért jelentett oly sokat Jane számára a függetlenség. Olyan férje volt, aki sem róla, sem a gyermekéről nem tudott gondoskodni, ezért hát keményen és elszántan lépett az önállóság útjára. Nem is kevés sikerrel! Jane divatáru-kereskedést nyitott a Madison sugárúton, s az üzlet igazi aranybányának bizonyult az évek során. Jane most arra készült, hogy még egy üzletet vegyen New York egyik elővárosában.

A függetlenségre való törekvést Jane belenevelte egyetlen gyermekébe is.

Sharon önállóságát nem sok férfi tudta elfogadni, s amelyik mégis, az nem jelentett sokat a lánynak. Kivéve egyet! Ez a kapcsolat azonban nagyon hirtelen ért véget - Sharon még most, csaknem egy év eltelte után is dühös volt, ha eszébe jutott Michael. A becsvágyó fiatal ügyvéd kezdettől fogva méltányolta a lány függetlenségre való törekvését. Sharon bizonyára ezért is szeretett bele a férfiba. Amikor Michael azzal álltelő, hogy éljenek együtt, gondolkodás nélkül hozzáköltözött. Remekül megértették egymást, sok közös témájuk volt, s úgy tűnt, tökéletesen összeillenek.

Eleinte rendben is ment minden. Sharon már a házasság gondolatával foglalkozott. De aztán jöttek az első nézeteltérések. A háztartás egyre inkább a lányra maradt, holott kezdetben minden házimunkát megosztottak. Nem beszélve arról, hogy Michael elvárta: Sharon türelmesen hallgassa végig szakmai fejtegetéseit, ő azonban többnyire már oda se figyelt, amikor a lány kezdett beszélni a munkájáról.

Egy alkalommal válságosra fordultak a dolgok. Sharon egyedül takarította a lakást. Másnap estére a férfi egyik üzlettársát várták vacsorára, ennek ellenére Michael teniszezni ment. Ez az igazságtalan szereposztás borzasztóan dühítette a lányt, hiszen az ő munkája legalább akkora felelősséggel járt, mint Michaelé. A férfi mégis ráhagyott minden otthoni teendőt, sőt még azt is magától értetődőnek vette, hogy a lány másnap munka után hazarohan, és vacsorát készít a vendégnek.

Sharon fogta a porszívót, leállította a szoba közepére, és rátett egy rövid levélkét. Amikor ezzel megvolt, összeszedte a holmiját, és hazament az édesanyjához. Örökre hálás lesz azért, hogy Jane befogadta, és nem kérdezett semmit.

Nem sokkal később Sharon kibérelt a közelben egy kis lakást. Michael persze megpróbálta rábeszélni, hogy menjen vissza hozzá, de a lány többé hallani sem akart róla.

Inkább kétszeres erőbedobással kezdett dolgozni. Nagyon sokat jelentett számára a munkája. Az Egyesült Államok egyik legjobb egyetemén szerzett üzemgazdászi oklevelet, így

jó állást kapott egy nagy cégnél. Rátermettségének köszönhetően többször is előléptették, az azonban nyilvánvaló volt, hogy soha nem hagyják majd igazán érvényesülni.

Egy magasabb hivatal betöltésekor például egyszerűen mellőzték őt.

Az állást egy férfinak adták, akit Sharon mind tudásban, mind tapasztalatban messze felülmúlt.

A lány mindig dühbe gurult, valahányszor eszébe jutott ez az igazságtalanság. Két lehetőség közül választhatott: vagy ott marad a cégnél, és harcol, vagy pedig felmond, és keres valami jobb állást. Nem adta fel egykönnyen, itt mégis reménytelennek érezte a küzdelmet. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy tudta: hiába keresne másik állást, ott sem lenne jobb a helyzet.

Még akkor is ellentmondásos helyzetén töprengett, amikor megérkeztek Mountain Springsbe, a szülőfalujába.

*

A kis falu alig változott valamit az évek során. A felújított épületek mellett roskadozó házak sorakoztak.

Jane megállt az egyik vörös téglás épület előtt. Itt volt a biztosító, valamint John Grant ügyvédjének, George Johnsonnak az irodája is.

– Megígértem George-nak, hogy amint megérkezünk, benézünk hozzá - magyarázta Jane. - Egyébként apád farmján fogunk éjszakázni. A házvezetőnő már vár bennünket.

Sharon kíváncsi volt, hiszen olyan emberrel fognak találkozni, aki jól ismerte az apját. Így hát ő is kiszállt a kocsiból.

Mr. Johnson eléjük jött. Zömök, sötét öltönyös férfi volt. Sharont valahogy a Mikulásra emlékeztette. A férfi megölelte Jane-t, azután Sharon- hoz fordult.

– Kedves Sharon, rögtön látszik, hogy maga John lánya! Ez a haj, ez a szem! Es majdnem olyan magas is, mint az apja..

Sharon valóban magas lánynak számított, az ügyvéd majdhogynem felnézett rá.

A lány összeráncolta a homlokát. Ráébredt, hogy azt sem tudja, milyen volt az apja. Mindig is magasnak gondolta. De különben? Az álomkép már szertefoszlott, és a legjobb akarattal sem lett volna képes újra felidézni.

Az ügyvéd kifejezte őszinte részvétét, majd szívből sajnálkozott, amiért Sharon nem ismerte személyesen az apját. Aztán a két nő úgy határozott, hogy rögtön kimennek a farmra. Jane megígértette Mr. Johnsonnal, hogy vacsorára tiszteletét teszi náluk.

Már éppen indulni készültek, amikor az ügyvéd utánuk szólt.

– Jaj, Jane, majdnem elfelejtettem! Mrs. Jackson felhívott ma reggel. Azt kérdezteti, nem baj-e, hogy ma John egyik barátja is a farmon tölti az éjszakát. Mondtam neki, hogy maguknak bizonyára nem lesz ellene kifogásuk.

Jane bólintott, aztán megkérdezte, ki ez a bizonyos barát.

– Nem hinném, hogy ismeri. Ha jól tudom, mindössze öt éve ismerkedtek meg Johnnal Dave McDowell vadászházában.

Sharon észrevette, hogy a név említésekor anyja lebiggyeszti a száját.

– Ken Jordannek hívják, Montanában lakik, ugyanis egy nagy bányatársasága van ott. Johnnal az üzlet révén barátkoztak össze.

Jane ismét bólintott, aztán a kocsi felé indult.

– Ki ez a Dave McDowell? - kérdezte Sharon, amikor már elhelyezkedtek az ülésen.

Jane méregbe gurult. Gyors pillantást vetett a lányára.

– Egy környékbeli gazdag farmer. Egyike apád úgynevezett barátainak. Az ő vadászházában vesztette el John az utolsó fillérjét is. Örökké ott lebzselt egy-két kártyás

ismerős. És persze mindegyiknek sokkal több pénze volt, mint apádnak. Én mindig is tudtam, hogy nem vadászik abban a vadászházban senki. Kártyabarlang volt az, semmi más!

Sharon még akkor is hallgatott, amikor a kétsávos úton már messze maguk mögött hagyták a falut, és a hegyek között suhantak a kanyargós úton. A táj lélegzetelállítóan szép volt, különösen annak, aki még soha nem járthegyvidéken. Sharon mégis a gondolataiba merült, és ügyet sem vetett a lenyűgöző látványra.

Bosszantotta, hogy első estéjét egy idegen férfival kell eltöltenie, aki ráadásul apja nem éppen örvendetes múltjából bukkant fel. Csak akkor derült jobb kedvre, amikor az országútról rákanyarodtak a farmhoz vezető hosszú mellékútra. Sharon végre megláthatta azt a helyet, amely valaha az otthona volt

Egyszerű, kétszintes faépület volt, frissen meszelve, a faszerkezet és az ablakkeretek sötétzöldre festve. Az egész épület barátságos, otthonos hangulatot árasztott. Közelebbről látszott, hogy a ház mögött még további épületek állnak.

Jane és Sharon kiszálltak a kocsiból, és elindultak a széles tornác felé. Ekkor váratlanul kinyílt az ajtó, és két ember lépett ki a házból. Egy magas, szikár, ötven év körüli, széltől cserzett arcú férfi, és egy enyhén őszülő, kerek csípőjű, alacsony asszony. Kettejük közül az asszony tűnt idősebbnek. Sharon kedvetlenül találgatta, vajon ez a férfi volna-e az a bizonyos Jordán, akiről Mr. Johnson beszélt. A férfi kíváncsian méregette őket, de azután barátságosan kezet rázott Jane-nel.

A gömbölyded asszonyság összeismertette őket. A magas férfit James Torrance-nek hívták, és a farm intézője volt. Sharon kissé megkönnyebbült, s ő is kezet nyújtott Jamesnek.

Kiderült, hogy az asszony Mrs. Jackson, a házvezetőnő. Barátságosan mosolygott Sharonra.

– Istenem, mennyire hasonlít az édesapjára!

A lány udvariasan visszamosolygott rá. Kényelmetlenül érezte magát Különös volt, hogy olyan apával hasonlítják össze, akit még csak nem is ismert.

James felvitte a csomagokat, aztán tapintatosan visszavonult. Abban a helyiségben, ahol régen a gyerekszoba volt, Sharon leült az ágyra, és azt kívánta, bárcsak semmi ne változott volna meg itt. A farmon azonban néhány évig egy másik család lakott, és minden bizonnyal volt egy kisfiúk, mert a helyiséget szemmel láthatóan fiúszobává alakították át. A nagy, nehéz bútorok, a tapétán díszelgő, vadnyugatifilm-jeleneteket ábrázoló képek legalábbis erre vallottak. A lány szerette volna tudni, milyen volt ez a szoba az ő gyermekkorában, és el is határozta, hogy adandó alkalommal megkérdezi az édesanyját.

Jane kijelentette, hogy először is kicsomagol, aztán pedig alapos fürdőt vesz. Sharon tudta, hogy ez eltart egy ideig, és előre örült, hogy ez idő alatt nyugodtan végigjárhatja majd a házat. Igyekezett tehát a kicsomagolással.

Mielőtt kilépett volna a szobájából, megállt egy pillanatra a nagy falitükör előtt. Szigorúan vizsgálgatta a tükörben az arcát, s elképzelte, milyen lehetett az apja, akire állítólag annyira hasonlít. Az anyjától csak finom vonalú orrát örökölte. Tiszta vonásaival, zöld szemével és hullámos, barna hajával bizonyára az apjára ütött. Van-e vajon ebben a házban fénykép az édesapjáról?

A lány végignézett rózsaszínű vászonkosztümjén. Jane-től kapta néhány hónappal ezelőtt, de csak ma vette fel először. Anyja legnagyobb bánatára egyáltalán nem érdekelték a ruhák. Ha Jane nem lenne, bizonyára farmernadrágban, trikóban és pulóverben járna.

Lement, hogy végigjárja az öreg házat, de ekkor az épület végéből zajt hallott. Biztosan

Mrs. Jackson az, és a konyhából jön a zaj, gondolta. Töprengett egy kicsit, aztán mégis inkább jobbra indult, hogy legelőször a nappalit vegye szemügyre.

Kíváncsian nézett körül. Régi bútorokkal, értékes perzsaszőnyegekkel rendezték be a tágas helyiséget. Csalódást érzett, mert a szobát szemmel láthatóan nem használta senki.

Kissé lehangoltan indult visszafelé, és a halon át a szalonba ment. Hasonló berendezést talált ott is. Ez a helyiség szintén olyan benyomást keltett, mintha alig-alig látogatnák. Aztán az egyik sarokban a lány megpillantott egy bárszekrényt, tele szeszes italokkal. Gyorsan elhagyta a helyiséget, amely apja iszákosságára emlékeztette.

Amikor visszatért a hallba, felfedezett egy újabb ajtót. Tétovázott, aztán mégis közelebb ment.

Belépett a helyiségbe, és önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét. Ez lehetett apja dolgozószobája. Semmi kétség! A szoba közepén kopott, régi íróasztal állt. Mögötte ugyanolyan elnyűtt, kényelmes forgószék volt. A lány könnyes szemmel nézett körül.

Az egyik falon nagyméretű légifelvétel függött, nyilvánvalóan a farmot ábrázolta. A sarokban nagy asztal állt, fölötte modern lámpák, amelyek nem illettek a berendezéshez. Ezen az asztalon mindenféle kiteregett térkép feküdt. A fal mellett könyvespolcok sorakoztak. Szinte minden könyv az állattenyésztéssel és a bányászattal foglalkozott.

Sharon vegyes érzelmekkel lépett közelebb az íróasztalhoz. Néhány papírlap mellett megfeketedett pipa feküdt.

Aztán észrevette a fotót. Először fel sem tűnt neki, hogy az is ott van, mert lefektetve hevert az asztalon. A lány felemelte a képet. Észrevette, hogy a régi keret hátoldalán hosszú repedés húzódik.

Életében először látott fényképet az édesapjáról.

A felvételen apja mellett ott mosolygott az édesanyja, kettejük között pedig egy barna hajú kicsi lány nézett komoly tekintettel a fényképezőgép lencséjébe. Sharon döbbenten meredt a képre. John Grant valóban magas termetű, karcsú férfi volt, haja ugyanolyan hullámos, mint a gyermeké, akinek a kezét fogta. Még a megsárgult felvételen is jól látszott, hogy John Grant olyan férfi, aki szereti az életet, és dacol a balszerencsével.

A lány ijedten nézett hátra, mert a hallból padlónyikorgást hallott. Nem a házvezetőnő volt, hanem egy idegen férfi. Bizonyára apám barátja, aki itt tölti majd az éjszakát, jutott az eszébe. Egy kicsit lehangolta ez a gondolat.

Az ismeretlen férfi szokatlanul magas volt, ócska farmert és kockás inget viselt, amely kihangsúlyozta széles vállát. Nem lehetett már fiatal, erről árulkodtak az ősz szálak sötét hajában. A férfi közelebb lépett, így Sharon nem elmélkedhetett tovább a külsejéről.

– Jó napot, Sharon! Ken Jordan vagyok, az édesapja barátja. Beszélt már rólam Mrs. Jackson?

Illett hozzá a mély hang.

Sharon hűvösen rábólintott, mintha csak azt mondta volna: igen, Mrs. Jackson már tájékoztatta őket. Majd újra a fénykép felé fordult, abban a reményben, hogy Ken Jordan mond még valamit, azután pedig elmegy.

Ám a férfi az íróasztalhoz lépett. Sharon egy gyors mozdulattal elhúzódott, így jelezve, hogy most már nemkívánatos a férfi jelenléte.

– Erre volt a legbüszkébb.

Meglepően lágyan csengett a hangja. Sharon feltekintett. Ken Jordan a fényképet nézte, amelyet a lány még mindig a kezében tartott. Aztán a képről Sharonra emelte a tekintetét.

Sharon elképedt. Fiatal arc nézett vissza rá, a férfi sokkal fiatalabb lehetett az apjánál! Csak az ősz hajszálak tévesztették meg.

Sharon oly leplezetlenül bámulta a férfit, hogy az elnevette magát.
– Harminchárom éves vagyok. A korai őszülés nálunk családi vonás.
Sharon gyorsan elkapta a tekintetét. Bosszantotta, hogy Ken Jordan ilyen könnyedén kitalálta a gondolatait.
– Bocsásson meg. Nem akartam így megbámulni. De hát bizonyára megszokta már, hiszen rögtön kitalálta, mire gondolok.
Sharon igyekezett kedves lenni, a hangja mégis meglehetősen elutasítóan csengett.
A lányt idegesítette, hogy Ken Jordan olyan behatóan tanulmányozza. Sharon csak most vette észre a gödröcskét az állán, amely egyáltalán nem illett szögletes vonásaihoz.
– Mennyit tud az édesapjáról?
A férfi hangja megint lágy volt, és kellemes, s ettől a lány valamivel békülékenyebb lett. Sharon újra a felvételre nézett, majd megrázta a fejét.
– Nem tudok róla semmit. - Elcsuklott a hangja. - Jane, az édesanyám azt mondta, meghalt, amikor még kicsi voltam. Megvolt rá az oka, nem is hibáztatom érte, de...
Elhallgatott, mert hirtelen elszorult a torka.
Csak most fogta fel teljesen, amit Ken az imént mondott. A családi kép volt apja legnagyobb büszkesége! Bármekkorát hibázott is John Grant, szerette a feleségét és a kicsi lányt, akit nem láthatott felnőni. Sharon csak most értette meg igazán, milyen sokat veszített azzal, hogy nem ismerhette az édesapját, s hogy milyen nagyon hiányzott az apa az életéből.
Elfordult, mert félt, hogy elsírja magát. Lehet, hogy apja nem volt olyan tökéletes, mint amilyennek ő egykor elképzelte, de azért mégis jó ember volt. Ezt világosan érezte. Milyen szörnyű, hogy soha többé nem lesz már alkalma megismerni!
Keservesen felzokogott. Ken Jordan átkarolta a vállát, és Sharonnak eszébe sem jutott tiltakozni. Mindaz a szomorúság, amely felgyülemlett benne, egyszeriben előtört lelke mélyéről. Kétségbeesetten sírt, arcát a férfi mellkasára hajtotta. Nem is vette észre, hogy Ken szorosan átölelve tartja.
– Sírjon csak, Sharon! Sokkal jobban fogja érezni magát.
A férfi részvétteljes szavai ráébresztették a lányt arra, hogy egy idegen ember tartja a karjában. Gyorsan kiszabadította magát az ölelésből. Ken azonnal elengedte.
A lány szégyenkezve törölte meg az arcát, és igyekezett mihamarabb visszanyerni Önuralmát.
– Bocsásson meg! Köszönöm a megértését. De most jobb lesz, ha zuhanyozni megyek, és átöltözöm a vacsorához - mondta Sharon, majd anélkül hogy Ken Jordanre nézett volna, kisietett a helyiségből.
Szobájának jótékony csendjében hamar megnyugodott. Nagy zavarában azon töprengett, hogyan is ragadhatták el ennyire az érzései? Igaz, Sharon hajlott az érzelmi kitörésekre, de az utóbbi években keményen fegyelmezte magát, hogy mindig ura tudjon maradni a helyzetnek.
Szégyenkezését azonban hamarosan harag váltotta fel. Ha Ken Jordan békén hagyja őt, nem került volna ilyen kellemetlen helyzetbe!

2. FEJEZET

Sharon lezuhanyozott, aztán felvett egy világos, sportos ruhát, amelyet az édesanyja választott neki. Ezután újra lement a földszintre. A szalonból hangfoszlányok szűrődtek ki. Mr. Johnson hangját azonnal felismerte.
Amikor a lány megjelent az ajtóban, az ügyvéd felemelkedett, majd barátságosan feléje

bólintott. Sharon visszamosolygott rá, de tekintete a másik férfin állapodott meg.

Ken Jordan a bárszekrény mellett állt. Átöltözött, s most barna nadrágot, mogyorószínű zakót és csíkos inget viselt.

Sharon igyekezett legyőzni az ellenérzését. Még mindig bosszantotta, hogy ez az idegen tanúja volt, amikor elveszítette az önuralmát. De másfajta érzések is a hatalmukba kerítették. Hirtelen nemcsak apja barátját, hanem a korban hozzáillő férfit is látni kezdte az idegenben. Es ez a gondolat nyugtalanította.

– Azt hiszem, már ismered Mr. Jordant, ugye, Sharon? - kérdezte az anyja.

A lány bólintott, aztán Ken kérdésére közölte, hogy szívesen inna egy pohár bort.

A férfi egy pillantással felmérte az üvegek tartalmát.

– Félek, Johnnak kissé más volt az ízlése. Keverhetek inkább egy koktélt?

Ken Jordan tárgyilagos hangon beszélt, megjegyzése mégis apja iszákosságára emlékeztette a lányt. Végül mégis kért egy whiskyt, mert látta, hogy az anyja is azt iszik.

A társalgás irányítását anyjára hagyta. Úgy kimerült érzelmileg, hogy nem volt kedve beszélgetni. Amikor Jane többször is „Mr. Jordan"-nek szólította fiatal vendégüket, Ken tiltakozni kezdett.

– Nem felejthetnénk el ezt a hivatalos megszólítást? Szólítson egyszerűen csak Kennek.

Sharon gyorsan elfordította a tekintetét, mert a férfi megint nagyon kihívóan nézte. Furcsamód elbizonytalanította ez az ember.

Anyja nemsokára elnézést kért, és kiment, hogy segítsen előkészíteni a vacsorát. Sharonnak olyan érzése támadt, mintha cserbenhagyták volna. Azt kívánta, bárcsak neki jutott volna ez az eszébe, akkor most ő lehetne kint a konyhában.

Amint egyedül maradt a két férfival, Mr. Johnson New York-i életéről kezdett érdeklődni. Nem merítették még ki a témát, amikor Jane bejött, és közölte, hogy kész a vacsora.

Az asztalnál felszínes dolgokról folyt a társalgás. Sharon egy kicsit felengedett, mert Ken az asztal túlsó végén ült, elég messze tőle. Evés közben szerencsére csak egyszer érezte azt a furcsa szorongást, amely nem sokkal korábban a férfi közelében rátört.

Anyját, mint már annyiszor, a zaklatott New York-i életről és a nagyvárosi bűnözésről kérdezgették. Jane azt válaszolta, hogy neki eddig szerencséje volt, ám Sharont egyszer már megtámadták a földalattin.

A lány igyekezett semmiségnek feltüntetni a dolgot

– A támadó legfeljebb tizennégy éves lehetett. Megpróbálta kitépni a táskát a kezemből.

Aztán, mivel nem folytatta a történetet, Jane vette át a szót

– A gyerek azonban emberére akadt Sharon ugyanis tud karatézni. Egy szempillantás alatt a földre dobta a fiút, és erősen tartotta, amíg segítség nem jött

Mr. Johnsonra mély benyomást tett a történet, bár nem lehetett tudni, hogy a támadási kísérlet vagy pedig Sharon karatetudása ragadta meg a figyelmét.

– Szomorú, ha egy fiatal nőnek karatét kell tanulnia, ha helyt akar állni az életben - mondta fejcsóválva.

Sharon pillantása önkéntelenül is Kenre tévedt A férfi szájszöglete árulkodó módon megrándult. Nyilvánvalóan mulatságosnak találja azt, hogy ő megvédte magát! Most még kevésbé kedvelte a férfit

Vacsora után Sharon ragaszkodott hozzá, hogy most ő segítsen Mrs. Jacksonnak a konyhában. Anyja nem ellenkezett.

Nagy bánatára azonban Mrs. Jackson ragyogó háziasszony volt, és nemigen szorult segítségre. A lány tehát kénytelen-kelletlen visszatért a többiekhez. Fáradtságra vagy

fejfájásra hivatkozom majd, hogy ne kelljen az egész estét Ken Jordan társaságában töltenem, gondolta dühösen.

– Ó, ilyesmire soha nem gondoltam - hallotta anyja meglepett hangját - De amúgy sincs senki...

Félbehagyta a mondatot, mikor Sharon belépett, és szorongva megállt.

Anyja és Ken most is a kanapén ültek, Mr. Johnson pedig kényelmesen elhelyezkedett az egyik karosszékben. Mindkét férfi udvariasan felállt, amikor belépett a lány.

Sharon kérdőn nézett az anyjára.

– Mi történt, Jane? - kérdezte nyugtalanul.

Mr. Johnson felelt a kérdésére.

– Tudom, sem a hely, sem pedig az időpont nem alkalmas rá, Sharon, de éppen az édesapja végrendeletéről beszélgettünk.

– Végrendelet?

Sharonnak ez meg sem fordult a fejében. Értetlenül nézett az ügyvédre.

– Édesapja mindenét magára hagyta, Sharon. A farmot, a bányatársaságot - és egy kisebb pénzösszeget. A farmon van ugyan még némi jelzálogkölcsön, de ez minden. Továbbá a farm jövedelmének egy része James Torrance-t illeti, aki már jó néhány éve itt él. Mrs. Jackson szintén kap valamennyit. De minden egyéb a magáé. - Mr. Johnson egy pillanatra elhallgatott. - Amennyire tudom, a farm és a vállalat jól jövedelmez. De Ken jóval többet tud mondani a Lucky Ladyről, mint én. Ez egyébként a bánya neve.

Sharon Ken Jordanre pillantott. A férfi éppen ót nézte.

– A bányatársaság valóban nagyon jövedelmező, bár én már javasoltam Johnnak, hogy terjeszkedjen. Akkor azonban még nem volt tudomásom a betegségéről.

Ken nyugodt hangon beszélt, s közben le nem vette szemét a lányról.

Sharonnak feltűnt hogy Ken egyáltalán nincs meglepve. Tehát tudott a végrendeletről..

A lány fejében kavarogtak a gondolatok. A férfi, aki bár az apja volt, mégsem tartozott az életéhez, mindent, amit élete munkájával megszerzett, most ráhagyott. Szomorú és aggasztó volt ez a felismerés. Sharon nem tudta, mit is mondjon. Kábultan hallgatott.

A többiek más témáról kezdtek beszélgetni, de ő még mindig nem tudott világosan gondolkodni. Később felfigyelt anyja egyik megjegyzésére.

– Ha jól értettem, maga Dave McDowell vadászházában ismerkedett meg Johnnal - mondta Jane.

Sharon figyelmét nem kerülte el a rosszalló hanghordozás, amely azonban a jelek szerint semmiféle hatással nem volt Kenre.

– Így van. Öt évvel ezelőtt, röviddel azután, hogy John megvette a Lucky Ladyt. Én is bányászattal foglalkozom, így hát összebarátkoztunk.

Lucky Lady. Újra elhangzott hát a bányatársaság neve, amely most már Sharon tulajdona.

Később Sharon sokáig ébren feküdt az ágyában, és a gyökeres változásokon gondolkodott, amelyek életében bekövetkeztek.

Mit tegyen? Egyedüli értelmes megoldásnak az kínálkozott, ha eladja a farmot és a bányát De ma este azt is megtudta, milyen keményen dolgozott az apja, hogy a Lucky Ladyt nyereséges vállalkozássá tegye. És a farm is nemzedékek óta a családé. Átmeneti elvesztése nagyon megviselhette az édesapját .Van-e joga eladni azt, ami az apjának olyan sokat jelentett? A lány eltűnődött: mi lehetett vajon az apja szándéka? Megint végtelen szomorúságot érzett, amiért nem ismerhette őt személyesen.

*

Másnap reggel a családi temetőben Sharon végül elhatározásra jutott. Nem is tudta, hogy

létezik ez a családi nyughely. Úgy gondolta, a községi temetőben fogják az apját örök nyugalomra helyezni.

Már mindenki elment, de a lány szeretett volna még néhány percig egyedül maradni. Megígérte hát anyjának, hogy nemsokára ő is követi majd a gyászolókat a házba.

Végül nehéz szívvel odébbsétált a friss sírhanttól, és lassan elhaladt a többi síremlék előtt. A nevek semmit nem mondtak neki. De mégis, az ősei fekszenek itt! Kezdte érteni, miért élik le egyesek unalmas kis porfészkekben az életüket. Ott érzik magukat biztonságban. Manhattan acél- és betonrengetegében nem létezik ez az érzés. Egy nagyváros túlságosan is nagy, nem elég: emberléptékű ahhoz, hogy ott bárki is lelki nyugalmat taláron.

Sharon elhagyta a temetőt, majd lassan elindult a farm felé.

Tudta már, hogy meg fogja tartani a birtokot - és a Lucky Ladyt is. Itt fog élni! James Torrance bizonyára szívesen segít majd a farm ügyeiben. A Lucky Lady pedig nem más, mint egy vállalat, márpedig neki üzemgazdász oklevele van. Tehát a dolog eldőlt Biztos volt benne, hogy édesapja végakaratának szellemében határozott

A farm felé vezető úton összeakadt Jamesszel. A férfi még mindig fekete öltönyt viselt. Az egyik munkással beszélgetett. Amint meglátta a lányt, mosolyogva elindult feléje.

– Az élet megy tovább - mondta vállvonogatva. - Az állatok nem gyászolják úgy gazdáikat, mint az emberek.

Egy pillanatig némán álltak egymással szemben.

– Mr. Johnson bizonyára említette már, hogy az apám itt mindent rám hagyott - nézett a lány kérdőn Jamesre. - A farm jövedelmének egy része a végrendelet szerint egyébként magát illeti.

James tudott már róla. John Grant személyesen tájékoztatta ót a halála előtt.

Megálltak az egyik karám bejáratánál. Sharon csak most vette észre a lovakat. Hét ló volt, mindegyik izmos, jól ápolt. Néhány karámmal odébb még néhány poroszkáló lovat vett észre, és a közeli istállóból is nyerítés hallatszott.

– Miért van ennyi lovunk? Azt hittem, ez egy juhfarm.

– Az is, Miss Sharon. De az édesapja telivéreket is tenyésztett. Sőt mi több, most már magáé a legjobb tenyészcsődör, néhány első osztályú kancával együtt

James hozzáértő pillantással nézegette az állatokat. Aztán ismét Sharonhoz fordult.

– Johnt egyedül a lovak érdekelték itt a farmon. A birkákkal nem nagyon tudott mit kezdeni.

– Mindig arról ábrándoztam, hogy egyszer lesz egy lovam - mondta Sharon elgondolkodva. - De ez mindeddig csak ábránd maradt. New Yorkban nincs hely állatok számára.

– Az emberek számára sincs, ha a véleményemre kíváncsi - dörmögte James.

Sharon elnevette magát

– Úgy beszél, mint egy vén cowboy. - De aztán elkomolyodott - James, őszintén szólva nem sokat értek a farmhoz. De ha itt maradnék, és megtartanám a farmot... segítene?

James arca felderült.

– Bíztam benne, hogy ezt fogja mondani, Miss Sharon! A farm kis megszakítással immár száz éve a család tulajdona. Maradjon is így. Persze hogy itt leszek, és segítek! Az édesapjának is megígértem.

A lány meglepetten nézett rá.

– Sejtette, hogy itt fogok maradni?

James nevetett

– Legalábbis bízott benne. Amikor a végrendeletről beszélt, az íróasztalán lévő fényképre

mutatott, és azt mondta: a lánya bizonyára nemcsak a hullámos hqját, hanem a heves természetét is örökölte. Ezen gondolom azt értette, hogy túl sokat fog magára vállalni, és segítségre szorul mqjd.

Sharon hallgatta James hangját, és hirtelen úgy érezte, hogy az apját hallja. Végtelenül hálás volt az intézőnek, amiért bepillantást engedett apja gondolataiba, de még hálásabb volt a segítőkészségéért. Ha az intéző csak egy szóval is célzott volna arra, hogy alkalmatlannak találja öt a farm vezetésére, talán meginog az elhatározása.

A ház tele volt vendéggel. Nagyon sokan jöttek el a temetésre, és a szertartás végeztével majdnem mindenki betért a házba egy pohárka italra. Mrs. Jackson néhány helybéli asszonnyal pedig hidegtálakat állított össze.

Sharon összeismerkedett a vendégekkel. Most, hogy a maradás mellett döntött, kíváncsi volt az új szomszédaira.

A gyászolók között akadt egy nagyon kedves házaspár is, az asszony és a féije alig voltak idősebbek nála. Megtudta, hogy a férfi, Tom Roper a Lucky Ladynél dolgozik. Kiderült, hogy még nincs túl régóta a cégnél, de kijelentései alapján sejteni lehetett, hogy hasonló beosztásban dolgozik a bányatársaságnál, mint James a farmon. A felesége, Joan környékbeli volt, és Sharon mindkettőjüket első pillantásra megnyerőnek találta.

Sok ideje nem maradt rájuk, mert eleget kellett tennie háziasszonyi kötelezettségeinek is. Még azt sem tudta megkérdezni Tomtól, milyen tervei vannak a jövőre vonatkozóan. Később Ken Jordannel látta öt a szalon egyik csendes zugában. A két férfi elmélyülten beszélgetett. A lány úgy gondolta, nincs abban semmi, ha ők ketten közös témát találnak, a lelke mélyén mégis zavarta meghitt beszélgetésük.

*

A vendégek lassacskán elköszöntek így Sharon elhatározta, hogy közli anyjával a döntését. Jane azonban éppen a faluba készült, hogy meglátogassa régi barátnője beteg édesanyját. Sharqnt is hívta, de neki nem volt kedve látogatóba menni. Inkább a farmon maradt

Meg akarta kérni Jamest, hogy vezesse körbe a farmon, azután pedig lovagolni szeretett volna egy kicsit Szerencsére hozott farmernadrágot, és már előre örült, hogy kilovagolhat. Megkereste az intézőt, és előadta neki a kívánságát. De James is éppen indulni készült

– Félek, hogy most nem segíthetek, Miss Sharon. Silvertonba kell mennem, meg kell néznem néhány kancát

Akart még mondani valamit, de a lány háta mögött észrevette Ken Jordant

– Nem állítom, hogy sokat értek a birkákhoz, Miss Sharon - szólalt meg a férfi -, de nagyon szívesen körbevezetem a farmon. Terveztem is már, hogy felajánlom.

Sharon hátrafordult, és csodálkozva nézett Kenre. Azt hitte, már elment a többiekkel. Ken Jordan most rendkívül magasnak tűnt sötét öltönyében. A lány hirtelen nem talált megfelelő kifogást, így hát kénytelen-kelletlen elfogadta az ajánlatot

Pár perc múlva már az istállóban voltak.

– James szerint az lesz a legjobb, ha Clovert nyergelem fel magának. Bizonyára nem sokat ült még lovon - jegyezte meg Ken, és elővett egy nyerget

Sharon kénytelen volt igazat adni neki. Miután Ken felnyergelte a lovat, elindult az istálló másik végébe. Sharon követte őt.

– Micsoda gyönyörű állat! - kiáltott fel, amikor megálltak az egyik benyílónál.

A boxban egy fekete csődör állt. Nagy, erős állat volt, a homlokán fehér folttal.

Ken elmosolyodott

– Annak is kell lennie. Az édesapja egész vagyont fizetett ki érte. Ha én fedezem fel

előbb, biztos, hogy megveszem az orra elől. Ne is gondodon arra, Sharon, hogy ráül. Igaz, most már a magáé, mint minden egyéb itt a farmon, de ez a csődör nem nőnek való.

Ha azt mondta volna: „nem tapasztalatlan lovasnak való", a lány elereszti a füle mellett a megjegyzést. Így azonban azt érezte, hogy lebecsülik, mert nő. Összehúzott szemmel figyelte, ahogy a férfi felnyergeli a hatalmas állatot.

– Úgy érti, nem tapasztalatlan nőnek való?

Ken meghúzta a hevedert, és egy pillanatra feléje fordult

– Egyáltalán nem nőnek való, mindegy, tapasztalt-e, avagy sem.

Kivezette mindkét lovat az istállóból.

Sharon sértve érezte magát

– Ó, a híres férfifölény! Igenis vannak nők, akik ugyanúgy tudnak lovagolni, mint a férfiak, vagy talán még jobban.

Erre Ken higgadtan feléje nyújtotta Clover kantárját.

– Biztosan vannak. De van eset, amikor a tudás önmagában nem elég. Erő is kell. Vagy talán azt állítja, hogy a nők ugyanolyan erősek, mint a férfiak? - Szemmel láthatóan mulatott a lányon. - Felül egyedül, vagy segítsek?

Sharon megrázta a fejét, és önállóságát bizonyítandó nyeregbe pattant. Szótlanul indultak útnak.

A lány csak kis idő múlva szánta rá magát a válaszra.

– Igenis van, aki erősebb.

A férfi másodpercekig értetlenül nézett rá. Aztán elmosolyodott, mert megértette.

– Az lehet, de olyannal én még nem találkoztam. És nem is állítom, hogy nagyon vágyom egy efféle találkozásra.

Sharon nem tudta, mit feleljen erre, bár a megjegyzés bosszantotta.

Aztán Ken megkérdezte, nincs-e ellenére, ha inkább ügetésre váltanak át. A lány látta ugyan, mennyi baj van a csődörrel, és igazság szerint nemet kellett volna mondania, ő azonban szeretett volna gyorsabban haladni. Nagyon is biztonságban érezte magát a szelíd Clover nyergében.

Tehát ügetésben folytatták útjukat egy szántóföld mellett. Sharon még mindig dühös volt Kenre. Talán ezért is mondta meg neki, hogy itt fog maradni Mountain Springsben.

Egy kis erdő mellett leszálltak a lóról. Kent egyáltalán nem lepte meg a lány bejelentése.

– Tudtam előre. De mi lesz a Lucky Ladyvel?

Ezen még Sharon sem gondolkodott, ennek ellenére kihívóan azt felelte:

– Ha meg tudom tanulni azt, hogyan kell irányítani egy farmot, bizonyára a bánya vezetése is menni fog.

A férfi egy pillanatra félrefordult, és a kis erdőt nézte elgondolkodva.

– Várom a válaszát, Ken!

A lány hangja most nyíltan ellenséges volt. Ken feléje fordult

– Tessék, mondja azt hogy sem a farmot, sem a bányát nem tudom majd vezetni, csak azért, mert nő vagyok! - nézett rá Sharon dacosan.

A férfi halkan felnevetett elgondolkodva nézte a lányt, majd azt mondta:

– Miért kéne ilyesmit mondanom?

Sharon hátravetette a fejét, hullámos fürtjeibe belekapott a szél.

– Ne is mondja! Akár hiszi, akár nem, kedves Ken, manapság sok nő vezet vállalatot. Nem mindegyiket elégíti ki ugyanis az, ha otthon kuksol, gyereket szül, és rendben tartja a házat

Ken fáradtan elmosolyodott a lány kitörésén.

– Ilyesmiről természetesen már én is hallottam. És talán nem fogja elhinni, de nincs is ellene semmi kifogásom. Mégis vannak dolgok - egynémely lóhoz hasonlóan -, amelyek férfikézbe valók.

Sharon dühbe gurult

– A farm és a bánya is ezek közé tartozik, ugye?

A hangja gúnyosan csengett

– Egy szóval sem mondtam azt, hogy nem tudja majd elvezetni a farmot James jó ember, bizonyára segít majd magának.

– Tom Roper pedig a Lucky Ladynél fog segítem. Vagy azt állítja, hogy ó nem jó ember?

Ken megrázta a fejét

– Egyáltalán nem állítom azt. Sőt Tom remek fickó. - Egy pillanatig tétovázott, aztán mégis folytatta: - A bányászat bonyolult dolog, Sharon. Sokkal nehezebb, mint a farm. Talán ezért is érdekelte az édesapját annyira.

– Pontosan! - mondta a lány diadalmasan. - Pedig az elején ő sem értett hozzá. Mégis megtanulta. Ugyanezt fogom én is tenni, mégpedig Tom segítségével. - Elhallgatott, a szeme résnyire szűkült. - Vagy talán azt remélte, eladom magának a Lucky Ladyt?

Ken nyugodtan állta a pillantását

– Mindenesetre felajánlottam volná, hogy megveszem, ha úgy dönt, megválik tőle.

– Nos, nem akarom eladni. Amit az apám meg tudott tenni, azt megteszem én is.

Azzal megfordította a lovát, és elindult visszafelé.

A nap hátralévő részében Sharon igyekezett kerülni Kent, sajnos azonban eredménytelenül. Vacsora előtt megjelent James. Sharon rögtön marasztalni kezdte, mert nem akarta hármasban tölteni az estét anyjával és Kennel. Volt ugyan némi lelkiismeret-furdalása, amiért így kihasználja Jamest, de hát olyan megnyugtató volt a férfi jelenléte.

Vacsora után anyját és Kent a szalonban hagyta, ő pedig Jamesszel bement apja dolgozószobájába. Az intéző magyarázni kezdte a juhtenyésztés alapfogalmait

A lány apja régi forgószékében ült, és figyelmesen hallgatta Jamest. Úgy érezte, apja itt van, egészen közel hozzá.

James végül elbúcsúzott, mert a farmon nagyon korán kezdődik a nap, s így korán is szokott lefeküdni. Távozása után Sharon kénytelen volt visszatérni a szalonba. Anyja és Ken élénken társalogtak. Amikor a lány belépett, elhallgattak, tehát nyilvánvalóan róla folyt a szó. Sharon már tájékoztatta anyját arról, hogy Mountain Springsbe fog költözni, átveszi a farmot és a bányát.

Jane nem nagyon lepődött meg, csak attól óvta, nehogy több felelősséget vállaljon magára, mint amennyivel meg tud birkózni.

– Nos, kedves, hogy tetszik a farm? Még most is van kedved hozzá? - kérdezte feltűnően sugárzó mosollyal.

A lány igyekezett derűlátóan válaszolni.

– Nem olyan bonyolult az egész. Legalábbis az nem, ami az én feladatom lesz. Könyvelés, levelezés, ilyesmi. Ezzel könnyen elboldogulok.

– Ma a farm, holnap a Lucky Lady. Sharon a legjobb úton halad afelé, hogy egyszemélyes női konszernt alapítson.

Ken cinkosán Jane-re kacsintott

– Valóban nagyon érdekes, Mr. Jordan! De a véleményét már kifejtette ma délután - vetette oda Sharon mérgesen.

– Úgy látszik, süket fülekre talált

Ken hangja gúnyosan csengett

– Éppen hogy nem! Ám túl sok dolgom volt már a magafajta férfiakkal! Minden vágyam, hogy végre a magam ura legyek, erről biztosíthatom.

Azzal diadalmas pillantást vetett a férfira.

Ken hallgatott egy pillanatig, mintha mondani akarna valamit De aztán felállt, és a bárszekrényhez lépett, hogy teletöltse a poharát

Jane nemsokára elköszönt. Sharon megint úgy érezte, cserbenhagyja őt az anyja. Nem akart egyedül maradni Kennel, de a lefekvéshez még nem érezte magát elég fáradtnak.

Ha nem lesz itt Jane, Kennel egész biztosan megint hajba fognak kapni.

Ken is tarthatott ilyesmitől, mert az egyetem és a mostam munkája felöl kezdett érdeklődni.

A lány szűkszavúan válaszolgatott, a levegő feszültségtől vibrált. Végül a lány megelégelte a dolgot Minden átmenet nélkül felállt az asztaltól, és bejelentette, hogy aludni tér. Ken is felemelkedett a helyéről. Csak nézték egymást szótlanul.

A lány sietve jó éjt kívánt, és felment á szobájába.

Egy darabig elgondolkodva üldögélt az ágya szélén. Miért is idegesíti, őt olyan nagyon ez a Ken Jordan? Hiszen jól ismeri már az efféle férfiakat. De még egyik sem bőszítette fel ennyire. Csak a lelki megterhelés lehet az oka, amelyet most el kell viselnie. Nincs rá más magyarázat

*

Az egymotoros gép, amellyel Ken a farmra érkezett ott állt a kifutópályán. Sharon meglepődött, amikor Ken arra kérte, vigye ki öt a kis repülőtérre.

Nem tudta visszautasítani a kérést főleg nem az édesanyja jelenlétében. Feszült hallgatásban tették hát meg az utat

Sharon azzal vigasztalta magát, hogy Ken úgyis mindjárt eltűnik az életéből.

Először nem akarta odakísérni őt a géphez, de aztán mégis elment vele a kifutópálya elejéig. Ken a hátsó ülésre dobta a táskáját, majd feléje fordult Sharon meglepődött, mert a férfi felemelte az állát így kényszerítve arra, hogy a szemébe nézzen.

– Nem indult igazán szerencsésen a kapcsolatunk, Sharon. Mégis tudnia kell, hogy szívesen a rendelkezésére állok, amikor csak szüksége van rám.

És mielőtt még a lány megszólalhatott volna, könnyedén homlokon csókolta. Sharon tudta, hogy ez csak baráti csók, mégis különös érzések kerítették hatalmukba. Egyszeriben tudatára ébredt, milyen jóképű férfi Ken Jordan. Hátrahajtotta a fejét, és bizonytalanul Kenre emelte a tekintetét.

Ken egy pillanatig mélyen a szemébe nézett. Aztán a keze a lány álláról lassan a nyakára, majd a vállára csúszott

Sharon elhúzódhatott volna, de a férfi közelsége és kezének érintése szinte megbabonázta.

Meglepetten felkiáltott, mert a férfi magához ölelte.

Szája az ajkát kereste, és a lányt megmagyarázhatatlan rémület fogta el. Szinte elájult az öleléstől. Érezte az acélos izmokat, s ajka szinte öntudatlanul viszonozta a férfi csókját.

Akaratlanul átölelte Ken nyakát, mire a férfi még erősebben szorította magához. Egyik kezével a lány hosszú, selymes haját simogatta, a másikkal pedig a derekát karolta át. Aztán Sharon megérezte a férfi nyelvét, és elborították az izgalom forró hullámai.

Amilyen gyorsan kezdődött, olyan hirtelen is ért véget a csók. Ken egyszer csak elengedte, kurtán elköszönt tőle, és beszállt a repülőgépbe. Felbőgött a motor, és a lány kábultan hátrált néhány lépést

Még mindig a kifutópálya szélén állt, amikor a gép felemelkedett a kék égbe.
Hosszú időbe telt, mire újra megnyugodott. Hogyan kerülhetett sor erre a csókra, hiszen csak baráti, engesztelő puszival indult az egész? Miként dúlhatta fel ennyire Ken ölelése? És miért látszott a férfi olyan meglepettnek, amikor kurtán-furcsán elbúcsúzott?
Sharon a gép után bámult, s a férfi szavai jártak a fejében.
– Soha nem lesz rád szükségem, Ken Jordan! - suttogta halkan maga elé.

3. FEJEZET

Sharon megállt az iroda tutajában, és elégedetten elmosolyodott. A helyiség most már az ő ízlésének megfelelően volt berendezve. Hétvégén meleg homokszínűre festette a falakat, s a kopott barna szőnyeget világoszöldre cseréltette. Megérkeztek az újonnan rendelt növények is, és valamelyik alkalmazott máris megpróbálta tetszetősen elrendezni őket.
Vásárolt egy íróasztalt és egy modern karosszéket is. Csak a csúnya régi függönyök maradtak még, de Mrs. Jackson már majdnem elkészült az újakkal.
Két hónap telt volna már el?
Sharon nagyon elégedett volt önmagával. Sok tennivaló akadt ugyan még mind a bányában, mind a farmon, de jogosan lehetett büszke arra, amit eddig elért.
Pár napra még visszautazott New Yorkba, hogy felmondja az állását, összeszedje a holmiját, és tájékoztasson néhány jó barátot a terveiről. Azután visszatért Mountain Sprinsgbe, berendezkedett a farmon, és a feje búbjáig beletemetkezett a munkába.
A hétköznapokat a Lucky Lady irodájában töltötte, esténként és a hétvégeken pedig a farm feladataival ismerkedett. Keményen dolgozott, de fel sem vette.
A farmon sokkal jobban érezte magát, mint a bányatársaságnál. Tom Roper ugyan még megnyerőbb volt, mint első találkozásukkor, és segítőkész, türelmes tanítónak bizonyult, mégis nyilvánvaló volt, hogy a többi férfi éppen csak elviseli a jelenlétét
Hamar észrevette, mennyire kedvelte mindenki az édesapját. Még a mogorva üzemvezető, az öreg Ben Thomas is sírt a temetésen. Ám most leplezetlen gúny ült az arcán. Sharon tudta, hogy ő és a többiek is mind csak arra várnak, mikor adja már fel ezt a vakmerő vállalkozást. Mindez persze csak még jobban ösztönözte arra, hogy elismerést vívjon ki a szemükben.
Nem szívesen vallotta be önmagának, hogy Ken Jordannek mégis igaza lett .A bányászat valóban rendkívül bonyolult dolog. Sharon mégsem ismerte el, hogy csupán egy férfi képes elboldogulni a társaság ügyeivel.
Még akkor is Ken Jordánen tűnődött, amikor a reggeli postával bejött Júlia, a titkárnője. Letette a leveleket az asztalra.
– Mr. Jordan titkárnője felhívott ma reggel, Miss Grant. Maga még nem volt itt. Szeretné bejelentem Mr. Jordant holnap reggelre. Nem láttam a naptárán előjegyzést, így hát vettem a bátorságot, és bejegyeztem... illetve mert tudom, hogy Mr. Jordan az édesapja barátja volt
Sharon összeráncolta a homlokát, és ez meglepte a csinos, fiatal titkárnőt
– Mi a csudát akarhat tőlem? - kérdezte a kelleténél kissé élesebben. De amikor meglátta titkárnője értetlen arcát, rögtön meg is bánta a nyerseségét
– Ezt nem kérdeztem meg, Miss Grant. Mr. Jordan gyakori vendég volt itt, amíg az édesapja... szóval, amíg még élt.
Sharon észrevette, hogy Júlia zavarban van, és egyszerre elgondolkodon mosolyog. Gyanítani kezdte, hogy apja és a titkárnő között többnek kellett lennie egyszerű üzleti kapcsolatnál.

Sharon hirtelen kötelességének érezte, hogy magyarázatot adjon a viselkedésére.

– Bocsásson meg, Júlia! Minden rendben van. Tudja, Mr. Jordan világosan értésemre adta: nem tetszik neki, hogy átveszem a Lucky Ladyt. Gondolom, most meg akar győződni az alkalmatlanságomról.

Júlia kedvesen mosolygott

– Én készen állok tanúsítani, Miss Grant, milyen kemény munkát végzett eddig. Tudja, milyenek a férfiak. Mindegyik azt gondolja, hogy egy nő képtelen vállalatot vezetni.

Sharon is megkönnyebbült. A titkárnőjében tehát szövetségesre talált.

– Pontosan így van. De Ken Jordannek most meglepetésben lesz része. Majd én megmutatom neki!

Ám másnap reggel Sharon egyszerre rádöbbent ismeretei hiányosságára, s maga is kételkedni kezdett elkönyvelhető eredményeiben. Nagy gonddal válogatott a ruhatárában, és most örült csak igazán a New York-i ruhacsomagoknak.

Némi tűnődés után kiválasztott egy könnyű vászonkosztümöt, szűk szabású kabáttal és térdig felhasított szoknyával. A kabátka alá krémszínű, ujjatlan felsőrészt vett fel. A ruha elegáns üzletasszonyhoz illő külsőt kölcsönzött neki. Az irodában újabban feltűzve hordta a haját, mert így idősebbnek látszott, és jobban el tudta magát fogadtatni.

A megszokottnál korábban ment be az irodába. Magával vitte az új függönyöket, és Júlia segítségével feltette őket. Aztán néhány lépés távolságból megszemlélték művüket.

Eleinte lelkiismeret-furdalást érzett, amiért át akarja alakítani édesapja irodáját Egyszer aztán Júlia megjegyezte: itt az ideje annak, hogy végre rendbe szedjék a helyiséget. Sharonnak éppen ez az utolsó lökés kellett, és máris nagy buzgalommal látott neki az iroda átalakításához.

Az új függönyök és virágok láttán az alkotás öröme kerítette hatalmába. Olyasmit teremtett, ami apja elismerését is elnyerné, ebben biztos volt.

A farmon és a bányában sok időt töltött együtt apja régi munkatársaival, így nem volt nehéz képet kapnia John Grant életéről és egyéniségéről, amely máskülönben rejtve maradt volna előle. Érdekes módon ez a kép bámulatosan egyezett azzal a benyomással, amelyet ittléte első napján a családi fénykép alapján szerzett

Apja valóban olyan ember volt, aki szeret élni, és ebbe bizony a züllés is beletartozott. Senki nem csinált titkot belőle, hogy játszott, és túl sokat ivott Sharon valamiképp hálás volt az embereknek ezért az őszinteségért. John Grant mégis nagyrabecsülés közkedvelt embernek számított. Heves vérmérsékletű és éles nyelvű lehetett, mert Júlia egyszer elszólta magát, hogy Sharon e tekintetben teljesen az apjára ütött

Ilyesmin gondolkodott, miközben aláírta a leveleket Tom is benézett hozzá, hogy tájékoztassa őt egy-két dologról. De a lány most nem tudott semmire igazán odafigyelni. Gondolatai szüntelenül a Kennel való találkozás körül forogtak.

Képzeletében nem egészen sikerült különválasztani Ken Jordant, az üzletembert - aki meg akar győződni arról, milyen csúfos kudarcot vallott - attól a férfitól, akinek csókja oly különös hatással volt rá két hónappal azelőtt Még most is pontosan emlékezett mindenre, és ez nyugtalanította. Nem volt már tapasztalatlan kislány, mégis mintha élete első igazi csókját Kéntől kapta volna...

A telefon csörgése szakította félbe a tűnődését

– Mr. Jordan megérkezett, Miss Grant - hallotta Júlia hangját.

Sharon ránézett finom aranyórájára. Milyen pontos ez az ember! De ha elkezd kérdezősködni, kidobom! - határozta el.

Amikor azonban kinyílt az ajtó, és Ken Jordan belépett rajta, a lány már csak a csókra tudott gondolni.

Ken világosszürke öltönyt viselt amely jól illett deresedő hajához.

Sharon számára egy szempillantás alatt világossá vált: tévedés volt, amikor azt gondolta, hogy a férfi csak a lelkiállapota miatt gyakorolt rá oly nagy hatást az első találkozásukkor.

– Jó reggelt Sharon! Köszönöm, hogy szakított rám időt. - Ken a lányt nézte egy ideig, majd körültekintett az irodában. - Úgy látom, megváltoztatott itt egyet s mást.

Sharon eltökélte, hogy hűvösen és hivatalosan fog bánni a férfival. Megkerülte az íróasztalt és kezet nyújtott neki. Elengedte a füle mellett Ken korábbi megjegyzését mert nem tudta, hogy dicséretnek szánta-e.

– Örülök, hogy újra látom, Ken.

A férfi megfogta a kezét és egy kicsit tovább tartotta a tenyerében, mint amennyit a lány szükségesnek ítélt. Ken mélyen a szemébe nézett Sharon pedig arra kényszerítette magát hogy állja a férfi tekintetét.

– Ebben nem vagyok olyan biztos - felelte Ken szárazon. - De kész vagyok elhinni, amit mond.

A lány érezte, hogy elpirul. A férfi megjegyzése őszinte és találó volt.

Úgy érezte, hogy sarokba szorították. Igyekezett leplezni zavarát, ezért gyorsan hellyel kínálta Kent, és ó maga is leült

– Bevallom, meglepődtem, amikor Júlia szólt, hogy bejelentkezett mára hozzám.

A lány igyekezett továbbra is hivatalos hangot megütni.

– Mindjárt arra gondolt, jövök megnézni, mi mindent tolt már el, ugye?

Ken modora a régi! - gondolta a lány. Azt latolgatta, meddig lesz képes

leplezni a mérgét, és továbbra is hűvösen viselkedni.

– Igen, ilyesmit gondoltam.

Sikerült egészen közömbös hangon válaszolnia, és ez elégedettséggel töltötte el.

Ken jót mulatott a dolgon.

– Nos, ebben biztos voltam. Egyébként azért jöttem, mert beszélni szeretnék magával valamiről, amit pár szóval már az édesapjának is említettem, még a betegsége előtt - Ken szeme elsötétült. Érződött, hogy fontos, nehéz témához ért, mert egy pillanatra elhallgatott. - Később meg már nem akartam szóba hozni előtte. Gondolom, el is felejtette már, annyira zaklatott volt

– Zaklatott? - nézett rá kérdőn a lány.

Ken bólintott

– Igen, a halálra ítélt emberek gyakran lázadnak fel a sorsuk ellen. Az én apámmal is ez történt; ő szívelégtelenségben halt meg. Sokban hasonlított Johnhoz. Jól megértették volna egymást - Ken kicsit szomorúan legyintett. - Mindenesetre az volt a tervem, hogy megnyerem az édesapját egyközös vállalkozáshoz, méghozzá Alaszkában. Igaz, arannyal eddig még nem volt dolgunk, de úgy gondoltam, meg kellene próbálnunk.

Elmagyarázta, hogy az apja még évekkel ezelőtt megszerezte egy már nem üzemelő aranybánya feltárási jogát. Aztán sokáig nem történt semmi, így Ken nemrégiben odaküldött néhány embert, hogy nézzék meg, lehet-e egyáltalán kezdeni még valamit a bányával. Nagyon biztatóak a jelentések, közölte a férfi.

– Éppen erre lenne szüksége a Lucky Ladynek. Az én pénzemre és a maga szaktudására. Helyesebben - mosolyodott el Ken - a maga embereinek a szaktudására.

Ha ezt más mondja, Sharon elsiklik a megjegyzés fölött, Ken szavai azonban úgy hatottak amúgy is felbőszült kedélyére, mint olaj a tűzre.

– Értem, miről van szó, Ken! És jelen pillanatban pontosan ezért nem érdekel egy efféle üzlet. Amíg nem látom át teljesen a vállalat ügyeit, semmi esetre sem kezdek új vállalkozásba.

Határozott hangjára Ken meglepetten pillantott fel. Sharon még valami kelletlen elismerésfélét is kiolvasott a tekintetéből.

– Elfogadhatóak az indokai, Sharon. Mégis vannak olyan esetek, amikor egy céget mindenképpen át kell alakítani, illetve bővíteni.

Úgy beszélt, mint egy professzor. A lánynak egyáltalán nem tetszett ez a hangnem.

– Nagyon is jól megy a Lucky Lady - vetette oda dacosan -, és a helyzet a jövőben sem fog megváltozni.

Ken először nem szólt semmit. Sharon gyanította, hogy az agya lázasan jár. Aztán hirtelen elővett néhány iratot az aktatáskájából.

– Csak annyit kérek, olvassa át ezeket! Esetleg megbeszélhetné Tom Roperrel a dolgot. Nem kell azonnal döntenie.

Ken csöppet sem törődött a lány elutasító arckifejezésével, és letette a papírokat az asztalra.

– Most pedig meséljen arról, hogyan boldogul itt és a farmon!

Sharon titkon fellélegzett. Szembeszegült Kennel, és íme, győzött! Legalábbis úgy tűnik. Vagy szándékosan ilyen engedékeny? De most válaszolni kell a kérdésére.

– Nagyon is jól. James azon van, hogy farmert csináljon belőlem, és Tom is igyekszik, hogy minél előbb bányaszakértő legyek. Továbbá tökéletesítettem a lovagló tudományomat is.

Ken bólintott, és kisfiúsán elmosolyodott.

– Akkor nem is marad idő a szórakozásra.

Sharon a tollát babrálta.

– Tom és a felesége gondoskodnak arról, hogy társaságba is járjak. De annyi a dolgom, meg nem is nagyon érdekel az ilyesmi...

– Hiányzik New York?

Sharon bólintott

– Igen, néha. Főleg, amikor Jane felhív, és beszámol egy színházlátogatásról vagy egy kiállítás megnyitásáról. Akkor legszívesebben a következő géppel odamennék. És gyakran úgy érzem, mindent odaadnék egy darab füstölt marhahúsos rozskenyérért.

Sharon bánatosan elmosolyodott.

Ken feltett még néhány általános kérdést a céggel kapcsolatban, majd felállt

– Nem akarom sokáig rabolni az idejét Sharon. örültem a viszontlátásnak. Akár hiszi, akár nem, nagyon örülök annak, hogy itt van.

Sharon is felemelkedett a székéről, és egészen az ajtóig kísérte a férfit. Nyugtalan volt, de egyúttal megkönnyebbülést is érzett, bár maga sem tudta, hogy miért.

– Köszönöm, Ken.

Persze egy szavát sem hitte el, de mindenképpen udvariasan akart válaszolni, mert Ken mégiscsak apja jó barátja volt.

Megálltak az ajtó előtt, méghozzá Sharon szerint veszélyesen közel egymáshoz. Különös borzongás fűtött végig rajta. De még mielőtt elhúzódhatott volna, Ken a múltkorihoz hasonlóan felemelte az állát.

A lány meg sem próbált kitérni előle. Még a szemét is lehunyta. Képzeletben újra átélte a csókot, s ettől furcsa melegség öntötte el. Aztán nem bírta tovább a feszültséget, és

felnézett. Ebben a pillanatban már ajkán érezte a férfi száját..

Most nem volt szenvedélyes a csók. Ken keze ugyan a tarkójára csúszott, ajkának érintése azonban egészen lágy volt. A hatás most sem maradt el. Sharon szinte öntudatlanul a férfi széles mellkasára tette a kezét.

Csalódást érzett, amikor Ken eleresztette. A férfi egy pillanatig még Sharon tarkóján nyugtatta a kezét

Jóval később, amikor a lány újra átgondolta a történteket, pontosan emlékezett arra, hogy Ken arca határozottan bosszúsnak tűnt.

Ahogy a férfi mögött becsukódott az ajtó, a lány boldogan, ruganyos léptekkel visszament az asztalához. Az jutott eszébe, milyen lenne, ha egyszer szeretkezne Kennel... De aztán megszólalt a telefon, és az éles csörgés visszaparancsolta a valóságba.

*

– Értem én, hogy gondolja, Tom. De egyszerűen még nem jutottam el odáig, hogy ilyen nagy vállalkozásba vágjam a fejszémet.

Éppen ebédnél ültek, amelyet hetente egy alkalommal közösen költöttek el az irodájában.

– De hát látta a számokat, Sharon! És a jelentést is ismeri. Tudom, tart tőle, hogy veszít ezen az üzleten, de a jelenlegi gazdasági helyzet kedvez az efféle beruházásoknak. Ha vár vele, talán már késő lesz.

Sharon a homlokát ráncolta, és elgondolkodva nézte Tomot. Tom ugyanazt mondta, amit Ken Jordan ma reggel, amikor felhívta.

– Éppen ez kell nekünk, Sharon! - folytatta Tom lelkesen. - Nem kell hozzá nagy tőke, és egészen biztos befektetésnek látszik. Szerintem bele kellene vágnunk.

Sharon már megbánta, hogy kikérte Tom véleményét ebben a kérdésben. Nem elég, hogy Ken ezzel nyaggatja, most még Tom is! Ken is bármely pillanatban újra telefonálhat.

Azért meglehetősen részletesen megbeszélték a dolgot. Sharon azonban kitartott eredeti elhatározása mellett, és egyelőre nem kívánt részt venni az Alaszka-tervben. Akár tetszett Tomnak, akár nem, bele kellett nyugodnia.

Amikor Tom elment, Sharonnak mégis kétségei támadtak. Vajon az új vállalkozástól fél, vagy inkább attól, hogy Ken Jordan is részt vesz benne? Ha más javasolta volna, vajon belemenne? Újra végiggondolta a Tom Roperrel folytatott beszélgetést. Már az is furcsa, hogy Tom ennyire érdeklődik az ügy iránt. Talán el kellene még egyszer olvasnia az iratokat, hátha nem vett észre valamit. Fogta a papírköteget, és az egészet újra figyelmesen végigolvasta.

Aztán kedvetlenül félretette. Más magyarázatnak kell itt lennie. Nem találta. Egyszer csak eszébe jutott valami. Rettentően megrémült. Nem is tudta elképzelni, hogy Tom és Ken esetleg közösen eszeltek ki valamit. Aztán visszagondolt apja temetésére, ahol ezek ketten összedugták a fejüket. .. Csak nem erről a vállalkozásról beszéltek már akkor is?

Sharon nem kételkedett Ken Jordan rábeszélőképességében. Kiváló szakembernek tartották. A cége is sokkal nagyobb, mint a Lucky Lady.

Ken Jordán tehát hátba támadta őt! Még nem látta világosan, miért is avatkozik az ő ügyeibe: azért, mert alkalmatlannak tartja a Lucky Lady vezetésére, vagy pedig orvul meg is akarja szerezni tőle a céget, ám semmi kétség, Tom Roper mindebben a kezére játszik.

Most azonban nem Kennel, hanem Tommal kell foglalkoznia. Mi lehet Tom szerepe az ügyben? Kedvelte a férfit, és elkeserítette, hogy az így rászedte. Lehet, hogy Tom azért igyekszik szívességet tenni Kennek, mert vezető állást szeretne betölteni Ken cégénél?

Valami már korábban is feltűnt neki: Tom rendes ember, túlságosan is rendes. Sharon többször is észrevette már, hogy Tom sokkal képzettebb annál, mint amit a Lucky Ladynél

betöltött munkaköre megkívánna. Tanácstalanul meredt a szekrényre, amelyben a fontos iratokat és a személyi aktákat tartották. Lassan felállt, és rosszat sejtve odament a szekrényhez.

Nem is tért vissza az íróasztalhoz. A Roper, T. A feliratú dossziéban minden világosan benne állt

Fájt a gondolat, hogy megbízott Tomban, sőt kedvelte. Ken Jordan esetében legalább nem volt ennyire tisztában az érzéseivel.

Most minden megvilágosodott előtte. Tom csak pár hónappal apja halála előtt került a Lucky Ladyhez. Ezt Tom is említette. De azt eltitkolta, hogy korábban a Jordan Bányatársaságnál dolgozott. Sharon jobban megnézte az iratot, és valami egyébre is rábukkant.

Nincs említés arról, mennyi fizetést kapott Tom a Jordannél. A lánynak azonban volt már annyi tapasztalata, hogy tisztán lássa: Tom olyan magas munkakört töltött be a Jordannél, hogy a Lucky Ladynél mindenképpen fizetéscsökkenéssel kellett számolnia.

Sharon ökölbe szorította a kezét és mély lélegzetet vett. Megpróbálta leküzdeni egyre jobban feltörő dühét. Nyugalmat erőltetett magára, és a Tom irodájába vezető ajtóhoz ment. A személyi lapot még mindig a kezében tartotta.

Tom felnézett a papírjaiból, amikor a lány belépett. Szemét először a lány kérlelhetetlenül szigorú arcára emelte, majd észrevette kezében a személyi lapot

– Miért jött el a Jordantól, Tom? - kérdezte Sharon alig leplezett ingerültséggel a hangjában.

Tomon látszott, hogy nyugtalan, és a nyilvánvalóan komoly helyzet miatt feszült. De a hangja nyugodtan csengett.

– Azt hittem, a feleségem elmondta már, Sharon. Joan édesanyja beteg volt, és idejöttünk, hogy a közelében legyünk.

Ez mindenesetre igaz volt. Ennek ellenére a lány könyörtelenül folytatta:

– Kiegészíti Ken Jordan a fizetését?

A helyiségben szinte tapintható volt a feszültség.

– Igen - mondta végül Tom megadóan.

Sharon várt egy kicsit, lehetőséget akart adni beosztottjának a magyarázkodásra. Lelke mélyén kész volt elfogadni Tom érveit, sőt talán még azt is, hogy Ken Jordan mindkettőjüket rászedte. Tom azonban hallgatott, és ezzel beismerte a bűnösségét

– Tehát? Mit kell csinálnia? Kémkedni?

Sharon hangja keserűen csengett, mert eddig tökéletesen megbízott Tomban.

– Nem, Sharon, egészen másról van szó. Maga is tutaja, hogy Ken és John jó barátok voltak. Amikor az édesapja megbetegedett, segítségre szorult. Ken azt is tudta, hogy Joan édesanyja beteg. Megkért, hogy jöjjek ide, és segítsek az édesapjának.

Tom nyugodt hangon beszélt, mégsem tudta Sharon felháborodását lecsillapítani.

– Apám tudott arról, hogy Ken is fizeti magát?

Tom tehetetlenül megvonta a vállát.

– Ezt nem tudom. Bizonyára ezt is lerendezték egymás között. Az is lehet, hogy nem tudott róla. Akkoriban már nagyon beteg volt, és már nem tudott ügy törődni a céggel, mint korábban. De honnan veszi, hogy kémkedek Kennek? Miért tennék ilyet?

A lány szeme haragosan megvillant.

– Mert Ken Jordan mindenáron be akar avatkozni a Lucky Lady ügyeibe. Vagy engem tekint alkalmatlannak, vagy pedig abban bízik, hogy átveheti a céget.

Tom nagyot sóhajtott, és kérlelőn nézett Sharonra.

– Sharon, nem tudom, mit tart Ken a maga képességeiről, de téved, ha azt hiszi, hogy a Lucky Lady kell neki. Van magának fogalma arról, milyen nagy a Jordan Bányatársaság?

Kérdésére a lány csak legyintett

– Persze hogy tudom! Ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy ne akarna terjeszkedni. Amikor nálam nem járt eredménnyel, magát kérte meg, hogy beszéljen rá a közös vállalkozásra, ugye?

Tom bólintott

Sharon azt hitte, felrobban a dühtől. Hangja mégis bámulatosan nyugodtan csengett.

– Nem lesz közös vállalkozás, Tom! Maga pedig szedheti a sátorfáját, és mehet vissza a Jordanhez. Itt ugyanis nincs több keresnivalója. Árulóval nem tárgyalok tovább!

Még mielőtt Tom bármit is mondhatott volna, sarkon fordult, és becsapta maga mögött az ajtót. Az íróasztalához ment, és haragtól reszkető ujjakkal megnyomta a házi telefon gombját

– Júlia, hívja fel, kérem, Ken Jordant, és beszéden meg vele egy időpontot a lehető leghamarabbra! Helyet is foglaltathat a megfelelő repülőjáratra.

Vajon sikerül Júliának elérnie Kent, mielőtt Tom felhívná? Mert hogy azonnal értesíti, ez nyilvánvaló volt!

A lány kimerülten rogyott a karosszékbe, és dühösen törölte ki szeméből a könnyeket. Ha ebben a pillanatban Ken Jordan jelen van, biztos, hogy megfojtja, de legalábbis megpróbálja.

Egyvalamit tisztán látott: az érzések, amelyeket a csókok ébresztettek benne, nem léteznek többé!

Már a puszta gondolat is, hogy viszonozta a férfi csókját, szégyenkezéssel töltötte el. Azért meg egyenesen megvetette magát amiért elképzelte, milyen lenne lefeküdni a férfival. Mindez hozzátartozott Ken alaposan átgondolt tervéhez, hogy megnyerje őt az alaszkai vállalkozáshoz.

Nos, Ken Jordan megkeserüli még, hogy megpróbálta őt átejtem! Odamegy, és félreérthetetlenül a tudtára adja, hogy semmi dolga vele többé!

Megint eszébe jutott, mit mondott neki a férfi a repülőtéren, nem sokkal az apja temetése után: „A rendelkezésére állok, amikor csak szüksége van rám."

4. FEJEZET

Amikor Sharon Denverben felszállt a repülőgépre a montanabeli Butte felé, mély elégedettség töltötte el. Íme, milyen ragyogóan fegyelmezi magát! Kezdeti felháborodása sziklaszilárd elhatározássá vált Szörnyű volt még a gondolat is, hogy Ken kis híjján rászedte öt. Micsoda alattomos fráter!

Meglepő módon Júlia már másnapra meg tudott beszélni vele egy találkozót. Sharon ebből arra következtetett, hogy a titkárnője megelőzte Tom Ropert különben Ken nem fogadta volna ilyen készségesen. Biztosan azt hiszi, hogy hajlandó részt venni a vállalkozásban, s ezért keresi őt.

Egyébként mindegy, mit hitt tegnap, nem kétséges, hogy ma már tisztában lesz látogatásának igazi okával. És bizonyára ki is gondolt már valami magyarázatot

Sharon sóhajtva dőlt hátra az ülésen. Csak azt sajnálta, hogy az éjszakát is Montanában kell töltenie, mert visszafelé csak másnap indul gép. Szóvá is tette, miért Jordanben, s miért nem Butte-ban foglaltak számára szállodai szobát. Júlia azt mondta azonban, hogy a szállást Mr. Jordan titkárnője intézte. Valaki majd érte megy Butte-ba a cég gépével.

A repülőút teljesen zökkenőmentes volt, s a megállapodás szerint Sharont egy Jordán-pilóta várta a leszállópályánál. Nemsokára ismét a levegőben voltak.

Amikor megérkeztek Jordanbe, erős szél fujt, összeborzolta a lány hosszú haját. A pilóta lesegítette a gépről. Sharon barátságos mosollyal jutalmazta. Hirtelen ismét eltöltötte a győzelem tudata. Szinte örült, hogy összeszólalkozhat Ken Jordannel. A pilóta a település egyetlen szállodájába kísérte a lányt, egy régi, mégis nagyon szép épületbe.

Alig egy órával később Sharon már kedvetlenül kavargatta az ételt a kis szálloda éttermében. Minél jobban közeledett a nagy pillanat, annál idegesebb lett.

Először akkor érzett szorongást, amikor a város szélén elhaladtak a Jordan Mining Company hatalmas, csupa üveg főépülete előtt. Sharon tudta, hogy Ken cége nagy, de ezek a méretek mégis megdöbbentették.

Mountain Springs, új szűkebb hazája inkább csendes, hangulatos település volt, Jordan ezzel szemben gyorsan fejlődő város, ahol sikerült összeegyeztetni az építészetben az újat és a hagyományokat. Már a pilóta is említette, hogy a környéken régóta folyik kitermelés, s a bányászat errefelé mindig is nagyon jól jövedelmezett

Ken Jordan gazdagságának és hatalmának e bizonyítékai Sharont kissé kizökkentették lelki nyugalmából. Hirtelen azt kívánta, bárcsak Ken jött volna Coloradóba. De hát ő természeténél fogva kedveli a harcot. Elhatározta, hogy nem hagyja legyőzni magát!

Néhány kilométerrel arrébb Ken Jordan is étvágytalanul hajolt a tányérja fölé. Igaz, itt, a vezető beosztású tisztviselők étkezdéjében sokkal ínycsiklandóbb volt az étel, mint Sharon kis szállodájában, Ken mégsem érzett nagy étvágyat.

Szokása szerint havonta egyszer együtt ebédelt a helyi bank vezetőjével. Szerencsére most alig esett szó üzleti ügyekről, mert úgysem tudott volna kellőképpen odafigyelni.

A titkárnője ugyanis bejelentette, hogy Sharon megérkezett a városba, és útban van a szálloda felé. A férfi tudta, hogy a veszekedést most már nem lehet elkerülni. Miért is egyezett bele ebbe a találkozóba? A barátságnak is vannak határai. Hiba volt az is, hogy Sharont nem tájékoztatta a helyzetről mindjárt a kezdet kezdetén. És Ken Jordan nem szeretett hibázni!

Édesapja váratlan halála miatt Ken már egész fiatalon arra kényszerült, hogy átvegye a családi céget. Teljes természetességgel vállalta magára ezt az egész embert megkövetelő feladatot. Mint a Jordan Mining Company leendő örököse, már gyermekkorától kezdve megtanulta a felelősségvállalást mégpedig nemcsak a cégért, hanem a településért is. Hiszen itt majdnem mindenki a Jordannél dolgozott. Ez tehát azt jelentette, hogy a városka polgárainak jóléte jórészt attól az embertől függ, aki a társaság második emeleti sarokirodájának a birtokosa.

Már első perctől fogva súlyos és nagy horderejű döntések meghozatalára kényszerült. Bizonyos büszkeséggel töltötte el, hogy az elmúlt, immáron tíz év alatt egyetlenegy döntése sem bizonyult helytelennek.

Most mégis olyan ügybe keveredett, amelynek helyességéről nem volt meggyőződve. Előreláthatóan csak baj származik majd belőle - egy hullámos hajú, féktelen természetű fiatal nő személyében!

A John Grant és közte lévő korkülönbség soha nem jelentett akadályt a barátságukban, mégis váratlanul érte, hogy a kisgyermek helyett - akinek John lányát elképzelte - egy fiatal nővel van dolga. Vele nyilván más bánásmódra lesz szükség... De éppen ez az, amit megoldhatatlan feladatnak érzett!

Miután ezt végiggondolta, arra kényszerítette magát, hogy ismét a bankárra figyeljen. Ránézett az órájára, és komoran megállapította, hogy Sharon bizonyára várja már az irodában.

A megállapodásnak megfelelően a cég kocsma elment Sharonért a szállodába, és a sofőr Ken irodájához hajtott vele. A lány nehezen tudta eltitkolni az érzéseit. Az iroda ugyanolyan lenyűgöző hatással volt rá, mint a gazdája. Idegesen járt fel s alá a helyiségben. Megnyugtatták, hogy Mr. Jordan rövidesen megjön.

Az egyik faburkolatú falat régi fényképek díszítették. Sharon azokat nézegette, bár nem érdekelték különösebben. Az egyik kép mégis felkeltette az érdeklődését. Magas, ősz hajú férfit ábrázolt, amint egy bánya bejárata előtt áll. A kép alatt kézzel írt kis magyarázat*: I. Jordan*, a fénykép sarkában pedig a dátum: *1889.* Sharon közelebbről is megnézte a sportosan öltözött férfit

Ugyanolyan jellegzetes arcvonásai voltak, mint Kennek, és az alakja is hasonlított a férfiéra. Bizonyára a nagyapja, számította ki a lány. Megsemmisítőnek érezte ezt a hatalmas családi hagyományt. Sharon zajt hallott a háta mögül s ez visszazökkentette a valóságba. Ijedten fordult hátra, s megpillantotta Ken Jordant.

Szemrevaló férfi, cikázott át agyán a gondolat, amikor némán egymásra néztek. Ken világosszürke öltönyt, csíkos inget és szürke nyakkendőt viselt. A világos színek kiemelték arcának barnaságát és hajának ezüstös színét.

Ken is hallgatott, a lányt figyelte. Sharon az anyja által küldött ruhákból választott ki egy együttest, aibelyről tudta, hogy nagyon jól áll neki: egy finom, zöld színű kosztümöt, hozzáillő selyemblúzzal.

– Jó napot, Sharon! Jól néz ki!

Ken rámosolygott, majd az iroda sarkába nézett, ahol egy bőrkanapé, előtte pedig egy alacsony dohányzóasztal állt.

Sharon sejtette, hogy azt javasolja majd, üljenek oda. Éppen ezért egyenesén az íróasztal előtti székhez lépett. Jobb, ha ez a beszélgetés olyan hivatalos, amilyen csak lehet.

Meg sem várta, amíg a férfi hellyel kínálja, azonnal leült.

– Feltételezem - fordult Kenhez -, hogy a besúgója időközben már tájékoztatta jövetelem okáról.

Nem látta értelmét, hogy köntörfalazzon, így azonnal támadásba lendült.

Ken néhány másodpercig szótlanul nézett rá. Aztán odament az íróasztalához, és leült a nagy bőr karosszékbe. Hátrahajtotta a fejét, s továbbra is mozdulatlanul nézte a lányt

– Ugye Tom Roperről beszél? - kérdezte kifejezéstelen hangon.

Sharon bosszankodott, amiért Ken egyáltalán nem jött ki a sodrából.

– Pontosan tudja, hogy róla beszélek! Meddig akarta még ezt a játékot űzni?

– Tovább, mint ameddig valójában sikerült - mosolyodott el Ken finoman, a lány legnagyobb meglepetésére.

– Úgy, tehát elismeri, hogy Tom kémkedett magának? - érdeklődött Sharon fagyos hangon.

– Hát annak azért nem nevezném... - Ken hangja még mindig nyugodt volt, szinte engesztelő. - Csak éppen reméltem, hogy nem találja ki, hol dolgozott előzőleg. És különben is még élt az édesapja, amikor Tom átment a Lucky Ladyhez. Nem küldhettem hát azért, hogy maga után szaglásszon!

Sharon nem szólt semmit Ken folytatta:

– Tom a véletlenek egybeesése révén került a Lucky Ladyhez. A maga édesapja beteg volt, segítségre szorult. Az egyetlen ember, aki alkalmas lett volna erre, nyugdíjba ment, és Arizonába költözött. Tom anyósa pedig megbetegedett, így a felesége vissza akart menni Coloradóba.

Sharon közbeszólt.

– Apám tudott arról, hogy maga kiegészíti Tom fizetését?
Ken megrázta a fejét
– Nem. Ha kérdezi, természetesen megmondtam volna. De ő akkor már súlyos betegen feküdt otthon, másutt járt az esze. Kizárólag az édesapja iránti barátságból tettem, Sharon, semmiféle hátsó szándék nem vezérelt.
Sharon már-már hitt neki. Ken rendkívüli meggyőző erővel tudott beszélni.
– Nem hiszem el, hogy apám elfogadott volna ilyen alamizsnát-ellenkezett
Ken nem jött zavarba.
– Amit maga alamizsnának nevez, nem egyéb egyszerű baráti szívességnél. Továbbá így Tomot is meg tudtam tartani, akit nagyszerű munkatársnak ismertem meg. Tom előbb-utóbb vissza kívánt térni a Jordanhez.
– Amint látom, ez előbb fog bekövetkezni, mint utóbb - jegyezte meg gunyorosan a lány.
Sharon szeme harciasan megvillant.
– Igen, hallottam már róla - mondta Ken közönyösen.
Sharon forrt a dühtől. Ken túlságosan is nyugodt volt szerette volna kihozni a sodrából.
– Úgy illett volna, hogy mindezt már korábban közölje velem, nem gondola?
– Hajszál híján megtettem, amikor elmondta, hogy egyedül akarja irányítani a Lucky Ladyt. De előre láttam, mihez vezetne a vallomásom. Nem beszélve arról, hogy valóban szüksége volt Tom segítségére. Még most is szüksége van rá.
Sharon lebiggyesztette az ajkát.
– Milyen aranyos magától, hogy önmagamtól akar megmenteni!
– Csak nem akarja kétségbe vonni, Sharon, hogy Tom sokat segített magának?
Sharon agya lázasan járt. Hiszen ez aggasztotta a legjobban. Tom valóban nélkülözhetetlenné vált a cégnél. Azt is tudta, hogy még mindig szüksége van rá.
– Nem vonom kétségbe - mondta. - De majdcsak megleszek az ő segítsége nélkül is. Sokat tanultam az utóbbi időben.
Ő is érezte, milyen gyerekes, amit mond.
Látta, hogy Ken leereszkedően mosolyog, ezért gyorsan folytatta:
– Azért jöttem, hogy megmondjam, nem veszek részt az Alaszka-tervben. Az okos megjegyzései és a trükkjei tehát feleslegesek voltak.
Diadalmasan hátravetette a fejét, Ken azonban gyanúsan higgadt maradt
– Hallgasson ide, Sharon! Sok cég van, amelyiknek felajánlhatnám, hogy vegyen részt a vállalkozásban. Sőt a konszernünk egyedül is bírná tőkével a befektetést. Én azonban azt szerettem volna, ha a Lucky Lady vesz részt benne, mert tudom, hogy anyagilag jól járna a cége, és most van itt az ideje az új befektetéseknek. De hát ezt maga is nagyon jól tutaja, ha ismeri a Lucky Lady könyvelését
Sharon elveszítette az önuralmát.
– Ezzel azt akarja mondani, hogy betekintést nyert a cég üzleti könyveibe?
Ken mintha gondolkodott volna egy kicsit.
– Igen, erről van szó.
Sharon felugrott Haragtól szikrázó szemmel nézett a férfira.
– Túl messzire ment, Ken Jordan! Amint visszatérek Coloradóba, eljárást indítok maga ellen! Más cégek ügyeibe beleavatkozni elég súlyos vétség. Amit maga művel, az egyszerűen törvénybe ütköző! És boldog leszek, ha végre megfizet érte!
Az utolsó szavakat fagyos hangon ejtette ki, majd dühösen ki akart rohanni az irodából.
A keze már a kilincsen volt, amikor Ken elkapta a karját, a másik kezével pedig az ajtónak támaszkodott

– Jöjjön vissza, Sharon, és üljön le! Még nem végeztünk.
A lány megütközve nézett rá. Ken eddig engesztelő hangja most határozottan és erélyesen csengett.
– Igaza van, Ken Jordan! Még nem végeztünk! - Azzal Sharon kiszabadította a karját a férfi szorításából. - Találkozunk a bíróságon!
Ken nem szólt semmit, csak megragadta a lány kezét, és kényszerítette, hogy üljön vissza a székre. A lány igyekezett felállni és elmenekülni, de Ken elállta az útját, közben pedig a kabátja zsebében kotorászott.
– Olvassa ezt el, Sharon!
A lány elé tartott egy papírlapot. Az első, amit Sharon meglátott rajta, saját apjának aláírása volt. Látta éppen elégszer a farm irodájában. Sebesen átfutotta a gépelt sorokat. A keze reszketni kezdett, és hirtelen szinte megfagyott az ereiben a vér.
A lapon ugyanis az állt, hogy apja Kenre bízta a Lucky Lady ellenőrzését! Hogy tehetett ilyet? Sharon még mindig hitetlenkedve meredt a papírra. Képtelen volt ránézni arra a férfira, akinek néhány perce még hadat üzent. Rövid győzelme pillanatok alatt keserű vereséggé változott.

Végül felemelte a fejét, és ráripakodott Kenre:
– Biztosan valami fortéllyal érte ezt el! Nem tudom, hogyan, de fondorlatosan rávette, hogy aláírja ezt a papírt!
Ken megrázta a fejét
– Nem, Sharon. Látszik, hogy nem sokat tud Johnról, ha feltételezi, hogy ravaszsággal ilyesmit el lehetett érni nála.
Ken vonásai most ellágyultak, hangja majdhogynem vidáman csengett.
– Sőt azon gondolkozom, nem ő eszelt-e ki valamiféle trükköt. Szerintem pontosan tudta, mennyire befut nekem ezzel.
– Hogyhogy?
Sharon nem tudott többet kinyögni. Sírás fojtogatta.
– Sejtette, hogy maga majd egyedül akarja vezetni a Lucky Ladyt. És azt is tudta, hogy eleinte ez nem fog menni. Érezte, hogy a farmmal nem lesz baj, hiszen Jamest is érdekeltté tette a gazdálkodás sikerében. De a Lucky Lady... John arról is gondoskodni akart hogy ott se legyen segítség nélkül. Csak a maga örökségét akarta óvni, Sharon!
A lány keserűen felnevetett. A könnyeivel küszködött
– Tehát a maga kezébe adta a céget! - mondta fojtott hangon.
– Nem, Sharon - tiltakozott Ken. - A Lucky Lady a magáé. Az édesapja csak öt évre bízott meg az ellenőrzéssel. Vagy még rövidebb időre, ha úgy látom jónak, és lemondok az ellenőrzési jogomról.
Sharon dühösen felugrott így Kennek hátrálnia kellett egy kicsit. A lánynak egyetlen vágya volt csak: minél előbb elhagyni Ken irodáját! Mégis megpróbálta megemberelni magát
– Mindketten tudjuk, hogy erre soha nem fog sor kerülni! - mondta gúnyosan. - Hiszen nő vagyok, és vannak dolgok, amelyekre egy nő egyszerűen képtelen, ezt maga is megmondta.
Félrefordult, nem akarta, hogy Ken észrevegye felindultságát. De a férfi erélyesen visszafordította. Egészen lágy volt a hangja.
– Sharon, tudom, hogy ez nagy csapás, de...
A lány kirántotta magát a szorításából.
– Nem kell, hogy sajnálkozzon rajtam, Ken! Látni sem akarom többé magát!
E szavak hallatán Ken alig észrevehetően megrándult. Aztán kimért, hivatalos hangon azt

felelte:
– Tom ott marad a Lucky Ladynél, Sharon. És remélem, nem rajta fogja kitölteni a mérgét. Tom tudott erről az egyezségről, és csak a kötelességét teljesítette. Azonkívül a Lucky Lady részt vesz az Alaszka-tervben.
Meg sem próbálta tompítani szavainak élét.
A lány gyűlölködő pillantást vetett rá.
– Maga a főnök! - mondta megvetően.

*

Amint a szállodába ért, Sharon azonnal a széles ágyra vetette magát, és tehetetlen dühében a párnát verte az öklével. Hogy tehetett ilyet az apja? Megint a sorsot okolta apja korai haláláért. Ha legalább ismerhette volna!
Ez nem volt rendes tőle! Egyáltalán, az egész élet nem igazságos vele! Azért adta fel az állását és a New York-i életét, hogy végre megszabaduljon a férfiuralomtól, amely annyira nyomasztotta. Nagyon csábító volt, hogy itt majd a maga ura lehet. Erre valaki megint áthúzta a számítását!
És nem csupán arról van szó, hogy megint el kell viselnie egy férfit, aki meg van győződve a fölényéről. Nagyobb baj az, hogy megmagyarázhatatlan módon vonzalmat érez e férfi iránt. Hagyjon itt megint csapot-papot?
Miközben e kérdéseken töprengett, gépiesen levetkőzött, lezuhanyozott, és bebújt az ágyba. Előző éjjel alig aludt valamit, annyira foglalkoztatta a Kennel megbeszélt találkozó.
Tulajdonképpen csak két lehetőség közül választhatott. Az egyik, hogy eladja a Lucky Ladyt. Ezt Ken nem akadályozhatja meg, ha rendes árat. fizetnek érte. Ebben egészen biztos volt. A másik, hogy itt marad, és meggyőzi Kent: képes megfelelően irányítani a vállalatot
Hiába volt fáradt, újra és újra végiggondolta mindkét lehetőséget. Ha feladja a Lucky Ladyt, még mindig ott marad neki a farm, habár a birtok igazgatása nem kíván tőle különösebb erőkifejtést. Ugyanakkor pontosan tudta, hogy nem adhatja el a céget, hiszen már több nemzedék óta a család tulajdonában áll.
Mielőtt nyugtalan álomba zuhant volna, rájött: nincs választása. Maradnia kell!

Amikor felébredt, sötét volt a szobában. Ránézett az órára, s az csak megerősítette, amit korgó gyomra is üzent: ideje vacsorázni!
Álomittasan belebújt váltásnak hozott szürke ruhájába, és lement a szálloda régies, meghitt előcsarnokába. A kis étterem ajtajában azonban eszébe jutott a korántsem ízletes ebéd, és inkább a porta felé vette az irányt
Sikerült megtudnia, hol van a városban jó olasz étterem. Nem volt messze, ezért elhatározta, hogy gyalogszerrel teszi meg az utat.
Sharon szerette az olasz konyhát, igaz, csak ritkán engedte meg magának, mert vigyázott az alakjára. De ma este feltétlenül kellett valami, amitől jobb kedvre derül.
El akart feledkezni minden gondjáról, ezért nagy figyelemmel nézegette a kirakatokat. De sajnos ez sem sokat segített. Felfigyelt egy rendkívül elegáns kis üzletre. A kirakata bármelyik New York-i üzletével felvehette volna a versenyt. Még az édesanyjáé sem volt ügyesebben berendezve.
Az egyik ruha nagyon megtetszett neki. A színe rémekül illett barna hajához. Sharon megállt, jobban megnézte. Borvörös, mélyen kivágott ruha volt, széles vállrésszel, bő szoknyával. Ha az üzlet nyitva van, bizonyára azonnal megveszi, bár elegáns ruhákat eddig csak Jane segítségével vásárolt.

Továbbsétált. Elhatározta, hogy reggel visszajön, és megveszi a ruhát, még mielőtt elutazik Butte-ba.

Megtalálta az olasz éttermet, nem is kellett sokat keresgélnie. Nagy megkönnyebbülésére bőven akadt még szabad asztal. Kényelmes, paraszti stílusban berendezett étterem volt . A konyha felől terjengő finom illatok eszébe juttatták, mennyire éhes. Hiszen nem reggelizett, és ebédre is alig evett valamit.

Leült egy sarokasztalhoz. Azonnal odalépett hozzá egy felszolgálónő, és megkérdezte, milyen italt kér. A lány nem sokáig gondolkodott. Igaz, éhgyomorra nem jó szeszes italt fogyasztani, de legalább megnyugtatja megviselt idegeit. Tehát Martini-koktélt rendelt.

Amikor kihozták az italt, mégiscsak elbizonytalanodott. Gyors elhatározással bekapott egy szem olajbogyót, és csak ezután emelte szájához a poharat

Félig már megitta a koktélt, de még nem érezte a hatását. Hirtelen összerezzent. Ne fesd az ördögöt a falra, mert megjelenik! - jutott eszébe. Ken Jordan állt előtte.

– Jó estét, Sharon! Amint látom, azonnal megtalálta a legjobb éttermet. Nincs kedve velünk tartani?

Két másik férfira mutatott, akik a szomszédos asztalnál ültek.

– Nem, köszönöm! - utasította vissza a lány éles hangon. - Inkább egyedül eszem.

– Ezek az urak itt szintén az Alaszka-terven dolgoznak. Épp a Lucky Lady vállalkozáson belül betöltött szerepét beszéljük meg. Tehát mégis jobb volna, ha csatlakozna hozzánk, Sharon. Már délután az irodában meg akartam hívni, de hát úgy elrohant...

A férfi hangjában nem volt szemrehányás, Sharon mégis kitartott elhatározása mellett

– Ez nem az én tervem, Ken. Azt hiszem, már világosan elmagyaráztam. Mindez a maga ötlete volt, és biztos vagyok benne, hogy nélkülem is remekül el tudja intézni a dolgot.

Sharon remélte, hogy dühös tekintete elveszi a férfi kedvét a további unszolástól.

Teljesült a kívánsága. Ken elment az asztaltól, bár a meghívást fenntartotta, ha a lány esetleg meggondolná magát.

Sharon rettentően mérges volt. Azért jött ide, hogy nyugodt körülmények között megvacsorázzon, erre Ken elrontja a hangulatát! Megitta a Martinit, sőt mihelyt jött a pincérnő, rendelt egy másikat

Szeme sarkából látta, hogy a Ken asztalánál ülő két férfi kíváncsian néz feléje. Nyilván megtudták, ki ő. Érdekelte volna, miként magyarázta meg Ken, hogy nem csatlakozik hozzájuk. Át kellene ülnie egy másik asztalhoz, hogy ne is lássa őket, mivel azonban Ken háttal ült neki, mégis ott maradt a helyén.

Ahányszor csak odanézett, a három férfi elmélyülten beszélgetett. Idegesítette, hogy éppen az ő vállalatáról folyik a szó. Akármit mondott is Ken irodájában, a bánya mégiscsak az övé. Tudnia kell, mit terveznek a cégével. Végül üzleti érzéke győzedelmeskedett. Persze az sem volt mellékes, milyen képet vág majd Ken, ha meglátja őt... Hirtelen jobban érezte magát. A második Martini megtette a hatását.

Fogta a csaknem üres poharat, és átment a szomszédos asztalhoz. Az egyik férfi szólhatott Kennek, mert az azonnal felállt, hozott egy széket, majd bemutatta a lánynak a többieket. Sharon udvariasan kezet rázott a két férfival, aztán helyet foglalt. Ekkor jött a pincérnő, hogy felvegye a rendelést, és italt hozzon, ha szükség van rá. A többiek kértek még italt, Sharon azonban érezte már a koktél hatását, és inkább lemondott róla.

Evés alatt figyelmesen hallgatta a beszélgetést, csak néha kérdezett valamit. Ken mindig türelmesen válaszolt. Még ez is idegesítette. Később már meg sem szólalt, csak az evéssel törődött Az étel szerencsére kiváló volt.

Aztán a férfiak konyakot rendeltek. Sharon édes olasz likőrt kért, amelyet nagyon szeretett. Kávét nem ivott, ezért Ken furcsán is nézett rá, de a lány gőgös pillantással viszonozta a tekintetét. Ken nem szólt semmit.

A két férfi kis idő múlva elbúcsúzott, és magukra hagyták őket. Sharon idegesen játszadozott üres likőröspoharával. Ken az egész vacsora alatt vérlázítóan udvarias és szívélyes volt vele, ahogy egy atyai jó baráthoz illik.

– Tényleg nem kér kávét, Sharon?

Ken nyugodt hangja kizökkentette a lányt gondolataiból.

Arra céloz talán, hogy becsípett? Sharon dühbe gurult.

– Nem! Ha kérnék, már rendeltem volna.

A pincérnő hozta a számlát A lány egy pillanatig arra gondolt, nem engedi, hogy Ken fizesse az ő részét is, de aztán mégsem ellenkezett. Hiába volt dühös, nem kedvelte a nyilvános jeleneteket. És Ken előtt sem akart megint gyerekesen viselkedni. Így hát a pincérnő távozása után hűvösen megköszönte a meghívást, és közölte, hogy távozni kíván.

Felállt, ám kissé megszédült. Nagyon megijedt. Kár volt ennyi koktélt innia! Megkapaszkodott a szék támlájában, majd mélyeket lélegzett. Megkönnyebbült, mert amilyen gyorsan jött a szédülés, olyan gyorsan el is múlt

– Rosszul van? - nézett rá Ken aggódva.

Sharon összeszedte magát, és büszkén hátravetette a fejét.

– Nagyon is jól érzem magam!

Kent pillantásra sem méltatva kiviharzott az étteremből.

Az ajtó előtt megállt, és mélyen beszívta a hűvös éjszakai levegőt. Furcsán érezte magát. Annyi minden zúdult rá mostanában, kezdve apja halálától a mai megdöbbentő felfedezésig, miszerint nem ő a felelős a Lucky Ladyért. Bizonytalanul álldogált a járdán, amikor valaki hirtelen a derekára tette a kezét, és erélyesen magával rántotta.

– Engedjen el! - kiáltotta mérgesen, és minden erejét összeszedte, hogy kiszabadítsa magát

A szorítás csak erősödött.

– Hagyja abba, Sharon! - mondta Ken nyugodt, de határozott hangon. - Éppen elég cirkuszt csinált már. Először nem akar átülni hozzánk, aztán meg kivonul az étteremből, meg sem vár. Akár tetszik, akár nem, most iszunk egy jó kávét, és kibeszélgetjük magunkat.

E pillanatban a lány észrevette, hogy az étterem hatalmas ablakain át többen is őket figyelik. Szégyenkezve döbbent rá, milyen lehetetlenül viselkedik. Ellenkezés nélkül tűrte, hogy Ken odakísérje a szürke Mercedeshez, amely néhány lépéssel odébb parkolt. Nem is tudta, hogyan került a kocsiba.

A férfi beindította a motort, és kiállt a parkolóból. Gyors pillantást vetett a lányra.

– Egyet jegyezzen meg, Sharon! Itt nem New Yorkban van. Ott biztosan senki nem törődne a viselkedésével, de errefelé más a helyzet. Főleg ha énrólam van szó. Itt engem mindenki ismer, és sokan a cégemnél dolgoznak.

Sharon valami csípős megjegyzést akart tenni, de aztán meggondolta magát. Volt valami Ken hangjában, ami arra intette, ne menjen túl messzire, hogyha jót akar.

Így hát csak kinézett az ablakon, és rosszkedvűen hátradőlt az ülésen. Nincs mit beszélnem vele, mondogatta magában. Csak el ebből a városból és ettől az embertől!

Nem is figyelte, hová mennek, amíg egy patkó alakú feljáróhoz nem értek, amely egy hatalmas kőházhoz vezetett.

Ken kiszállt, Sharon azonban ülve maradt. Nem arra várt, hogy a férfi kinyissa előtte az

ajtót, ezt régimódinak találta. Egyszerűen nem tudta, mit tegyen. Álmában sem gondolta volna, hogy Ken a saját házába hozza majd.

Amikor a férfi kinyitotta az ajtót, Sharon szándékosan nem vett tudomást Ken segítőkészen feléje nyújtott kezéről. Kiszállt pedig tulajdonképpen vissza akart menni a szállodájába.

Tágas, csillogó parkettájú előszobán haladtak keresztül. Ken egy tágas nappaliba vezette a lányt. A nyitott kandalló előtt rozsdaszínű selyempamlagok álltak. Sharon tétovázva lépett az egyikhez. Az egész helyiség visszafogott eleganciát sugárzott, amely nagy hatást gyakorolt a lányra.

Megborzongott. Hűvös volt az este. Ken azonnal észrevette, hogy fázik.

– Begyújtok a kandallóba, csak először felteszem a kávét.

Sharon örült, hogy egy kicsit egyedül marad, és leült a legtávolabbi pamlag sarkába. Szórakozottan kibújt a körömcipőjéből, és maga alá húzta a lábát. Egy darabig elgondolkodva meredt a feltornyozott fahasábokra.

Bárcsak... Ez a szó határozta meg minden gondolatát. Bárcsak ismerte volna John Grantet. Bárcsak ráhagyta volna a Lucky Lady ellenőrzési jogát is. És ha ez a Ken Jordan nem lenne ilyen szégyentelenül jóképű...

Ken visszatért a nappaliba. Kibújt a zakóból, inge alatt kirajzolódtak feszes izmai. Sharon elfordította tekintetét a széles vállról, amikor a férfi tüzet rakott a kandallóban. Még túl élénken emlékezett arra, milyen is volt Ken karjában lenni...

– Egyszerűen nem tudom megszokni a hűvös éjszakákat - törte meg a lány a csendet, csak hogy mondjon valamit. - Mountain Springsben is ilyen hideg van éjjelente.

Ken elmosolyodott.

– Szerintem egypár fullasztó New York-i éjszaka után ez csakis kellemes lehet

Mint mindig, Sharon most is kötelességének érezte, hogy megvédje a várost.

– Igaz, az éghajlat nem nagyon kellemes, mégis szerettem ott élni.

– Már észrevettem, hogy maguk, New York-iak egy rossz szót sem engednek mondani a városukra. Én is kedvelem New Yorkot, de csak mint látogató, lehetőleg hűvös időben.

Sharon nem tudott válaszolni, mert Ken megint kiment, hogy utánanézzen a kávénak. Rövidesen egy kanna gőzölgő feketével tért vissza. Kiöntötte a kávét, és leült a szemközti pamlagra.

– Mint már említettem, sok mindenről kell beszélnünk, Sharon. Tudom, magát az bosszantja, hogy én ellenőrzöm a Lucky Ladyt. Be kell vallanom, pillanatnyilag én sem örülök ennek. Ám megígértem az édesapjának, és az ígéretemet be fogom tartani. Amennyire csak lehet, igyekszem majd a háttérben maradni. Ha nincs gond, nem fogok beavatkozni. Teljesen magára bízom a Lucky Ladyt.

Sharon méltatlankodva szakította félbe.

– Nagyon köszönöm, Ken! Tehát nagyvonalúan úgy akarja beállítani, mintha az én kezemben lenne a kormányrúd. De jaj, nekem, ha átlépem a korlátokat, amelyeket felállít! Így van?

Ken oly hosszasan nézte, hogy a lány feszengeni kezdett. Lesimította a szoknyáját, és amennyire csak tudta, a térdére húzta. Amikor újra felemelte a fejét, észrevette, hogy a férfi tekintete a ruhája kivágására szegeződik. Önkéntelenül is eltakarta a kezével.

A mozdulat bizonyára hatásos volt, mert Ken elfordult, és a pattogó tüzet figyelte. Amikor visszanézett, ismét közömbös kifejezés ült az arcán.

– Miért nem akarja belátni, Sharon, hogy még nincs elég tapasztalata egy

bányatársaság vezetéséhez? Én is annyi idős voltam, mint maga, amikor az apám meghalt, és át kellett vennem a vállalatot. Es annak ellenére, hogy a szakmában nőttem fel, bányászatot és üzemgazdaságtant tanultam, nem voltam rá elég érett.

Sharont azonban nem lehetett meggyőzni, bár meglepte Ken őszintesége.

– De végül mégiscsak megbirkózott a feladatokkal! Nekem is sikerülni fog!

Ken nagyot sóhajtott, és összevonta a szemöldökét.

– Mi nincs ínyére, Sharon? Csak nem az a baja, hogy éppen én vagyok az, aki ellenőrzi a Lucky Ladyt?

Sharon megrettent Csak nem vette észre Ken, hogy vonzódik hozzá? Nem tudta, mit feleljen, hisz az igazságot mégsem mondhatta. Tehát más magyarázattal hozakodott elő.

– Figyeljen ide, Ken! Három évig dolgoztam olyan férfiak között, akik előítélettel viseltettek a nőkkel szemben. Amikor az apám rám hagyta a Lucky Ladyt végre lehetőséget kaptam arra, hogy kikerüljek ebből az ördögi körből. És most legyek boldog, mert egy ugyanilyen férfival dolgozhatom együtt?

Ken vidáman mosolygott

– Aha! Tehát már megint a lovasjelenetnél tartunk. - Az engedetlen csődörre gondolt, amely miatt legelőször összevesztek. - Akkor még nem sok gyakorlattal rendelkezett a lovaglásban, Sharon, nem is beszélve arról, micsoda féktelen állat az a csődör. James is azt tanácsolta, hogy ne nyúlon hozzá. Egyébként meglovagolta már?

Sharon nem akart hazudni, így nemmel válaszolt . Ám meglátta Ken diadalittas arckifejezését

– Meg fogom lovagolni - mondta dühösen -, ha több tapasztalatom lesz. De eltért a témától, Ken!

Csak ekkor jött rá, hogy csapdába került. A férfi elégedetten mosolygott.

– Éppen erről van szó! Ha több tapasztalata lesz, a Lucky Ladyt is egyedül fogja irányítani.

Sharon ingerülten felugrott és a kandallóhoz lépett. Most inkább önmagára haragudott, nem Kenre. Semmi kétség, ebben a szópárbajban a férfi győzött. Kis idő múlva hátrafordult.

– Ken, maga nem is tagadja, hogy előítéletei vannak a nőkkel szemben - vetette oda csípőre tett kézzel. - A korábbi főnökeim legalább elvileg egyetértettek a női egyenjogúsággal.

– A javamra legyen írva, hogy nem vagyok képmutató.

– Az lehet. De hát miért ez az előítélet? Tulajdonképpen hány nő dolgozik magánál a bányában?

– Egy sem. - A férfi szenvtelenül állta a lány kihívó tekintetét. - De a nők általában nem nagyon érdeklődnek a bányászat iránt. Én a legjobb embereket veszem fel, függetlenül attól, milyen neműek.

Sharon látta, hogy ez a szócsata nem vezet sehová. Fáradt hangon szólalt meg újra:

– Szeretnék visszamenni a szállodámba, Ken. Hívna egy taxit?

Csalódott volt, mert a férfi azonnal felállt, és felajánlotta, hogy visszaviszi. Bizonyára ő is be akarja fejezni már ezt a terméketlen beszélgetést...

Sharon képtelen volt megállni, hogy meg ne jegyezze:

– Soha nem fogjuk megérteni egymást.

Ken kinyitotta a bejárati ajtót, és megállt.

– Ebben végre egyetértünk. De talán mégiscsak sikerül majd közös nevezőt találnunk. Nem gondolja?

– Soha! - vágott vissza a lány, és emelt fővel a kocsihoz ment.

A szállodában eszébe jutott Ken átható tekintete. Hirtelen megértette, milyen „közös nevező"-re gondolt a férfi. Soha! - esküdött meg magában dühösen.

Egyre világosabban látta: kénytelen megbarátkozni a gondolattal, hogy együtt fognak dolgozni. Ha már elhatározta, hogy nem adja el a Lucky Ladyt, nem marad más választása.

5. FEJEZET

Sharont éles csörgés riasztotta fel álmából. Kábultan jött rá, hogy a telefon csöng. Ügyetlenül tapogatózott a hallgató után, ki sem nyitotta a szemét Csak akkor tért igazán magához, amikor a készülék leesett a földre. Lehajolt, és felemelte a telefonkagylót

– Halló? - szólt bele ingerülten.

– Maga reggel mindig ilyen túláradóan kedves?

Ken gunyoros hangjára egy csapásra elszállt a szeméből az álom.

– Mit akar, Ken? - tudakolta mogorván.

– Nos, legelőször is némi kegyelmet szegény dobhártyámnak. Mit csinált? Falhoz vágta a telefont?

– Nem - mormolta Sharon bűntudatosan. - Véletlenül levertem a készüléket amikor a kagyló után nyúltam.

– Nagy kő esett le a szívemről. Már azt hittem, hogy rám dühös - mondta Ken nevetve. - Egyébként épp az imént telefonált az egyik pilótám. Iszonyú zivatar tört ki a környéken, úgyhogy most veszélyes felszállni. Le kellett mondanom a visszaútját.

Sharon titkon feljajdult. Mielőtt azonban még bármit is kérdezhetett volna, távoli mennydörgést hallott, s ez megerősítette Ken szavait. Micsoda balszerencse! De talán a nap folyamán eljuthat még Butte-ba. Meg is kérdezte Kent, mi erről a véleménye.

– Nagyon valószínű, hogy a zivatar elvonul néhány óra alatt, de akkor már nincs csatlakozás. Megérdeklődtem, holnap reggelig semmiféle lehetősége nincs továbbrepülni Butte-ból.

Sharon elcsüggedt.

– Szörnyű! Most mit csináljak? - kérdezte inkább önmagától, mintsem Kentől. Lehangoló volt a gondolat, hogy az egész napot, sőt az éjszakát is a szállodában kell töltenie.

– Ha elfogadja a javaslatomat, akkor kijelentkezik a szállodából, és idejön. így mindjárt meg is tudná nézni az Alaszka-terv dokumentációját. Ma este összejövetel lesz nálam, amelyre szeretettel meghívom. Itt is maradhatna éjszakára. Gondoskodom róla, hogy holnap időben ott legyen Butte-ban.

Sharon tanácstalanul harapott az ajkába. Ken ajánlata egyáltalán nem hangzott rosszul, bár volt egy-két bökkenője... Igaz, egyáltalán nem vágyott arra, hogy egy újabb éjszakát töltsön a szállodában. Munkát sem hozott magával, így ha elfogadja Ken ajánlatát, neki is, önmagának is bebizonyíthatja, hogy képes felülemelkedni személyes érzelmein. Kelletlenül, de elfogadta a meghívást.

Ken elment érte a szállodába. Sharon már egyáltalán nem volt biztos abban, hogy bölcsen határozott. Hiszen most sem tudott ellenállni neki, hiába is szeretett volna. Nem szívesen gondolt arra, hogy a férfi házában kell éjszakáznia. Eszébe jutott az esti összejövetel.

– Nincs is mit felvennem estére - mondta ki hangosan, amit gondolt.

Ken elnevette magát.

– A nők ősrégi siralma - vetette oda fölényesen, miközben gyors pillantást vetett a lányra. - Vagy megint nőgyűlölőnek tart?

Sharon lenyelt egy csípős megjegyzést. Reggel soha nem volt igazán elemében, és a

hangulatát most sem lehetett volna épp rózsásnak nevezni. De elhatározta, hogy nem fog vitába szállni a férfival. Megkérte Kent, álljon meg a kis üzlet előtt, ahol előző este azt az elegáns ruhát látta.

Pár perc múlva büszkén tért vissza szerzeményével. A ruhát mintha ráöntötték volna, és ez úgy felvidította, hogy útközben még barátságosan el is beszélgetett Kennel.

Még jobban érezte magát, amikor a férfi bejelentette: elmegy kézilabdázni a cég sportpályájára. Odaadta az Alaszka-terv dokumentációját, a lány pedig elhelyezkedett vele a nappaliban.

Ken még megállt az ajtóban, és visszanézett rá.

– Egyébként megjavult az idő. Biztosan nem vette még észre, de van egy úszómedence a ház mögött Nyugodtan használhatja, ha van kedve. Körülbelül másfél óra múlva jövök vissza.

Úszómedence? Sharont felvillanyozta a lehetőség. Ken távozása után félretette a jelentéseket, és azt kezdte latolgatni, ne ússzon-e inkább egy keveset. Szeretett úszni, de egész nyáron egy tempót sem tett meg, mert a farmon nem volt úszómedence. A konyha melletti hátsó ajtón kilépett a szabadba. Egy széles kőlépcsőhöz jutott. A nap már szikrázóan ragyogott, és Sharon jókedvűen hunyorgott a napsütésben.

Meglepte, hogy az úszómedence tejesen fedett A ház másik oldalán helyezkedett el, az épületre merőlegesen. Az üvegtető párás volt a nedvességtől és a melegtől. Sharon felfedezte a bejáratot, és a teraszon át arrafelé indult.

Áhítattal lépett be. A szokatlanul nagyméretű medencét kétoldalt dús növényzet szegélyezte. A fekete-fehér padlózatnak érdekes mintája volt. Néhány színes kárpittal bevont fekvő- és ülőalkalmatosság állt a medence körül. Egy halom törülköző hevert egy alacsony szekrénykén. Az egyik szék karfáján nedves törülköző lógott. Tehát Ken úszott már ma reggel...

A lány elismerően nézett körül. Ken életmódján nem volt semmi kifogásolni való. Éppen eleget látott ahhoz, hogy megítélhesse: a férfinak ragyogó ízlése van. Vajon miért nem nősült még meg? - morfondírozott a lány. Hiszen bizonyosan akadt volna jó pár jelentkező.

Tétován álldogált a medence szélénél. Azt sem tudta, mitévő legyen: ugyanis nem hozott magával fürdőruhát. Az is lehet, hogy van itt valahol egy kölcsöndressz az ilyen alkalmakra, de hát áldjon neki keresgélni?

Túl erős volt a kísértés. Sharon határozott mozdulattal kibújt a ruhájából, és selyem alsóneműben beugrott a medencébe. Éppen jó volt a víz hőmérséklete. Soha nem kedvelte a hideg vizű uszodákat. A manhattani úszó- és teniszklubban, amelynek Jane-nel a tagjai voltak, mindig hűvös volt a víz, mert a hosszútávúszóknak így felelt meg.

Arra gondolt, vajon mit szólna Jane, ha meglátná őt annak a férfinak az úszómedencéjében, akit nemrég még a pokolba kívánt. Sharon ugyanis a veszekedés után felhívta az édesanyját hogy kipanaszkodja magát. Most újra eszébe jutott mit mondott Jane Kenről: „Ken Jordan olyan ember, akit nem szabad lebecsülni. A szelíd felszín alatt sziklakeménység rejtőzik, kicsim."

Sharon akkor nem is figyelt fel erre a megjegyzésre. Csak most értette meg, mit is akart ezzel Jane mondani. Kenben volt valami természetes kedvesség, amilyet csak kevés férfiban fedezett fel eddig. Ám hajlíthatatlanságát is volt alkalma megtapasztalni tegnap az irodában. Hogyan viselkedjen vele ezután?

Ezen gondolkozott, amíg csak el nem fáradt az úszásban. Kimászott a medencéből, magára tekert egy nagy fürdőlepedőt, és kényelmesen elnyújtózott az egyik nyugágyon. Valami

fontos gondolat motoszkált a fejében. Egy darabig megpróbálta elűzni, de aztán mégiscsak eltöprengett rajta. Ken olyan pillantásokat vetett rá, amelyekből egyértelműen kitűnt, hogy nagyon vonzónak találja őt. Ki kellene használnia a férfi érdeklődését!

Sharon lenézte az olyan üzletasszonyokat, akik nőiességüket vetették be, ha valamit el akartak érni. Ez éles ellentétben állt felvilágosult gondolkodásmódjával. De a cél szentesíti az eszközt, különösen hadiállapotban, állapította meg hideg fejjel. Kennek is jelentős fegyver van a birtokában, nevezetesen az a papírdarab, amely ráruházza a cég ellenőrzési jogát. Miért ne harcolhatnék én is a rendelkezésemre álló eszközökkel?

Egy titkos hang azonban óva intette ettől. Veszélyes dolog lenne! Hiszen elég volt csak arra gondolnia, mit érzett Ken közelében, és máris melege lett. Biztosan ettől a párás fülledtségtől, nyugtatta magát. Hirtelen lendülettel felállt, letekerte magáról a törülközőt, és ismét a vízbe ugrott

Egyhuzamban leúszott pár hosszt. Aztán a hátára fordult, és lebegett a vízen. De úszás közben is csak arra tudott gondolni: megteheti-e, hogy kihasználja Ken érdeklődését a Lucky Ladyért folytatott küzdelemben?

Vannak férfiak, akik egy nőért mindenre képesek. Ki tudja, talán Ken is közéjük tartozik...

Sharonnak természetesen volt már kapcsolata férfiakkal, és mindig keményen kézben tartotta a dolgokat Még Michaellal folytatott viszonyában is ő volt az, aki megszabta a határokat. De Michaelt egy napon sem lehetett említeni Kennel. Ez körülbelül olyan lett volna, mintha egy kölyökkutyát akarna az ember egy kifejlett hím oroszlánnal összehasonlítani.

Sharon kimondhatatlanul élvezte a súlytalan lebegést a kellemes vízen. Még soha nem volt teljesen egyedül egy uszodában. Elégedetten sóhajtott, s átadta magát a már-már érzéki élvezetnek. E pillanatban minden gondjáról megfeledkezett.

– Él még, vagy egy gyönyörű élettelen test lebeg a medencémben? - hasított váratlanul egy hang a tökéletes csöndbe.

A lány gyorsan hasra fordult. Ken állt a medence szélénél.

– Hamar visszajött - mondta szemrehányóan Sharon. Kellemetlenül érintette a férfi váratlan felbukkanása.

– Egyáltalán nem. De úgy látom, nem unatkozott a távollétemben.

Ken még mindig a medence mellett állt, és mosolyogva nézte.

Sharon biztosra vette, hogy az öltözékét találja ilyen mulatságosnak.

Igyekezett leplezni a zavarát. Nagy levegőt vett, majd a medence sarkához úszott, ahol a törülközőjét hagyta.

Először elfordította a fejét, de aztán a kíváncsisága erősebb volt. Felemelte a törülközőt, és lopva Kenre nézett.

A férfi még mindig ugyanúgy bámult, meg sem mozdult. Ez még jobban elbizonytalanította a lányt. Méregbe gurult.

– Jól szórakozik, Ken? - kérdezte gúnyosan, és gyorsan magára tekerte a törülközőt

– Az imént még valóban, de most már... - Nyilván arra célzott, hogy Sharon bebugyolálta testét a törülközőbe. - Biztosan maga is tisztában van vele, milyen észbontóan néz ki.

Sharon dühösen meredt rá. Talán csak nem hiszi azt, hogy szándékosan mutogatja a bájait?

– Sajnálom, ha elrontottam a szórakozását - mondta fagyosan, és még szorosabban tekerte maga köré a törülközőt

– A medencében is maradhatott volna, amíg elmegyek - jegyezte meg Ken.

Ez sértő volt. Tehát azt feltételezi, hogy szándékosan viselkedem kihívóan! - gondolta a

lány. Ajkát lebiggyesztve félrefordult, de Ken most gyorsabb volt. Felocsúdni sem maradt ideje, mert a férfi elkapta, és a csuklójánál fogva magához rántotta.

Sharon felháborodása a férfi meleg érintésétől egy csapásra szertefoszlott. Lélegzet visszafojtva emelte fel a fejét, hogy Ken szemébe nézzen.

Csodálkozást látott benne, és még valamit. A férfi egyszerre csak elengedte a csuklóját, majd kifelé indult Az ajtónál megállt

– Majdnem elfelejtettem... mi lesz a ma esti vendégséggel? Számíthatok magára, vagy mondjam le inkább?

Sharon lenyelte a csípős választ, pedig már a nyelve hegyén volt, amit mondani akart. De eszébe jutott, hogy ha nincs vendégség, kénytelen lesz kettesben tölteni az estét Kennel.

– Nem lehetek annyira gyerekes, hogy a vendégeit büntessem a maga rossz modoráért.

Ken bólintott, és kiment. Úgy látszott, elégedett a válasszal.

*

A helyiség lassan megtelt vendégekkel. Sharon körülnézett. Talán mégis jobb lett volna, ha kettesben tölti Kennel az estét. Akkor legalább nem kellene folyton mosolyognia, és kedvesen csevegnie a vadidegen férfiakkal és nőkkel.

Ám mindjárt el is szégyellte magát. Hiszen Ken csupa kedves embert hívott meg. Csak egyetlen ellenszenves akadt közöttük: Sylvia, aki úgy viselkedett, mintha Ken bizalmas barátnője lenne. A fiatal nő gondoskodott arról, hogy Sharonnak feltűnjön ez.

Amikor Sylvia megérkezett, Ken azonnal bemutatta. Ő volt a tulajdonosa annak az üzletnek, ahol Sharon ma reggel a ruhát vette. Nagyon tetszett a lánynak az üzlet, és ezt meg is mondta Sylviának. Csak hűvös, udvarias választ kapott. Ettől kezdve Sylvia úgy kezelte őt, mint valami betolakodót

Aztán bejött Ken házvezetőnője a lányával, és vacsorához kezdtek teríteni. Sharon felajánlotta a segítségét. A konyhában ott találta Sylviát is, aki mindenkinek parancsokat osztogatott A lány látta, mennyire bosszantja ez a házvezetőnőt, és a legszívesebben rendreutasította volna az elegáns szőkeséget. Ám inkább kiment a konyhából, mert nem akart jelenetet rendezni.

Vacsoránál Sharon Ken egyik, Sylvia pedig a férfi másik oldalán ült. Sylvia igyekezett lekötni Ken figyelmét, és kirekeszteni Sharont a beszélgetésből. Ken mindenesetre nem vette észre ezt a mesterkedését.

Aztán az egyik hölgy megkérdezte Sharontól, mi a foglalkozása. A lány beszélt az örökségről. A vendég őszintén meglepődött hogyan tud egy ilyen fiatal nő ennyi felelősséggel megbirkózni. Kenre pillantva megjegyezte, bizonyára nagy segítséget kap tőle a bányavállalat irányításában.

Sharon lopva Ken felé nézett. A férfi tartásán látta, hogy hallotta a megjegyzést. Halkan beszélgetett Sylviával, most azonban éberen figyelt.

Sharon nem válaszolt rögtön. Negédesen mosolyogva Ken felé fordult, és kijelentette: nem is tudja, hogyan boldogulna nélküle. Óriási segítség számára Ken támogatása. A „támogatás" szót jól kihangsúlyozta.

A körülöttük ülők úgy gondolták, minden szava igaz. De a férfin látszott, hogy megértette a célzást. Egyáltalán nem bosszankodott rajta, sőt még élvezte is a helyzetet.

Minden különösebb esemény vagy közjáték nélkül telt el az este. Sharon mégis örült, amikor az első vendégek szedelőzködni kezdtek. Megviselte az idegeit az egész esti feszültség. Ken mindenütt ott volt, akárhogy próbált is kitérni előle. Túlságosan sokszor találkozott a tekin-

tetük-legalábbis Sharon véleménye szerint. Igaz, af érfi arca semmit nem árult el, de nyilvánvalóan csak azt várta, mikor követ el a lány valami ostobaságot.

Sharon azon töprengett, nem féltékenység rejtőzik-e amögött, hogy olyan ellenszenvesnek találja a szőke Sylviát Aztán felháborodva elvetette ezt a gondolatot.

Azt hitte, Sylvia tovább fog maradni. Vissza akart vonulni, hogy kettesben maradhasson a csinos szőkeség Kennel. Erre azonban nem került sor, mert hamarosan Sylvia is elbúcsúzott. Ken kikísérte a kocsihoz, Sharon pedig ezalatt gyorsan felment lefeküdni a szobájába, nehogy egyedül maradjon vele.

Ám sehogy sem jött álom a szemére. Részben azért nem, mert délután már aludt egy sort, másrészt talán a feszültség is közrejátszhatott álmatlanságában. Eszébe jutott az uszoda. Olyan jó volt ott délután, amíg Ken el nem rontott mindent!

Sharon nem tudott ellenállni a kísértésnek. Kiugrott az ágyból, és halkan kinyitotta az ajtót.

Óvatosan végigosont a folyosón, és megbizonyosodott arról, hogy Ken ajtaja zárva van. Ha jól hallotta, akkor a férfi alig néhány perce jött fel a szobájába. Mégis visszament, és várt egy kicsit, amíg Ken biztosan elalszik.

Aztán magára kapta a köntösét, és lábujjhegyen végigment a folyosón. A keskeny hátsó lépcsőn lement a konyhába, onnan pedig az összekötő ajtón át bejutott az uszodába.

Sötét éjszaka volt, a holdat felhők takarták. Sharon óvatosan tapogatózott a villanykapcsoló után. Amikor megtalálta, éppen csak annyi időre kattintotta fel, amíg a víz alatti világítás kapcsolóját meg nem találta.

Tompa fény árasztotta el az uszodát, mintha a hold világítana. A lány a medence végében kibújt a köntösből és a hálóingből. Pompás volt a víz, lágy és meleg. Sharon átadta magát a kellemes érzésnek, és úszni kezdett.

Éppen a hátára készült fordulni, amikor valami zajt hallott.

Ken állt az ajtóban. Sötét nadrágban volt, haja csillogott a hullámok fényében. Mást nem is igen lehetett látni belőle.

Ő sem számított a találkozásra. Nyilván úszni szeretett volna még elalvás előtt.

Sharon elrugaszkodott a medence szélétől.

– Úgy látszik, ugyanarra gondoltunk - jegyezte meg a férfi. - Nincs ellenére, ha csatlakozom magához?

A lány tétovázott egy pillanatig. Aztán olyan közömbösen válaszolt, ahogy csak kitelt tőle.

– Persze hogy nincs. Elvégre a maga uszodája. Van itt hely kettőnknek is.

Ken felnevetett Sharon gyorsan elúszott, mert észrevette, hogy a férfi már a nadrágját készül levetni. Csak később jutott eszébe: most neki kellett volna végignéznie, ahogyan a férfi levetkőzik, és vízbe ugrik.

Igyekeztek egymástól jókora távolságban úszni. A lány meg is állapította magában: olyanok, mint két cápa, akik bizalmatlanul köröznek a vízben egymás körül.

Szerencsére Ken a medence másik végében maradt. Sharon tehát ismét a hátára fordult, és lustán lebegett a felszínen.

A víz könnyedén hintáztatta, s ő közben kénytelen volt arra gondolni, hogy Ken is meztelenül úszik a medencében. Ha van rajta fürdőnadrág minek kellett volna a hosszúnadrág?

A gondolat jobban nyugtalanította, mint szerette volna. De hát, győzködte magát végül is felnőtt nő, és nincs fából. Kenről ugyan nem tud sok jót elmondani, de nyilvánvalóan ó is egészséges férfi, aki a nők terén nagy tapasztalattal rendelkezik. Jóval nagyobbal, mint amennyi Sharonnak kedvére való volt...

Két másik ember esetében nem kétséges, hogyan végződött volna ez a fürdőzés. Sharon eljátszott ugyan a gondolattal, hogy a bánya visszaszerzése érdekében kihasználja a vonzerejét az azonban már más lapra tartozott, hogy meg is valósítaná-e a tervét

Fennállt a veszélye annak is, hogy a dolgok irányítása kicsúszik a kezéből, és ő lesz a vesztes. Eletében először kellett szembenéznie azzal a ténnyel, hogy egy férfi képes a hatalmába keríteni.

A gondolataiba merült és észre sem vette, merre sodródik a vízen. Hirtelen kinyitotta a szemét. Jóval beljebb volt már, mint gondolta

Gyorsan hasra fordult, és önkéntelenül visszatartotta a lélegzetét. Ken alig két méterre tőle taposta a vizet.

Szinte megállt az idő, ahogy nézték egymást a tompa fényben. Egyikük sem mozdult, Sharon mégis úgy érezte, egyre közelebb sodródik Kenhez. Mintha még érezte is volna egy pillanatra a férfi testét

Halkan felsóhajtott, gyors karcsapásokkal a medence végébe úszott és a lépcsőn kiment a vízből. Csobbanásokat hallott maga mögül. Ken tehát utána jött! A lány érezte, hogy hosszú, nedves haja az arcába hullik. Alig látott valamit. Amint vaksin a törülközője után tapogatott, a keze egyszer csak egy erős férfikarhoz ért.

Ken hátulról ráterítette a törülközőt. Sharon megremegett az erős test érintésétől.

A férfi lágyan dörgölni kezdte. A lányt furcsa izgalom fogta el, mozdulni sem volt ereje. Amikor fejét Ken izmos mellkasára hajtotta, a férfi kisimíttotta arcából a nedves hajtincseket. Aztán hűvös ajkával csókolgatni kezdje te Sharon tarkóját és mezítelen vállát. A lány teste olyan hevesen válaszolt, hogy egy pillanatra még a lélegzete is elakadt. Ken erősen magához szorította. A törülköző lecsúszott, és felfedte a lány meztelen mellét Sharon érezte Ken nedves haját, ahogy a férfi föléje hajolt, és csókolgatni kezdte a finom hajlatokat, a törülközőt pedig még mélyebbre csúsztatta. A váratlan gyengédség nem érintette kellemetlenül a lányt. Eszébe sem jutott már, hogy ez az ember az ellensége. Amióta a medencében egymás szemébe néztek, úgy érezte, mintha más világban élnének.

Ken lassan maga felé fordította a lányt, hogy a szemébe nézhessen.

Sharon nem tiltakozott, amikor a férfi az ajkát kereste.

Már majdnem a földig csúszott a törülköző. Ken egyik kezével alányúlt, és a lány testét simogatta, a másikkal a fejét tartotta.

Sharonnak sejtelme sem volt eddig ilyen érzésekről. Ken nyelve a nyelvével játszott, azután vágyakozva tapogatta végig a száját. Eközben kezével lágy domborulatait becézte, s ettől a lány egész teste átforrósodott.

Sharon hozzásimult a férfihoz. A törülköző leesett a földre. Ken olyan szorosan ölelte magához a lányt, hogy annak érzékeny mellbimbója egészen hozzápréselődött a férfi izmos felsőtestéhez.

– Nagyon kívánlak, Sharon!- mondta Ken fojtott hangon, amint éppen a lány fülét csókolgatta. Még erősebben magához vonta, hogy Sharon érezze, mennyire kívánja őt.

Sharont forró, bódító érzések töltötték el, amelyeknek azonban semmi közük nem volt a hatalom kábulatához, holott ilyesmit kellett volna éreznie. De itt már nem arról volt szó, ki uralkodik a másik fölött. Csak azt tudta, hogy szenvedélyesen kívánja a férfit, és ez minden egyebet kioltott a tudatából.

A simogatásoktól egyre csak fokozódott a vágya. Tudta, ha akarná, a férfi azonnal elengedné, de már nem volt visszaút. Most már ő is olyan heves vágyat érzett, hogy csak a beteljesülést kívánta. Ken megértette a lány hallgatását. Felemelte, és Sharon úgy karolta át

a nyakát, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne.

A férfi az egyik nyugágyra fektette a lányt. Egy pillanatig némán állt előtte hatalmas alakjával, amelynek férfiassága lenyűgözte Sharont. A lány kinyújtotta feléje a kezét, mert már vágyott az ölelésére.

Ken ráfeküdt, aztán apró csókokkal borította el a szemét, a falét, az orrát. Közben testének legérzékenyebb pontjait simogatta. Majd Sharon a két keze közé fogta a férfi arcát, s szelíden magához húzta. Megcsókolta a száját, és a világon mindenről elfeledkezett. Ken azonban felemelte a fejét, és lassan, érzékien végigcsókolta a lány nyakát, majd a mellét.

Nyelvével izgatta a rózsás mellbimbókat, amíg csak a lány várakozásteljesen fel nem emelkedett. Ken halkan felnyögött. Egyre nagyobb szenvedély uralkodott el rajtuk.

Amikor egy pillanatig megbabonázva egymás szemébe néztek, Sharon tudta, hogy ugyanolyan heves vágy csillog mindkettőjük tekintetében.

Ken lágyan szétnyitotta a lány combjait, s közben egyre csak nézte. Aztán már nem tudott uralkodni magán. Teste éhezett a beteljesülésre. Egyesülniük kellett, és az ölelés egyszerre hozta meg mindkettőjüknek a kielégülést.

Egymást szorosan átölelve feküdtek, miközben szerelmes szavakat suttogtak Csak akkor eresztették el egymást, amikor a lélegzetük lelassult, és izgalmuk lecsendesült

Ken felült, élvezte a lány meztelen testének látványát Sharon teljes csendben feküdt. Sem beszélni, sem megmozdulni nem volt ereje. Ken kinyújtotta a kezét, és lágyan simogatni kezdte a lány bőrét

– Úgy vélem, megtaláltuk a közös nevezőt, amiről egyszer beszéltem.

Majdnem suttogott, és ha nincs annyi megindultság a hangjában,

Sharon biztosan ellenkezni kezd. De hát ó is tudta, hogy ami történt, Ken számára ugyanolyan felfoghatatlan, mint neki.

Csalódottan sóhajtott fel, mert a férfi fölkelt.

– Gyere, hűtsük le magunkat egy kicsit! - javasolta Ken.

Felemelte Sharont, és a lépcsőhöz vitte. A lánnyal az ölében ereszkedett

be a vízbe. Valóban egészen hűvös volt a víz.

A férfi óvatosan letette Sharont, és végig a közelében maradt, ahogy a medence másik végébe úsztak. Ott ismét magához ölelte. A vágy hogy egymás közelében maradjanak, csodálatos újdonság volt Sharon számára. Élvezte a férfi bőrének érintését, és nem akarta többé elereszteni.

Ken később azt mondta, ússzanak vissza, de ő csak megrázta a fejét. Az ölelés úgy elvette minden erejét, hogy már csak egyetlen kívánsága volt: örökre Ken karjában maradni!

Ken nevetve feltornázta magát a medence szélére. Aztán lenyújtotta a kezét, és segített Sharonnak is kimászni. Ekkor újra felemelte majd visszament vele a másik oldalra.

A lány csak feküdt, hagyta, hadd törölje végig a testét Ken a törülközővel. Aztán a férfi felegyenesedett, s maga is megtörülközött. Sharon csak nézte. Teljesen elbűvölte Ken meztelen testének látványa.

Végül Ken félredobta a törülközőt, és a kezét nyújtotta felé.

– Van még annyi erőd, hogy aludni menjünk, vagy inkább vigyelek? — kérdezte kedvesen.

*

Amikor Sharon felébredt, hirtelen nem tudta, hol van. Nyugtalanul hunyorgott, de nem mozdult. Erős lábak ölelték körül, és izmos test simult hozzá.

Hirtelen eszébe jutottak az elmúlt éjjel történtek. Egy ideig nem is volt ereje felfogni az igazságot. Meg sem moccant, csak lepillantott az izmos karra, amely átölelte. Vágy és rémület lett egyszerre úrrá rajta.

Rémület, hiszen döntő lépést tett, s úgy érezte, meg fogja még bánni. De vágyat is érzett, mert jó lett volna, ha mindaz megismétlődik, amit gondolatban most újra átélt.

Nem bírta tovább, kinyújtózott. Nagyon óvatosan mozdult meg, Ken mégis felébredt.

Sharon önkéntelenül is visszafojtotta a lélegzetét. Nem tudta, hogyan is viselkedjen, ezért szerette volna, ha Ken újra elalszik. De a kívánsága nem teljesült. A férfi eleresztette őt, aztán elfordult tőle. Sharon mozdulatlanul feküdt. Szinte tapintható volt a csend a tágas hálószobában. Vajon Ken is azt gondolja, amit én? - tűnődött a lány, miközben várta, hogy a férfi megszólaljon.

De nem sokáig bírta. Ken felé fordult, és felkönyökölt. A férfi a karjával eltakarta az arcát, a lány azonban lassan félrehúzta a kezét. Sharon maga sem tudta, mit várt, de hogy Ken arcáról sajnálkozást fog leolvasni, arra végképp nem számított.

A férfi nem is próbált hozzányúlni. Sharon örült ennek. Mit is mondhatnának egymásnak? Kéljenek bocsánatot? Feküdtek tovább, s a lány pillantása a férfi dús szőrzetű, izmos mellkasára tévedt. Ismét az előző éjszaka történtek jutottak az eszébe.

Meglepődött, mert Ken hirtelen mozdulattal felemelte az állát, s így kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

– Sharon... - szólt a férfi szinte kérlelő hangon.

A lány elhúzódott, képtelen volt tovább hallgatni. Hirtelen felkelt az ágyból, még az sem érdekelte, hogy anyaszült meztelen.

– Ne, kérlek, Ken, ne kérj bocsánatot! - nézett a férfira. - Végül is felnőtt emberek vagyunk mind a ketten. Valahogyan... elveszítettük a fejünket.

Ken arcán először meglepetést, majd dühöt vélt felfedezni.

– Igen, attól tartok, az éjszakai fürdőzés mindig izgató hatással van rám - mondta a férfi rezzenéstelen arccal.

Sharonnak elállt a lélegzete a fájdalomtól. Hirtelen szégyennel töltötte el a meztelensége. Szó nélkül fogott egy törülközőt, aztán olyan méltóságteljesen, ahogy csak tudott, elhagyta a hálószobát.

A szobájába érve letörölte arcáról a könnyeket. Nem az első eset volt, hogy olyat tett vagy mondott, amit később megbánt, de ilyen zaklatottnak még soha nem érezte magát.

Ráadásul az sem biztos, hogy hasonló körülmények között nem ugyanígy cselekedne ismét Ez volt a legrosszabb az egészben.

Ismeretlen és félelmetes volt a hatalom, amely Kenhez vonzotta.

Az járt a fejében, amit a férfi a szeretkezésük után mondott „Megtaláltuk a közös nevezőt". Ilyen az élet? A szenvedély legyőz minden akadályt?

Összeszedte magát. Nem szabad lekésnie a gépet! Vontatott léptekkel a szomszédos fürdőszobába ment, és sokáig zuhanyozott. Mintha lemoshatná Ken érintésének emlékét!

Felöltözött, majd csomagolni kezdett. Most már talán képes lesz Ken szeme elé kerülni. De amikor a széles lépcső alján újra meglátta a férfit, remegni kezdett a térde.

Ken is kínosnak találhatta a helyzetet, de rajta legalább nem lehetett észrevenni ezt

Úgy tett, mintha éjszakai együttlétük semmit sem jelentene számára, pedig a lány akkor úgy érezte: Ken sem közömbös iránta.

– Mrs. Thomas már megterített a reggelihez - jegyezte meg Ken tárgyilagosan. - Még bőven van idő indulásig.

Sharon megkönnyebbült, hogy végre nincsenek egyedül a házban. Némán követte a férfit az étkezőbe.

A repülőtérre vezető úton sajnos megint kettesben maradtak. A már- már elviselhetetlen hallgatást Sharon nem bírta tovább. Kénytelen volt mondani valamit

– Ez semmit nem változtat a kapcsolatunkon, Ken. Ugye érted?

Megkockáztatott egy oldalpillantást Ken állán megrándult egy izom.

– Ilyesmit én sem vártam. Hiszen csak elveszítettük a fejünket, ahogy reggel mondtad.

Gyorsan a mellette ülő lányra nézett

Ennyi is elég volt, hogy Sharon újra érezze az ostoba vágyakozást a férfi ölelése után. Sietve másfelé fordította a tekintetét. Mi van vele?

Ken segített odavinni a táskáját a kis Cessnához. A pilóta már várta őket. A férfi a hátsó ülésre dobta a táskát, majd Sharont is besegítette a gépbe. A lány most vonakodás nélkül elfogadta a segítségét. Ettől a személytelen érintéstől is megremegett .Gyorsan elkapta a kezét.

Ken egy darabig áthatóan nézte a lányt, végül ellépett a gép mellől.

– Viszontlátásra, Sharon! Majd jelentkezem.

6. FEJEZET

— Megmondtam már, Tom, hogy hallani sem akarok erről többet! - felelte Sharon ingerülten, és a férfi elé lökte az iratokat.

Tom sajnálkozva csóválta a fejét.

– Igaza van, Sharon, már többször is mondta. Ám ha Kent meg akarja győzni arról, hogy egyedül is képes irányítani a céget, nem lenne szabad kihagynia ezt a remek lehetőséget.

Többször szóba került már, miért is húzódozik Sharon az Alaszka-tervtől, de ma először fordult elő, hogy Tom ilyesmire hivatkozott. Egyébként csaknem teljesen helyreállt közöttük a régi jó kapcsolat.

Megbocsátotta ugyan Tomnak a megtévesztő mesterkedést, de azt mégsem tudta elfelejteni, hogy Ken minden értesülését tőle szerzi.

Elgondolkodva dőlt hátra a karosszékében. Tomnak bizonyára igaza van. Egyszer mégiscsak kénytelen lesz beszállni az Alaszka-tervbe. Ráadásul nem ez volt az egyetlen dolog, amiben igazat kellett adnia neki. Ken szemszögéből nézve gyerekes dacnak tűnik az, amit művel.

Eltökélten húzta vissza az iratokat maga elé.

– Rendben, Tom. Még ma este átnézem a papírokat, és helyet is foglaltatok Júliával a reggeli gépre.

Tom szemmel láthatóan megkönnyebbült.

– Remek. Ha van még kérdése, a gépen megbeszélhetjük.

A férfi távozása után Sharon kelletlenül nézett az aktákra. Nem a munka, hanem az érzései nyomasztották. Hiszen ha beszáll az Alaszka-tervbe, megint kapcsolatba kerül majd Kennel.

Ken ígéretéhez híven mindeddig nem avatkozott bele a Lucky Lady ügyeibe. Sharon néha már el is felejtette, hogy végső soron ő dönt a céget érintő kérdésekben. Mindenben önállóan határozott. Tom nagy segítséget jelentett számára, a jelenléte mégis arra emlékeztette, hogy Ken folyamatosan tudomást szerez minden lépéséről.

Ken már majdnem egy hónapja nem jelentkezett. Csak Tom megjegyzéseiből lehetett sejteni, hogy ők ketten kapcsolatban állnak egymással. Sharon nagyon sokat töprengett a Jordanben történteken, s végül arra a következtetésre jutott, hogy szerelmes éjszakájuk csupán a véletlenek egybeesésének tulajdonítható. Csupán véletlenségből mentek akkor este mind a ketten az uszodába. És elvette az eszüket a helyzet regényessége...

Kegyes hangulatában Kent is ezzel mentegette. Máskor azonban világosan látta: a férfi tudatosan használta ki az alkalmat, hogy vágyait kielégítse, és megmutassa, hatalma van fölötte. Ilyenkor tiszta szívből gyűlölte őt.

Másnap reggel Sharon Tommal együtt repülőre szállt. Most sokkal nyugtalanabb volt, mint első útja során. Még jó, hogy a szigorúan szabott kosztüm némileg hivatalos külsőt kölcsönzött neki. A jelentésről beszélgettek, amelyet Sharon előző este áttanulmányozott. Ettől kissé, megnyugodott. Tom nagyon készségesnek bizonyult, és bámulatra méltó türelemmel magyarázta el a terv műszaki részleteit. A lánynak mégis nehezére esett figyelni rá.

Folyton az járt a fejében, elmondta-e Tom Kennek, hogy ő is ott lesz a megbeszélésen?

Néhány órával később választ kapott kimondatlan kérdésére. A Jordan Mining Company tárgyalótermébe lépve csalódottan kellett megállapítania, hogy Ken nincs a jelenlévők között. Nem sokkal később aztán felfedezte a férfi titkárnőjét. Reménykedni kezdett, hátha Ken csak késik.

Tomot mindenki szívélyesen üdvözölte, a férfi pedig összeismertette Sharont mindazokkal, akikkel addig még nem találkozott. A lány jelenléte meglepte az egybegyűlt férfiakat. Tehát nem tudták, hogy jövök, vonta le a következtetést

Amíg Tom társalgott, Sharon odament a sarokasztalhoz, amelyen egy nagy kávéskanna állt.

Töltött magának egy csésze feketét, majd a bejárat felé tekintett. Ebben a pillanatban lépett Ken a terembe. Sharon reszkető kézzel emelte ajkához a csészét, aztán nagyon gyorsan visszatette a tányérkára. Ken még nem vette észre őt, éppen Tomot üdvözölte. Aztán megfordult, és körülnézett, mintha keresne valakit. A lány lába remegni kezdett.

Ken mindjárt felfedezte őt, s azonnal elindult feléje, bár Sharon sietősen másfelé fordult.

– Micsoda meglepetés, Sharon! Nem is tudtam, hogy itt leszel.

Szívélyes volt a mosolya, de semmi több.

– Igen? Pedig már azt hittem, mindenről értesültél - felelte a lány kissé csípősen. - Úgy látszik, mégsem olyan jó a hírszerző szolgálatod.

Leplezetlen gúny áradt a hangjából.

Ken arcáról lehervadt a mosoly.

– Amint látom, ugyanott tartunk, mint azelőtt.

– Nem tudok róla, hogy valaha is továbbjutottunk volna-vágta rá a lány hűvösen, aztán szó nélkül átment a nagy kerek tárgyalóasztalhoz, hogy a többiekkel együtt elfoglalja a helyét

Megfeszített figyelemmel igyekezett követni a tárgyalás menetét, de ez csak nagy nehezen sikerült. Tekintete folyton Kenre tévedt, még akkor is, ha a férfi nem beszélt. Bizony Ken is sokszor nézett rá elgondolkodva. Sharon ezt is észrevette.

Már-már azt hitte, nem bírja tovább, amikor végre lezárult a megbeszélés. Sharon gyorsan összeszedte az iratokat, mert el akart tűnni, még mielőtt Ken megszólíthatná.

Ekkor valaki megragadta a karját, és megállásra kényszerítette.

– Mielőtt elmégy, szeretnék beszélni veled, Sharon! - mondta Ken. Már nem mosolygott.

Sharon elhúzta a karját.

– Mindjárt indulunk vissza Butte-ba.

– Azért még nyilván van néhány perced - suttogta Ken. - Es Tomnak is akad még elintéznivalója.

Sharonnak válaszolni sem maradt ideje, mert a férfi se szó, se beszéd kézen fogta, és a

folyosón át az irodájába vezette.

Amikor az ajtó becsukódott mögöttük, Sharon nem tudott tovább uralkodni magán. Gyűlölte ezt a helyet, mert a férfi győzelmére emlékeztette. Egyszer már eljött ide, hogy száműzze Kent az életéből. Úgy érezte azonban, most már remény sincs arra, hogy ez valaha sikerüljön.

Megállt a szoba közepén, és csak nézte, ahogy Ken odalép az íróasztalhoz, és rámutat egy halom könyvre a szoba távolabbi sarkában.

– Tom úgy tájékoztatott, hogy már egész ügyesen irányítod a céget, Sharon. Minden a várakozásomnak megfelelően alakult. De ennyi nem elég. Ha bányavállalatot akarsz vezetni, értened kell a bányászathoz.

Kis szünetet tartott.

– Ezek a tankönyvek természetesen nem pótolhatják az egyetemi tanulmányokat, de legalább betekintést nyújtanak a szakmába. Vidd el, tanulmányozd át őket. Meghatározott időközönként pedig majd megbeszéljük, és tisztázzuk, amit esetleg nem értesz.

Sharon megvetően nézett a könyvekre.

– Ez minden?

– Igen, nagyjából - felelte Ken, és most már szélesen mosolygott. - Meg akartam mondani, mennyire örülök, hogy megint Tommal dolgozol. Ismerem a lobbanékony természetedet, ezért aztán aggódtam érte egy kicsit.

Sharon megsértődött.

– Megbocsátottam Tomnak. Csak a kötelességét teljesítette. - A lány megnyomta Tom nevét, jelezvén, hogy Kennek viszont nem bocsátott meg.

– Tehát mégiscsak ott tartunk, ahol azelőtt.

– Mondtam már, hogy soha nem is...

Ken közelebb lépett hozzá.

Sharonnak nagy fáradságába került, hogy ne hátráljon az ajtó felé. Jól ismert melegség járta át, de ő derekasan küzdött az érzései ellen.

– Lehet, hogy csal az emlékezetem, ám az a benyomásom, a múltkor átléptünk már bizonyos határokat.

Ken hanga ellágyult, Sharon térde pedig remegni kezdett.

– Nem kizárt, hogy valóban csal az emlékezeted. Nekem egyáltalán nem változott meg a rólad alkotott véleményem.

Sharon szíve a torkában dobogott. Megbabonázva meredt Kenre.

– Nos, bizonyára túl fogom élni, Sharon. Ámbár be kell vallanom, bánt egy kicsit.

A lány megfelelő válaszon törte a fejét, de Ken egyszerűen magához ölelte. Testének érintése veszélyes emlékeket idézett fel Sharonban. Halk sóhajjal engedett a férfi sürgető nyelvének. A férfi félretolta a kabátkát, és egyik kezével megfogta a lány mellét. Sharon észre sem vette, hogy ujjai önkéntelenül Ken tarkóját simogatják.

Szégyellte, hogy végül Ken volt az, aki a csókot abbahagyta, bár még mindig a karjában tartotta őt.

– Mégsem hagyott cserben az emlékezetem, Sharon! Es a te emlékezőtehetségeddel sincs baj. - Ken hangából kiérződött, hogy mennyire kiváltja a lányt. - Maradj nálam ma éjjel! - suttogta a fülébe.

– Nem... nem lehet! Vissza kell mennünk Butte-ba. Tom és a felesége ma este vendégségbe mennek... - mondta Sharon tehetetlenül, miközben küszködött a vágyaival. Az ösztönei azt súgták, fogadja el a meghívást.

– Tom majd hazarepül egyedül. Holnap reggel elviszlek Butte-ba.

Ken Sharon fülét csókolta, lélegzete a lány haját simogatta.
Sharon mély levegőt vett, aztán határozott mozdulattal eltolta magától a férfit.
– Nem, Ken! Ami a múltkor történt, véletlen volt, nem fog megismétlődni.
A férfi leengedte a karját. A hangja hirtelen keménnyé vált.
– Csak nem akarod azt mondani, hogy nem ez az első ilyen véletlen az életedben?
Sharon mélyen elpirult. Kihívóan válaszolt, igyekezett leplezni a zavarát.
– Nem. De egyszer mindent el kell kezdeni, nem gondolod?
Ken a két keze közé fogta a lány arcát.
– Ha megint előfordul, akkor is azt mondod majd, hogy véletlen volt?
– Több ilyen alkalom nem lesz, Ken! Nem fogok még egyszer elkövetni ekkora őrültséget.
Még mielőtt Ken bármit is mondhatott volna, kisietett az irodából. A titkárnőtől megkérdezte, hol van a mosdó, s határozott léptekkel bemenekült oda. Megütközve nézett a tükörbe. Az arca is, a szeme is arról árulkodott, hogy a férfival töltött szerelmes éjszaka korántsem a véletlenek egybeesésének műve volt.

Sharon még mindig ezen gondolkodott, amikor szórakozottan lapozgatta a Kentől kapott könyveket. Gyors távozásakor teljesen megfeledkezett róluk. Éppen indulni akartak Tommal, amikor a titkárnő utánuk szaladt. Sharon azt hitte, Ken hívatja ismét az irodájába, de aztán meglátta a könyveket, és fellélegzett.
A címek láttán Tom elmosolyodott.
– Ken nyilván bányamérnököt akar faragni magából.
Sharon csak bólintott. Mindenesetre idegroncsot faragnia már sikerült!

*

Sharon azzal a szilárd elhatározással tért vissza Mountain Springsbe, hogy Kent végérvényesen száműzi a gondolataiból. Éppen ezért örült annyira Bob Simmons jelentkezésének, akit előző hétvégén ismert meg Denverben egy összejövetelen.
Sharont édesanyja folyton azzal nyaggatta, hogy ne temetkezzen bele annyira a munkájába, ezért a lány felhívta egyik New York-i barátnőjének nővérét. A fiatal nő nemrég ment férjhez, és házastársával Denverben telepedett le. Azonnal meghívta a lányt, hogy töltse velük a hétvégét. Sharon készségesen elfogadta a meghívást. Náluk ismerkedett meg Bobbal.
A férfi azonnal megtetszett neki. Nemcsak jóképű volt, de megnyerő, vidám természetű is. Sharon csupán néhány percet töltött Bob társaságában, és máris rádöbbent, milyen erősen igénybe vette őt a farm meg a bánya. Igaz, a munka mindig is sokat jelentett számára, New Yorkban azonban gyakran járt társaságba. Most lehetőség kínálkozott arra, hogy behozzon valamit az elmulasztottakból, na és persze Ken Jordant végérvényesen kiűzze a szívéből.
Bob emlékeztette őt az ígéretére, miszerint megmutatja neki a farmot. A lány tehát meghívta őt a következő vasárnapra.
Az ezt követő hetekben Bob szinte állandó látogatója lett a farmnak. Azt mondta, ott megnyugvást talál az ügyvédi irodában végzett tömérdek munka után. Bob szeretett tréfálkozni, Sharon mégis észrevette, hogy az ügyvédi munka egyáltalán nem teszi őt boldoggá.
Komolyabb pillanataiban őszinte érdeklődést tanúsított a Lucky Lady iránt. Sajnálkozott, amikor Sharon arról panaszkodott, hogy a munkatársai még mindig milyen előítélettel viseltetnek vele szemben, s hogy nemigen fogadják be. A lány, maga sem tudta, miért, de őrizkedett attól, hogy elmondja: Ken ellenőrzi a Lucky Ladyt

Bob egyik látogatásakor Sharon meghívta Tomot és a feleségét is a farmra. Bob a legremekebb oldaláról mutatkozott be. Tommal - aki szintén jogot tanult - sokáig beszélgetett a Lucky Ladyről.

Sharon nagyon kedvelte Bobot, mégis távol tartotta magától. Kerülte még az érzelmi kötődést. Ugyanakkor kedvelte a társaságát, és mindig örült a látogatásának.

Bob nem sürgette a lányt. Érthetően a tudtára adta, mit érez iránta, de úgy látszott, ösztönösen rájött, hogy a lány még nem akar komolyabb kapcsolatot kialakítani.

-Tom, már rég vége a munkaidőnek! - kiáltotta Sharon szemrehányóan egyik délután, amikor benézett az iroda résnyire nyitott ajtaján. Tom felpillantott a munkájából, és ekkor a lány sötét karikákat fedezett fel a szeme alatt. Hirtelen ráébredt, hogy Tom nagyon sokat dolgozik.

Sharon figyelmeztette, máskor ne maradjon benn ilyen sokáig, azzal elköszönt, és elment. De még hazafelé is ezen rágódott. Hiszen Tomnak már akkor is nagyon sok munkája lehetett, mielőtt ő idejött. Most pedig még rosszabb a helyzet, hiszen ő is igénybe veszi idejének egy részét. Nem beszélve arról, hogy az utóbbi időben a Lucky Lady bonyolult bértárgyalásokba bocsátkozott, merthogy az új kormányrendeletek rá is vonatkoznak.

Sharon előtt világossá vált, hogy Tomnak segítségre van szüksége. Már régen rá kellett volna döbbennie erre, nem is beszélve arról, hogy ha az Alaszka-terv beindul, még ennél is több dolga lesz. Más is eszébe jutott. Meddig marad Tom a Lucky Ladynél? Ez még nem került szóba, de Ken úgy jellemezte Tomot, mint értékes munkaerőt. Kétségtelen tehát, hogy rövidesen le kell mondania róla. Talán az lenne a legokosabb, ha már most felvenne valakit, aki aztán átveszi Tom feladatkörét. Sharon elhatározta, hogy másnap Tommal is megbeszéli a dolgot.

Este Bob jött látogatóba. A lánynak azonnal feltűnt szokatlan komolysága. Meg is kérdezte tőle, mi a baj. Bob bevallotta, hogy egyre rosszabbul érzi magát az ügyvédi irodában, s éppen most küldött szét néhány álláskereső levelet különböző cégeknek. Csak akkor jött meg újra a kedve, amikor Sharon meghívta, töltse a farmon a hétvégét.

Sharon lefekvéshez készülődött, de még mindig az elmúlt nap gondjai foglalkoztatták. Tom terhei, Bob elégedetlensége az ügyvédi irodával... Hirtelen eszébe jutott a megoldás.

-Csak most gondoltam erre, Tom, mert látom, hogy segítségre van szüksége. Tegnap itt volt Bob, és említette, hogy éppen új állást keres - magyarázta Sharon másnap reggel.

Tom döbbenten hallgatta.

– Bob családjának a bányászathoz is köze volt - folytatta a lány sietve. - Nem tudom, mesélte-e, de rengeteg mindent tud a bányákról. És ő is jogot végzett

A férfi elgondolkodva nézett rá.

– Igaza van, Sharon. Tényleg segítségre lenne szükségem. Sőt a jövőre is gondolnunk kell. Nem leszek mindig itt, ezt maga is tudja.

Sharon szomorúan bólintott. Nehéz volt elhinni, hogy Tom elmegy, de hát egyszer úgyis sor kerül rá. Hiszen Tom Ken embere, erről nem szabad megfeledkeznie. Pedig sokszor már csak a megbízható munkatársat látja benne, aki nagyon fog hiányozni neki.

Tom újra megszólalt, s ezzel véget is vetett a lány töprengésének.

– Adjon egy kis időt, amíg átgondolom, milyen feladatokat lehetne megosztani. Akkor majd megbeszéljük a részleteket.

Sharon egyetértett vele. Próbaképp Bobnak is szóba hozta a témát hétvégén.

– A Lucky Ladynek dolgozzam? - Egészen elhűlt. - Ez soha eszembe sem jutott volna.

Nem is lennék rá képes.
– És miért nem? - pillantott rá Sharon kérdőn.
Bob a maga kisfiús módján elmosolyodott.
– Ne nézzen így rám! Csak arról van szó, hogy nem tudnék magánál dolgozni. A főnökasszonyba beleszeretni nem tanácsos dolog.
Sharon megkönnyebbült. De aztán mégis rossz érzése támadt. Inkább nem akart ilyen dolgokról hallani. Mégsem ellenkezett, amikor Bob megfogta a kezét.
– Még eszemet vesztem maga miatt, Sharon! Tudom, nem akar beszélni róla, de akárki volt is az, azt kívánom, felejtse el végre!
A lány elfordította a tekintetét. Nem akarta, hogy Bob meglássa, mennyire fájó még ez a seb.
– Meg fogom próbálni, Bob. De ehhez idő kell.
A férfi megcsókolta, éppen úgy, mint Michael: fegyelmezetten és szakszerűen. Valami azonban hiányzott. Michaelnál még nem tűnt fel, mi az, de azóta már belépett az életébe Ken Jordan...
Amikor Bob elengedte, Sharon kétségbeesetten döbbent rá, hogy már soha nem tér vissza az, ami elmúlt. '

*

Sharon elnyomott egy ásítást, majd idegesen simította le világoszöld ruháját. Keveset aludt az éjjel, s most vegyes érzelmekkel készült az újabb utazásra. Alaszka megismerése ugyan csábította, de az a tudat, hogy viszontlátja Kent, lelohasztotta a lelkesedését. Persze nem Alaszka volt az oka álmatlan éjszakájának. Csak az jelentett némi vigaszt, hogy nem lesz egyedül Kennel.
Tom két héttel ezelőtt említette először ezt az utat. Ken személyesen, a helyszínen akart tájékozódni a tervekről. Felszólította Sharont, Tomot és a Lucky Lady főmérnökét, kísérjék el őt, valamint az embereit Alaszkába. Butte-ban kellett találkozniuk, s a terv szerint onnan különjárattal mennek majd Fairbanksbe. Ott töltik az éjszakát, másnap pedig továbbrepülnek észak felé, Kayalakbe.
Utolsó találkozásuk óta Sharon csak egyszer beszélt Kennel. Ken hívta őt fel, és elnézést kért, amiért nem tudta megtartani az ígéretét, miszerint a szakirodalmat rendszeresen megbeszélik majd. Sharon hűvös hangon azt válaszolta, tudja, Ken milyen elfoglalt, meg hát egyedül is át tudja tanulmányozni a könyveket, legfeljebb majd a főmérnök segítségét kéri, ha nem ért valamit. Óvatosan került minden személyes témát. Csalódott volt, mert Ken sem próbált ilyesmivel előhozakodni.
Lehet, hogy tényleg csak üzleti szinten akarja tartani a kapcsolatunkat? - töprengett a lány, amikor leszálltak Butte-ban. Ebben azért kételkedett egy kicsit
A két férfi kíséretében azonnal átsietett a géphez, amely majd Fair- banksbe viszi őket. Közben tekintetével önkéntelenül is Ken magas alakját kereste. Már a biztonsági övet is becsatolták, de még mindig nem látta őt. Kíváncsisága minden egyébnél erősebbnek bizonyult így megkérdezte Tomot, hol van Ken.
Tom a pilótafülkére mutatott.
– Ott van elől. Szeretne venni egy ilyen gépet, úgyhogy a felfedezőutunkat mindjárt összekötötte egy kis próbarepüléssel. Ő a másodpilóta.
Sharon hátradőlt az ülésen. Így legalább Ken látótávolságon kívül volt. Nem is tudta, hogy megkönnyebbülést vagy csalódottságot érez.
Elég hosszú ideje tartott már a repülőút. Tom és a Lucky Lady főmérnöke éppen az egyik tárnáról beszélgettek. Sharon hallgatta őket, s bár még mindig hiányos volt a tudása a

kitermelés műszaki feltételeit illetően, mégis tanult már annyit Ken könyveiből, hogy fel tudott tenni egy-két értelmes kérdést

Éppen újra meg akart kérdezni valamit, amikor észrevette, hogy Ken áll előtte.

Elsőként Tom üdvözölte a férfit, s azonnal megkérdezte, mi a véleménye a gépről. Sharonnak tetszett Ken kisfiús lelkesedése. Alig tudta elfojtani a mosolyát

– A kisfiúk és a játékaik, ugye, Sharon? - fordult Ken a lány felé, és rámosolygott

– Úgy valahogy - bólintott Sharon vidáman.

Ken elfordult, s máris egy másik munkatársával elegyedett szóba.

7. FEJEZET

A repülőút eseménytelenül telt. Amikor Fairbanksben leszálltak, a szállodába vitették magukat. Sharon csalódott volt. A város semmiben sem különbözött más nagyvárosoktól.

Röviddel érkezésük után megbeszélést tartottak. Sharon belépett a tárgyalóterembe. Az első pillanatban szembetalálkozott Tommal és a Jordan cég két fiatal mérnökével. Tom bemutatta a mérnököket, akik - mint a lány megtudta - a Jordan Fairbanksbe kihelyezett egységének munkatársai voltak. Sharon láttán egy csapásra kellemesebbnek ítélték meg a küszöbönálló megbeszélést.

A lány elbeszélgetett velük, érdeklődött az alaszkai élet felől. Ekkor lépett be Ken a többiekkel. Sharon képtelen volt eldönteni vajon csak képzelődik, vagy a férfi tényleg dühös, amiért együtt látja őt a két mérnökkel.

Megkezdődött az ülés. Sharon megpróbálta követni a beszélgetést. Közben gondosan ügyelt arra, nehogy véletlenül Kenre nézzen. A férfi viszont arra lett figyelmes, hogy a két mérnök többször is a lányon felejti a tekintetét. Különösen az egyikre tett a lány mély benyomást.

Sharon önkéntelenül is elmosolyodott, és elfordult. Közben észrevette Ken rosszalló pillantását. Egyszerre úgy érezte magát, mint egy iskolás- lány, akit tanítás alatt fecsegésen kapnak. Gyorsan ártatlan arcot vágott, s úgy tett, mintha elnyomna egy ásítást. A két mérnök vidámsága rá is átragadt. Sharon azon elmélkedett: lehet, hogy ez az utazás nemcsak tanulságos, de szórakoztató is lesz?

Amikor végre befejeződött a megbeszélés, a két fiatal mérnök újra a lány mellé szegődött, és meghívták egy italra. Sharon elfogadta a meghívásukat. Már éppen indulni akart, amikor meghallotta Ken hangát.

– Sharon! Meg kell beszélnünk még néhány dolgot. Találkozhatnánk odafenn?

Sharont bosszantotta a parancsoló hangnem. Hűvösen azt felelte:

– Még két óránk van vacsoráig. Majd egy félóra múlva felmegyek.

A két fiatalemberrel együtt kisietett a teremből, és szívből örült a Ken arcán tükröződő bosszúságnak. Az egyik mérnök megjegyezte, hogy most aztán felkerülnek a főnök feketelistájára.

Amikor helyet foglaltak a bárban, Sharon ártatlan arccal megkérdezte, mire érti ezt.

– Nos, hallottuk, hogy könnyelműnek tart bennünket- mosolygott hamiskásan a szőke. - Csak azt tudnám, miért.

A két férfi nevetett, Sharon pedig kihasználta az alkalmat, hogy nagy ártatlanul Ken felől kérdezősködjön.

– Ó, nagy szakember, ez kétségtelen! Nincs olyan, amit ne tudna a bányászatról. A Jordan jó cég, de a főnök olyan, mint egy igásállat, és mindenkitől megköveteli, hogy ugyanúgy gürcöljön, mint ő. Mi itt fenn eléggé önállóak vagyunk, s ez persze nem tetszik neki. Talán azt hiszi, emiatt kevesebbet dolgozunk.

A két fiatalember megint nevetni kezdett Aztán az egyik azt mondta:

– Mindenki azt reméli, hogy rövidesen megnősül, s akkor talán máson töri majd a fejét.

Sharon megrémült.

– Ezt tervezi?

Rögtön maga előtt látta Sylviát, akit gyűlölt.

A fiatalember nagyot sóhajtott.

– Nem tudok róla. Én azonban úgy mondanám, már meg is nősült: a céget vette el.

A barátja tűnődve nézett Sharonra.

– Csak képzelődöm, vagy valóban nem kedvelik egymást?

A lánynak rossz sejtelmei támadtak. Mégis könnyedén azt felelte:

– Csupán üzlettársak vagyunk. Az apám barátja volt. Tulajdonképpen nem is ismerem.

Maga is megdöbbent, milyen könnyedén hazudik, pedig ha csak arra gondolt, hogy valójában nagyon is jól ismeri a főnöküket, önkéntelenül gyorsabban kezdett dobogni a szíve.

A megbeszélt félóra után felállt, és elköszönt. Arra hivatkozott, hogy Kennel van találkozója. Úgy gondolta, a tankönyvekről fognak beszélni, ezért újra végiggondolta a kérdéseit. Miközben elhagyta a bárt, több ismerőssel is találkozott. Ken biztosan a közös lakosztályban vár rá...

Mély lélegzetet vett, és benyitott az ajtón. Ken egyedül volt, ahogy sejtette. A kanapén ült, lábát a dohányzóasztalra tette. Körülötte szanaszét papírlapok hevertek.

Amikor Sharon belépett, felpillantott. Pár mozdulattal összeszedte az iratokat, és betette őket egy nagy aktatáskába.

– Kérsz valamit inni, Sharon?

Felállt, és odament a sarokban álló bárszekrényhez.

– Köszönöm, nem.

A lány merev tartással leült a kanapé szélére. Ken töltött magának egy whiskyt, aztán helyet foglalt a kanapé másik végében. Miközben a pohárból kortyolgatott, a lányt nézte. Sharon hallgatott. Érezte, hogy valami fontos dolog foglalkoztatja a férfit.

– Figyelj csak, Sharon! Tom szólt, hogy új embert akarsz felvenni mellé - törte meg Ken a hallgatást.

Sharon bólintott. Örült, hogy nem személyes dologról van szó.

– Igen, ez igaz. Tom agyondolgozza magát. Es azt is tudom, hogy nem marad nálam örökké. Ezért kell valaki, aki idővel átveszi majd a munkáját.

Ken előrehajolt, és a kezében lévő pohárra meredt. Nem nézett fel, amikor megszólalt.

– Ebben elvileg igazat adok neked. De Tom azt is mondta, hogy már ki is szemeltél valakit erre az állásra.

A lány rosszat sejtett. Igyekezett leplezni kellemetlen érzését, így sugárzó mosollyal szólalt meg:

– Ismerek valakit, akit érdekel az állás, és aki megfelelő lenne a betöltésére. Már be is mutattam Tomnak.

Ken még mindig nem nézett rá, bár a lány várakozásteljesen feléje fordult.

– Igen, tudom. De az a férfi nem alkalmas erre az állásra, Sharon! A lány úgy meglepődött, hogy még ellenkezni is elfelejtett.

– Kiről beszélsz, Ken? Csak nem Bobról? Ken csak most nézett rá.

– Sajnálom, Sharon - mondta szánakozva -, de Bobról beszélek. Becsapott téged. Nem ügyvéd. Soha nem végzett jogot, és a családjának sincs semmi köze a bányászathoz. Úgy

sejtem, csak annyit sajátított el ebből a tudományból, amennyivel félre tudott vezetni téged.
– De hát honnan veszed mindezt?
Sharon idegesen markolászta a kanapé karfáját. Szemét állhatatosan Kenre szegezte.
– Ellenőriztettem az adatait, amikor Tom megemlítette, hogy alkalmaznád.
A lány nem tudott tovább ülve maradni. Felugrott, és Ken elé állt.
– Ez alattomos dolog volt, Ken! Azt hittem, ilyesmire már nem fog sor kerülni.
Ken kihörpintette az italát, de még mindig hallgatott. Közben átható pillantást vetett a lányra.
– Szereted?
A kérdés meglepte Sharont. Kellett néhány másodperc, amíg válaszolni tudott.
– Ez egyáltalán nem tartozik rád, Ken!
– Talán nem - felelte a férfi rosszkedvűen. - De ha szereted, van még valami, amit tudnod kell.
Elhallgatott, és a poharába nézett. Aztán gyors mozdulattal felállt, s a bárszekrényhez lépett.
– És mi lenne az? - kérdezte Sharon, miközben dühösen a férfi szélesvállát nézte.
– Nős.
Ken még ekkor sem fordult meg.
Sharon megrándult, mintha ostorcsapás érte volna. Hirtelen szörnyen kiszáradt a torka. Nem kételkedett abban, hogy Ken igazat mondott, bár szerette volna inkább az ellenkezőjét hinni. A kedves, aranyos Bob!
A hétvégeket a farmon töltötte, közben pedig a felesége otthon várta! Sharon egyszer csak úgy érezte, minden férfit gyűlöl, de legfőképpen Kent.
– Hagyj már békén, Ken Jordan! Miattad, az örökös gyámkodásod miatt álltam egyáltalán szóba vele!
Elfojtott zokogás tört fel belőle. A saját szavai visszhangzottak benne. Miért is kellett ezt mondania? Lehorgasztotta a fejét, és a tenyerébe temette az arcát.
Ken megnyugtatólag a vállára tette a kezét. Amikor Sharon felemelte könnyes arcát, látta, hogy a férfi ott térdel előtte.
– Kérlek, Sharon, bocsáss meg! Abban bíztam, hogy nem szereted.
Őszinte sajnálkozás csendült ki a hangjából, a lány mégis hevesen eltaszította magától.
– Nem szeretem! Nem is volt hozzá semmi közöm! De téged, Ken, gyűlöllek, mert mindenbe beleártod magad! Kezdettől fogva ezt csinálod! Miért nem fogod fel, hogy egyszerűen csak azt akarom, hagyj végre békén?
Villámló szemmel nézett a férfira. Ken állán megrándult egy izom.
– Sajnos nem tehetem, Sharon - mondta, miközben felemelkedett, bár a hangján érződött, hogy a legszívesebben szóba sem állna vele többé.
Sharon nem tudta tovább elviselni a jelenlétét. Felkelt, és átment a saját szobájába. Odabotorkált az ágyához, s kétségbeesetten végigdőlt rajta.

Jó időbe telt, mire összeszedte magát, és rájött, hogy nem is annyira Bob, mint inkább Ken viselkedése miatt érzi ilyen nyomorultul magát.
A férfi nyűgnek érzi őt, olyan tehernek, amelyet pusztán barátságból vett a nyakába. Sharon kétségbeesetten döbbent rá, hogy szereti Kent! Ijedten felült az ágyban.
Mikor történt? Hiszen folyton csak azt mondogatta, hogy gyűlöli a férfit. Közben pedig megszerette. Most értette csak meg igazán a régi bölcsességet: a szerelem és a gyűlölet ikertestvérek. Utálta, mert ő volt az úr a cégénél, ugyanakkor mégis belébolondult.

A szalonból egyszer csak hangokat hallott. Gyorsan az órájára nézett. Vacsora előtti koktélra gyülekeztek az emberek. Kennek is, neki is ott kell lennie!

Kényszerítette magát, hogy felkeljen. Bement a fürdőszobába, hogy felfrissítse a sminkjét, majd felvett egy fekete gyapjúkosztümöt meg egy világoskék selyemblúzt.

Ilyen messzi északon még nyáron is hűvösek az éjszakák. A tükör meggyőzte arról, hogy sokkal magabiztosabbnak látszik, mint amilyen valójában.

Szilárdan feltette, hogy Kennek nem szabad észrevennie, mit érez. Még csak sejtenie sem szabad az igazságot. Egyszer már úgyis kiszolgáltatta magát neki. Ez semmiféleképp nem ismétlődhet meg.

Ken mind a szalonban, mind a közeli étteremben távol tartotta magát Sharontól. A két mérnök most is a lány körül legyeskedett, így hát Sharon nem unatkozott.

Vacsora után a társaság ismét a szalonba ment. Sharon azt latolgatta, hogy lefekszik. Nagyon fáradt volt. Két új barátja azonban rábeszélte, hogy fedezzék fel a fairbanksi éjszakai életet.

Ken mellettük állt, amikor a lány elfogadta a meghívást.

– Holnap nagyon korán indulunk, Sharon! - figyelmeztette a lányt.

Az atyáskodó hang hallatán Sharon megdermedt. A felgyülemlett harag és csalódottság hirtelen kitört belőle.

– Semmi gond, papa! Nem jövök haza későn - mondta negédesen mosolyogva. Azzal megfordult, és udvarlói után indult. Elégedetten állapította meg, hogy Ken rosszkedvűen elhúzza a száját.

A folyosón az egyik fiatalember elismerően füttyentett.

– Ez igen, Sharon! Magának aztán van bátorsága! Olyannal még nem találkoztam, aki Jordannel szembeszállt volna!

Sharon csak mosolygott

-Hagyj! - mormolta a lány, és mélyebbre fúrta arcát a párnába. De hamar rájött, ki az, aki meglehetősen durván rázogatja. Mérgesen felült az ágyban.

– Mit akarsz, Ken? Fáradt vagyok, és nincs kedvem társalogni. Egyáltalán, hogy tudtál bejönni?

Lassacskán kitisztult előtte Ken arca, és látta, milyen dühös a férfi.

– Egy óra múlva indulunk, Sharon! Egyébként azért tudtam bejönni, mert nyitva hagytad az ajtót.

Sharon a homlokát ráncolta. Biztos volt benne, hogy bezárta... Mit is mondott Ken? Egy óra múlva indulás? Az ágy melletti órára pillantott. Kennek igaza van. Elfelejtette felhúzni az órát. Visszahanyatlott a párnára, s egy időre még Ken jelenlétéről is megfeledkezett.

A férfi mérges hangja azonban hamar visszazökkentette a valóságba.

– A tegnap esti megjegyzésed igazán felesleges volt. Ha kettesben vagyunk, mondhatsz, amit csak akarsz. De az alkalmazottaim előtt nem tűrök efféle pimaszságot!

Sharonnak eszébe jutott Ken fancsali képe. Mosolyognia kellett.

– Mindig a legrosszabbat hozod ki belőlem, Ken.

– Csupán emlékeztettelek a korai indulásra, mégpedig nem ok nélkül, amint látod.

Gúnyolódása elrontotta a lány kedvét.

– Nincs szükségem atyáskodásra, Ken! Soha nem ismertem az apámat, mégis jól megvoltam.

– Akkor minden bizonnyal ezért van oly nagy szükséged egy kis atyai szigorra. Egyébként nem pályázom apád helyére, ezt elhiheted.

– Sajnos nem ez a benyomásom - felelte Sharon élesen. - Beleavatkozol az életembe, kikötöd, mikor kell hazajönnöm. Ez talán nem atyáskodás?

Ken elmosolyodott. Tekintete a könnyű hálóing kivágására tévedt, amely alig-alig takarta el a lány mellét.

– Lehet, hogy úgy beszélek néha, mintha az apád lennék, de az érzéseim irántad egyáltalán nem atyaiak. Kivéve persze, amikor szeretnélek elnáspángolni.

Ezt a kijelentést Sharon egyáltalán nem találta mulatságosnak.

– Azt merészeld csak megtenni, Ken Jordan! Ha egy ujjal is hozzám nyúlsz, visszaütök! - sziszegte.

– Szeretném látni! - mosolyodott el Ken még szélesebben.

A gúnyolódás felbőszítette a lányt. Gyorsan feltérdelt az ágyon. Ken odaült melléje, és mire a lány észbe kapott, már a férfi ölében ült. Tompán felkiáltott, amikor Ken átölelte.

Felemelte a fejét, s észrevette a vágyat a férfi szemében. Ken föléje hajolt, és az ajkuk találkozott. Sharon a férfi vállába kapaszkodott, és egészen elkábult a feltörő érzésektől. A férfi csókolta, közben pedig a lány csaknem meztelen testét simogatta. Aztán a nyakát kezdte csókolgatni, majd óvatosan visszafektette az ágyra, és ráereszkedett.

Sharon hálóinge lecsúszott, s a férfi most a mellét kezdte a szájával becézni. A lány halkan felnyögött.

Még közelebb simult Kenhez. Vágyakozva emelkedett fel hozzá. A férfi azonban egyszer csak az órára nézett. Felugrott, és sajnálkozva azt mondta:

– Nincs már időnk, Sharon! Indulnunk kell.

Az ajtóhoz ment, és ujjaival a hajába túrt.

– Szedd magad rendbe! Felhozatom a reggelidet.

Amikor Sharon valamennyire megnyugodott, újra elfutotta a méreg. Igaz, Ken sajnálkozva eresztette el, mégis ő volt az, aki ura tudott maradni a helyzetnek.

*

Sharon elhatározta, hogy az út hátralévő részében kerüli Kent. Sikerült is abba a gépbe szállnia, amelyet nem a férfi vezetett. A csoport nagysága és a helyi biztonsági rendelkezések miatt kénytelenek voltak két kisebb repülőgéppel megközelíteni a bányát.

Sharon hátradőlt, és a tájat nézte. Tiszta idő volt, s meglehetősen alacsonyan repültek a jeges tundravidék fölött A dombokat fenyőerdők borították, közöttük sziklás, havas vidék terült el.

A lány hiába kereste állatok nyomát ezen a barátságtalan tájon. A Fairbanksből hozott könyvekben többek között jávor- és rénszarvasokról is szó esett. De a végeláthatatlan, kietlen vadonban semmiféle élőlényt nem fedezett fel.

A csillogó Yukon folyó fölött Sharon azon tűnődött, hogy ezt a különös, időtlen tájat valószínűleg sohasem lehet majd meghódítani.

A gép végre nagy kört írt le, a pilóta pedig bejelentette, hogy addig köröznek, amíg a másik gép le nem száll. Sharon lenézett, és elhűlt. Nyoma sem volt emberi településnek. Végül felfedezett egy furcsa épületet vagy inkább épületcsoportot, ám az egész végtelenül kicsinek és elhagyatottnak tűnt.

Amikor leszálltak, Sharon zsibbadttagokkal mászott ki a repülőgépből. Egyszerre kicsinek és jelentéktelennek érezte magát.

Megállt, mert Tom is bizonytalanul nézelődött

– Szinte félelmetes! - suttogta halkan Sharon.

– Igen - mormolta a férfi.

Sharon tudta, hogy Tom is először jár itt.

Egymásra néztek, s egyszerre nevetniük kellett megszeppenésükön. A hideg szélben gyorsan a terepjárókhoz siettek, amelyek már vártak rájuk.

Sharon örült, hogy vastag kordnadrág, meleg pulóver és kapucnis síkabát van rajta.

A terepjáróval gyorsan megérkeztek az épületcsoporthoz, amelyet már a levegőből is láttak. Pontosabban egyetlen lapos épület volt ez, több részre elosztva az egyenetlen terepen. Az egyes részeket cikcakkos folyosók kötötték össze.

Sharon meglepett kérdésére Tom elmagyarázta, hogy az előttük álló épülettömbben minden egy helyen van: irodák, hálóhelyiségek, társalgó, munkaterület, bányabejárat. Minden egy fedél alatt, hogy a munkát a legkeményebb időjárási feltételek mellett is folytatni lehessen. Csupán két emberkéz alkotta építmény állt még a közelben: egy kunyhó és egy nagy torony az épületcsoport mögötti magaslaton.

Tom követte Sharon tekintetét

– Ez egyébként nem tévétorony. Itt a rádió az egyetlen összeköttetés a külvilággal. Sokszor még abban sem lehet megbízni.

Sharon csak a fejét csóválta, amikor Tom elmesélte, hogy a bánya több mint ezerötszáz kilométerre fekszik a legközelebbi emberi településtől, és csak olyan utakon át lehet megközelíteni, amelyek az év legnagyobb részében járhatatlanok.

Sharon követte Tomot és a többieket az épületbe. Egy nagy terembe léptek, feltételezhetően ez volt az étkezde és a társalgó. Fűszeres illat emlékeztette a lányt arra, hogy csak keveset reggelizett.

Észrevette, hogy Ken int neki. Kelletlenül tört utat magának a csoporton át. Ken bemutatott a lánynak egy fehér hajú, szélcserzett arcú férfit, a beruházás felügyelőjét. Scotty kék szeme rideg külsejét meghazudtolva vidáman csillogott.

– Ó, micsoda élvezet itt üdvözölni magát, Miss Grant - kacsintott a lányra. - Sohasem hittem volna, hogy itt Kayalakben nőt is fogok látni, méghozzá ilyen elbűvölőt!

Érdes tenyerébe fogta Sharon kezét, és a lány egyszerre maga is különösnek találta, hogy itt van.

Rövid megbeszélés következett: Scotty nagyjából vázolta nekik az itteni helyzetet. Kayalak régi bánya, amely majdnem száz éve, az aranyláz idején létesült. Rövid idő alatt sok aranyat termeltek itt ki, de aztán bezárták a bányát, mert a termelés költségei már meghaladták volna az arany árát.

Sharon még Tomtól hallotta, hogy Kayalaket csak akkor nyitják meg újra, amikor a legújabb technika és az emelkedő aranyárak ismét jövedelmezővé nem teszik a bányászatot.

Ken kedvező geológiai és műszaki jelentéseket kapott, így elhatározta, hogy a bányában újra beindítja a munkát. A tulajdonképpeni kitermelés csak bizonyos idő múlva kezdődik el. A bányánál munkálkodó csapat geológusokból, mérnökökből, robbantási szakemberekből és gépészekből állt. Minden felszerelést repülőgéppel kellett idehozni, s ez sok gondot jelentett. Eddig mégis minden a terveknek megfelelően alakult, legalábbis a beruházás felügyelője erről tudósította büszkén a kis csapatot.

Ezt követően Scotty kérdésekre válaszolt. Sharon kíváncsian nézett körül a helyiségben.

Hol fogunk aludni? - tűnődött. Aztán megint Scottyra figyelt, mert a férfi azt javasolta, hogy helyezzék magukat kényelembe, s azt követően találkozzanak újra itt a közös ebédnél.

A többiek kimentek a terepjárókhoz, és behozták a csomagjaikat. Sharon várt. A férfiak fogták a holmijukat, majd az egyik folyosón át eltűntek. Ken felemelte Sharon táskáját, majd kézbe vette a magáét is. Nem szólt semmit, a lánynak mégis balsejtelme támadt.

– Mi ketten fent alszunk a kunyhóban. Itt lenn nincs külön szálláshely a nőknek.

Sharon bizalmatlanul nézett rá.
– Én tehát ezért alszom a kunyhóban. De te miért?
Ken sokatmondó pillantást vetett rá, majd elmosolyodott.
– A főnöknek vannak bizonyos előjogai. Nem szívesen alszom hálófülkében.

Ken megfordult, és elindult a csomagokkal. Sharon bizonytalanul nézett utána. A kunyhó kicsinek látszott ahhoz, hogy két hálószoba legyen benne. De aztán a józan esze győzedelmeskedett. Ken Jordant nem olyan embernek ismerte meg, aki a munkatársai előtt kalandba bocsátkozik egy nővel. Elindult hát, s gyorsan utolérte a férfit
– Ez egyébként Scotty kunyhója. De ma éjjel elalszik a többiekkel. Ne várj keleti kényelmet, de itt fent azért mégiscsak otthonosabb, mint a főépületben.
Ken belépett a kunyhóba.
Sharon tanácstalanul nézett körül. Egy nagy helyiségben álltak, amely nyilván egyszerre volt nappali, étkező és iroda. Az egyik sarokban íróasztalt pillantott meg.
Ken nagy léptekkel sietett át a szobán.
– Itt fogsz aludni! - mondta, miután letette Sharon csomagját egy kis kamrában, ahol keskeny ágy állt.
– És te hol alszol? - kérdezte a lány óvatosan.
Ken a nappali másik oldalára mutatott.
– Ott abban a kis benyílóban.
Nem sokkal később visszatértek a főépületbe. Tápláló ebédet kaptak. A főétkezésen a bánya egész személyzete részt vett. Sharon fókahúsra és medvesültre számított, de kellemesen csalódott, mert nagyon finom volt az étel. Vastag húsos és sonkás szendvicseket szolgáltak fel, és fűszeres levest
Ebéd után védősisakokat osztottak szét. Sharonnak mindegyik a szeméig ért, úgyhogy a férfiak tettek is néhány tréfás megjegyzést. A lány fogta magát, és gyorsan feltűzte hosszú haját, így a sisak jobban megmaradt rajta. Aztán kanyargós folyosókon át elvezették őket a bánya bejáratához. A hatalmas felvonón akár ötven ember is elfért. Sharon nem szívesen ment le a bányába. Tom már a Lucky Ladyt is többször meg akarta neki mutatni, ő azonban csak húzta-halasztotta a látogatást.
Végtelennek tűnt az út lefelé. Végül egy széles főtárnába jutottak. Maró szag csapta meg az orrukat. Tom elmagyarázta, hogy robbantottak aznap reggel. A lány nagyra tartotta azokat az embereket, akik képesek a föld alatt robbantani, méghozzá úgy, hogy közben nem repítenek mindent a levegőbe, most mégis kellemetlen volt számára a gondolat.
Amíg Ken Scottyval és néhány más társával beszélgetett, Sharon a főbejárattól nyíló kis mellékfolyosókon mászkált. Scotty mesélte, hogy a bányának ezen a részén még mindig látni aranymaradványokat Odalépett a sötét, nyirkos falhoz, és kutatni kezdett a nemesfém nyomai után.
Nem talált semmit, így felemelte a fejét, s a tárna felső részét vizsgálgatta. A többiek beszélgetése idáig hallatszott, s visszaverődött a falakról. Mindenhonnan csöpögött a víz.
Ekkor különös dolog történt vele. Ahogy a félhomályban fölfelé nézett, hirtelen tudatosult benne, hogy megszámlálhatatlan tonna föld van a feje fölött. Úgy érezte, a bánya minden pillanatban ráomolhat. Elakadt a lélegzete. Gyorsan megint lefelé nézett, de ez sem segített. Most már mintha a falak is agyon akarták volna nyomni. A kísérteties hangokat sem hallotta már, csak távoli mormogás jutott el hozzá.
Erőt vett rajta a vakrémület. Össze-vissza kezdett rohangálni, hogy megtalálja a többieket.
Mintha nagyon messziről a nevét kiáltották volna. Felelni akart, de nem jött ki hang a

torkán. Aztán megint a nevét hallotta, majd léptek zaját a háta mögül. De még mielőtt Ken utolérhette volna, ő még mélyebbre rohant a folyosón, pocsolyákon és köveken át botladozva.

– Állj meg, Sharon! Nincs semmi baj! Nem kell félned!

Ken átölelte.

A pánik lassan alábbhagyott, Sharon pedig reszketve simult a férfihoz. A hangok egyre közeledtek feléjük. Ken odakiáltott az embereknek, hogy minden rendben. Mire ők is odaértek, Sharon már összeszedte magát. Nagyon dühös volt magára.

Scotty azt tanácsolta, vigyék fel Sharont a felszínre. Tom helyeselt. De Sharon akaratosan megrázta a fejét.

– Már jól vagyok! Őszintén szólva magam sem tudom, mi történt velem. Egyszerre csak nagyon elkezdtem félni.

– Scottynak igaza van, Sharon. Felmégy!

Ken nyugodtan, de határozottan beszélt.

A lány mérge most Ken ellen fordult.

– Hogyne, hogy bizonyítékot szerezz afelől, mennyire alkalmatlan vagyok a munkámra! Köszönöm, nem!

Még mielőtt Ken válaszolhatott volna, Scotty közbeszólt:

– Miss Grant, egy csomó ember van, köztük bányatulajdonosok is, akik pánikba esnek idelenn. Egyesek túlteszik rajta magukat, mások soha. Az egyetlen ellenszere az, ha az ember újra biztos talajt tud a lába alatt, és látja az eget maga fölött.

– Scottynak igaza van, Sharon. Felmegyek magával - erősködött Tom is.

Sharon elbizonytalanodott.

– Nem, Tom, én megyek fel vele! Maga először van itt, én pedig már láttam mindent.

Ken határozottan Sharon vállára tette a kezét.

A lány engedett, mert nem akart jelenetet rendezni. Zavarban volt, és szégyellte magát.

A nagy felvonóban a lehető legtávolabb helyezkedett el Kentől. Egyetlen szót sem váltottak. Odafönt Ken azt mondta, menjenek ki néhány percre a szabadba, ahogy Scotty tanácsolta.

A kék ég láttán egy csapásra megfeledkezett a lány a szorongásáról. Mélyeket lélegzett, és nem is törődött Kennel.

– Egy ilyen magabiztos nő, mint te, Sharon, hogyan lehet néha ennyire kishitű! Miért találnálak alkalmatlannak, csak mert egyszer nem jól sikerül valami?

Sharon a férfi felé fordult, miközben harciasan csípőre tette a kezét.

—Miért? Egyszerűen azért, mert el akarod hitetni magaddal, hogy képtelen vagyok irányítani egy bányavállalatot.

Ken szótlanul nézett rá. Aztán megcsóválta a fejét, és a bejárat felé indult.

—Ha így gondolod... Mindenesetre most visszamegyek!

8. FEJEZET

Este Sharon egyedül üldögélt Scotty kunyhójában a pattogó tűz előtt. Ken a főépületben maradt, pókerezett a többiekkel. Sharont is hívták, de ő mosolyogva visszautasította a meghívást.

Scotty adott neki egy könyvet, amely az aranyásáshoz használt eszközökről szólt. Érdekes könyv volt, a lány gondolatai mégis inkább a bányában történteknél és Kennél időztek.

A férfi nem szereti őt. Kívánja, semmi kétség, de nem szereti, márpedig ez mindig így lesz.

Egy könnycsepp gördült végig az arcán. Gyorsan letörölte, aztán eltökélten megint a könyv fölé hajolt.

Pár perc múlva megjött Ken. Azonnal leült az íróasztal mellé. Sharon tüntetően hátat fordított neki.

Ám mégsem bírta sokáig a hallgatást. Bocsánatot kellett kérnie Kentől. Lassan felállt a karosszékből, s odament hozzá.

A férfi meghallotta a lépteit, s homlokát ráncolva feltekintett. Sharon halványan elmosolyodott.

– Ken... sajnálom, hogy olyan gyerekesen viselkedtem délután. Köszönöm a segítséged.

A férfi arcáról eltűnt a feszültség. Hátradőlt a széken, arcán kisfiús mosoly suhant át.

– Fátylat rá. Azt hiszem, inkább magadra haragudtál, mint énrám. Túlságosan is kemény vagy önmagadhoz, Sharon!

A lány meglepetten kapta fel a fejét. Ugyanúgy, mint első találkozásukkor, Ken most is olvasott a gondolataiban. Kényelmetlenül érezte magát. Rövid ideig tűnődve bámult a semmibe.

– Igen, szigorú mércét állítottam fel magamnak. Talán túlságosan is szigorút. De hát egyszerűen bosszantó, hogy körülöttem mindenki sokkal többet tud, mint én. A farmon James, a Lucky Ladynél Tom és a többiek. És persze te.

Újra Ken felé fordult.

– A hiányzó tudást meg lehet szerezni, Sharon. Egyszerűen csak idő kell hozzá.

Ken kedves hangja nagy hatással volt a lányra.

– Biztosan igazad van - mormolta, majd visszament a karosszékéhez.

Hamarosan elfáradt, s már nem tudott figyelni a könyvre. Kijelentette,hogy aludni megy. Ken még mindig a papírok fölé hajolt, és csak szórakozottan jó éjszakát kívánt.

Sharon nagyon hamar elaludt. Hangos kiáltásra riadt fel. Még rá sem jött, hogy ő maga kiáltott, máris kitárult az ajtó. A nappaliból áradó fényben felismerte Ken magas alakját.

Reszketve felült az ágyon. Még teljesen a rémálom hatása alatt volt Ken odajött hozzá, és leült mellé.

– Rosszat álmodtál?

Hátrasimította a lány haját.

Sharon némán bólintott. Még emlékezett az álomra. Újra odalenn volt a bányában, de ez alkalommal valóban rászakadt a mennyezet - olyan volt, mint egy lassított felvétel.

Ken felállt. Sharon nem sokat aludhatott, mert a férfi még mindig tetőtől talpig fel volt öltözve.

– Kérsz egy korty whiskyt? Sajnos mást nem tudok adni, de legalább megnyugszol tőle.

– Tulajdonképpen nem szeretem a whiskyt, de talán jót fog tenni - felelte a lány a homlokát ráncolva.

A férfi pohárral a kezében tért vissza. Sharon egy hajtásra kiitta az erős italt, mint valami orvosságot. Aztán visszahanyatlott a párnára

Nem sokáig aludt. Újra csak a saját kiáltására ébredt. Egész testében reszketett, mert az álom visszatért.

Ken ismét bejött. Alig látszott a halvány derengésben. Sharon álomittasan elmormolt egy bocsánatkérést, aztán igyekezett lerázni magáról az álmosságot és a whisky okozta kábultságot.

De még mielőtt képes lett volna világosan gondolkodni, Ken visszahajtotta a takarót. Sharon érezte az erős karokat maga alatt, amikor Ken felemelte a testét. Tiltakozni akart, a

férfi azonban egyszerűen kivitte a szobából.
– Legalább nem kell felkelnem, ha ez így megy tovább.
Gyors léptekkel átment a nappalin, és a saját ágyához vitte a lányt.
Sharon rettentően fáradt volt, és nagyon fázott, így nem ellenkezett. Jóleső érzéssel bújt a meleg takarók közé, és már oda sem figyelt, amikor Ken az ágyat megkerülve mellé feküdt.

Csak akkor ébredt fel, amikor a függöny résein át már nappali fény szűrődött be. Ken a hátán aludt. Egyik karjával átölelte Sharont, s a lány szorosan hozzásimult. Fejét a férfi mellére hajtotta. Kemény, de kellemes párna volt.
Sharon józan esze azt súgta, fel kell kelnie, amíg még van hozzá ereje Mégsem tudott elszakadni Kéntől. Aztán a férfi felébredt, de akkor már késő volt. Ken álmosan jó reggelt kívánt, és megcsókolta a lány homlokát
Aztán ajka lágyan súrolta az arcát. Közelebb húzta magához Sharont és az oldalára fordította. Ajkával megtalálta a száját. Először könnyedén végighúzta rajta a nyelvét, majd egyre követelőzőbb lett a csók, és Sharon készségesen viszonozta. Gyengéden becézték, simogatták egymást.
Ken hirtelen elhúzódott tőle, majd érdes hangon azt kérdezte:
– Te is akarod, Sharon?
A lány csak bólintott, mire a férfi újra magához ölelte. Sharon levetette magáról a vékony hálóinget, aztán megint simogatni kezdték egymást.
Ken ajka a lány mellét kereste, s amikor megtalálta, az ágaskodó bimbóval játszadozott. Aztán még szorosabban ölelte magához, fejét a lány mellei közé rejtette, karjával pedig a derekát fogta át. Nyelvével simogatta a lány finom bőrét.
Sharonban magasra csapott a szenvedély lángja, testét a férfi testéhez szorította, és a férfi vágyakozását megérezve halkan felnyögött
Vágyuk kielégülést sürgetett. Ken ráhengeredett a lányra. Szeretkezés közben cirógatta, s mindvégig halk, szerelmes szavakat suttogott a fülébe. Egyszerre érték el a csúcsot, és szinte eggyé olvadtak a közös kábulatban.
Sokáig feküdtek egymást szorosan átölelve. Ken még mindig a lány fehér bőrét simogatta.
Sharon szerette volna megállítani az időt. De a valóság utolérte őket, s izgalmuk lassan lecsillapodott.
A lányt kínozta Ken hallgatása, mert olyan sok mindent szeretett volna hallani tőle... Ekkor az ágy mellett csörögni kezdett az ébresztőóra. Ijedten rezzentek össze. A kellemetlen zaj egy csapásra véget vétett a meghitt perceknek.

*

– Mr. Jordan megjött, Miss Grant!
Sharon összerezzent Júlia hangjára.
Félt ettől a találkozástól. Egy hete már, hogy Ken titkárnője felhívta őt, és kapcsolta Kent. Ez volt az első beszélgetésük a kunyhóbeli együttlét óta. A férfi a tankönyvekről akart beszélni, amelyeket Sharon áttanulmányozott. Ezért akart vele találkozni.
A lány arca égett, valahányszor csak eszébe jutott az a bizonyos alaszkai reggel. A visszafelé úton Sharon ismét másik gépen utazott, mint Ken. Fairbanksben pedig a férfi ismét beült a pilótafülkébe. Csak a butte-i repülőtéren jött végre oda hozzá.
Sharon maga sem tudta, mire vár, csak azt kívánta, legalább valami apró jelét adná Ken annak, hogy együttlétük számára is feledhetetlen emléket jelent. De csalódnia kellett Ken csupán annyit mondott, hogy az ígért szakmai megbeszélést majd rövidesen pótolják.
A lány erre, pusztán önvédelemből, hűvös udvariasság álarca mögé rejtőzött. Fejfájásra

hivatkozott, s a nap többi részét szállodai szobájában töltötte.
Kennek nem volt sürgős, hogy újra lásson! - gondolta boldogtalanul.
Az utazás óta csaknem egy hónap telt el. Most is csupán üzleti megfontolásból jön, mert felelősséget érez a cég iránt.
Sharon lassan felállt az íróasztaltól, és az ajtóhoz ment
Ken épp Tommal beszélgetett. Amikor a lány belépett, mindkét férfi feléje fordult Sharon visszaköszönt Tomnak, tekintetét azonban Kenre szegezte. Hogyan is gondolhatta, hogy közömbös tud majd maradni a viszontlátáskor? A lenyűgöző, férfias jelenség láttán újra vágyakozás ébredt benne. De azért sikerült nyugodtan, megfontoltan üdvözölnie a férfit
– Szervusz, Ken!
Majd elállt a szívverése, amikor Ken megfogta a kezét, és sokáig a tenyerében tartotta.
Amint egyedül maradtak, Ken nyomban rátért az üzleti kérdésekre.

A tankönyvek áttanulmányozása során a lányon lassan úrrá lett az idegesség. Nem csoda, megvolt rá az oka. Kezdetben ugyanis Ben Thomas, a cég főmérnöke segített neki az anyag feldolgozásában. Később aztán, ahogy egyre jobban ment a munka, a főmérnök fokozatosan a háttérbe húzódott
Egyszer Sharon megint nem értett valamit. A főmérnök a fejét csóválta:
– Ne törje a csinos kis fejecskéjét ezeken a dolgokon, Miss Grant!
Sharon hajszál híján elveszítette az önuralmát, s már közel volt ahhoz,
hogy elbocsássa a férfit. Tom biztosan segített volna neki, de szegénynek így is éppen elég tennivalója akadt Ezért aztán az utóbbi időben Sharon egyedül kínlódta végig a nehéz fejezeteket.
Most, hogy itt ült Ken előtt, még mindig dühös volt Ben lekezelő megjegyzése miatt
Egész sor kérdést írt össze, így egy darabig erről beszélgettek, helyesebben Ken beszélt, ő csak hallgatta a magyarázatát Az egyik pontnál közbeszólt, mert nem értett valamit
– Ez nagyon bonyolult kérdéskör, Sharon - mondta Ken. - Azt hiszem, eddigi tudásod ennek a megértéséhez még nem elegendő.
Ez a válasz olaj volt a tűzre. Ken persze egy árva szóval sem mondta, hogy azért nem értheti a dolgot, mert nő. De végül is ezt gondolta, nem? Közte és Ben Thomas között csupán annyi a különbség, hogy Ken már bölcsen óvakodik attól, hogy lekicsinylő megjegyzést tegyen a nőkre.
Sharon hallgatott egy darabig. Aztán feltett egy újabb kérdést, amelyről úgy gondolta, Ken ezt is hárítani fogja.
Legnagyobb meglepetésére azonban a férfi felállt a karosszékből.
– Ezt jobb, ha a térkép alapján beszéljük meg.
Sharon is felemelkedett a helyéről, és kinézett az ablakon. Az ólomszürke ég pontosan illett a hangulatához. De elhessegette a sötét gondolatokat, és Ken után sietett. A kissé kopár, ablaktalan helyiségben tartották a bánya térképeit.
Percek alatt lenyűgöző, új világ tárult fel a lány előtt. Máskor ebben a szobában mindig kívülállónak érezte magát, de Ken magyarázata nyomán kezdett sok mindent jobban érteni. El is felejtette, ki az, aki megvilágítja előtte ezeket a titkokat.
De aztán gyorsan eszébe jutott, mert Ken mögéje állt, könnyedén a vállára tette a kezét, és így mutatott neki valamit a térképen. Mintha áramütés érte volna a lányt! Csak most jött rá, hogy teljesen egyedül vannak itt, ebben a parányi helyiségben. Bosszantotta, hogy képtelen uralkodni az érzelmein. Csak abban bízott, hogy Ken nem vette észre, mit idézett elő ártatlan mozdulatával.

Felemelte a fejét, mert kérdezni akart valamit. Arcuk csupán néhány centiméterre volt egymástól. Érezte, hogy Ken erősebben szorítja a vállát. Éppen meg akart szólalni, amikor kinyílt az ajtó mögöttük, és megjelent Tom.

Mindketten villámgyorsan megfordultak. Tom meglepettnek látszott. Ken meg sem próbálta levenni a kezét a lány válláról. Sharon azonban szép lassan, feltűnés nélkül elhúzódott tőle. Már így is kínos volt a helyzet, s nem akarta, hogy Tom még jobban félreértse.

– Arra gondoltam, beszólok, mert havazik - mondta Tom gyanúsan vigyorogva.

– Havazik?

Sharon értetlenül nézett rá.

– Valóban havat jósoltak - jegyezte meg Ken a homlokát ráncolva. - Érdeklődtem a repülőtéren, amikor idejöttem.

– Már most négy-öt centiméter hullott, és még további havazás várható. Megerősödött a szél, úgyhogy már alig látni valamit. - Tom Sharon felé fordult. - Már mindenki elment, Sharon. Jó lenne, ha elindulna, mielőtt még járhatatlan lesz a farm felé vezető út.

– Az ördögbe is! - Ken öklével a tenyerébe csapott. - Időben vissza akartam érni Denverbe, mert ma még Kaliforniába kell repülnöm. De úgy látom, inkább szállás után kell néznem.

Sharon Kenről Tomra pillantott.

– Be van zárva az egyetlen motel, ugye?

Tom bólintott.

– Georg a síidény előtt mindig elmegy szabadságra. Csak a jövő hét végén nyit ki újra.

Tom megint Kenhez fordult.

– Szívesen látjuk, ha nem zavarja, hogy a nappaliban kell aludnia a kanapén. Ugyanis éppen itt van nálunk a nővérem a gyerekekkel, ettől aztán olyan a ház, mint a méhkas.

Sharonnak összerándult a gyomra. Csapdába került. Nem maradt más hátra, meg kellett hívnia Kent

– Nem lesz rá szükség, Tom. Ken éjszakázhat a farmon is. Mindjárt fel is hívom Mrs. Jacksont.

Felállt, átsietett az irodájába. Megbabonázva nézett ki az ablakon. Minden fehér volt. Tomnak igaza van. Már nem lehet felismerni az utcát.

Gyorsan felhívta a házvezetőnőt, akinek bejelentette a vendéget. A táskájába tett néhány iratot, és éppen fel akarta húzni a csizmáját, amikor Ken bejött.

Nem sokkal később kiléptek a hófúvásba. Olyan erős volt a szél, hogy a lányt majdnem fellökte. Kénytelen-kelletlen el kellett fogadnia Ken feléje nyújtott karját.

– Erre az oldalra ülsz, mert én vezetek! - jelentette ki a férfi, amikor odaértek a kocsihoz.

Ha felajánlja, hogy vezet, Sharon örömmel elfogadja, hiszen nem szokott hóesésben volán mögé ülni, főleg nem az apjától örökölt nehéz limuzinban. De bosszantotta, hogy Ken magától értetődően veszi át a kormányt. El is határozta: azért is ő fog vezetni!

– Én vezetek, tehát én ülök a volán felőli oldalon - jelentette ki éles hangon. - Merem remélni, hogy a segítségem nélkül is be tudsz szállni az anyósülésre!

Nem tudta lenyelni ezt a gúnyos megjegyzést. Megfordult, hogy lássa a hatást.

Ám Ken nem szólt semmit. Miközben a lány beült a kocsiba, azon tűnődött, miért akar ő mindenáron civakodni Kennel.

A nagy kocsi csúszkált egy kicsit a havas parkolóban, de az úton már rendben ment minden. Sharon lassan, óvatosan hajtott, annál inkább, merthogy a nehéz limuzint még

rendes körülmények között sem tudta igazán jól vezetni. Amikor rátértek a főútra, végre megnyugodott. Hozzászokott a vezetéshez, s nem utolsósorban titkon hálás volt Jamesnek, amiért az elmúlt hétvégén bölcs előrelátással feltette a téli gumikat. Sharon akkor még ugratta is őt emiatt, s lám, végül mégis neki lett igaza. A Sziklás-hegységben korán kezdődik a tél.

Kenre nézett. Gyanúsan hamar belenyugodott a szerepcserébe. De aztán megint minden figyelmét összpontosítania kellett, mert az időjárás tovább romlott.

Heves szélrohamok nehezítették a haladást, és az egyre sűrűsödő sötétségben, szakadó hóban jószerivel semmit sem lehetett látni. Hatalmas hóbuckák szegélyezték az utat. Idegen és ellenséges volt a táj.

Sharon még alacsonyabb fokozatba kapcsolt, s már csak lépésben haladtak. Erősen tartotta a kormányt. A farmhoz vezető elágazást csak az utolsó pillanatban vette észre. Most még nehezebbé vált a vezetés.

Éppen azt latolgatta, mennyi lehet még hátra, amikor kanyarodott az út. A kanyar közepén járt, amikor egy szembejövő fényszóró elvakította. Ösztönösen jobbra kapta a kormányt, hogy kitérjen a jármű elől. Egy teherautó volt.

Sharon felkiáltott, mert a kocsi farolni kezdett, és hajszálon múlt, hogy nem rohant bele a teherautóba. Kétségbeesetten taposott a fékbe, mert a limuzin tovább csúszott a hóban.

Mintha messzi távolból hallaná, amint Ken nagyot káromkodik. Szerencsére sikerült megállniuk a padka szélén. A kocsi kissé előrebillent, mert éppen egy nagy gödör volt előttük.

– Nincs semmi bajod? - hallotta Ken hangját.

Csak bólintott, és kábán a kezét nézte. Még mindig görcsösen szorongatta a kormányt.

Valaki kopogott a kocsi ablakán. Ken átnyúlt előtte, és letekerte az ablakot. Egy barázdált arc hajolt be hozzájuk.

– Baj történt?

– Nem, de hálás lennék, ha segítene megtolni az autót. Félig a gödörben vagyunk.

Ken válaszolt, mert Sharon még mindig némán ült.

– Nagyon szívesen segítek. John Grant lánya, ugye? Megismertem a kocsit.

Ken a lány vállára tette a kezét.

– Ülj hátra, Sharon! Az én oldalamon nem lehet kiszállni.

A lány csak bólintott. Még mindig nem tudott megszólalni. Kábultan követte az utasítást. Ken segítségével ügyetlenül a hátsó ülésre mászott, és bekuporodott a sarokba, a férfi pedig átcsúszott a vezetőülésre. Pár perc múlva már ismét az úton álltak, hála a teherautó sofőrjének és Ken vezetési tudományának. Sharon még mindig a megrázkódtatás hatása alatt volt. Tudta, hogy hajszál híján összeütköztek a teherautóval, s ebben ő lett volna a hibás! Miért kellett mindenáron vezetnie? Szörnyű szerencsétlenség is történhetett volna...

9. FEJEZET

Lassan továbbindultak a farm felé. Sharon egész úton Ken szemrehányását várta, de a férfi nem szólt semmit. Nyomasztó volt a hallgatás.

Végre megérkeztek. Sharon rogyadozó térddel szállt ki, nem várta meg a férfi segítségét. Amilyen gyorsan csak tudott, besietett a házba. Alig hallotta Mrs. Jackson köszönését, s csak akkor állt meg, amikor a lépcsőhöz ért.

– Biztosan szívesen innál most egy kis whiskyt - fordult Kenhez. - Szolgáld ki magad, kérlek! Megyek, átöltözöm.

Azzal holtfáradtan felment a lépcsőn.

Tudatosan húzta az időt. Szép nyugodtan megmosakodott, aztán farmert és egy

világoskék pulóvert vett fel. Végül mégiscsak kénytelen volt lemenni vendégéhez a nappaliba.

Ken háttal állt neki, éppen whiskyt töltött magának. Félig a lány felé fordult, s megkérdezte, mit iszik.

Átnyújtotta a poharat Sharonnak, majd leült mellé a kanapéra. Ádáz arckifejezése szorongással töltötte el a lányt. Olyan elviselhetetlen volt már a csend, hogy Sharon nem bírta tovább.

– Na mondd már! - csúszott ki a száján. - Mondd csak, milyen ostoba és gyerekes dolog volt tőlem, hogy mindenáron vezetni akartam!

A férfi arca megenyhült. Most mosolyodott el először, amióta elhagyták az irodát.

– Minek mondjam, hiszen már úgyis beismerted!

Sharon félugrott, és nyugtalanul járkálni kezdett.

– Ez a te borzasztó fölényességed! Ez kényszerít olyasmire, amiről magam is tudom, hogy balgaság!

Ahogy kimondta, nyomban meg is bánta az őszinteségét.

– Sokszor én is hasonlóképp érzek - jegyezte meg Ken nyugodtan, aztán a pohár fölött várakozóan pillantott a lányra.

– Mit akarsz ezzel mondani? - nézett rá Sharon értetlenül.

– Azt, hogy minek engedtelek egyáltalán vezetni, amikor tudtam, hogy ostobaság.

– Végtére is az én kocsim! - felelte a lány élesen.

– Ez igaz. De tudtam, hogy úgysem fog menni.

– Mert nő vagyok, ugye? - vágott közbe a lány.

– Mert nagyvárosból jöttél, ahol aligha gyakorolhattad a vezetést nyílt terepen, hófúvásban. Ami pedig a női mivoltodat illeti... Néha az a benyomásom, hogy egy elkényeztetett kislánnyal van dolgom.

Sharon dühösen nyelt egyet.

– Számodra a nő tehetetlen lény, akit lenyűgöz a férfiasságod. Mint a te kis Sylviádat!

Máris megbánta, amit mondott, úgyhogy mérgében az ajkába harapott.

Ken harsányan felnevetett.

– Az én kis Sylviámnak legalábbis lett volna annyi esze, hogy hóviharban ne akarjon mindenáron autót vezetni!

Sharon dühbe gurult.

– Miért érzik a férfiak csak buta, simulékony nőcskék között jól magukat?

Ken félrehajtotta a fejét, és vidáman elmosolyodott.

– Sokszor töprengek azon, mit tudsz te egyáltalán a férfiakról? Szerintem egy ilyen éles nyelvű nő elől menekülnek az erősebb nem képviselői!

– Sajnos nem sikerült mindet elűznöm, hiszen te még itt vagy! - mosolygott Sharon gúnyosan a férfira.

– Csak azért, mert engem nem lehet olyan könnyen megfélemlíteni. És mert kedvelem a kihívásokat.

Ken felállt a kanapéról. Sharon hirtelen kicsinek érezte magát.

Nézték egymást szótlanul, csak a kakukkos óra ketyegése hallatszott a sarokból. Ken már éppen oda akart menni a lányhoz, amikor James lépett a szobába.

– Mrs. Jackson üzeni, hogy kész a vacsora! - jelentette be.

Sharon megkönnyebbülten sóhajtott fel, majd elindult a két férfival az ebédlőbe. Az asztalnál főleg Ken és James társalgott egymással. Evés után Sharon az irodájába kérette Jamest, hogy megbeszéljenek néhány dolgot a farmmal kapcsolatban.

Amennyire csak lehetett, elhúzta a beszélgetést, aztán végre elbocsátotta a férfit. Még hallotta, ahogy James a nappaliban elköszön Kentől, aztán jó éjszakát kíván neki. Sharon mégis az irodájában maradt. Átfutotta a legfrissebb számításokat, és csupa olyan dologgal foglalkozott, ami egyáltalán nem volt sürgős. Csak ne kelljen együtt lennie Kennel!

Végül Mrs. Jackson jelent meg az ajtóban, és azt tudakolta, szükség van-e még rá. Sharon nemmel válaszolt, mire a házvezetőnő visszavonult a szobájába.

Kicsit később Sharon úgy döntött, hogy követi a példáját. De az udvariasság megkövetelte, hogy legalább bekukkantson Kenhez, s jó pihenést kívánjon vendégének. Kelletlenül indult hát a nappaliba. A férfi már elhelyezkedett a kanapén, levetette a cipőjét, és felhúzta a lábát. Figyelmesen olvasott egy köteg jelentést. Fel sem állt, amikor a lány belépett.

– Megyek aludni. A hóvihar kezd alábbhagyni. Holnapra már biztosan jobb idő lesz. - Sharon igyekezett udvarias hangot megütni. - Remélem, nem nélkülözöl semmit?

Ken csak nagy sokára válaszolt. Furcsán csillogott a szeme, ami nem tetszett a lánynak.

– Megvagyok — felelte nyugodtan, majd újra olvasni kezdett.

Fent a szobájában Sharon gépiesen levetkőzött. Egyfolytában Ken járt a fejében. Amikor lefeküdt, nem tudott elaludni. Csak hánykolódott az ágyban, s gondolatban újra átélte a balesetet.

Dühösen kelt fel. Arra gondolt, talán egy bögre forró kakaó megnyugtatja. Belebújt a köntösébe, nyakig felhúzta a cipzárat, és lábujjhegyen leosont a konyhába. Ken még mindig nem aludt, mert világos volt a nappaliban.

Már éppen forrt a tej, amikor zajt hallott. Megfordult. Ken állt a konyhaajtóban.

Sharon gyorsan levette a lábast a tűzhelyről, és a bögrébe töltötte a tejet.

– Nem tudsz aludni? - kérdezte a férfi, miközben lustán nekidőlt az ajtófélfának.

– Nem - felelte kurtán a lány.

– Egy kupica konyak fokozza a hatást - tanácsolta Ken, amikor Sharon el akart haladni mellette.

– Én is gondoltam rá, de nem akartalak zavarni.

Némi vonakodás után mégiscsak bement a nappaliba, s öntött a kakaóba egy kis konyakot. Ken is töltött magának egy pohárkával. Sharon tudta, hogy most a bögréjével együtt haladéktalanul fel kellene mennie a szobájába, mégis visszatartotta valami. Hogy határozatlanságát leplezze, belekortyolt a forró, zamatos italba.

– Nem hagysz nekem nyugtot — mondta Ken.

Szájához emelte a poharat, de közben egyre csak a lányt nézte.

Sharon furcsának találta ezt a vallomást, jóllehet örült neki. Nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze:

– Hogyhogy, Ken? Én inkább úgy látom, nagyon is rendíthetetlen vagy.

A lány oldalra billentette a fejét, és gúnyosan elmosolyodott.

– Tudod te jól, miről beszélek! Az az igazság, hogy kölcsönösen nem hagyunk nyugtot egymásnak. Az uszodában történtek óta, de az is lehet, hogy már régebben. Persze te semmi pénzért be nem vallanád ezt, ugye?

– Nem tudom, miről beszélsz, Ken. Véletlen volt, semmi egyéb. Megtörténik az ilyesmi, ha két embert összehoznak a körülmények, és...

Nem tudta, hogyan folytassa. Nevetségesnek érezte magát.

– ...és elveszítik a fejüket - fejezte be helyette a mondatot Ken. - De mivel magyarázod a második alkalmat, Kayalakben?

Sharon nem adta fel.

– Az sem történt volna meg, ha nincs az a rémálom.
– Tévedés! Persze az ágyamba amiatt kerültél. De nem csak azon múlt.
Abban a korban vagyok, amikor még nem kell elcsábítanom egy nőt, ha vele akarok lenni. Itt meg aztán egyáltalán nem volt szükségem ilyesmire. Te ugyanúgy akartad, Sharon, mint én!
– Nem! - ellenkezett Sharon gyámoltalanul.
Ken csak nevetett.
– Elhiheted nekem, tisztában vagyok azzal, mikor akarja egy nő, és mikor nem. Te nagyon is akartad!
– Nem igaz! Csak... egyszerűen megtörtént.
Ken nem hagyta magát félrevezetni.
– Megtörtént, mert kívántál engem! Miért nem akarod beismerni, Sharon?
– Gyűlöllek, Ken Jordan!
– Nem, Sharon, ez nem igaz! Egyedül azt gyűlölöd, hogy az én kezemben van a céged ellenőrzésének joga.
– Gondolj, amit akarsz, Ken! Fáradt vagyok, megyek aludni.
Tudta, hogy a lehető leggyorsabban fel kell mennie a szobájába.
Indulni akart, de a férfi elkapta a karját, és magához húzta. Sharon elvesztette az egyensúlyát, így meg kellett kapaszkodnia Ken vállában.
– Eressz, Ken!
Amikor ránézett a férfira, érezte, hogy az pontosan tudja, mi játszódik le benne.
A férfi ajka csábítóan lágyan érintette meg a száját. Sharon idegei vibrálni kezdtek. Viszonozta a csókot, és megremegett, mert a férfi a nyakát kezdte csókolgatni. Egyik kezével a lány hosszú haját simogatta, a másikkal pedig a köntös cipzárját keresgélte.
Sharon érezte, amint Ken lehúzza a cipzárat. Felnyögött, mert a férfi benyúlt a kivágásba, és simogatni kezdte a mellét, amelyet alig takart a hálóing vékony anyaga.
– Kívánlak, Sharon! És te is kívánsz engem. Ne áltasd magad tovább, valld be! - suttogta Ken a fülébe.
Sharon meg sem próbálta letagadni vágyakozását. Minden porcikája kívánta a férfit. Az sem baj, ha Ken észreveszi!
Ken mégis hátralépett, és válaszra várt.
– Igen, én is kívánlak - ismerte be.
Végre a férfi szemébe nézett.
– Örülök, hogy ezt végre tisztáztuk. Állítólag felvilágosult nő vagy, ezzel szemben néha úgy viselkedsz, mint egy buta kislány. - Gyengéden megsimogatta a lány arcát. - Az egyenjogúság, Sharon, nem azt jelenti, hogy félj nőnek lenni. Márpedig te most félsz ettől, úgy hiszem. - Ken újra magához ölelte. - Engedd el magad, drágám! Ismerd be, hogy lágy, végtelenül alkalmazkodó nő vagy, mert alapjában véve az vagy! Tudom, Sharon. Tapasztaltam.
Sharon beletúrt a férfi dús hajába, aztán megcsókolta a száját. Ken nyomban viszonozta a csókot, majd karjába vette a lányt, és határozott léptekkel elindult vele a lépcső felé.

Csak az ágy előtt állt meg. Ráfektette a lányt, s lehúzta róla a köntöst.
– Észbontó ez a hálóing, mégis inkább a bársonyos bőrödet akarom érezni!
Óvatosan kibújtatta Sharont a leheletfinom ingecskéből.
Sharon elnézte a férfit, amint gyorsan levetkőzik. Egy másodpercig meztelenül állt előtte, csak aztán lépett közelebb. Mélyen egymás szemébe néztek, majd Ken tekintete vágyakozva

végigsiklott a lány testén.
– Ken! - suttogta Sharon.
Már azt sem tudta, mi történik vele. Sóvárogva nyújtotta karját a férfi felé. Ken átölelte, és nyelvével végigkutatta a legérzékenyebb pontjait. Az izgató érintések hatására Sharon a férfi nyakához dörzsölte az arcát, s i mivel ajkával is érezni akarta őt, apró csókokkal borította el az ütőere fölötti érzékeny bőrt Aztán várakozásteljesen a vállára hajtotta a fejét.
Ken félresimította a lány hosszú haját, majd nyelve hegyével a fülcimpáját kezdte izgatni. Közben gyengéden végigsimította a testét, kitapogatott minden helyet, amelyet az imént már végigkutatott a tekintetével.
Sharon rájött, milyen izgató a férfi számára, ha kezét lassan végigcsúsztatja a combján. Ken nyöszörögve nyúlt el mellette, és magához rántotta. Ajkuk szenvedélyes csókban forrt össze. Sharon gyengéden simogatta a férfi testét, amíg csak egynek nem érezte magát vele.
Csalódottan felkiáltott, mert Ken kissé távolabb húzódott tőle, és a hátára fordult. De a kezét máris Sharon alá csúsztatta, és magára húzta. A lány csalódottsága egyszeriben gyönyörűséggé változott, mert a férfi átkulcsolta lábával. Sharon hátravetette a fejét, Ken azonban átkarolta a nyakát, és magához vonta. Emésztő vágy csillogott a szemükben. Mozdulataik ritmusa felkorbácsolta a lány érzékeit, és egyesülésük csúcsán mindenről elfeledkeztek.
A szenvedély magaslatairól lassan visszatértek a valóságba. Újra lélegzethez jutottak. Sharonnak eszébe jutott, hogyan végződött előző szerelmes együttlétük. Halkan megkérdezte:
– Mi lesz most Ken?
A férfi gyengéden megcsókolta az orra hegyét
– Nos, először is aludni fogunk, drágám! Minden egyébbel később törődünk.
Sharon azonnal álomba zuhant Még dünnyögött valamit, mert érezte a férfi ajkát a tarkóján. De most semmit sem bánt. Nagyon békésen aludt.

*

A születésnap igazság szerint vidám esemény, tűnődött Sharon. Főleg a mostani, hiszen két örvendetes dolog is történt. Az egyik, hogy édesanyja előző este váratlanul megérkezett a farmra, a másik pedig, hogy munkatársai hatalmas, gyertyákkal díszített tortával lepték meg az irodájában.
Mégis rosszkedvűen meredt a tányérján fekvő fél szelet süteményre. Tudta, örülnie kellene, hogy ezek az emberek gondoltak rá, és kitüntették a rokonszenvükkel. Mégis csak egyet kívánt: üzenetet egy férfitól a messzi északról, aki most bizonyára ott ül üvegfalú irodájában.

Sharon már hetek óta nem hallott Ken felől, bár a vágy emésztette utána. Akkor reggel ott a farmon egyedül ébredt. Első pillanatban azt hitte, csak álom volt az egész. Ám a gyűrött párna rácáfolt erre a feltevésre.
Csalódást érzett, de aztán eszébe jutott, hogy Ken biztosan visszament a vendégszobába, nehogy Mrs. Jackson együtt találja őket az ágyban.
Kíváncsian lement. De nem az fogadta, amit várt. Ken egy szikrányi szenvedély nélkül homlokon csókolta, sötét szeme kifejezéstelen volt Sharon ennek ellenére elhatározta, hogy Mrs. Jacksonra való tekintettel udvariasan fog viselkedni.
Ken azonban akkor is távolságtartó maradt, amikor már a kocsiban ültek, és a repülőtér felé haladtak. A férfi mindenféléről csevegett, csak éppen arról nem, amit Sharon hallani szeretett volna: a választ éjszakai kérdésére.

Ámde Ken egy szóval sem említette az együttlétüket, még akkor sem, amikor kiszálltak. Gondolatban ő már a repülőgépen volt. Ajka, amely éjjel olyan szenvedélyesen csókolta a lányt, most csak könnyedén érintette a homlokát. Semmiféle ígéretet nem tett.

– Majd jelentkezem, Sharon! - mondta búcsúzóul.

Azóta hetek teltek el.

Mivel Sharon düh és kétségbeesés között hányódott, az egyetlen orvossághoz fordult, amit ismert: megszállottan a munkájába temetkezett.

És most itt ül, és még mindig vár.

Persze semmi oka nincs azt feltételezni, hogy Ken éppen ma fog jelentkezni. Valószínűtlen az is, hogy egyáltalán tudja, mikor van a születésnapja. Mégis belekapaszkodott ebbe az utolsó szalmaszálba.

Megérkezett a farmra az édesanyja, ezért elhatározta, hogy korán otthagyja az irodát. Éppen rendet rakott az asztalán, amikor Júlia beszólt, hogy Mr. Jordan jött meg.

A lány megdermedt, ijedten nézett a telefonra.

Alig hitte el, amit hallott. Aztán mégis arra kérte Júliát, küldje be Kent. Nyílt az ajtó, és az egyetlen születésnapi ajándék, amelyet valóban szeretett volna, ott állt előtte.

Ken megtorpant az ajtóban. Elegáns öltöny és mellény volt rajta. Szívélyesen rámosolygott a lányra.

– Boldog születésnapot, Sharon! Örülök, hogy még itt találllak. Júlia mondta, hogy megjött Jane.

Sharon némán bólintott. Nem állt fel az íróasztaltól, mert félt, hogy nem bírja el a lába. Ken közelebb lépett, és megállt az íróasztal előtt

– Hoztam neked egy kis ajándékot, sőt kettőt is. De gondolom, ez a fontosabb.

Kabátja belső zsebébe nyúlt, és egy összehajtogatott papírlapot vett elő. Még akkor is mosolygott, amikor átnyújtotta a lánynak.

Bénító hidegség kúszott egyre feljebb Sharonban. Átvette a papírt. Szíve a torkában dobogott, ahogy remegő kézzel széthajtogatta. Beigazolódtak a balsejtelmei.

– A Lucky Lady teljesen a tiéd, Sharon. Egy kicsit talán hamarabb, mint John gondolta, de azt hiszem, ő is egyetértene ezzel a döntéssel.

Sharon sokáig nézte a papírlapot Végül felemelte a fejét, és Kenre nézett.

— Miért teszed ezt, Ken?

A férfi nem válaszolt rögtön, hanem az íróasztalt nézegette. Aztán Sharonra emelte a tekintetét, de az arca nem árult el semmit.

— Sokat tanultál az utóbbi hónapokban, Sharon. És ami ennél is fontosabb, felismerted a határaidat. Tom visszatér a Jordanhez, amint megfelelő embert találunk helyette. Már tud róla, és egyetért velem.

– Nincs erre szükség, Ken! Nagyon szívesen dolgozom továbbra is Tommal.

Majdhogynem esdeklő volt a lány hangja. Maga sem értette, miért ijedt meg most hirtelen, hogy elveszíti Tomot.

– Tudom. De nekem szükségem van rá. Azért mindketten a rendelkezésedre állunk, valahányszor csak segítségre szorulsz. - Ken tétovázott, majd egy kis csomagot húzott elő a zsebéből. - Még mielőtt elfelejtem... hoztam neked valamit, remélem, tetszeni fog.

Sharon bódultan, bizonytalan ifjakkal bontotta ki az ajándékot. Egy kis dobozban művészien megmunkált aranylánc rejtőzött. Óvatosan kiemelte a láncot a dobozkából.

— A Kayalak aranyából csináltattam az ékszerésznél. Tudod, egyelőre ott még nem bányászunk, de Scotty talált annyi aranyat, hogy elég legyen egy nyakláncra.

Sharon meghatottan nyelt egyet, miközben a láncot babrálta. Összerezzent, amikor Ken megkerülte az asztalt, és kivette a kezéből az ékszert.

– Megengeded?

Könnyedén megérintette a lány nyakát, amikor a finom kapcsokat összeillesztette. Aztán felhúzta Sharont a karosszékből.

— Gyönyörű! - mormolta.

Sharon fel sem fogta, hogy ezt egyáltalán nem a láncra érti.

— Köszönöm, Ken! Nagy becsben fogom tartam az ajándékodat.

Nehezére esett a beszéd, úgyhogy csak megindultan nézte Ken nyakkendőjén a csomót. Majd lassan felemelte a fejét

Várta a csókot, olyannyira már, hogy szinte izzott, mikor a férfi ajkai még meg sem érintették. Karját Ken nyaka köré fonta, s magához ölelte a férfit. Ki akarta élvezni a pillanatot.

Végül Ken kibontakozott az ölelésből.

– Mennem kell, Sharon! Vár a gépem. Hívjál fel, ha szükséged van rám.

Amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen ment is el.

*

Sharon a farmon búcsúestet rendezett Tom tiszteletére. Ahányszor csak Tomra nézett, mindig elszorult a torka. Örült, hogy már délután átadta neki a cég ajándékát, mert ez most nagyon nehezére esett volna.

Sokan eljöttek az összejövetelre. Ebből is látta, milyen tisztelettel viseltetnek már iránta a munkatársai. Tom elámult az ajándék láttán: egy patkót kapott, tömör aranyból.

Sharont ez az ajándék fájdalmasan emlékeztette arra a csodaszép aranyláncra, amelyet egy hónappal ezelőtt ajándékozott neki Ken. Azóta is a nyakában hordta. Átkozta magát, de áldotta is a józan eszét, amiért Kent nem hívta meg a búcsúestre.

Amikor az utolsó vendég is elment, lehervadt arcáról a mosoly, amelyet az est folyamán magára kényszerített.

A sors keserű fintora, hogy vagy egy fél évvel ezelőtt még élete legboldogabb napjának tartotta volna a mait. Ken Jordan és Tom végre eltűntek az életéből, és a Lucky Lady egyedül csak az övé!

Most mégis porig volt sújtva. Tom szörnyen fog hiányozni, és az a legrosszabb, hogy távozásával megszakad Kennel az utolsó kapcsolata is.

A búcsúestet követő hetekben Sharon még megszállottabban dolgozott, hogy kitöltse a Tom távozásával támadt hatalmas űrt.

Ken csak egyszer telefonált. Sharon éppen utazás előtt állt. A karácsonyt ugyanis New Yorkban akarta tölteni az édesanyjával. Ken hívása nagyon megviselte.

Kellemes ünnepeket kívántak egymásnak, s egy darabig üzleti ügyekről beszélgettek. Sharon kétségbeesetten igyekezett felfedezni valami melegséget a szenvtelen hangban, de hiába.

Pár nappal később, már útban New York felé, eszébe jutott, hogy Ken szokatlanul kedvetlen volt, pedig ez nem jellemző rá. Szerencsére a repülőn egy nagyon barátságos útitársra talált, Manhattanben pedig magukkal sodorták az ünnepi előkészületek, így nem sok ideje maradt, hogy ilyesmin törje a fejét.

10. FEJEZET

Sharon visszatért Mountain Springsbe. Január végén lehetőség kínálkozott arra, hogy viszontlássa Kent. A szomszédos kisebb bányavállalat tulajdonosa ugyanis elhunyt, így a

család megvételre kínálta fel a céget. Tom utóda, Jack Tyson felkereste Sharont az irodában, hogy megbeszélje vele a dolgot. Azt is közölte, hogy az örökösök a lehető legrövidebb időn belül kívánják rendezni a hagyaték ügyét. Tehát gyorsan kellett határozniuk.

Sharon kezdetben elzárkózott a vásárlás elől. De aztán Jackkel együtt olyan érveket találtak, amelyek a vétel mellett szóltak.

Végül Jack azt javasolta, hogy kérjék ki Tom véleményét. Sharon rögtön fel is hívta a Jordant. Csalódottan kellett azonban megtudnia, hogy Tom éppen a Karib-tengeren tölti a szabadságát, és csak két hét múlva várják vissza.

Jack azt mondta, az már túl késő.

– Miért nem beszéli meg a dolgot Ken Jordannél, Sharon? - vetette fel.

A lány tűnődött egy darabig, aztán szólt Júliának, hogy hívja fel Kent, és beszéljen meg vele egy találkozót.

Sharon nagyon zaklatott volt, amikor két nappal később megérkezett Jordanbe.

Nem tudta, mitévő legyen. Megmondja Kennek, mit érez iránta, mit sem törődve azzal, hogy mi lesz? Nem, először inkább tapogatóznia kellene, hogyan is érez Ken. Nem kell mindjárt kiadnia magát. És mi lesz akkor, ha kiderül, hogy a férfi is szereti őt?

Erre nem tudott válaszolni.

Amikor megérkezett a Jordan céghez, legelőször is a mosdóba ment, hogy felfrissítse a sminkjét, és valamennyire összeszedje magát.

Hányszor elképzelte már ezt a találkozást! Ha túl vannak az üzleti ügyeken, azt fogja mondani: Szeretlek, Ken! Megkeltett végre mondanom neked. Ha te is hasonlóan érzel, hajlandó vagyok hozzád menni ilyen és ilyen feltételek mellett.

Nagyot sóhajtott, lesimította világosszürke kosztümkabátját, aztán benyitott a férfi irodájába.

– Milyen jó, hogy újra látlak, Sharon!

Ken felállt a karosszékből, és kitárt karral lépett oda hozzá.

Úgy tűnt, ó is örül a látogatásnak. Sharonnak ügyelnie kellett, nehogy a karjába vesse magát, és azon nyomban szerelmet valljon neki. Szerencsére sikerült nyugalmat erőltetnie magára. Leült az íróasztal előtt az egyik karosszékbe.

Néhány bevezető mondat után röviden beszámolt arról, milyen ajánlatot kapott a Lucky Lady, majd átadta a magával hozott iratokat. A férfi szótlanul végignézte őket, eközben a lány lopva figyelte. Ken az asztal fölé hajolt, és Sharon legszívesebben beletúrt volna a férfi dús hajába.

Végre felpillantott a papírokból. A lány őszintén remélte, hogy nem vette észre iménti arckifejezését.

Beszélgettek egy kicsit, majd Ken az órájára nézett.

– Pár perc múlva megbeszélésem lesz. Szeretnék azonban még ellenőriztetni néhány dolgot a cég feltárási jogával kapcsolatban. Kijelölök rá valakit, aztán este még beszélünk róla.

Sharon némán bólintott. Tehát van még egy esélye, méghozzá nem is ilyen hivatalos körülmények között.

– A titkárnőd megkért, hogy rendeljek neked szállodai szobát, de mondtam neki, hogy nálam éjszakázol.

Ken elhallgatott. Sharon egyszerre védtelennek érezte magát a férfi átható tekintetétől.

– Elmehetünk vacsorázni, ha akarod. Vagy megkérem a házvezetőnőt, készítsen nekünk valamit.

Sharon végre megszólalt: az utóbbit választotta. Most már a sorsra bízott mindent.
– Mindjárt haza is vitetlek, ha úgy gondolod. Talán úszni is volna kedved. Egyébként itt van a házvezetőnőm lánya a barátnőivel, úgyhogy társaságod is lesz.
– Nagyon jó lenne. De nincs nálam fürdőruha. Nem tudtam, hogy nálad fogok lakni.
Az uszoda gondolatára összerándult a gyomra. Ken vidáman felnevetett.
– Emlékszem, volt már egyszer ilyen gondod. Nem tudom, mit találsz ebben az évszakban az üzletekben, de azért próbáld meg.
Sharon ismét bólintott, majd bizonytalanul felállt.

Két üzletben is hiába keresett megfelelő fürdőruhát, így hát feladta a próbálkozást, és hazavitette magát Kenhez.
A medence tele volt vihogó kamaszlánnyal, ezért inkább visszament a faburkolatú nappaliba, s olvasni kezdett egy magával hozott könyvet.
Még csak pár oldalt olvasott el, amikor beszólt a házvezetőnő, hogy most mindannyian elmennek.
Sharon félretette a könyvet, mert eszébe jutott a medence. Ránézett az órára. Még nagyon korán van, Ken bizonyára csak késő este ér haza.
Nem sokkal később már le is vetkőzött, és bement a vízbe. Úszott egy keveset, aztán a hátára fordult. De most nem tudott ellazulni, így hát újra hasra fordult, úgy úszkált még egy darabig.
Végül aztán kimászott a vízből, s beburkolózott egy nagy fürdőlepedőbe. Fáradt volt, előző éjjel nem sokat aludt Elnyújtózott hát egy nyugágyon. Nemsokára elnyomta az álom.
Halk motoszkálás ébresztette fel. Ken állt az ajtóban
– Aludtál?
Közelebb jött. Hangja visszhangzott a nagy csarnokban. Sharon hirtelen ráeszmélt, hogy egyedül vannak a házban. Zavartan bólintott.
– Egy kicsit. Sokat úsztam, és elfáradtam.
Ken a lány teste köré csavart törülközőt mustrálgatta
– Vettél fürdőruhát?
Sharon önkéntelenül is szorosabbra húzta magán a fürdőlepedőt.
– Nem kaptam. Megvártam, amíg elmennek a lányok
A levegő hirtelen megtelt feszültséggel. Mindketten az első uszodai találkozásra gondoltak. Aztán Ken a nyakkendőjéhez nyúlt, hogy levegye. Közölte, hogy ő is úszik néhány hosszt vacsora előtt.
Sharon nagyot nyelt. Most mit tegyen? Csak nem akar itt levetkőzni. Igaz, látta őt már egyszer-kétszer meztelenül. Már a puszta gondolattól is remegni kezdett.
Ken kutatóan ránézett, és mintha kitalálta volna a gondolatát. Sarkon fordult, majd visszaszólt, hogy mindjárt jön.
Sharon most még elmenekülhetett volna. De ólmos fáradtságot érzett a tagjaiban, úgyhogy nem mozdult

Nem sokkal később Ken visszajött, és odament a medence széléhez Sharon a nyugágyból nézte, ahogy a férfi kibújik kék fürdőköpenyéből, néhány másodpercig meztelenül áll, majd fejest ugrik a vízbe.
A lánynak melege lett a törülközőben. A férfi testének puszta látványától is felforrt a vére. Eszébe jutott milyen volt Ken karjában feküdni. Ken visszaúszott, és megkapaszkodott a medence szélében.

– Miért nem jössz be a vízbe, Sharon?

Nem kellett kétszer mondani a lánynak. Kényelmesen, szinte félálomban felállt. Pontosan tudta, hogy Ken nézi, mégis lassan leoldotta magáról a törülközőt. E pillanatban csak egy számított: vele akart lenni! Minden egyéb lényegtelennek tűnt.

Ken elrugaszkodott, majd lemerült a víz alá. Nem messze a lánytól bukkant fel újra. Odaúszott hozzá, s átölelte. Sharonban fellobbant a vágy Majdnem összecsapott felettük a víz, de Ken biztos kézzel tartotta a lányt. Haját kisimította az arcából, mielőtt összeért az ajkuk. Szorosan összesimulva sodródtak a vízen, aztán lassan alámerültek. De ajkuk még akkor sem vált el egymástól, csak amikor már nem kaptak levegőt.

– Micsoda csodálatos halál! - mormolta Ken rekedten, amikor feljöttek a víz színére, és újra átölelték egymást.

Felemelte a lányt a vízben, hogy megcsókolhassa a mellét. Sharon hozzásimult, alig várta már, hogy végre a férfié lehessen. Háta mögött a medence szélét, elöl, pedig Ken testének heves szorítását érezte.

Belekapaszkodott Kenbe, és a vállát simogatta. A férfi halkan suttogta a nevét. Aztán a lány hátáról a csípőjére csúsztatta a kezét, és vágyakozva magához szorította. Sharon kéjesen felnyögött, amikor a férfi végre a magáévá tette.

Hűvös volt a víz, a testük mégis emésztő tűzben égett. Sharon a férfi vállába csimpaszkodott, ajkát gyönyörteli kiáltások hagyták el, miközben a testük ütemesen mozogni kezdett.

A szédítő kielégülés után még mindig reszketve kapaszkodtak egymásba. Ken végül kiemelte a lányt a medencéből, majd ő is gyorsan utána mászott. Puha frottírkendőkkel megtörölték egymást, lassan, kényelmesen.

Sharon érezte, hogy most kell megmondania Kennek, mit érez iránta. Már azt latolgatta, hogyan is fogjon hozzá, amikor megszólalt a telefon.

Ken káromkodott egyet, de aztán maga köré tekert egy törülközőt, s odalépett a készülékhez. Pár mondat után nyilvánvaló volt, hogy üzleti ügyben keresik, így hát Sharon csalódottan vállára terítette a törülközőt, fogta a ruháit, és magára hagyta Kent.

Bement a vendégszobába, ahová a holmiját tette. Egy blúzt meg egy szűk barna kordnadrágot vett fel. Nem akart arra gondolni, mi lesz ezután. A sok kínzó töprengés eddig sem vezetett semmire. Jobb hát a sorsra bízni mindent.

Amikor újra lement, zajt hallott a konyha felől. Belépett az étkezőbe, ahol legnagyobb meglepetésére összetalálkozott Kennel. A férfi éppen tányérokat és evőeszközöket hozott.

– Nem is tudtam, hogy ilyen házias vagy - csipkelődött a lány.

Ken csak mosolygott.

– Te viszont összerámolhatsz vacsora után. Úgy tudom, a nők ebben nagy mesterek.

Sharon elnevette magát. Már máskor is észrevette, hogy Ken szereti ugratni. Ennek ellenére úgy érezte, visszatért közéjük a régi feszültség.

Egyikük sem említette a medencénél történteket. Leültek a nappaliban a pattogó tűz elé, és ittak egy koktélt vacsora előtt.

Ken elmondta, miképpen sikerült megszereznie az eladásra felkínált cégről az iratokat. Sharonnak kényszerítenie kellett magát, hogy odafigyeljen. A férfi felsorolta az érveket, amelyek a vétel mellett szólnak.

A lány képtelen volt világosan gondolkodni. Azon tűnődött, hogyan tud Ken olyan nyugodtan ülni, mintha mi sem történt volna.

Még a vacsora és az azt követő mosogatás után is ezen tépelődött.

Egyszerűen hihetetlen! Ken teljesen fölforgatta az életét, mégis úgy tesz, mintha csupán üzletfelek lennének, semmi több!

Rendbe hozta a konyhát, aztán bement Kenhez a nappaliba, bár nem volt hozzá sok kedve. A férfi a kandalló előtt ült, kezében konyakospohárral. Sharon egy pillanatig tétován megállt mögötte, és nézte, ahogy a férfi a tűzbe bámul. Legalább valami jelét adná annak, hogy szereti! De nem történt semmi. A lány arrébb lépett, és lekuporodott a tűz elé egy színes szőnyegre. Nem akart Ken mellé ülni a kanapéra.

Egyszerre akarata ellenére kicsúszott a száján a kérdés:

– Hogyan csinálod ezt, Ken?

Csak félig fordult feléje, nem akart a szemébe nézni.

Ken meglepődött, de a hangja tele volt éberséggel.

– Micsodát?

Sharon dühös lett

– Hogyan tudsz szenvedélyesen szeretkezni velem, aztán a következő percben meg úgy tenni, mintha mi sem történt volna?

Már meg is bánta a kérdést, mert félt a választól.

Ken nyugodtan nézett rá.

– Miért, Sharon, mi történt?

– Hogyhogy mi történt? - mondta a lány teljesen összezavarodva.

– Nem is tudom, hogy szerettük-e egymást vagy megint csak a véletlenek egybeeséséről volt-e szó. Te magad mondtad, hogy a múltkor csakis ez történt.

Várakozó tekintettel nézett a lányra, és ajkához emelte a poharat

Sharon a saját csapdájába került. Nem szólt semmit.

– Mondhatnánk úgy is, hogy két ép, egészséges, felnőtt ember testileg vonzódik egymáshoz - folytatta a férfi. A szeme se rebbent, úgy nyúlt az üveg után.

A lány bólintott. Ismeretlen fajdalom szorította össze a torkát. Megkapta, amit akart. Mégis valami arra sarkallta, hogy tovább kérdezzen.

– Ezért mondtál le az ellenőrzési jogodról és a Lucky Ladyről? Hogy elejét vedd az efféle eseteknek?

Ken csak bólintott, majd ivott egy kortyot.

Sharont a sírás fojtogatta. íme, baljós sejtelmei beigazolódtak. De a büszkeség visszatartotta attól, hogy kimutassa, milyen mélyen érintik Ken szavai. Emberfeletti erővel nyugalomra intette magát

– Pusztán jó barátok már soha nem lehetünk, ugye? - suttogta erőtlenül maga elé.

– Valóban, az már lehetetlen. De rám mindig számíthatsz, ha tanácsra van szükséged. Ezt ugye tudod? - mondta szinte már nyers hangon a férfi.

A lány érezte, hogy ki kell mennie a szobából, mert menten eleredtek a könnyei.

– Köszönöm, Ken! Azt hiszem, most lefekszem.

Felállt, és anélkül hogy visszanézett volna, elhagyta a helyiséget.

*

Levetkőzött, bebújt az ágyba, s csak ekkor engedett szabad folyást a könnyeinek. Ha Ken kegyetlen és alattomos lenne, legalább gyűlölhetné! De most, hogy őszintén válaszolt, még ha elég durván is, nincs oka arra, hogy utálja.

Hasra feküdt, és kétségbeesetten zokogott a párnájába. Eszébe jutott a sok szörnyűség, amit Ken mondott. Mennyire más lehetne most minden, ha ő annak idején nem úgy viselkedik!

– Mi van veled, Sharon?

Rémülten összerezzent, majd megfordult. A férfi közvetlenül az ágya mellett állt.
Nem volt értelme azt állítani, hogy minden a legnagyobb rendben van. Különben is azon a ponton volt már, amikor képtelenség tovább alakoskodni. Zokogva tört ki belőle:
– Az ördögbe is, Ken! Csak ne olyan őszintén... és becsületesen... és...
Elhallgatott, mert már így is túl sokat mondott
Ken leült az ágy szélére, és magához ölelte. A csendben csak a lány elfojtott zokogását lehetett hallani.
Éppen Ken vigasztal, aki mindennek az oka! - ötlött a lány eszébe. De azért élvezte, hogy a férfi megint átöleli.
Amikor valamennyire megnyugodott, Ken kissé eltolta magától.
– Mondd csak tovább, Sharon! Mondj ki mindent, amit mondani akartál!
A hangja furcsán csengett.
– Tudod te nagyon jól, mit akartam mondani - mondta a lány szemrehányóan. - Kérlek, Ken, ne kínozz, különben meggyűlöllek, ahelyett hogy...
Megint elhallgatott, akadozva szedte a levegőt.
Súlyos hallgatás telepedett közéjük. Sharon nem bírta tovább, felnézett. A férfi arcán meghökkenést fedezett fel.
– ...hogy szeretnél? - fejezte be lágy hangon a mondatot.
Sharon tétován bólintott, mivel csak most döbbent rá, hogy Kennek fogalma sem volt eddig a szerelméről.
– De majdcsak túl leszek rajta - lódította. - Úgysem látjuk egymást többé - mondta szomorúan.
– De én nem akarom, hogy túltedd magad rajta! - jelentette ki a férfi indulatosan.
Sharon meglepetten nézett fel.
– Mit akarsz ezzel mondani?
Ken megragadta a lány reszkető kezét, és az ajkához emelte. Aztán a combjára fektette.
– Félreértetted, amit az előbb mondtam, kedves! Azért mondtam le a Lucky Lady ellenőrzési jogáról, hogy a jövőben elkerüljük az úgynevezett véletleneket. Ez nem azt jelenti, hogy nem akarlak többé látni. Csak abban akartam biztos lenni, hogy a kapcsolatunkat nem terhelik többé a Lucky Lady ellenőrzéséből adódó gondok.
Megállt egy percre.
– Soha nem akartam semmit tőled. Minden együttlétünk után átkoztam magam, amiért nem volt elég önuralmam. Olyan leckét adtál nekem, amivel meg lehetsz elégedve.
– Hogyhogy? - kérdezte Sharon rekedt hangon.
– Mindig azt hittem: csak nőkkel fordul elő, hogy az érzelmeik vezetik őket. Tehát igazad volt, amikor a szememre vetetted, hogy előítéleteim vannak a nőkkel szemben. Ez hiba volt, ilyesmi nem fog többet előfordulni.
– De akkor miért vártál arra, hogy felhívjalak?
Sharon még sok mindent nem értett.
– Hogy megértsd, neked kell most lépned! De a jó ég tudja, miért, nagyon sokáig halogattad.
Ken színlelt szigorúsággal nézett rá.
Sharon úgy meglepődött, hogy elengedte a takarót. Az lecsúszott, és felfedte a lány meztelen keblét. Ken megigézve nézte. Aztán a lány fölé hajolt. Sharon visszahanyatlott a párnára. A férfi megcsókolta a száját, majd lassan a nyakát és a mellét. A lány teste pillanatok alatt tűzben égett, mert Ken a nyelve hegyével is becézte. Majd lágyan a mellbimbóját harapdálta, amely azonnal megkeményedett az érintéstől.

Sharon vágyakozva felelt a simogatásra.
Ám amikor a férfi ajka a köldöke felé közeledett, és nyelvével azt is cirógatni akarta, Sharon megfogta a fejét, és nem engedte.
Ken kérdőn nézett rá.
– Nem? Drágám, én mindent akarok tőled!
– Én is mindent akarok, Ken! — mondta halkan a lány. — De talán nem ugyanarra gondolunk.
A férfi megértette. Elmosolyodott.
– Miért nem kérdezed meg hát, hogy el akarlak-e venni feleségül?
Sharon határozottan felült, és értetlenül meredt rá.
– Én kérdezzem meg?
Ken kisfiúsán felnevetett.
– Nem ezt teszik manapság az egyenjogúság élharcosai?
– El akarsz venni feleségül? - kérdezte Sharon bizonytalanul.
– Hát persze! Sok időbe telt, amíg eljutottál eddig, drágám. Már azt hittem, kénytelen leszek magamhoz ragadni a kezdeményezést.
Felállt, lehúzta magáról a pulóvert.
– Szeretsz? - kérdezte Sharon fojtott hangon.
Megbabonázva nézte, ahogy Ken levetkőzik.
– Nem. Csak azért veszlek el, hogy visszaszerezzem a Lucky Ladyt.
Sharonnak nevetnie kellett ezen a válaszon. Csak akkor tudott ismét komoly lenni, amikor Ken visszaült az ágyra.
– Olyan nagyon szeretlek, hogy a kínok kínját álltam ki, és nem tudtam, mitévő legyek. Már a munkámra sem tudtam odafigyelni. Most meg vagy elégedve? - kérdezte, színlelt szemrehányással a hangjában.
Sharon boldogan nevetett Aztán elállt a lélegzete, mert Ken ott folytatta a simogatást, ahol az előbb abbahagyta.
– Igen, Ken! Ó, igen! Úgy szeretlek!
– Nem rossz alap egy házassághoz! - dünnyögte a férfi.

Jóval később szorosan összesimulva feküdtek, és megindultan hallgattak.
Sharon gondolatai a jövőben jártak, amelyet immár meg fognak osztani egymással. Felkönyökölt. Ken félig lehunyta a szemét.
– Ken, mi lesz a Lucky Ladyvel és a farmmal?
A férfi vonakodva nézett fel rá.
– A farmot megtarthatjuk, és annyi időt töltünk ott, amennyit csak tudunk. Ami a Lucky Ladyt illeti, nos, összevonjuk a Jordan Mininggal.
– És én mivel foglalkozom majd? - makacskodott Sharon.
Ken vidáman felnevetett, és megsimogatta a lány csípőjét.
– Gondolom, a cégegyesítés leköt majd egy ideig.
– És azután?
Sharon nem tágított olyan könnyen.
– Azután majd szeretném kiadni neked a szülési szabadságot - nevetett a férfi. - Aludjunk most, vagy meg akarod inkább beszélni, hány gyerekünk legyen, hova járjanak iskolába, és mikor akarunk visszavonulni az üzleti élettől?
A férfi magához ölelte Sharont, a lány feje megpihent Ken mellkasán. Boldog álomba merültek.

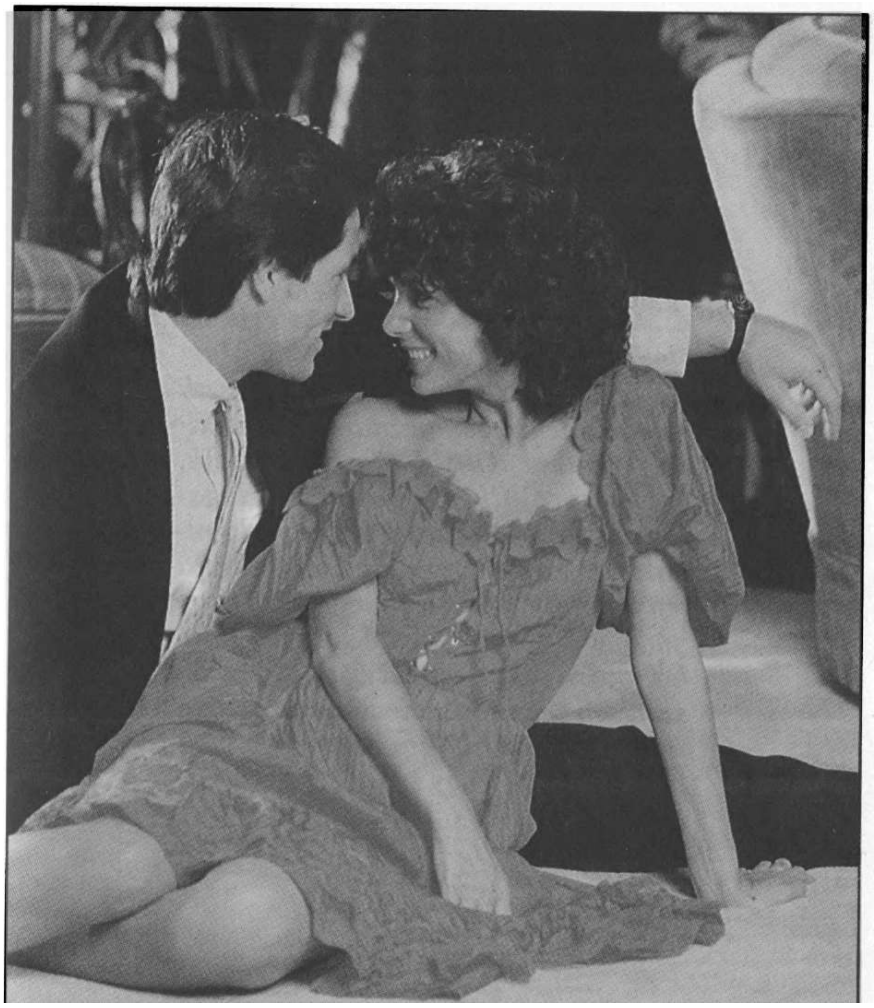

Nora Powers: Szeress, ha mersz!

Anitát már sok csalódás érte az életben, ezért igyekszik kerülni a tartós kapcsolatokat. Nem is törekszik szorosabb viszonyt kialakítani senkivel, amikor Old Vegasba érkezik, hogy összeállítson egy turistacsalogatónak szánt reklámfüzetet a vadnyugati kisvárosról. Daniel, a városka fényképésze azonban meggyőzi, hogy pont egy kötöttségektől mentes, futó kalandra van szüksége - természetesen véle! Anita hosszas töprengés után kötélnek áll, ám hamarosan félni kezd attól, hogy túl közel kerülnek egymáshoz...

1. FEJEZET

Anita Holland kisimított homlokából egy makrancos, göndör tincset, majd fogta a bőröndjét, és kiszállt a turistabuszból. Eltartott egy ideig, mire sikerült végre megértetnie a buszvezetővel, hogy nem utazik vissza a csoporttal, hanem itt marad. A vezetőnek egyáltalán nem tetszett a dolog, hiszen világosan megmondták neki: ha valahová huszonhat utast visz, annyit is kell visszaszállítania.

Old Vegast ugyan a régi vadnyugati városok mintájára építették, de azért nem feledkeztek el a korszerű üzletekről és az előkelő éttermekről sem. A legtöbb látogató, aki kíváncsi volt a városra, általában csak egy napig maradt. Anita viszont egy reklámfüzetet készült összeállítani a helységről, ezért hosszabb időt szándékozott itt tölteni, hogy összegyűjt-

hesse a szükséges anyagot.

Bérelt autóval természetesen akár naponta is átjárhatott volna Las Vegasból, mégis ügy döntött, hogy erre az időre inkább az álvadnyugati városkába költözik. Különben sem vonzotta a játékbarlangjairól híres Las Vegas hamis pompája. Már a múlt évben is, amikor először járt errefelé, igencsak ízléstelennek és visszataszítónak találta a játékparadicsomot.

Most egyébként sem szórakozást és feledést keresett, mint tavaly. Akkor olyan nagy megrázkódtatás érte, hogy szinte maga sem tudta, mit tesz. Csak Arthurtól akart minél messzebbre kerülni, akinek gyűlölködő szávai mélyen megsebezték.

Anita körülnézett, majd egy fából épült étterem felé indult. Gondolatai azonban még mindig Arthur körül forogtak. Hogyan is élhetett öt évig házasságban egy olyan emberrel, akit alig ismert? Szinte hihetetlen, de akkoriban még csak nem is gyanította, hogy a férfi kettős életet él. Pedig már közel egy éve csalta őt, ahogy azon a végzetes délutánon megtudta tőle.

Arthur kíméletlen hangon kijelentette, hogy az a nő sokkal jobban megfelel az elképzeléseinek. A szemére hányta Anitának, hogy soha nincsen otthon, és mindig fontosabbak számára a megbízatásai, mint a magánélete. A férfi ezzel szemben azt akarta, hogy az étel időben az asztalon legyen, és a papucs kikészítve várja, amikor hazaér. Az olyan társas kapcsolat viszont, amelyben megoszlanak a feladatok, egyáltalán nem volt az ínyére.

Arthur ragaszkodott az azonnali váláshoz. Anita megpróbált ellenkezni, szeretett volna még egy lehetőséget kapni, de a férfi végighallgatni sem volt hajlandó. Túl nagy a különbség kettőjük életfelfogása közt, egyszerűen nem illenek össze, hajtogatta makacsul. Nem maradt más hátra, Anitának bele kellett törődnie a megváltoztathatatlanba.

Anita belépett az étterembe. A kinti forróság után megnyugtatóan hatott rá a helyiség hűvös levegője. Rosszallóan a fejét csóválta, amikor az egyik sarokból játékautomaták zaját hallotta. Sehogy sem értette azokat az embereket, akik még ebben a csodálatos környezetben is effajta szórakozásra pazarolják az idejüket.

Körülnézett, és az egyik oszlop mögött megpillantotta az igazgató irodájának bejáratát. Anita bekopogott az irodába, és pár másodperc múlva már ki is nyílt előtte az ajtó.

– Örülök, hogy eljött! - rázott kezet vele az igazgató.

– Remélem, Mr. Seccord, meg lesz elégedve a munkámmal.

– Azt hiszem, közös érdekünk, hogy sikerrel járjon. Jöjjön be, kérem, és foglaljon helyet! Készséggel állok bármiben a rendelkezésére.

Anita leült egy fából ácsolt székre.

– Minden bizonnyal szükségem is lesz a segítségére. Van ugyan már néhány egész jó ötletem, de azért szeretném előbb alaposabban megismerni Old Vegast.

Jim Seccord bólintott.

– Ez természetes. - A férfi barátságos arca felragyogott. - Egyébként lenne itt még valami! Ismeri a Vacation Today című lapot?

– Persze - válaszolta Anita. Ki ne ismerte volna az Egyesült Államok legolvasottabb utazási magazinját?

– Nos hát - folytatta lelkesen az igazgató - oda is kellene egy cikket írnia rólunk.

Anita majdnem felsikoltott örömében, de még az utolsó pillanatban sikerült úrrá lennie izgatottságán.

– Szívesen - mondta nyugalmat színlelve, és kedvesen elmosolyodott

Seccord rákacsintott. Látszott az arcán, hogy tudja, mekkora kitüntetést jelent ez egy

fiatal újságírónő számára.
– Remélem, nem hangzik túl ijesztően, de akik Old Vegasban dolgoznak, többnyire mind lakókocsikban laknak. Sajnos magának sem tudtunk különb szálláshelyet találni. Egyébként még az is lehet, hogy így nyugodtabb körülmények között írhat majd, mintha szállodában lakna. - Az igazgató kérdőn Anitára tekintett - Mennyi időre is lesz szüksége?
A lány hátradőlt a széken, és még egyszer végiggondolta a feladatait.
– Számításaim szerint egy hónapra. De most, hogy cikket is kell írnom, talán valamivel tovább tart. Esetleg hat-nyolc hétig.
– Jól hangzik - mondta az igazgató, és megigazította a szemüvegét. - A fényképészünk mindenben a segítségére lesz. Itt helyben van a műterme. Sok turista keresi fel, hogy valami különleges jelmezben lefényképezkedjen nála. Egyébként Daniel Jenkinsnek hívják. Biztos vagyok benne, hogy jól ki fognak jönni egymással.
Anita felállt.
– Minden bizonnyal. Oda tudná most adni a lakókocsi kulcsát?
– Természetesen. - Jim Seccord is felemelkedett a helyéről. - Félórán belül odaküldöm Danielt. Egyébként a hatos számú kocsi a magáé - mondta, és átadta a kulcsot.

Az irodát elhagyva Anita ismét az étteremben találta magát. A levegőt ételszag töltötte be, erről pedig eszébe jutott, hogy bizony már jó néhány óra is eltelt a reggeli óta. Most azonban nincs ideje ebédelni, hiszen Mr. Seccord megígérte, hogy küldi hozzá a fényképészt. Várnom kell még egy kicsit az evéssel, gondolta, és elindult kifelé.
Még jól emlékezett a városra, az időjárás viszontagságaitól megszürkült faházakra és a kis, léckerítéssel körülvett kertekre. Tavaly csak azért jött ide, mert egy barátja váltig állította, hogy Old Vegas az a hely, ahol a legkönnyebben elfeledheti Arthurt. Eleinte nem hitt igazán jóakarójának, de amikor megérkezett, csakugyan elbűvölte a hely sajátos hangulata.
Arcán mosoly suhant át. Milyen szívesen nézte a gyerekeket, akik csak úgy tülekedtek, hogy segíthessenek a seriffnek Black Bud, a bandita kézre kerítésében! Már tavaly is többször megfordult a fejében, hogy milyen tehetséges ember lehet az, aki kitalálta ezeket a régi vadnyugatot idéző játékokat. Most is erre gondolt, amikor meghallotta a hangosbemondóból, hogy a börtön előtt nemsokára „letartóztatás" lesz.
Előző látogatása során a városka annyira megtetszett Anitának, hogy szokásával ellentétben bement egy ajándékboltba valami kis emléket vásárolni Old Vegasról. Legnagyobb meglepetésére azonban sem képeslapot, sem pedig ismerte ismertetőfüzetet nem árultak az üzletben. Ekkor támadt az az ötlete, hogy felkeresi a turistaközpont igazgatóját, és felajánlja: reklámfüzetet készít a városról. A javaslatot kedvezően fogadták, ám Old Vegas tulajdonosa éppen külföldön tartózkodott, így semmiben sem tudtak véglegesen megállapodni. Anita meghagyta a címét, és hazautazott. Fél év múlva értesítették, hogy a tulajdonos a beleegyezését adta, és újabb fél év telt el, mire Anita időt tudott szakítani az utazásra.
Elhaladt egy édességbolt mellett, majd a sarkon befordult a tér felé, ahol a lakókocsik álltak. A hatos számú kisebb méretű, szerény kocsi volt. Hát nem éppen a kényelem netovábbja, gondolta csalódottan a lány. Belül azonban megtalált mindent, amire csak szüksége lehet: még légkondicionáló berendezéssel, cseppnyi konyhával és zuhanyozóval is felszerelték a kocsit.
Letette táskáját a frissen vetett ágyra, majd megmosta az arcát. Még csak márciust írtak, de itt, Nevadában ilyenkor is forrón sütött a nap.
Éppen törülközött, amikor kopogtatást hallott kintről. Kinyitotta az ajtót.

Az előtte álló férfi termetes, legalább száznyolcvanöt centi magas volt, sötét szeme vidáman csillogott napbarnított arcában. Térdig érő, fekete szövetkabátot és félrecsapott keménykalapot viselt.

– Jó napot! - köszönt mély hangon.

Anita csak most ébredt rá, hogy jó ideje szótlanul nézi a jövevényt.

– Jó napot! - mondta gyorsan.

– Daniel Jenkins vagyok - mosolygott a férfi. - Daniel, a dörzsölt zsugás.

A lány önkéntelenül is viszonozta a mosolyát.

– Anita Holland.

Jenkins bólintott.

– Amikor éppen nem kártyázom, fényképészettel foglalkozom.

– Vagy úgy. Sajnálom, de még nem ismerem ki magam a városban.

– Ez természetes. Ezért vagyok itt. Jim Seccord megkért, hogy dolgozzam magával, és minden tekintetben legyek a segítségére.

– Ez igazán rendes tőle, és magának is előre köszönöm.

Valami miatt nem akaródzott Anitának behívni a fényképészt a lakókocsiba. Olyan szűk volt bent a hely, túl közel kellett volna engednie magához a férfit!

Jenkins hallgatott, és kedvtelve méregette a lány homokszínű nadrágkosztümjét.

– Ebédelt már?- kérdezte végül.

Anita megkönnyebbülten fellélegzett. A köztük támadt feszültség egy csapásra feloldódott.

– Még nem, de már épp az éhhalál küszöbén állok.

– Nos, akkor talán az lenne a legjobb, ha elmennénk az étterembe. Mivel maga a turistabusszal jött, ingyen ebédelhet.

– Honnét... honnét tudja, hogy azzal érkeztem?

– Nem látok a közelben kocsit. Gyalog pedig aligha tehetett meg ilyen hosszú utat.

Anitát kissé felingerelte Jenkins fölényes modora, de igyekezett leplezni mérgét. Meglepte, hogy a férfi jelmezben jelent meg előtte, bár-nagyon jól illett hozzá ez az öltözék. Amikor véletlenül a kezére pillantott, elnevette magát.

A fényképész követte tekintetével a lány pillantását, és ő is elmosolyodott.

– Ja, igen - mondta, és felemelte a bal kezét. - Pont ilyet hordtak régen a nagy kártyások kabalából. A gyémántja persze nem valódi, mint ahogy semmi sem ebben a díszletvárosban. - Rövid szünetet tartott. - Ha nincs ellenére, menjünk talán az étterembe. Valahogy olyan ostobának tűnik, hogy itt kint ácsorgunk.

Anita érezte, hogy elpirul. Gyorsan visszalépett a lakókocsi félhomályába.

– Azonnal, csak hozom a táskámat.

*

Kis idő múlva Anita kilépett a kocsiból, és bezárta maga mögött az ajtót. Daniel a karját nyújtotta, hogy belekarolhasson. A lány egy pillanatra a könyökén érezte a férfi meleg kezét.

– Jobb, ha belém karol, a homok nagyon alattomos tud lenni!

Anita megrázta a fejét.

– Köszönöm, egyedül is boldogulok.

Jenkins fanyar képpel felsóhajtott.

– Szóval maga is a női egyenjogúság elkötelezett harcosa.

A lány tisztában volt azzal, hogy a fényképész csak viccelődik, mégsem tudott nevetni rajta.

– Nem utasítanám el a segítséget, ha szükségem lenne rá, Mr. Jenkins! - válaszolta éles hangon. - De olyan ügyefogyott azért nem vagyok, hogy állandóan gyámkodni kelljen

felettem.
A fényképész összeráncolta a homlokát.
– Sajnálom. Úgy látszik, az elevenére tapintottam.
Anita érezte, hogy túl hevesen válaszolt az ártatlan tréfára.
– Én is sajnálom, de tényleg nem szeretem, ha lebecsülik a nőket - mondta békülékeny hangon.
– Elfogadom a bocsánatkérését, ha maga is az enyémet - nevetett Dániel.
A lány eltöprengett: vajon tudja-e Jenkins, milyen vonzó férfi?
– Rendben - mormogta végül.
– Maga író, ugye?
Anita bólintott.
– Mindenesetre ez szerepel az adóbevallásomban. Az adóhivatal pedig nem szereti, ha félrevezetik.
– És mit ír?
– Ó, tulajdonképpen mindent, ami csak adódik. Szabadúszó vagyok, így nem engedhetem meg magamnak, hogy különösebben válogatós legyek. Említette magának Mr. Seccord, hogy a Vacation Today is kért cikket tőlünk?
Daniel bólintott.
– Igen. A lelkesedéséből ítélve ez meglehetősen nagy szó lehet.
A lány felnevetett.
– Nem csak meglehetősen. A Vacation Today a legismertebb utazási magazin. Figyelje csak meg, amint megjelenik a cikk, turisták áradata lepi majd el ezt a helyet.
Jenkins elgondolkozva végigsimított az állán.
– Talán nem is lenne az olyan nagy szerencse...
Odaértek az étteremhez. Anita gyorsan benyitott, még mielőtt kísérőjének ideje lett volna az ajtót kitárni előtte. Odabent egy pillanatra megállt,, hogy szeme a kinti fény után megszokja a félhomályt.
Erezte, hogy a fényképész megfogja a karját, és könnyű borzongás futott végig a testén. Azzal mentegette magát, hogy fáradt, és bizony már régóta nem karolt belé férfi.
Jenkins a vendéglő önkiszolgáló részébe vezette Anitát. A turisták, akik Anitával együtt érkeztek, már régen befejezték az ebédjüket, és az utcákon kószáltak, kattogtatták a fényképezőgépeiket vagy emléktárgyakat vásároltak.
A lány alaposan megpakolta a tányérját, majd a terem végében álló asztalok egyikéhez ment.
– Ide üljünk? - kérdezte Dániel.
– Igen - válaszolta Anita, és farkasétvággyal nekilátott az ételnek.

Tíz perccel később a lány eltolta maga elöl az üres tányért.
– Most már jobban érzi magát? - kérdezte Jenkins, és szalvétájával megtörölte a száját.
– Ó, igen, sokkal jobban.
A válasz annyira szívből jött, hogy a fényképésznek mosolyognia kellett.
– Akkor talán beszélhetnénk egy keveset az üzletről is - vélte.
Anita érezte, hogy elbizonytalanodik. Különös, hogy ez a férfi ennyire
zavarba tudja ejteni, pedig rendes körülmények között ilyesmi nem szokott vele előfordulni...
– Természetesen. A következőkre gondoltam. - Táskájából jegyzettömböt és golyóstollat vett elő. - Figyeljen csak... - fordult a férfihoz, és előadta az elképzeléseit.

Daniel kíváncsian pillantott a feljegyzésekbe.
– Azt hiszem, értem, miről van szó. - Elismerő pillantást vetett a lányra. — Nem nézné meg a műtermemet?
Anita megrázta a fejét.
– Nagyon kimerített az utazás. Majd talán később.
Jenkins egy régi órát húzott elő a mellényzsebéből.
– Most három óra. Fél öt megfelelne?
A lány elgondolkodott. Tulajdonképpen nem érzett nagy kedvet a dologhoz, de volt valami lefegyverző ebben az emberben. Ekkor azonban egy belső hang Arthur hűtlenségére emlékeztette.
Mit jelentsen ez az egész? Esze ágában sem volt kikezdeni bárkivel is. Ami a munkát illeti, mindig jól kijött a férfiakkal, a magánélete azonban másként alakult. Ott a férfiak mindig birtokolni akarták őt, neki pedig végleg elege lett abból, hogy bárkinek is a tulajdona legyen.
Az, hogy Arthur cserben hagyta, szörnyű megrázkódtatást jelentett számára. Hát nem beszélt neki eleget már a házasságuk előtt is a munkájáról? Nem mondta talán azt a férje, hogy neki az ő boldogulása legalább olyan fontos, mint a sajátja? A végén persze kiderült az igazság - öt év hazudozás után. Arthur valójában sohasem akarta, hogy a felesége sikeres legyen a szakmájában, végig abban reménykedett, egy idő után majd abbahagyja a munkát, és szolgálatkész háziasszony válik belőle.
– Fél öt? - ismételte a fényképész. - Célszerűnek tartanám, ha először a műteremmel ismerkedne meg.
Anita bólintott.
– Rendben.
Daniel Jenkinsnek igaza volt. Alaposan meg kell ismernie Old Vegast, mielőtt írni kezdene róla. Ha még ma megnézi a műtermet, a férfi holnap már felvételeket készíthet, és ő végre nekiláthat a munkájának - egyedül. Persze tudta: a vonzó fényképész még alaposan összezavarhatja a terveit. Elhatározta, hogy bármi történik is, nem enged az édes csábításnak, sem most, sem máskor.

*

Rövid alvás után Anita már sokkal frissebbnek érezte magát, s alig várta, hogy belevethesse magát a munkába. Hirtelen azonban Daniel Jenkinsre gondolt, és baljós előérzete támadt. Talán nem is lesz olyan könnyű dolgom itt Old Vegasban, mint eleinte hittem, gondolta, miközben lezuhanyozott. Egy olyan cikk megírása, amely a Vacation Today szerkesztőinek minden igényét kielégíti, messze nehezebb feladat, mint reklámfüzetet készíteni.
Csak ne ess kétségbe, nem vagy már kezdő! - mondogatta magában. Noha még sohasem dolgozott ennek a neves folyóiratnak, tudta, hogy sikerül megírnia a cikket.
Sokkal komolyabb fejtörést okozott számára az az erős testi vonzalom, amelyet a fényképész iránt érzett. Nem akarta, hogy valaki még egyszer annyira megsebezze, mint Arthur. Akármennyire vonzó is Daniel Jenkins, üzleti kapcsolatnál nem lehet több közöttünk, gondolta, miközben erőteljesen végigdörzsölte magát a törülközővel.
Eltöprengett, mit is vegyen fel. Végül egy tarka, virágmintás szoknyát és egy fehér parasztblúzt választott. Tudta, hogy ebben az öltözékben sokkal nőiesebb, mint homokszínű nadrágkosztümjében.
Először egy arany fülbevalót is fel akart venni, ám végül másként döntött. Nem, csak semmi ékszer, nehogy hivalkodónak tűnjön a megjelenése. A nőiesebb ruhadarabokat is csak azért választotta, mert jól érezte magát bennük, nem pedig azért, mert tetszeni akart

Egy pillanatra ismét gondolkodóba esett. Ne vegye fel mégis a nadrágkosztümöt? De aztán megrázta a fejét, vette a táskáját, és elindult a műterembe.

Egy kis emelkedőre érve Anita megpillantotta a városka szélén fekvő vasútállomást. Szeme megpihent egy öreg vasúti kocsin. Valaha bizonyára a keleti part nagyhatalmú bankárai utazgattak benne. A lány elmosolyodott. Nagyon érdekelte az elmúlt századok történelme, és gyakran megpróbálta maga elé képzelni az akkori emberek életét. Bizony ez is nyomós oka volt annak, hogy annyira megszerette Old Vegast.

2. FEJEZET

A műterem ajtaja nyitva volt. Anita megállt, és gyors mozdulattal megigazította a ruháját. Félelemmel töltötte el a gondolat, hogy hamarosan viszontlátja Daniel Jenkinst. Megpróbálta összeszedni magát. Nem szabad ennyire a férfi hatása alá kerülnie...

– Jó napot, itt vagyok! - kiáltotta.

Daniel előjött a hátsó helyiségből. A hosszú, fekete kabátot már levetette. Vörös brokátmellényt viselt, fehér ingének ujjában piros kézelőgombok csillogtak.

– Már alig vártam. Kerüljön beljebb! - mosolygott őszinte örömmel a fényképész, és kezével a műterem belseje felé mutatott.

Anita belépett az ajtón. Jenkins határozott mozdulattal megfogta a lány bal karját. Anita először ösztönösen ki akarta szabadítani magát a férfi szorításából, de aztán mégsem tette. Attól tartott, ha túl visszautasítóan viselkedik, csak még hevesebb közeledésre ingerli a fényképészt. Ilyen bonyodalmakat pedig egyáltalán nem kívánt.

– Jól megy az üzlet? - kérdezte tettetett közömbösséggel.

– Nem panaszkodhatom. - Jenkins rápillantott. - Jöjjön, körbevezetem!

Egy vastag függöny előtt álló, ódivatú székhez kísérte a lányt.

– Itt fényképezem a turistákat. A férfiak többnyire leülnek, a feleségük pedig általában a szék mögé áll. Aztán férje vállára teszi a nő a kezét.

– Jellemző!

– Hm... néha fordítva is megtörténik, attól függően, mit kíván a vendég. - Daniel a szemközti falra mutatott. - Nézze csak meg!

Anita hátrafordult, és figyelmesen szemlélte a falra akasztott képeket. A legtöbb fényképész keménypapírból kivágott figurák mögé szokta állítani a vendégeit, Jenkins azonban jelmezbe öltöztette őket. A felvételeket aztán valamilyen sárgásbarna árnyalattal hívta elő, így tényleg régi fotók benyomását keltették. Egészen eredeti ötlet, gondolta Anita.

– Ahogy elnézem, rengeteg jelmezre lehet szüksége - tekintett kérdőn a férfira.

Jenkins megrázta a fejét.

– Nem feltétlenül. Persze női ruhákat minden méretben tartok, a férfiak számára azonban csak néhány alkalmi öltönyből és egy cowboy öltözékből áll az egész választék.

– És mi van akkor, ha egy nő nem akarja, hogy a kötelességtudó feleség szerepében fényképezzék le? - kérdezte Anita élesen.

Jenkins lágy mozdulattal megsimogatta a lány karját, majd a keze után nyúlt, és maga után húzta egy kis szobába.

– Most megmutatom a jelmezeket.

Megállt egy hosszú állvány mellett, amelyen sokféle ruha lógott.

– Ez itt a női öltöző - magyarázta, és elengedte a lány kezét.

Anita két lépessel beljebb ment, és önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét. A fogasokon zöld, kék és vörös bársonyruhák kínálták magukat. A látványtól valószínűleg minden nőnek hevesebben kezdett volna dobogni a szíve.

– Honnan szerzett ennyi korabeli ruhát? - érdeklődött a lány.
– A legtöbbje csak utánzat - mosolygott a fényképész. - Van egy ügyes varrónőnk, aki a múzeumokban fellelhető régi darabokat alaposan megfigyeli, majd elkészíti a pontos másukat. Az eredeti ruhák anyaga már könnyen foszlik, ezért nem lehetne viselni őket.
A lány bólintott. Szemét egy pillanatra sem tudta levenni a csodálatos jelmezekről. Ösztönösen kinyújtotta a kezét, és végigsimított a puha bársonyon.
– Tetszenek? - kérdezte Jenkins halk, behízelgő hangon.
Anita érezte, hogy Daniel szorosan mögötte áll. Könnyed borzongás futott végig a testén.
– Igen... nagyon. Mindig is érdekeltek a régi ruhák és tárgyak.

A fényképész Anita mellé lépett. A lánynak csak egy kicsit kellett volna elfordítania a fejét, hogy Jenkins szeméből kiolvashassa az érzéseit. De nem tette, mert ösztönösen megérezte, mi játszódik le a fényképészben. Azelőtt szórakoztatta, ha egy férfi megkívánta, mostanában azonban inkább riasztóan hatott rá. Nem tudott már bízni a férfiakban, és különösen nem azokban, akik megszokták, hogy könnyedén az ujjuk köré csavarhatják a nőket.
– Mi vonzza a múlthoz? - kérdezte Daniel.
Hangja ezúttal jóval közömbösebben csengett. Netán kitalálta volna a gondolatait?
Anita végigment a ruhaállvány mellett, és úgy tett, mintha tüzetesen megvizsgálna minden egyes darabot. Valójában csak távolabb akart kerülni a férfitól, akinek közelsége annyira felizgatta. Enyhén összeráncolta a homlokát, miközben a válaszon törte a fejét.
– Pontosan nem is tudom, hogy mi - szólalt meg végül. — A múlt valahogy. .. szebbnek, nagyvonalúbbnak tűnik, mint a jelen. - Jenkins felé fordult, és a szemébe nézett. - Igen, azt hiszem, az emberek színesebben és tartalmasabban éltek akkor, mint napjainkban.
– És persze izgalmasabban - tette hozzá nevetve a férfi.
Anita is elnevette magát.
– Talán. Igaz, manapság is sok érdekes dolog akad, mint például az űrutazás vagy a számítástechnika. A múltban viszont több a természetesség és a báj. Maga...
– Váljon egy pillanatot! - vágott a szavába Daniel. - Keressünk gyorsan egy emelvényt, és folytassa azon a beszédet!
A lány felkacagott.
– Nem akartam beszédet tartani. Csak még sohasem próbáltam megfogalmazni, miért nyűgöz le annyira a múlt. A régi időkről szóló könyvek már gyermekkoromban is teljesen lebilincseltek. Kislánykoromban csodálatosan szép, régi házak környékén laktam. Mindig elképzeltem, hogy hosszú ruhás, gyönyörű nők sétálnak fel-alá az utcán.
– Maga is gyönyörű nő - mondta a fényképész, és a hangja ismét csábítóan csengett.
Anita nem vett tudomást a bókról, hanem megkérdezte:
– Hol vannak a férfiruhák?
– A következő szobában. Azonnal odamegyünk, csak előbb szeretnék mutatni magának valamit. Ilyesmit régen a táncosnők viseltek.
A férfi leakasztott egy ruhát, és Anita elé tartotta.
Anita nem tudott elnyomni egy elragadtatott kiáltást. Csillogó szemmel nézte a fekete szegéllyel díszített, sötétvörös bársonyruhát.
A fényképész rákacsintott.
– Fekete harisnyát kell hozzá felvenni, a hajba pedig piros tollat illik tűzni. De hát ezt maga is jól tudja.
Anitának ismét nevetnie kellett.
– Sok nőt lefényképezett már benne?

Dániel hamiskásan mosolygott.
– Kizárólag kivételesen szép hölgyeket. Tessék, próbálja fel!
A lány elvörösödött.
– Nem, nem! - ellenkezett bizonytalanul.
– Ugyan, ne kéresse már magát! Fogadok, hogy éppen a mérete. Jöjjön, vegye csak fel, azután pedig lefényképezem!
Daniel mélyen a lány szemébe nézett. Anitának egy pillanatra elakadt a lélegzete.
Tulajdonképpen miért is ne? Csaknem gyermeki örömet érzett, amikor arra gondolt, hogyan fog majd mutatni ebben a merész öltözékben.
– Na jó - egyezett bele végül.
– Én addig kint várok. - Jenkins győzedelmesen nézett a lányra. - Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog magának a felvétel. Olyan lesz rajta, mint azok a hölgyek, akiket kislánykorában elképzelt.
Ujjai Anita kezéhez értek, amikor átnyújtotta neki a ruhát. A lányt elöntötte az izgalom hulláma, és érezte, hogy ugyanez történik a férfival is. A levegő hirtelen feszültséggel telt meg, s Anita egy pillanatig azt hitte, a fényképész mindjárt átöleli őt. De nem történt semmi. Daniel az ajtóhoz ment.
– Hát akkor... igyekezzen! - fordult vissza még egy pillanatra, majd kisietett a szobából.

*

Az ajtó becsukódott a férfi mögött. Anita lassan vetkőzni kezdett. A melltartóját is le kellett vennie, mert kilátszott volna a ruha kivágásából.
Ujjai még mindig remegtek, amikor öltözködni kezdett. A finom bársony halk suhogással simogatta végig a testét A lány elégedetten nézett a tükörbe. Nagyon nőiesen festett ebben a különleges ruhában. Mosolyogva simította le csípőjén a ráncokat. A szűk szoknyát mintha csak ráöntötték volna. A fűzőrész kihívóan feltámasztotta a mellét, de egyébként szinte teljesen fedetlenül hagyta.
Anita egy pillanatig arra gondolt, hogy talán jobb lesz, ha ismét leveti a ruhát. Elég csábosán mutatott benne, és nyugtalanította, hogy így jelenjen meg Daniel Jenkins előtt. Ugyanakkor furcsa izgalmat érzett, hogy a régmúlt idők táncosnőinek öltözékében láthatja magát. Mindenképpen szeretett volna egy fényképet, amely ebben a ruhában örökíti meg.
Belekotort a táskájába, és némi keresgélés után egy maroknyi hajtűt vett elő. Ügyesen összecsavarta a haját, majd megtűzte a feje tetején. Végül felerősítette a vörös tollat, kifestette a száját, és kilépett a műterembe.
Danielnek a lélegzete is elállt, amikor megpillantotta a lányt.
– Ez igen! - szólalt meg elismerően. - Káprázatosan néz ki!
– Köszönöm.
Anita idegesen simított végig a szoknyáján. Zavarta Jenkins vetkőztető tekintete. Hirtelen azt kívánta, bárcsak ne támadt volna ez a bolondos ötlete. Végtére is felnőtt nő már, nem neki való a jelmezesdi. Különösen nem egy olyan férfival, aki nyilvánvalóan kívánja őt.
– Nos, akkor... lefényképez?
– Igen, erre - mutatott Daniel a székre. - Vagy inkább állna?
Anita elbizonytalanodott, mert zavarba jött a fényképész közelségétől.
– Hát... úgyis mindegy.
– Akkor majd én eldöntöm maga helyett - ajánlkozott szolgálatkészen a férfi, hogy enyhítse a lány zavarát. A függönyhöz lépett. - Álljon ide, legyen szíves!
Anita ellenkezés nélkül követte az utasítást, mert minél hamarabb túl akart lenni az

egészen. Hogy is keveredhettem ilyen lehetetlen helyzetbe?! - gondolta magában.

Daniel hátrébb lépett, és tetőtől talpig végigmérte a lányt.

– Forduljon, kérem, egy kicsit jobbra!

Anita engedelmeskedett.

– Most tegye csípőre a bal kezét! így, jó. - Dániel elmosolyodott. - Remek felvétel lesz, akár ki is akaszthatnám a gyűjteményembe.

A lány érezte, hogy a vér ismét az arcába szökik. Miért nem gondolt rá korábban, hogy Jenkins bizonyára magának is megtart egy másolatot?

A fényképész továbbra is feszülten figyelte. Anita majdnem elvesztette az egyensúlyát, amikor a férfi hirtelen hozzá lépett, és ujjai lágyan az állához értek.

– Emelje feljebb egy kicsit a fejét! - súgta halkan, miközben ajkát alig néhány centiméter választotta el a lány szájától.

Anita szíve hevesebben kezdett dobogni. A jelmez az oka mindennek, gondolta. A saját ruhájában nem érezte volna magát ennyire bizonytalannak és kiszolgáltatottnak.

– Így jó lesz - bólintott a fényképész. - Csak még a tekintetén kellene változtatnia. Túl sok melegség sugárzik belőle. Azok a nők, akik ilyen ruhát hordtak, általában kemények voltak.

– Azért még nekik is lehettek érzéseik - ellenkezett a lány. - Feltehetően sokat szenvedtek a férfiak miatt.

Daniel összeráncolta homlokát.

– Na tessék, már megint ugyanazt a hibát követtem el - szólalt meg aggodalmas hangon. - Hízelegni akartam, mégis megsebezték a szavaim. Azt hiszem, utána kell néznem a szakirodalomban, hogyan kell bánni az öntudatos nőkkel.

– Butaság - mosolyodott el Anita. Aztán magyarázatképp hozzátette: - Csak nem szeretem, ha valaki más mércével méri a nőket, mint a férfiakat.

A fényképész bólintott.

– Értem.

Olyan közel álltak egymáshoz, hogy Anita érezte Jenkins arcszeszének kellemes pipadohány illatát. Csak a kezét kellett volna kinyújtania, és... A lány gyorsan elhessegette magától a csábító gondolatot. Semmi sem lenne most veszélyesebb számára, mint belesodródni egy kalandba.

– A felvétel... -emlékeztette a férfit.

Daniel gyors pillantást vetett a lányra, míg elégedetten hátrébb lépett.

– Természetesen. Maradjon így! Ezzel a harcias tekintettel nézzen a fényképezőgépbe is! - A férfi bebújt a régimódi kamera fekete kendője alá. - Most!

A vaku felvillant.

– Várjon még! - kiáltotta, amikor a lány megmozdult. - Több felvételt kell készítenünk. Fordítsa egy kicsit oldalra a fejét! Így jó. Nedvesítse meg az ajkát! Kitűnő.

A fény ismét felvillant.

– No még egyszer! Most a másik kezét tegye csípőre, és nézzen kihívóan. Gondoljon egy férfira, akit szeretett.

Anitát hirtelen olyan erős fájdalom járta át, hogy képtelen volt védekezni ellene. Ő tiszta szívéből szerette Arthurt, nagyon szerette...

Jenkins kidugta a fejét a kendő alól. Egy lépést tett a lány felé, mintha csak meg akarná vigasztalni. Az utolsó pillanatban azonban meggondolta magát, és a helyén maradt.

– Hajtsa oldalra a fejét! Még egy kicsit. Most jó lesz.

Anita tudta, hogy a hirtelen rátörő fajdalom nem kerülte el Daniel figyelmét, de a férfi

rendkívül tapintatosan viselkedett. A lány hálás volt neki ezért.

– Maradjon így! - Dániel hangja tárgyilagosan csengett. - Nevessen! Gondoljon arra: épp az imént tudta meg, hogy a Vacation Today számára kell cikket írnia.

A módszer egyszerű volt, de hatásos. A lány nevetése valódinak tetszett. Jenkins ismét eltűnt a fekete kendő alatt, és a vaku nemsokára megint felvillant.

Amikor a fényképész újból előbújt a lepel alól, az arca nagyon elégedettnek látszott.

– Ez az, egészen jó volt. Akár fotómodell is lehetne magából.

Anita idegesen babrálta a ruháját.

– Sokkal szívesebben vagyok író.

– A tehetsége mindenesetre meglenne ahhoz, hogy modell legyen.

A lány megrázta a fejét, és igyekezett könnyed hangon válaszolni.

– Figyelmeztetem, hízelgéssel nálam semmire sem megy.

– Ez nem hízelgés, hanem a színtiszta igazság, Anita.

Daniel olyan mélyen nézett a szemébe, hogy a lánynak hirtelen kiszáradt a torka, és izzadni kezdett a tenyere.

– A... legjobb lesz, ha átöltözöm.

– Minek annyira sietni?

A fényképész halkan ejtette ki a szavakat, és közben perzselő pillantást vetett a lányra.

– Rögtön... jövök - dadogta Anita zavartan.

A férfi szótlanul figyelte, hogy a lány kisiet a teremből, és hevesen becsukja maga mögött az ajtót.

Pár perc múlva Anita visszajött. Időközben sikerült összeszednie magát.

– Köszönöm, hogy mindent megmutatott, Daniel.

– Szóra sem érdemes.

– Most visszamegyek a lakókocsimba dolgozni egy kicsit.

Jenkins előhúzta ódivatú óráját a mellényzsebéből.

– Rendben. Fél hat van, hét körül magánál leszek.

– Hogyhogy?

Anita nem tudta leplezni hangjának remegését.

– Úgy gondolom, elmehetnénk valahová vacsorázni. - A férfi mosolya elbűvölő volt. - Jól főznek ugyan az itteni étteremben is, de még épp elég alkalma lesz megismerni a konyhaművészetüket. Ma estére szeretném meghívni egy barátságos kisvendéglőbe.

A lány tiltakozóan megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Már elhatároztam, hogy ma este mindenképpen dolgozni fogok.

Daniel közelebb lépett, és a lány úgy érezte, hirtelen elhagyja minden ereje.

– Anita, lazítson már egy kicsit! Aki csak folyton dolgozik, és sohasem jár szórakozni, hamar megöregszik. Mondjon igent, Anita!

Esdeklőn nézett a lányra, és egy pillanatra már úgy tűnt, sikerült meggyőznie. Anita tulajdonképpen szívesen elfogadta volna a meghívást. Nagyon jól érezte magát Daniel társaságában. Mégis újra megrázta a fejét. Megesküdött, hogy ezentúl kizárólag üzleti ügyekben érintkezik férfiakkal, és nem hagyja, hogy ismét lépre csalják.

– Nem, nem, Daniel, köszönöm. - Elindult az ajtó felé. - Viszontlátásra!

Mielőtt az ajtót becsukta volna maga mögött, még hallotta, hogy a férfi a nevén szólítja.

– Anita, várjon egy kicsit!

A lány azonban nem állt meg.

*

Eltelt néhány nap. Ez idő alatt Anita gyakrabban találkozott Daniellel, mint szerette volna. Olyan erősen vonzódott hozzá, hogy a legszívesebben sutba dobott volna minden józan megfontolást.

Jenkins odaajándékozta neki a fényképet, amelyet a vörös ruhában készített róla. Úgy tűnt, mintha a felvétel száz évvel korábban készült volna. Sárgásbarna árnyalatú volt, és ódivatú, ovális keretbe helyezte a férfi.

– Köszönöm - rebegte Anita. - Nem is tudom, mit mondjak...

– Ez a legjobb képe. Nagyon... nagyon valódi rajta.

A lány a felvételt nézegette.

– Alig tudom elhinni, hogy ez én vagyok.

– Talán mert az igazi énjét mutalja rajta - mondta lágy hangon Daniel. - Vagy legalábbis abból valamit. Mi volna, ha ma este együtt vacsoráznánk?

– Nem, Daniel, ne haragudjon. Igazán nagyon tetszik a fénykép, köszönöm szépen.

Anita a következő napokban még két vacsorameghívást utasított vissza, de Jenkis nem sértődött meg miatta. Pedig a lány már szinte kívánta, hogy megnehezteljen rá a férfi. Legalább nem kellett volna attól tartania, hogy egyszer csak nem tud ellenállni a vonzó fényképész ajánlatainak.

Anita csütörtökön Jim Seccorddel reggelizett, és közben arról beszélgettek, hogy halad a munkájával.

– Most éppen azokról a kis jelenetekről szeretnék írni, amelyeket a turisták szórakoztatására szoktak előadni. Szerintem nagyon eredeti ötlet - mondta, és kortyolt egyet a kávéjából.

– Igen, valóban eredetiek. Mellesleg elhatároztuk, hogy bemutatunk egy újat is, az első előadás éppen ma lesz. Black Bud rálő Danre, a kártyásra. Lizzi, a táncosnő pedig férje segítségére siet.

Anita Danielre és a vörös bársonyruhára godolt. Csodálkozva vette észre magán, hogy valami féltékenységféle kezd ébredezni benne.

– Ki játssza Lizzi szerepét? Ha jól tudom, eddig nők nem vettek részt ezekben a játékokban...

– Igaza van, eddig valóban nem. - Jim Seccord feljebb tolta a szemüveget szeplős orrán. - Azt hiszem, nagy szám lesz. Lizzit Nan Sherwood alakítja. Tudja, ő a felszolgáló abban a kisvendéglőben, amelyet egy vadnyugati kocsma mintájára építettünk föl.

Anita elgondolkozva tette le csészéjét az asztalra. Csak futólag ismerte a szőke, rövid hajú lányt.

– Tehát egy kis újdonság. Biztosan nagy siker lesz.

– Meg vagyok győződve róla. Már mondtam Danielnek is, hogy csuda jó ötlet.

– Miért, neki mi köze hozzá? - kérdezte Anita meglepetten.

Az igazgató meghökkenten nézett rá.

– Hiszen tudja, hogy minden darabban játszik.

– Igen, igen, természetesen, de... kitől származik az ötlet?-próbálkozott újra a lány.

– Már régebben megbeszéltük, hogy valami újjal kellene előrukkolnunk a turisták elkápráztatására.

Anita elfojtott egy sóhajtást.

– Én arra lennék kíváncsi, hogy ki találta ki a történetet.

Tudta, hogy kissé erőszakos, de mindenképpen választ akart kapni.

– Daniel. - Jim Seccord összeráncolta a homlokát. - De nem hiszem, hogy ez különösebben fontos lenne a reklámfüzet olvasói számára.

Anita gyorsan észbe kapott, és megpróbálta elaltatni az igazgató gyanakvását.

– Csak éppen tájékozódni szeretnék mindenről, ami a városkában történik - magyarázta. - Sohasem lehet előre tudni, mikor válik hasznossá egy teljesen lényegtelennek tűnő adat.

Seccordön látszott, hogy nem igazán sikerült őt meggyőzni, de a lány ezt nem is vette tőle rossz néven. Érdeklődésének természetesen a legcsekélyebb köze sem volt itteni feladatához. Elgondolkodva nézett maga elé. Vajon mikor találta ki Daniel az új jelenetet? Talán akkor merült fel benne az ötlet, amikor meglátta őt a vörös ruhában?

Valószínűleg már sohasem tudja meg. Az viszont, hogy csak úgy egyszerűen megkérdezze a fényképészt, nem volt az ínyére. A férfi könnyen bizalmaskodásnak vehetné az érdeklődését, s a lány ezt mindenképpen el akarta kerülni.

– Anita!

Jim hangja kissé bosszústul csengett, mert épp az imént kérdezett valamit, de nem kapott választ.

– Igen? Sajnálom, Jim, de éppen a cikkemen gondolkodtam.

A füllentés megnyugtatta a férfit, Anita azonban nagyon kényelmetlenül érezte magát, amiért hazudni kényszerült.

– Éppen azt mondtam, hogy ma délután kettőkor adjuk elő az új jelenetet a főtéren. Maga is eljön?

– Természetesen. Biztosan nagyon érdekes lesz. - A lány kiitta a kávéját, és felállt. - Ne haragudjék, de most vissza kell mennem a lakókocsiba dolgozni. - Az igazgató kimondatlan kérdésére elbűvölő mosollyal válaszolt: - Ne aggódjon, jól haladok. Mindennel készen leszek a határidőre.

– Örülök neki - mosolyodott el Seccord, és szintén felállt. - Ha esetleg valami ötlete támadna a színielőadással kapcsolatban, tudassa velem.

– Hm.. - Anita a táskájáért nyúlt. - Újságíró vagyok, a színház nem az én műfajom. - Bár szívesen írnék színdarabokat is, fűzte hozzá magában. Kár, hogy ez csak hiú ábránd. - Hát akkor, viszlát!

3. FEJEZET

A délelőtt gyorsan eltelt. Anita elrendezte a jegyzeteit, és lakókocsijának asztalára kirakosgatta Daniel Old Vegasról készített felvételeit. Elégedett volt: a reklámfüzet lassan kezdett végleges alakot ölteni. Biztosra vette, hogy sikere lesz az ismertetőjének.

A Vacation Today számára megírandó cikk azonban már több gondot okozott. Noha rengeteg anyag gyűlt össze, Anita még mindig nem tudta, milyen vezérelv szerint írja meg a cikket, hogy az ne csak tények és adatok egymás mellé rakott halmaza legyen. Felsóhajtott, és félrefujt egy homlokába hulló, huncut tincset.

Hirtelen az órájára pillantott, és meglepődve vette észre, hogy már jócskán elmúlt dél. Gyorsan meg kell ebédelnie, ha pontosan akar érkezni Daniel jelenetének bemutatójára. Sietősen megmosta az arcát, és közben arra gondolt, hogy Jenkinsben valószínűleg akkor fogalmazódott meg az előadás ötlete, amikor lefényképezte őt. Ez pedig kétségtelenül azt jelenti, hogy a férfi nagy jelentőséget tulajdonít kettőjük kapcsolatának. A lány számára egyrészt hízelgő volt ez a felfedezés, másrészt azonban nyugtalanította.

– Olyan zavaros ez az egész - dünnyögte, miközben az arcát törölgette. És nem válik éppen a munkám javára, tette hozzá gondolatban.

Felsóhajtott, mtyd a fürdőszobaajtóhoz lépett. Semmi kedve nem volt az étterembe

menni, szívesebben evett volna pár falatot a lakókocsijában. Jim Seccordtől megtudta, hogy a cég kocsija minden reggel átmegy Las Vegasba. Holnap én is velük tartok, és veszek némi élelmet, határozta el. Akkor aztán összeüthet magának valami könnyű harapnivalót, ha éppen nincsen kedve az étteremben étkezni.

Visszaakasztotta a törülközőt a helyére, majd a lakókocsi ajtajához sietett, mert kopogtattak.

– Jó napot, Anita!

Daniel állt a küszöbön. A lány szíve megint őrült zakatolásba kezdett, de megpróbált nyugodtan viselkedni.

– Jó napot, Daniel!

– Figyeljen, Anita, nagy baj van!

Jenkinsen látszott, hogy nem tréfál. A lány pillantása a férfi hóna alatt lévő ruhástáskára esett. Mit jelentsen ez az egész?

– Mi történt? - érdeklődött.

– Nan, akinek ma délután kellett volna játszania a táncosnő szerepét, megbetegedett. Úgy gondoltam, talán maga...

– Én? Mi közöm nekem az egészhez?

– Magának ugyanolyan az alakja. Beugorhatna helyette.

A lány hevesen megrázta a fejét.

– Nem, Daniel, ezt jobb, ha elfelejti!

– Ugyan, tudom, hogy képes lenne rá - mondta a férfi, és rögtön folytatta, mintha észre se venné Anita döbbent arckifejezését. - Biztos vagyok benne, hogy kedvére való lesz a játék. - Esdeklően nézett rá. - Kérem, segítsen, csak most az egyszer!

– Én... én nem is ismerem a szöveget. Hogyan tanulnám meg ilyen rövid idő alatt? - tiltakozott tovább a lány, pedig kénytelen volt bevallani magának, hogy igenis szívesen eljátszaná a szerepet.

– Nincs előre megírt szöveg - nyugtatta meg Jenkins. - Bud és én veszekedni kezdünk, majd ő belelő a vállamba. Akkor jön maga, és bekötöz az alsószoknyájából letépett csíkkal. A ruhadarabot egyébként olcsó anyagból varrattuk. Itt van a táskában, a vörös bársonyruhával együtt.

– Nem, nem megy - szabadkozott még mindig Anita. - Várjanak, amíg Nan meggyógyul, vagy keressenek...

A fényképész leintette.

– Nan egyszerűen attól lett rosszul, hogy szerepelnie kell a jelenetben. Lámpaláz. Nincs már időnk, hogy mást keressünk helyette. Ráadásul Old Vegas tulajdonosa is eljön, hogy megnézze az előadást. Ha tetszik neki, Jim meg én fizetésemelést kapunk, és lehetőségünk lesz arra, hogy újabb jeleneteket tervezzünk. Kérem, Anita, nem tart soká az egész!

A lány érezte, hogy a férfinak most igazán szüksége van a segítségére. Az is eszébe jutott: Daniel mennyi munkát ölt abba, hogy felvételeket készítsen az ismertetője számára. Mégsem ez adta meg a végső lökést.

Szinte gyermeki örömöt érzett, hogy jelmezbe bújhat, és színdarabban játszhat. Bármennyire félt is attól, hogy ezután az eset után még szorosabb lesz a kapcsolata a férfival, tudta, hogy egyszerűen képtelen lenne visz- szautasítani a kínálkozó alkalmat, amely valóra válthalja gyermekkori álmait. Önkéntelenül kinyújtotta kezét a ruhástáska felé.

– Rendben van, Daniel, megcsinálom! De csak most, egyetlenegyszer.

– Maga igaz barát - sóhajtott fel megkönnyebbülten Jenkins. - Nem is tudja, mennyit

segít ezzel nekem. Menjen az Arizpna Klub ivójába, ha átöltözött! A jelenetet kint, a kocsma előtt adjuk elő. És nagyon köszönöm!

Megfordult, majd nagy léptekkel elsietett.

Néhány perc múlva Anitát mintha kicserélték volna. Nemcsak kívülről látszott más nőnek, hanem úgy érezte, belülről is teljesen megváltozott. Büszkén lépett ki a lakókocsiból, és nyugodt mosollyal az arcán indult az ivó felé. A vörös bársonyruha volt rajta, hozzá fekete harisnyát és tűsarkú cipőt viselt. Ajkát vastagon kirúzsozta, szemét erőteljesen kifestette, és arcáról sem sajnálta a pirosítót.

A helyzet alapjában véve igencsak bolondos volt. Végül is mi köze az ő munkájának a színészkedéshez? Semmi. Azaz talán valami mégis... amit reggel Jim Seccordnek mondott, tartalmazott némi igazságot. Fontos az adatgyűjtés, de éppúgy nélkülözhetetlen, hogy tapasztalatokat is szerezzen. Ezt minden valamirevaló író így csinálná. Az ember sohasem tudhalja előre, hogy melyik tapasztalat bizonyul a legértékesebbnek.

Kissé felemelte a szoknyáját, hogy az alja ne érjen az utca porába. A nap melegen sütötte csupasz vállát. Egy pillanatra ismét feltámadt benne a félelem, de hamar sikerült úrrá lennie rajta. Végül is nincs abban semmi megbotránkoztató, hogy szerepet vállalt egy jelenet előadásában, sőt még a jelmeze sem tűnt túl ledérnek a mai idők divatjához képest.

Alig bírta visszafojtani a nevetését, amikor az egyik üzlet előtt elhaladva észrevette, hogy két, hatéves forma kislány tágra nyílt szemmel bámulja őt.

– Nézd csak! - kiáltott az egyik, és könyökével megbökte a másikat. - Látod azt a nénit?

Anita, amikor elment mellettük, barátságosan rájuk kacsintott.

A „börtön" komor épületéből épp egy népesebb turistacsoport jött kifelé. A lány nagy feltűnést keltett a turisták körében, de őt ez már egyáltalán nem zavarta. Vidáman folytatta útját.

Amikor az Arizona Klub épületéhez ért, bátran belépett az ivóba. A pult mögött több lány keverte az italokat. Nan Sherwood nem volt köztük.

– Hogy van Nan? - kérdezte Anita az egyik pincérlánytól.

A fiatal felszolgálónő megvonta a vállát.

– Már régebben elment, rosszul érezte magát. Maga játssza Lizzit?

Anita bólintott.

– Hát akkor sok sikert! - nevetett a lány, és elsietett egy szomjas vendéghez.

Anita megfordult, és kinézett a térre. A börtön előtt egyre több ember gyűlt össze. Rengeteg kisiskolást látott közöttük, de szép számmal akadtak felnőttek is, akik többnyire kisgyerekeket terelgettek maguk előtt. A tömegtől kissé félrehúzódva néhány szerelmespár ácsorgott összeölelkezve. Elég vegyes közönség volt.

*

Amint a téren megszólalt a hangosbemondó, elült a zsivaly.

– Hölgyeim és uraim, itt a seriff beszél! Nemsokára Black Bud újabb gaztettének lehetnek tanúi.

Anita tenyere izzadni kezdett. Úgy látszik, tisztára elment az esze! Hogy is tudna ennyi ember előtt fellépni? Minek is vette fel ezt a jelmezt?

Mindegy, most már tartania kell magát az adott szavához. Megígérte

Danielnek, hogy segít, és a férfi számít rá. Idegesen megtörölte a tenyerét, és újból kikémlelt a térre.

Egyre több turista áramlott az előadás színhelyére. A férfiak a feleségük fülébe sugdostak,

az anyák gyermekeiket szólongatták.
Anita egyszer csak felfedezte Danielt, aki éppen akkor érkezett meg a térre. Hosszú, fekete kabát volt rajta, amelyet azonban nem gombolt be, így kilátszott alóla piros bársonymellénye. Óralánca és a kisujján éktelenkedő hatalmas hamis gyűrű csak úgy szikrázott a napfényben. Tetőtől talpig úgy nézett ki, mint egy igazi kalandor.
Jenkins hanyag léptekkel haladt a vasúti kocsi mellett. Hirtelen, mintha csak valami zajt hallott volna, mozdulatlanná dermedt, és lassan megfordult. Black Bud lépett elő súlyos csizmában a vagon mögül.
– Állj!
Bud hangja betöltötte a teret.
Anita idegesen cibálta a ruhája szélét. Az alsószoknyájához, amelyet kifejezetten ehhez az előadáshoz varrtak, alul egy csík volt odaerősítve, hogy csak le kelljen tépnie, amikor bekötözi Danielt. Az egész jelenet elviselhetetlenül feszültnek tűnt, hiába tudta a lány, hogy végtére is csak játékról van szó.
Black Bud és Daniel közben szóváltásba keveredett egymással. A közönség megigézve követte az eseményeket. Anitának a torkában dobogott a szíve. Mindjárt ő következik...
Jenkins megcsóválta a fejét.
– Látom, nem tudsz veszíteni! - kiáltotta Budnak. - Pedig nem vagyok hamiskártyás, nincs szükségem csalásra.
Megfordult, és a hátát mutatva Budnak, elindult az ivó felé.
A nézők visszafojtott lélegzettel figyelték, ahogy a bandita előhúzza forgótáras pisztolyát. Daniel nyilván nem vette észre, mert nyugodt léptekkel ment tovább.
Noha Anita felkészült a lövésre, mégis összerezzent, amikor meghallotta a dörrenést. Jenkins megállt, a bal vállához kapott, és összeesett. Black Bud lóra pattant, majd elvágtatott.
A seriff előlovagolt az egyik épület mögül, és üldözőbe vette a bandität. Daniel fekve maradt a földön.
– Maga következik! - suttogta egy női hang Anita mellett. A nő a keskeny csapóajtó felé tuszkolta, és kilökte rajta a lányt.
– Daniel!
Anita aggodalommal teli kiáltása olyan valódinak hatott, hogy maga is meglepődött. Tűsarkú cipőjében keresztülrohant a poros téren, közben kissé felemelte vörös bársonyruháját.

Éppen abban a pillanatban érkezett Danielhez, amikor a férfi erőlködve feltámaszkodott fektéből. A lány térdre vetette magát mellette.
– Semmi baj, Anita! Csak a vállamat találta el - mondta Jenkins a nézők felé fordulva.
A lány olyan izgatott volt, hogy fel sem tünt neki: Kártyás Dan a valódi nevén szólította, és nem Lizzinek hívta.
A férfi elvette kezét a bal válláról, ahol egy hatalmas vörös vérfolt éktelenkedett. Anita olyan rémült kiáltást hallatott, hogy Danielnek oda kellett súgnia:
– Ne izguljon, nem valódi!
A lány észrevette, hogy Jenkins egy átlátszó műanyag tubust szorongat a kezében, amelyben valamiféle vörös folyadék volt
– Most tegye a kezét a homlokomra, és simogasson meg kedvesen! - mormolta a férfi.
A „táncosnő" azonnal kisimított egy hajtincset „férje" homlokából. Majd felemelkedett, és olyan magasra emelte a szoknyáját, hogy az alsószoknyájáról letéphessen egy csíkot. Most

értette meg, miért volt szükség arra, hogy felvegye a fekete harisnyát.
– Ez talán kitart addig, amíg elérünk az orvoshoz - mondta a férfinak.
Daniel a vállához nyomta az anyagot, és a lány felé nyújtotta a kezét.
– Csak segíts fel, járni magam is tudok.
Anita talpra segítette a férfit. Jenkins egy pillanatra teljes súlyával ránehezedett.
– Minden rendben, Anita.
A lánynak úgy tűnt, hogy a szavak egyedül neki szólnak.
Daniel hirtelen magához vonta, és megcsókolta.
Anita nem taszította el a férfit. Igyekezett meggyőzni magát, hogy ez a csók is csak a színjátékhoz tartozik. Legbelül azonban tudta, sokkal többről van szó. Akarta ezt a csókot! Már amikor először meglátta a férfit, azt kívánta, bárcsak átölelné és megcsókolná. Eddig azonban ezt önmagának sem merte bevallani.
A csók lágy volt, de ugyanakkor türelmetlen is. Anita odaadón viszonozta, és közben szorosan Daniel mellkasához simult. A férfi azonban lassan felemelte a fejét. A közönségre gondolt, amelyről a lány teljesen megfeledkezett.
– Menjünk az orvoshoz, kedves!
Anita érezte, ahogy elpirul.
– Egy pillanat!
Megigazította Daniel kalapját, és már ismét tudatában volt annak hogy csak szerepet játszik.
– Köszönöm.
Jenkins hangja gyöngéden csengett. Egyik kezével átkarolta a lány vállát, és elindultak az orvosi rendelő cégtáblája felé.
Anita megpróbálta összeszedni a gondolatait. A férfi közelsége zavarba ejtette. Ismét érezte azt a belőle áradó erős vonzerőt, amely ellen már az első találkozásuk óta küzdött.
A csókra gondolt, és elöntötte a forróság. Miért nem állt ellen? Hogy tudta ilyen hamar elfelejteni azokat a keserű tapasztalatokat, amelyeket Arthur mellett szerzett? A férfiak csak birtokolni akaják a nőket, és nem társat keresnek bennük. Nekik egy édes kis asszonyka kell, aki úgy táncol, ahogy ők fütyülnek, és mindig mindenben a szolgálatukra áll.

*

Anita és Daniel beléptek a régi orvosi rendelő mintájára kialakított kis helyiségbe. Kint szétoszlott a tömeg, a városka élete visszatért a megszokott kerékvágásba.
Jenkins elvette a szövetdarabot a válláról.
– Köszönöm, Anita, pompás volt!
A lány lerázta magáról a férfi kaiját.
– Nem mesélte el, mi lesz a jelenet végén!
– A végén? Miért, mi volt a végén?
A fényképész megpróbált ártatlan képet vágni, de nem igazán sikerült neki.
– Pontostul tudja, miről beszélek.
Anita kényszerítette magát, hogy a hangja nyugodt és hűvös maradjon. - Ja, igen... biztosan a csókra gondol - mosolygott rá melegen Jenkins. - Valóban elfelejtettem előre szólni.
– Tehát Nant is megcsókolta volna? - szaladt ki a lány száján.
A válasz kissé sokáig váratott magára.
– Természetesen. Miért is ne?
Anita elfordította az arcát, hogy Daniel ne láthassa, mi játszódik le benne. Amikor belegondolt, hogy Kártyás Dan Nan Sherwoodot éppen úgy megcsókolta volna, mint őt,

heves féltékenység kerítette a hatalmába. Igen, kétségtelenül féltékeny volt, és ez megijesztette, hiszen nem akarta, hogy bármi is a férfihoz kösse.

Annál jobban megijesztette az a határtalan megkönnyebbülés, amelyet akkor érzett, amikor rájött: a férfi csak füllentett neki. Hosszú habozása a válasz előtt egyértelműen arra utalt, hogy Nant nem csókolta volna meg!

– Csúnyán kihasználta a helyzetet - vetette Jenkins szemére. - Csak azért mentem bele a játékba, mert a közönség előtt nem volt más választásom.

A fényképész magához akarta húzni Anitát, de a lány nem hagyta.

– Igaza van, nem volt helyes, amit tettem - ismerte be a férfi.

– Tehát nem állt szándékában Nant megcsókolni?

– Nem. De eleinte magát sem akartam. Egyszerűen csak megtörtént.

Anita hallgatott, és megpróbálta eltitkolni az érzéseit.

Daniel közelebb lépett hozzá.

– Olyan szorosan állt mellettem, és olyan szép volt - mondta. Aztán halkan hozzáfűzte: - Kedvem támadt megcsókolni, és bizony meg is tettem. - Megsimogatta a lány állát. - Nem tehetek róla, Anita, hogy ekkora hatással van rám!

Akárcsak te énrám, tette hozzá gondolatban a lány.

– Mégis úgy gondolom, hogy nem lett volna szabad megtennie, Daniel. Most pedig engedjen elmenni. A ruhát majd később visszaviszem a műtermébe.

Jenkins olyan pillantást vetett rá, hogy a lány szíve összeszorult.

– Elkísérem, és megvárom, amíg átöltözik.

– Nem! - kiáltotta Anita, noha a legszívesebben magával vitte volna Danielt a lakókocsijába, és hagyta volna, hogy azt csináljon vele, amit csak akar. - Nem, erre semmi szükség. - Olyan hűvösen beszélt, ahogy csak tőle tellett. -És egyet jegyezzen meg jól: nem érdekelnek a férfiak! Egyedül is nagyon jól elboldogulok.

Daniel arca hirtelen elkomorult.

– Sajnálom, nem akartam tolakodó lenni.

Ez már sok volt Anitának. Vagy talán csak az volt a baj, hogy Jenkins még közelebb lépett? Dacosan megfordult, és az ajtóhoz rohant.

Már éppen ki akart lépni az utcára, amikor Daniel hangja megállította.

– Anita!

A lány megfordult.

– Igen?

A férfi fürkésző tekintettel végigmérte, majd bólintott, és odament hozzá.

– Mondja, Anita, miért fél tőlem?

A lány megdöbbent. Erre a kérdésre egyszerűen nem tudott őszintén válaszolni. Ha elmesélné félelmei okát a férfinak, azzal teljesen kiszolgáltatottá válna.

– Ne legyen ostoba! - csattant fel ingerülten. Talán sikerül elriasztanom, ha nyersen bánok vele, gondolta kétségbeesetten. - Ugyan miért kellene félnem magától?

A fényképész a fejét csóválta, és a szeme még jobban elsötétült.

– Azt csak maga tudja. Eddig azt tartottam magamról, hogy olyan fickó vagyok, aki a légynek sem tudna ártani.

– Értse már meg, nem félek magától!

– Akkor viszont a saját érzéseitől fél. - A fényképész összeráncolta a homlokát. - Maga kedvel engem. Lehet, hogy nem látszom túl értelmesnek, de azt mindig észreveszem, ha tetszem egy nőnek. - Mélyen a lány szemébe nézett. - És maga az előbb egyértelmű választ adott a közeledésemre.

Anita ismét érezte, hogy a vér az arcába szökik. Megpróbálta állni a férfi tekintetét.

– Maga egyszerűen lerohant! Nem tehettem mást, a szerepem szerint kellett viselkednem.

Daniel szótlanul nézte a lányt. Sötét szeméből gyengédség és aggodalom áradt. A másodperc töredékéig Anita kísértésbe esett, hogy megmondja neki az igazat, és a kaijában keressen vigaszt.

Józanabbik énje azonban ismét győzedelmeskedett. Anita érezte, hogy most már ellen tud állni a férfi csábításának.

– Mennem kell, folytatni szeretném végre a munkámat. Viszontlátásra, Daniel!

Hangja árulkodóan megremegett, amikor kiejtette a férfi keresztnevét. Sietve kimenekült az utcára. Egy pillanatra még hallotta maga mögött Daniel halk nevetését.

4. FEJEZET

Másnap reggel Anita heves fejfájásra ébredt. Miközben a lakókocsi mennyezetét nézte, feltörő könnyeivel küzdött. Miért olyan nehéz az élete? .. Tegnap, miután elvált Danieltől, futva igyekezett a lakókocsijához. Ügyet sem vetve a férfiak elismerő pillantásaira, vakon rótta az utcákat, és már az sem érdekelte, hogy szoknyája közben a poros földet söpri.

Amikor hazaérkezett, lerúgta a cipőjét, kibújt a vörös bársonynihából, leráncigálta magáról a fekete harisnyát, és letörölte a festéket az arcáról. Felvette megszokott, kényelmes nadrágkosztümjét, és leült a konyhaasztalhoz. Nekilátott, hogy átdolgozzon egy kéziratot, amelyet tulajdonképpen már rég le kellett volna adnia egy pittsburghi hirdetési ügynökségnek.

Csak sötétedéskor állt fel az asztaltól. Lezuhanyozott, és kimerülten az ágyra roskadt.

Anita felsóhajtott. Elég nehéz volt kivernie a fejéből Danielt, miközben a kézirattal foglalkozott. Most, reggel, tétlenül fekve az ágyban, nem tudta megakadályozni, hogy gondolatai ne téijenek vissza újra és újra a férfihoz. Eszébe jutott Daniel csókja, és a testén borzongás futott végig.

– Az egész olyan nevetséges! - korholta magát hangosan. - Hiszen neked csak a munkád a fontos. Nem engedheted meg magadnak, hogy az idődet férfiakra pazarold!

Kelletlenül dobta le magáról a takarót. Azt tervezte mára, hogy a cég kocsmával bemegy Las Vegasba. Elsősorban az átdolgozott kéziratot kellett féladnia, de némi ennivalót is akart vásárolni, hogy ne kelljen állandóan vendéglőbe járnia, s így ne találkozzék olyan gyakran Daniellel. A legokosabb megoldás az lenne, ha amilyen gyorsan csak lehet, hátat fordítana ennek a helynek, mégpedig örökre!

Persze maga is tudta, hogy ezzel már elkésett. Ha csak a reklámfüzet elkészítéséről lenne szó, visszaadná a megbízását. Azt a lehetőséget viszont már nem hagyhatta ki, hogy cikket írhat a Vacation Today számára. Csak egy őrült utasított volna vissza ilyen ajánlatot. Ő pedig nem volt őrült, legalábbis még nem...

Kevéssel tíz előtt Anita már a főkapunál várta az autót. Szürke vászonnadrágot és halványrózsaszín blúzt viselt. Az éppen arra járó Jim Seccord megkérdezte tőle:

– Las Vegasba megy?

A lány bólintott, és felmutatta a hóna alá dugott vastag borítékot.

– Fel kell adnom ezt a kéziratot, meg vásárolni is szeretnék magamnak néhány dolgot.

– És a kaszinóba nem ugrik be játszani egy kicsit? Hátha megüti a főnyereményt.

Anita megrázta a fejét.
– Nem. Nem érdekelnek a szerencsejátékok.
Jim rákacsintott.
– Nem tetszik magának, ugye, hogy az ember anélkül is megszerezhet valamit, hogy megdolgozna érte?
A lány nevetett.
– így igaz.
– Hát akkor jó mulatást! - mondta Seccord, azzal megfordult, és elindult az étterem felé.
Anita az órájára nézett. Az autó bármelyik pillanatban megérkezhet, gondolta. Amint meghallotta a motorzajt, felkapta a fejét. Egy sportkocsi gurult mellé.
– Las Vegasba tart? - kérdezte Daniel Jenkins, akárcsak az előbb Jim Seccord. Hangja olyan barátságosan csengett, mintha mi sem történt volna köztük.
A lány bólintott.
– Igen, éppen a kocsira várok.
– Akkor üljön be! - vigyorgott Jenkins. - Ma én megyek Las Vegasba.
– Maga? De... de... - Anita nagyot nyelt. - Jim azt mondta, hogy van egy vállalati kocsi is.
– Igen, igen, de az most a szerelőnél van. Ezért ma én megyek az autómmal. Szálljon csak be!
A lány először tiltakozni akart, de a kéziratot feltétlenül el kellett küldenie, a dolog sürgős volt.
– Na, jó - vonta meg a vállát. - Nekem csak az a fontos, hogy eljussak Las Vegasba.
Anita beszállt a sportkocsiba, és a kesztyűtartóba tette a kéziratot.
Daniel beindította a motort, majd gázt adott. Hallgatagon vezetett, csak amikor már a Las Vegasba vezető főúton jártak, szólalt meg végre.
– Anita, sajnálom, ami tegnap történt.
A bocsánatkérés őszinte hangneme meglepte a lányt. Csodálkozó tekintettel mérte végig a férfit.
– Tényleg nagyon sajnálom, Anita. Nem lett volna szabad lerohannom, valóban kihasználtam a helyzetet.
Anita azt sem tudta, mit válaszoljon.
– Zavarba hoztam - folytatta Daniel. - Még csak nem is sejthette, mi lesz a jelenet vége. Igaz, magam sem tudtam előre. Egyszerűen képtelen voltam ellenállni a pillanat kísértésének.
– Hát, szó ami szó, jól elengedte magát.
– Igen, elismerem. - A fényképész felnevetett. - És ha már itt tartunk... még valamit be kell vallanom.
– Bevallani? - ismételte csodálkozva a lány.
– Igen. Anita, én már akkor meg szerettem volna megcsókolni, amikor először láttam leszállni a turistabuszról.
– Maga látott leszállni a buszról?
Danielbólintott.
– És azonnal azt kívántam, bárcsak megcsókolhatnám...
A férfi szája széles mosolyra húzódott.
– Nekem pedig eszem ágában sincs szerelmi kalandba bocsátkozni - vágott vissza hidegen a lány. - Különben is minden időmet leköti a munkám.
– Akadnak azért emberek, akik össze tudják egyeztetni a kettőt - jegyezte meg Jenkins. '

Anita megrázta a fejét.
– Legfeljebb csak néhány férfi — sziszegte megvetően.
Daniel elgondolkodott.
– Néhány nő is - szögezte le végül. - Higgye el, csodálatosan megfér egymással a munka és a szerelem.
– Nem hiszem, hogy így lenne. Legalábbis az anyám példája sem ezt igazolja. Amikor férjhez ment, fel kellett adnia a hivatását. És az én életemben sem fért meg a kettő egymással. Mindenesetre elhatároztam, hogy még egyszer nem fogok lépre menni.
Daniel felsóhajtott.
– Nem emlékszem, hogy ajánlatot tettem volna magának - mondta szárazon. - Különben sem a tizenkilencedik században élünk, amikor egyetlen csók is elég volt egy nő megszégyenítéséhez.
Anita zavarba jött.
– Igaza van, azt hiszem, túl indulatosan válaszoltam - mondta halkan. - De hát értse meg végre: tényleg nem akartam, hogy megcsókoljon!
A sportkocsi gyorsan falta a kilométereket. Jenkins megköszörülte a torkát.
– Kockáztatva a veszélyét, hogy ismét megsértem, pedig higgye el, ez igazán nem áll szándékomban... hozzátennék még valamit. Tudom, udvariatlanság megcáfolni egy hölgy szavait, de ebben az esetben... szóval egyszerűen meg kell mondanom, hogy az, ahogyan viszonozta a csókot, olyan volt... mintha maga is kívánta volna.
Anita, mivel nem tudott mit válaszolni, hallgatott, és a tájat figyelte.
– Teljesen megértem, hogy manapság miért törekszik egy nő megőrizni a függetlenségét - fűzte tovább a gondolatot a férfi. - Es ez így van rendjén, mindenkinek legyenek csak egyenlő jogai. Igazam van?
– Természetesen!
– Természetesen. Csak azt nem bírom sehogy sem felfogni, hogy egy nő, aki nem akar férjhez menni, és csak a hivatásának kíván élni, miért utasítja vissza a férfiak társaságát. Ennek a legcsekélyebb értelmét sem látom. Haj ó író akar lenni, tapasztalatokat kell gyűjtenie ezen a téren is. Szerencsére ez ma már lehetséges. Senki sem írja elő, miként éljen.
Anita ismét Daniel felé fordult. Pillantása a férfi széles vállára esett, amelyen csak úgy feszült az ing. Azután farmernadrágba biztatott, izmos combjára siklott a tekintete. Feltűnt neki, hogy Jenkinst ma látja először hétköznapi öltözékben és nem jelmezben. De hát nem a ruha teszi az embert, Daniel mindenképpen nagyon vonzó férfi, tökéletesen függetlenül attól, hogy éppen mit hord!
– Gondolkozzon csak ezen egy kicsit! - ajánlotta a fényképész, és jelentőségteljesen a lányra pillantott.

Anita gondolkodóba esett. El kellett ismernie, hogy Daniel férfias vonzereje lenyűgözi. Vajon egy férfi hogyan viselkedne hasonló helyzetben? Egy olyan férfi, akinek első helyen a szakmai előmenetel áll. A válasz egyértelmű volt: rövid, kötöttségektől mentes kapcsolatot keresne.
A lány az elmúlt évben igencsak magányos életet élt. Miért is ne használhatná fel Old Vegas-i tartózkodását egy kis önfeledt szórakozásra, ahogy azt a férfiak is megtennék? Daniel igazán megfelelő társ lenne ehhez...
– A szerelemnek nem kell örökké tartania - szólalt meg újra a férfi.
– Hát igen, az ritkán fordul elő - mondta Anita fájdalmasabb hangon, mint szerette volna.

– Nem így értettem - helyesbített a fényképész. - Azt akarom csak mondani, hogy az embernek nem kell feltétlenül mély szerelmi kapcsolatokba bonyolódnia. El lehet előre is dönteni, hogy rövid legyen egy kapcsolat, amolyan futó kaland.

A lány megmakacsolta magát.

– Nem akarom, hogy többé bármi közöm is legyen a szerelemhez.

– Többé... ?

– Pontosan. Elegem van belőle!

– Hm... igen, értem. - Daniel elvette egyik kezét a kormányról, és ujjaival dobolni kezdett a térdén. - Nos, mit szólna akkor a „szoros barátság" kifejezéshez?

Anita ismét megkönnyebbült. Ajka önkéntelenül is mosolyra húzódott. Hiába, ez a férfi javíthatatlan!

– Talán...

– Jól van.

Jenkins ezzel lezártnak tekintette a témát. Visszatette kezét a kormányra, és a vidékről kezdett beszélni, amelyen keresztülhajtottak. Rövidesen megérkeztek az egyik postahivatalhoz, és megálltak a parkolóban.

Anita kinyitotta az ajtót.

– Mindjárt jövök, csak egy perc - mondta.

– Nem kell sietnie - nyugtatta meg Jenkins. - Bőven van időnk, ma szabadnapos vagyok.

– Azt hittem, azért jött Las Vegasba, mert...

– Nem, nincs itt semmi dolgom.

A lány, miközben felbélyegezte a borítékot, a férfi utolsó szavait próbálta megemészteni. Danielnek tehát nincs semmi elintéznivalója Las Vegasban! De talán a barátnője vár rá...

Amikor visszaült a kocsiba, rögtön meg is kérdezte:

– Biztosan van valami dolga a városban. Tegyen csak le valahol, és mondja meg, mikor jön értem.

Ilyen vonzó férfinak kell hogy legyen kedvese, gondolta.

– Találkája van?-érdeklődött a férfi.

A kérdés annyira meglepte Anitát, hogy gondolkodás nélkül rávágta:

– Nem, természetesen nincs.

A fényképész elégedetten nevetett.

– Én sem találkozom senkivel, úgyhogy nyugodtan együtt maradhatunk. Nos, hová szeretne menni?

– Be kell szereznem némi élelmet, hogy a lakókocsimban is össze tudjak ütni magamnak egy egyszerűbb ebédet vagy vacsorát. Ismer valami jó üzletet a környéken?

– Igen. Odaviszem.

*

Miután Anita elintézte a bevásárlást, Daniel a sportkocsi hátsó ülésén helyezte el az élelmiszerrel teli zacskókat. A lány sóhajtva szállt be a kocsiba. Még mindig nem szokta meg a hőséget. Pittsburghben, amikor repülőre szállt, még bokáig gázolt a hóban.

– Fáradt? - kérdezte Jenkins.

– Egy kicsit. Olyan meleg van!

A férfi felnevetett.

– Csak nem attól fél, hogy felolvad a jégpáncélja? - ugratta.

Anita úgy döntött, hogy nem válaszol.

A fényképész kikormányozta a kocsit a parkolóból. Nem sokkal később már a mulatóiról és játékbarlangjairól híres negyedben hajtottak. Az éjszaka csillogó-villogó városrész nappal

szürkének és sivárnak tűnt.
– Megállják valahol? - kérdezte Dániel.
– Minek?
– Nos, az emberek itt szokták próbára tenni a szerencséjüket. Maga nem akarja?
A lány megrázta a fejét.
– Nem, köszönöm. Nem szeretem a szerencsejátékokat. Az embernek hosszú távon aligha van esélye.
Jenkins felnevetett.
– A szerencsejáték egy bizonyos szinten már tudomány. Vannak olyan nyerési módszerek...
Anita élesen közbevágott:
– Nem érdekelnek a biztos tippek! Inkább megtartom a pénzt, amiért keményen megdolgoztam.
– Hol született? - kérdezte Jenkins minden átmenet nélkül, és kezét a lányéra tette.
Anita a férfi érintésétől azonnal megfeledkezett a szerencsejátékokról.
– Pittsburghben - felelte. - Ott is nőttem fel. Egy nagy faházban laktunk. - Szemében honvágy tükröződött. - Nagyon szerettem azt a környéket, az utcát mindenfelé hatalmas, öreg fák szegélyezték. Olyanok voltak, mintha a barátaim lettek volna.
– Gyakran látogat el oda?
Anita vállat vont.
– Már régen nem jártam a Kentucky sugárúton. A szüleim eladták a házat, és most, hogy már mások laknak benne, semmi sem olyan, mint régen. - Elmosolyodott. - Boldog voltam gyermekkoromban abban a házban, és úgy szeretném megőrizni az emlékezetemben, amilyennek akkor láttam.
Daniel bólintott.
– Néha tényleg a legjobb csak emlékezni. Minden megváltozik, ha az ember évekkel később visszatér. Gyermekkorunk otthonába nem lehet visszatalálni, valahogy így fogalmazott egykor egy híres író. Mikor határozta el egyébként, hogy író lesz?
A .lány halkan elnevette magát.
– Körülbelül hat- vagy hétéves lehettem, nem emlékszem már pontosan. Úgy tűnik, mintha mindig is írtam volna.
– Akkor maga azon szerencsések közé tartozik, akik valóban szeretik is a hivatásukat.
– Tudom. De mi...
– Biztosan jó tanuló is volt.
– Igen - felelte Anita nem minden büszkeség nélkül. - Egy időben az iskolai lapot is szerkesztettem. Később a Pennsylvania Egyetem újságíró szakára jártam, majd egy folyóiratnál dolgoztam. Miután pedig férjhez mentem, szabadúszó lettem.
– Meddig... - kezdte a férfi.
– Öt évig - válaszolta idegesen a lány. - Azután elváltam. Erről azonban nem akarok beszélni.
A fényképész együttérzően nézett rá.
– Értem.
Kis időre csönd ereszkedett közéjük, de azután ismét beszélgetni kezdtek. Daniel igen ügyesen kérdezgetett, és csak Old Vegasba vissztérve döbbent rá Anita, hogy semmivel sem tudott meg többet a férfiról, mint amennyit már korábban is tudott. Ó gyakorlatilag az egész életét elmesélte, míg Jenkins tulajdonképpen egy szót sem mondott önmagáról.
– Nos hát eleget beszéltünk rólam, most magán a sor. Meséljen egy kicsit az életéről!

- kérte a lány.

A fényképész arca elsötétült.

– Nem nagyon van mit mesélnem.

– Mégis, honnan jött ide?

– Mindenhonnan és sehonnan - tért ki a férfi a válasz elől. - Szívesen vagyok itt is, ott is. De nézze csak, már meg is érkeztünk! Odaállok a lakókocsijához, és segítek kipakolni.

– Köszönöm. Akkor rögtön a ruhát is visszaadom.

– Nem, nem! - tiltakozott Daniel. - Szeretném, ha megtartaná, Anita. Senki máson nem állna olyan jól, mint magán.

Az autó a lakókocsi elé gördült.

– De hát magának is kell az a ruha a műteremben - vetette ellen a lány. - Meg persze a jelenethez is.

– Ugyan, ne is törődjön vele! Nan egyébként sem vállasa a szereplést. Azt mondja, képtelen rá. - Jenkins a kocsiajtó kilincsére tette a kezét. - Remélem, nem a csókjelenet miatt lépett vissza. Magának mi a véleménye?

Szerencsére Anitának nem kellett válaszolnia, mert a férfi már kiszállt az autóból. Daniel kivette a zacskókat a hátsó ülésről, és bevitte őket a lakókocsiba a konyhaasztalra.

– Köszönöm.

Anita erőtlenül elmosolyodott. Itt, ebben a szűk kis helyiségben még nyomasztóbbnak tűnt Daniel jelenléte. Közelsége felizgatta, és vágyott rá, hogy megérintse. Ha a férfi most a karjába zárná...

– Hát akkor... - kezdte Daniel zavartan - most megyek, mert meg kell még írnom néhány levelet.

A lány legszívesebben megkérte volna, hogy maradjon, de okosabbnak találta, ha nem szól semmit. Időre volt még szüksége, hogy elgondolkodjék a fényképész javaslatáról, arról, hogy milyen lenne, ha „szoros barátság" alakulna ki közte és a férfi között.

Bizonytalanul nézett Jenkinsre.

– Nekem is van még egy-két elintéznivalóm.

Daniel átment a kis konyhán, és Anita felé közeledett. A lány szíve hevesen kalapálni kezdett, ám a férfi nyugodtan ellépett mellette. Az ajtóban megfordult.

– Viszlát, Anita! Gondolkodik majd arról, amit mondtam?

A lány bólintott.

– Igen, Daniel.

– Helyes. Hát akkor a viszontlátásra!

Jenkins becsukta maga mögött az ajtót. Anita végigsimított a homlokán, halkan felsóhajtott, majd nekilátott kipakolni az élelmiszert.

Elmosolyodott. Kellemes délelőtt volt, jót tett neki ez a kis beszélgetés. Sok mindent mesélt magáról a férfinak, de róla persze semmit sem tudott meg.

Milyen valójában? Honnét jött? Lehet, hogy tényleg kalandor?

Szívesen van itt is, ott is, ezt mondta a fényképész. Anita a Las Vegas-i játékbarlangokra gondolt. Mit is mondott Daniel a szerencsejátékról? Hogy tudomány a maga módján? Hogy az ember nyerhet is rajta?

Megcsóválta a fejét. Nem volt begyepesedett gondolkodású, de a szerencsejátékot egyértelműen elutasította. Biztosan sokan akadnak, akik szórakoztatónak találják, Anita azonban hiábavaló időpocsékolásnak tartotta.

És Daniel? - tette fel magában a kérdést. Ő vajon mit tart a szerencsejátékról? Tényleg úgy gondolja, hogy az már majdnem tudomány? Talán ő maga is játszik? Lehet, hogy ezért

költözött Old Vegasba, és ezért vállalt olyan munkát, amelyben nincs lehetőség az érvényesülésre? Vagy éppen már mindenét eljátszotta, és most itt kezdi elölről az életét?

A lány nem talált választ ezekre a kérdésekre. Tovább töprengett. Daniel legalább harminc éves lehet, jó iskolákba járhatott, mert beszédéből kitűnt, hogy művelt ember. Anitának valahogy az az érzése támadt, hogy a férfinak valaha sok pénze lehetett, méghozzá nagyon sok!

Megvonta a vállát. Az, egésznek persze semmi jelentősége nincs. Azt kellene végiggondolnia, hogy belemenjen-e Daniellel egy futó kapcsolatba, vagy sem. Négy, esetleg hat hét lenne az egész, azután elválnának az útjaik. Ha így nézi a dolgot, tökéletesen lényegtelen, megtud-e valamit a fényképész múltjáról. Abban viszont biztos lehet, hogy a férfi éppoly kevéssé keres tartós viszonyt, mint ő.

Igen, ez így tiszta ügy. Daniel mellett nem érheti csalódás, mert már az elején tisztázták, hogy mit várnak egymástól. Az ő esetében tejesen világos, honnan fúj a szél, nem kell utólag megbánnia semmit sem.

Miután Anita elpakolta az élelmiszert, úgy döntött, kinyit egy leveskonzervet.

Utána azonban megint csak Daniel javaslatához tértek vissza a gondolatai. Minél tovább töprengett rajta, annál jobban elbizonytalanodott. Futó pillantást vetett a bekeretezett, barnás árnyalatú képre, amelyet Jenkins a vörös ruhában készített róla. Hát igen, még sok mindent kellene megfontolnia...

5. FEJEZET

Másnap reggel Anita még mindig nem jutott dűlőre, noha többször is átgondolta Daniel javaslatát. Minden szabad percében a férfi járt a fejében.

Akkor is őrá gondolt, amikor késő délelőtt átment az étterem előtti téren. Jim Seccorddel akart beszélni, mielőtt még folytatta volna a munkáját.

Kopogtatására azonnal választ kapott.

– Tessék!

Benyitott.

– Jó napot, Anita! Foglaljon helyet. Mi nyomja a szívét?

– Ó, semmi különös. Csak azt akartam megkérdezni, van-e valami javaslata a reklámfüzettel kapcsolatban - felelte a lány, és leült. - Továbbá szeretném tudni, hogy meg kell-e változtatnom, illetve ki kell-e egészítenem valamit. - Röviden összefoglalta, hogy eddig miről írt. - Szívesen csatolnék egy-két fényképet az előadásokról is - folytatta. - Valahogy közvetlenebbé, életszerűbbé tenné az egészet.

– Egyetértek, jó ötlet. - Jim meleg tekintettel nézett a lányra. - Egyébként fogadja legőszintébb elismerésemet. Nagyot alakított tegnapelőtt a táncosnő szerepében!

Anita érezte, hogy elpirul.

– Tényleg? - Nevetése elárulta idegességét. - Ez volt az első nyilvános fellépésem.

Seccord szélesen elmosolyodott

– De feltehetően nem az utolsó. A darab akkora sikert aratott, hogy szeretném megkérni, játssza tovább a szerepet!

A lány arcából kiszaladt a vér, torka kiszáradt, szíve heves zakatolásba kezdett. Végül nagy nehezen összeszedte magát.

– Bizonyára viccel, Mr. Seccord.

Az igazgató megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem. Az előadás valóban óriási siker volt, s ezért szeretnénk egy szabadnap kivételével a hét minden napján megismételni.

– De nélkülem. - Anita alig mondta ki ezeket a szavakat, máris legszívesebben visszavonta volna őket. Megköszörülte a torkát. - Biztos vagyok benne, hogy az itteni lányok közül valaki szívesen átveszi majd a szerepemet.

A férfi újfent megrázta a fejét.

– Nem, sajnos nem - mondta. - Szemmel láthatólag egyikük sem vágyik arra a dicsőségre, hogy színésznő lehessen. Mindegyikük visszautasította a felkérésemet.

– Mindegyikük? - ismételte Anita hitetlenkedve. Egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy a lányok közül egyik se akarná eljátszani a jelenetet, jobban mondva, ne akarná, hogy Daniel megcsókolja. - Én... nem is tudom, mit mondjak...

– Mondjon egyszerűen igent - javasolta Jim Seccord barátságosan. - Megtarthatja a ruhát is. - Hamiskás mosoly suhant át az igazgató arcán. - Amellett ne feledje, milyen értékes tapasztalatokat gyűjthet ezzel!

A lánynak nevetnie kellett. Seccord a saját szavait fordította ellene.

– Rendben van, Jim. Azt hiszem, engednem kell, mivel többé-kevésbé a saját csapdámba estem.

Az igazgató összevonta a szemöldökét.

– Elárulna valamit?

Anita megcsóválta a fejét.

– A tekintetéből ítélve, jobb lenne nemet mondanom.

– Maga túl bizalmatlan. Csak azt szeretném tudni, mi az ördögöt értett azon, hogy a saját csapdájába esett.

– Csak azt, hogy vigyázatlanul olyasmibe keveredtem, amit eredetileg egyáltalán nem akartam.

Jim elmosolyodott.

– Köszönöm a magyarázatot, ezt megjegyzem magamnak.

– Nem hiszem, hogy túl fontos lenne a maga számára - felelte Anita szárazon.

A férfi vállat vont.

– Sohasem lehet tudni, mikor bizonyul hasznosnak egy teljesen lényegtelennek tűnő adat.

Mivel Jim szinte szóról szóra idézte Anita néhány nappal azelőtti kijelentését, a lány most nemigen tudott mit válaszolni erre.

– Úgy van - mondta kissé kényszeredetten. - Ebben egyetértünk.

Jim ismét elnevette magát.

Anita felállt.

– A munka nagyon tetszik, csak kár, hogy hamarosan vége lesz.

– Azért korai lenne már most a végéről beszélni - vélte Seccord. - Néhány hétre még szüksége lesz, amíg minden adatot összegyűjt.

– Majd meglátjuk...

– Mindenesetre köszönöm, hogy elvállalta a szerepet. Úgy terveztük, hogy mindennap két óra körül fogjuk tartani az előadást. Ugye már ma is fel tud lépni?

A lány bólintott.

– Két óra tájt az ivóban leszek.

– Kitűnő.

Jim ismét a munkájába mélyedt, Anita pedig elhagyta a szobát. Egyre az járt a fejében, vajon miért nem akarta egyik lány sem elvállalni a szerepet? Némelyikük pedig igazán csinos és magabiztos volt.

A lány az órájára nézett, és látta, hogy mindjárt tizenegy. Azonnal vissza kell mennie a

lakókocsiba, hogy rendbe hozza a bársonyruhát. Meg persze a fekete harisnyát... Tényleg, hová is tehette a fekete harisnyát?

*

Az idő gyorsan repült. Anita minden szükséges holmit előkészített, és minden ruhadarabot még egyszer tüzetesen átvizsgált. Röviddel tizenkettő után már készen is volt. A következő teendő az lett volna, hogy megebédel, de a gyomra összeszorult az idegességtől, ezért inkább lemondott az evésről.

Hamarosan elérkezett az ideje, hogy átöltözzön a fellépéshez.

Mielőtt elhagyta volna a lakókocsit, megszemlélte magát a tükörben. Ajkát sötétvörösre rúzsozta, arcát bepúderezte, és a tollat is beletűzte göndör hajába. Arról sem feledkezett meg, hogy alsószoknyájára visszaerősítse azt a vászoncsíkot, amelyet Dan bekötözéséhez kell majd letépnie.

Jókedvűen lépett ki a lakókocsiból. Megpróbált nem gondolni arra, hogy nemsokára találkozni fog Daniellel, és a férfi a jelenet végén majd megcsókolja...

Pedig már előre örült a csóknak, ezt kénytelen volt bevallani magának.

Anita éppen akkor lépett az ivóba, amikor a seriff felszólította a látogatókat, hogy legyenek tanúi Black Bud újabb gaztettének. A lány idegesen lesimította szoknyájának ráncait, s a pultra könyökölt.

– Én ugyan nem tudnám eljátszani ezt a szerepet - hallotta maga mellől.

A lány a hang irányába fordult, és Nan Sherwoodot pillantotta meg.

– Én is nagyon izgatott vagyok - mondta neki mosolyogva.

Nan megrázta szőke fürtjeit.

– Egyáltalán nem látszik magán!

– Köszönöm.

Anita az ajtó felé fordult. Még mindig nem volt tisztában az érzéseivel. Ha eszébe jutott, hogy nemsokára ki kell lépnie a térre a népes nézőközönség elé, elfogta a félelem. Ha viszont arra gondolt, hogy Daniel hamarosan megcsókolja, már alig várta, hogy kezdetét vegye az előadás.

Az ablakhoz ment, hogy jobban rálásson a térre. Dan éppen akkor jött ki az egyik üzletből. Ezúttal nem volt rajta sem a hosszú, fekete kabát, sem pedig a mellény. A lány arra gondolt, hogy a „vérfolt" bizonyára hatásosabban érvényesül a vakítóan fehér ingen. Nyelvével idegesen megnedvesítette az ajkát. Daniel a vasúti kocsi felé ballagott. Higgadtan, nyugodtan ment, olyan férfi benyomását keltve, aki biztos a dolgában.

Anita hirtelen megfeledkezett az előtte álló fellépésről. Jenkins tényleg

elképesztően jól nézett ki, és a társasága felvidította az embert. Vajon milyen lenne, ha elfogadná a javaslatát, és belemenne egy futó kalandba?

– Hé, Kártyás! - kiáltotta Black Bud, miközben előjött a vagon mögül, kantárszáron vezetve a lovát.

Daniel lassan megfordult.

– Hozzám szólt?

Anita elmosolyodott. Tetszett neki, hogy nem volt előre megírt szöveg, így a szereplők szabadabban mozoghattak, és nagyobb lehetőség adódott a rögtönzésre.

– Hozzád, te akasztófavirág! Beszédem van veled.

Bud öblös hangja betöltötte a teret.

– Na és vajon miről?

Daniel magabiztosan nézett a revolverhősre, és Anitának hirtelen az az érzése támadt, hogy ez már nem színészkedés. A férfi bátorsága és ereje valódi volt. A lány tudta, hogy ha

a jelenet valóban a régi vadnyugaton játszódna, Dan éppen ilyen magabiztosan és férfiasan viselkedne.
– Vissza akarom kapni a pénzemet - válaszolta érdes hangon a bandita, és kezét pisztolyának markolatára tette. - Csaltál a játékban!
– Nem így van, barátom! Kártyás Dan sohasem csal, nincs rá szüksége.
Jenkins hangja keményen csengett.
Anita egy pillantást vetett a közönségre. A kis színdarab egészen lebilincselte a nézőket. Még a gyerekek is csendben voltak, és megigézve bámulták a jelenetet
– Becsaptál! Add vissza a pénzemet, különben...
Bud fenyegetőzését nem lehetett tréfának venni.
Dan végigmérte ellenfelét. Arcán megvetés tükröződött. Lassan megrázta a fejét.
– Ha nem tud férfiként veszíteni, inkább ne üljön le a kártyaasztalhoz. Ezt vésse jól az eszébe!
Azzal sarkon fordult, és elindult az ivó felé.
Bud előrántotta a pisztolyát, és rálőtt Danielre.
Kártyás Dan a földre rogyott, és „sebesült" vállához kapott.
Úgy van, gondolta Anita, a fehér ingen sokkal hatásosabban mutat a „vérfolt".

Bud már a lován ült, amikor Anita kirohant az ivóból.
– Dan!
A lány ezúttal tudatában volt annak, hogy szerepet játszik, és nem támadt olyan érzése, mintha igaz volna minden, ami történik.
Amíg Anita oda nem ért, Dániel fekve maradt a földön. A seriff közben lóra pattant, és elvágtatott mellettük, hogy üldözőbe vegye a gonosztevőt.
– Dan! Hiszen eltaláltak, vérzel!
A lány nem akarta cifrázni a szerep szövegét. Egyszerűen csak kimondta azt, ami az eszébe jutott.
– Minden rendben, Anita. - Jenkins felült, de vigyázott arra, nehogy a „sebesült" karjára támaszkodjon. - Csak horzsolt a golyó.
– Nem kellene ilyen alakokkal leülnöd a kártyaasztalhoz.
Anita döbbenten vette észre, hogy egyre bátrabban rögtönöz.
– De kedvesem, én szerencsejátékkal keresem a kenyerem. Nem szabad válogatósnak lennem, különben kijátszana velem?
– Nekem ez akkor sem teszik. - A lány neheztelése teljesen valódinak hatott. - Túl veszélyes.
Szemrehányó pillantást vetett a férfira, majd letépte a csíkot az alsószoknyájáról.
Miután bekötözte a férfi karját, talpra segítette.
– Rád mindig számíthatok - szólalt meg hálás hangon a férfi, és átkarolta Anita vállát. - Vigyél gyorsan az orvoshoz!
– Nem is érdemled meg, hogy törődjön veled az ember - rögtönzött tovább Anita. - Veled mindig csak baj van.
Jenkins rákacsintott. Látszott rajta, hogy élvezi a színjátékot.
– Gyere, édes! Bármilyen sokat morgolódsz, akkor is a kedvesem vagy.
– Te pedig egy beképzelt...
Anita nem tudta befejezni a mondatot, mert a férfi magához vonta, és megcsókolta. A csók egyszerre volt gyengéd és követelőző. A lány teljesen átadta magát az érzéseinek, és csak akkor rezzent össze, amikor a közönség hirtelen tapsolni kezdett.

Dan felemelte a fejét.
– Csak nyugodtan, Anita! - suttogta. - A közönségnek tetszik, amit csinálunk. Kitűnően játszottuk a szerepünket.
A lány szinte észrevétlenül bólintott, majd kibontakozott a férfi öleléséből, és a rendelőbe vezette a „sebesült"-et. Jenkins itt ismét magához húzta.
– Gondolkodtál a javaslatomon?-kérdezte.
– Igen - rebegte Anita.
A fényképész karja még szorosabban fonódott a lány derekára.
– Helyes. Elmegyünk ma vacsorázni, hogy megünnepeljük a sikert? - Daniel érezte, hogy Anita ellenkezni készül. - Természetesen minden kötelezettség nélkül. Eltöltünk egy kellemes estét, és semmi olyat nem teszünk, ami ellenedre lenne. Rendben?
Anita csak egy pillanatig habozott.
– Rendben, Daniel.
Hallotta, ahogy a férfi lassan kifújja a levegőt.
– Köszönöm, Anita. Akkor hétkor?
– Igen, jó lesz.
Daniel nevetett.
– Mit szólnál, ha megadnánk a módját, és kiöltözve ünnepelnénk?
A lány bólintott.
– Az nekem is kedvemre lenne.
Jenkins előrehajolt, és homlokon csókolta Anitát.
– Akkor viszlát este!

*

Anita hat óra tájt kinyitotta a ruhásszekrényét, és végigpásztázta a tartalmát. Bosszúsan elhúzta a száját. Nem volt valami nagy választék, igazán nem számított rá, hogy szüksége lehet estélyi ruhára.
Még szerencse, hogy volt magas sarkú cipője, és ünnepélyes alkalmakra azért bepakolt egy elegánsabb ruhát is. Nincs más választása, csak ezt veheti fel a vacsorához.
Az az érzése támadt, hogy ma este életének új szakasza nyílik. A halványzöld szín csodálatosan illett a szeméhez, legalábbis sokan mondták már neki. A ruhát gondosan az ágyra helyezte, és a kis fiókos szekrényhez ment, hogy fehérneműt vegyen elő.
Bár a lakókocsi kicsi volt, a fürdőfülkébe, a zuhanyzó mellé még egy csöppnyi kádat is beépítettek. Anita feltűzte a haját, illatos habfürdőt öntött a kádba, majd megengedte a vizet. Azután beleereszkedett, és ernyedten hátradőlt. Egyet azért be kell vallania magának: akár elfogadja Daniel ajánlatát, akár nem, csak örülhet annak, hogy megismerkedett a fényképésszel. Már régóta nem érezte magát olyan életvidámnak, mint most. Ezt pedig egyedül annak köszönhette, hogy a sorsa összehozta Jenkinsszel, efelől nem volt kétsége.
Miközben kiszállt a kádból, eltöprengett, hogy egy olyan férfi, mint Daniel, miért tékozolja el az életét. Hiszen erős, és feszül benne a tettvágy. Vajon milyen hivatást hagyhatott ott, hogy ebben a díszletvilágban éljen? Talán ma este megtudja.
A lány lassan végigtörölte magát, majd lenézett lágyan ívelő mellére és lapos hasára. Vígon Danielnek tetszene a teste? Vígon szépnek és kívánatosnak találná?
Remélhetőleg... Felhúzta a fehérneműt, és bekapcsolata a melltartóját. Remélhetőleg? Talán inkább kétségtelenül. A férfi vonzónak találja őt, ezt már a tekintete is elárulja.
Anita finoman, alig észrevehetően készítette ki az arcát. Szemhéját világoszöldre festette, aját pedig rózsaszínre rúzsozta. Azután erőteljes mozdulatokkal kikefélte göndör, barna haját. Vajon kibontvahagyja, vagy tűzze fel? Hogyan tetszene jobban Danielnek?

Úgy döntött, hogy előbb a ruhát veszi fel. Leakasztotta a vállfáról, és óvatosan belebújt. A hűvös selyem kellemesen simult meztelen bőréhez. Felhúzta a cipzárat, és megkötötte a felsőrész pántjait. Nincs olyan mély kivágása, mint a vörös bársonyruhának, gondolta Anita, de azért így is elég csábos... A lány felcsatolta a karóráját, és övet kötött keskeny derekára. Mígd jókedvűen megperdült a tükör előtt.

Évek óta ez volt a kedvenc ruhája. Talán azért, mert a zöld színt különösen szerette, vagy mert olyan elnyűhetetlennek bizonyult. Mindenesetre örült, hogy bepakolta az úticsomagjába.

Ismét elgondolkodott, milyen frizurát válasszon. Elvégre a rendkívüli estéhez szokatlan hajviselet illik.

Öt perccel hét előtt Anita elégedetten bólintott. Barna haját három ágba fésülte, összecsavarta, és laza kontyban rögzítette. Azután ékszeres dobozkájából előkereste a fülbevalóját, amelyet még a nagymamájától kapott ajándékba. A smaragdok valódiak voltak, és igen régiek, ezért is hordta mindig magánál az ékszert. Nála biztosabb helyen tudta őket, mint otthon, ahonnan akár el is lophatták volna az értékes darabot. Feltette a fülbevalót, és a parfümös üveg után nyúlt. Éppen akkor végzett, amikor kopogtattak az ajtaján.

– Daniel?

– Igen.

– Jövök!

Anita az ajtóhoz sietett, és kinyitotta.

– Szervusz, Anita, én... - Jenkins hirtelen elnémult. - Hű, a mindenit, ez igen! Egyszerűen lehengerlő vagy.

– Tényleg?

– Ó, igen!

A lány is alaposan megnézte magának a férfit. A világos zakót mintha csak ráöntötték volna, kitűnően érvényesült benne széles válla. Jenkins öltönyének színe hatásos ellentétben állt napbarnított bőrével és sötét hajával.

– Te is remekül nézel ki - szólalt meg Anita.

– Köszönöm.

– Nincs mit.

Daniel szeme végigsiklott a lány alakján.

– Hm...

– Hm... Hát ez meg mit jelentsen? - kérdezte a lány hamiskás mosollyal.

– Nem is tudom pontosan, hogy ez a ruha, vagy a jelmezed tetszik-e jobban. – A férfi nevetése felért egy simogatással. - Ez a ruha egészen más oldaladról mutat be...

– Másik oldalamról? - ismételte Anita kissé idegesen.

– Igen. Csinos vagy benne, mint egy igazi hölgy, nő és hűvös. - Daniel a lány keze után nyúlt. - Tetszik ez a ruha, de tetszik a jelmezed is. Az meg a tüzes, szenvedélyes oldaladat mutatja.

Anita nem tudta elfojtani a nevetését.

– Szerinted még hány oldalam van?

Daniel átkarolta a lány derekát.

– Nem tudom, Anita, de szívesen megismerném mindegyiket.

6. FEJEZET

Daniel kisegítette Anitát a sportkocsiból. A lány meglepődve nézte a csillogó Las Vegas-i

negyedben megbújó szerény étterem bejáratát.
– Remélem, tetszik - mondta Jenkins, és kézen fogta Anitát. - Ha nem, még mindig elmehetünk máshová. Csak azt gondoltam... na igen, úgysem kedveled a játékkaszinókat és az éjszakai szórakozóhelyeket. Ebben az étteremben pedig jól főznek. Mi a véleményed, maradjunk?
– Persze, annál is inkább, mert mindjárt éhen halok.
Daniel halkan felnevetett.
– Én is.
Beléptek az étterembe. Az egyik pincér azonnal eléjük sietett.
– Jó estét kívánok! Tessék, erre parancsoljanak!
Egy kis benyílóban álló asztalhoz vezette őket. Anitának tetszett a helyiség hangulata. A terem meglehetősen kicsi volt, de igen kellemes, s ínycsiklandó ételillat töltötte be a levegőt. A lány elismerően szimatolt bele az illatfelhőbe.
– Hm, ez igazán csodás!
A fényképész megigazította Anita székét.
– Te is csodás vagy.
Átfutották az étlapot, és végül bélszínt választottak Sztroganoff módra. A saláta, amelyet az oroszos ételkülönlegességhez rendeltek, édes-savanyú öntettel készült, és olyan ízletes volt, hogy Anita el akarta kérni a receptet. A pincér azonban udvariasan közölte, hogy az szakmai titok.
Egy idő múlva azonban a lány már alig érezte az ételek ízét. Az asztal, amelynél ültek, nagyon keskeny volt, így Daniel térde az övéhez nyomódott. A durva nadrágszöveten keresztül is érezte a férfi testének melegét, a vére hevesen lüktetni kezdett.
Eddig még soha nem beszéltek a kapcsolatukról. Legalábbis szavakkal nem, de Jenkins szeme beszédesebb volt minden ékesszólásnál. Lágy, meleg pillantása csábítóan simogatta a lányt, és Anita egyre inkább hajlott arra, hogy engedjen a csábításnak.

Vacsora után kávét rendeltek.
– Hát ez finom volt - jegyezte meg Anita. - És az étterem is tetszik.
– Véletlenül fedeztem fel - magyarázta Daniel. - De eleget beszéltünk mar erről a helyről és az evésről, beszéljünk végre egy kicsit magunkról is. - Előrehajolt, és megfogta a lány kezét. - Nos, Anita, gondolkodtál a javaslatomon?
Az újságírónő megköszörülte a torkát.
– Nem tehetek róla - mondta. - Mindig magam előtt látlak. És a darabban...
A férfi fürkészőn nézett rá, és Anita érezte, hogy Jenkins térde még jobban az övéhez nyomódik.
– Megtudhatom, milyen eredményre jutottál? - kérdezte halkan a fényképész, miközben ujjaival a lány tenyerét cirógatta.
– Még nem döntöttem - felelte Anita, és sikerült egy bágyadt mosolyt kényszerítenie az arcára. - Tudod, ez az ötlet egészen új számomra. Persze már hallottam efféle kapcsolatokról, de őszintén szólva még soha nem gondoltam arra, hogy én is belemenjek ilyesmibe.
Daniel felnevetett.
– Elhiszem, Anita. Manapság azonban ez már nem olyan szokatlan. Változnak az idők, és ezzel együtt változik az is, hogy az emberek mit tartanak értéknek.
Anita a homlokát ráncolta.
– Nekem viszont az a véleményem, hogy bizonyos értékek sohasem változnak.

Jenkins arca elkomolyodott.
– Minden változik, Anita, ilyen az élet. Semmi sem marad úgy, ahogy volt. Ha pedig mégis kitartasz a régi értékek mellett, előbb vagy utóbb csalódni fogsz. Jobb, ha az ember belátja: semmi sem kerülheti el a változást, és eszerint alakítja az életét.
A lány felsóhajtott.
– De talán nem kívánjuk mindannyian annak biztonságát és bizonyosságát, hogy életünk végéig szeressenek bennünket?
Jenkins megpaskolta Anita kezét.
– Természetesen igen. Ráadásul olyan erősen kívánjuk, hogy bebeszéljük magunknak: mindezt el is tudjuk érni. Szinte már nevetséges, hogy milyen buzgón hiszünk ebben.
– De vannak emberek, akik tényleg szeretik egymást, méghozzá egy egész életen át - vetette ellen Anita.
A férfi bólintott.
– Egész biztosan. És megkérdeztél már valakit, hogyan sikerült boldogulniuk?
A lány a fejét rázta.
– Nem, tulajdonképpen még nem.
– Mindjárt gondoltam - vágta rá Daniel. - Azt hiszem, azért sikerült nekik, mert tudják, hogy változnak a dolgok. Számítanak erre, számolnak ezzel, és felkészülnek rá. Ezáltal természetesen ők maguk is változnak.
– Azt hiszed?
– Igen. - Gyengéden végigsimított Anita arcán. - Számukra világos, hogy a biztonságot nem mások által lehet megszerezni. Egy olyan nőnek, aki önállóságra törekszik, mint te, ezt tudniakellene. Abiztonságbennünk van, belülről jön.
Anita bólintott.
– Igen. Csak... akkor miért van az embereknek egyáltalán szükségük egymásra?
– Ugratni akarsz, Anita? Ezt is tudnod kellene. A másokhoz fűződő kapcsolat révén ismerjük meg önmagunkat is. Igen, kölcsönösen szükségünk van egymásra, hogy tanuljunk.
Anitát elbűvölték Daniel szavai, teljesen megfeledkezett a férfi utáni vágyakozásáról.
– De mit... mit tanulhatunk egymástól? - kérdezte.
– Ezt bizony csak akkor tudod meg, ha kipróbálod. Olyan ez, mint az iskola, Anita, csak éppen az órarend hiányzik. Annyi azonban biztos, hogy minden egyes tapasztalat megtanít valamit önmagunkról és a másikról, már persze, ha készek vagyunk a tanulásra.
A lány felemelte a fejét, és a fényképészre nézett.
– Igen, Daniel - suttogta. - Én kész vagyok rá.
A férfi egy pillanatra elhallgatott, és mélyen a lány szemébe nézett.
– Köszönöm, Anita - mondta végül. - Nagyon köszönöm!
A lány zavarba jött.
– Nem kérsz valami édességet? - kérdezte Jenkins, hogy kisegítse a zavarából.
Anita mélyet sóhajtott.
– Nem, köszönöm, Daniel. Csak azt szeretném tudni, miként képzeled el a kapcsolatunkat.
A fényképész megszorította a kezét.
– Ha nem étteremben ülnénk, azonnal megmutatnám. De így... Mindjárt fizetek, azután pedig velem jössz. Rendben?
– Igenis, uram!
A lány hirtelen felszabadultnak és gondtalannak érezte magát. Tetszett neki a helyzet, és kedvelte Danielt is. Miért kellene hát aggódnia?

Jenkins kifizette a számlát, és elhagyták a vendéglőt. Daniel kézen fogva vezette a kocsihoz Anitát. Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, a lány felé fordult

– Anita, ó, Anita!

Daniel két tenyere közé fogta az arcát, azután magához vonta a lányt, és szorosan átölelte. Anita önkéntelenül is hozzásimult, és élvezte a férfi közelségét, testének melegét.

Jenkins gyengéden simogatta a hátát, majd lehajolt, és a lány fülcimpáját kezdte gyengéden harapdálni.

– Anita?

– Hm?

– Tudod, hogy mit szeretnék. Te is akarod?

A lány most már nem vonakodott.

– Igen, Dániel. Vigyél el valahová, ahol senki sem zavarhat bennünket!

*

Alig negyedórával később Daniel kinyitotta a szállodaszoba ajtaját, félreállt, és előreengedte Anitát.

– Sajnálom, hogy mégiscsak a szórakoztató negyedbe kellett jönnünk - mondta. - Tudom, hogy nem tetszik neked, de itt már csak ilyen szállodák vannak.

Anita a férfi felé fordult.

– Semmi baj, Daniel. Gyere, és csukd be az ajtót!

Jenkins azonnal engedelmeskedett, majd átölelte a lányt, és megcsókolta.

Anitát soha nem izgatta fel még csók ennyire, mint most. Egész este arra várt, hogy a férfi végre egyszer hosszabban csókolja, mint az Old Vegas-i jelenetben, és most...

A lány egész testében megremegett, amikor Daniel nyelve gyengéden benyomult az ajkai közé. Ilyen kábító érzésben még soha nem volt része, teljesen átadta magát a gyönyörnek. Semmi okom arra, hogy ellenkezzem, gondolta, és semmi okom arra, hogy féljek. Végül is mindkettőnk előtt világosak a játékszabályok...

Amikor végül szétvált az ajkuk, a férfi kissé eltolta magától a lányt, és mélyen a szemébe nézett.

– Szép vagy, Anita! Szebb, mint bármelyik nő, akit valaha is láttam.

Daniel óvatosan kihúzta a lány hajából a tűket, és a göndör fürtök Anita vállára omlottak.

Azután a férfi letérdelt, és kibújtatta a lány lábát a cipőből. Anita lenézett a férfi sötét hajára, és különös megindultság vett rajta erőt. Daniel felemelkedett, keze a ruha cipzárja után kutatott. Lehúzta, majd a pántokat is lefejtette a lány válláról. A ruha suhogva a földre hullott. Anita fél kézzel Jenkinsbe kapaszkodva kilépett belőle.

Daniel tekintete a csipke melltartóra siklott, amely alig takart el valamit a lány melléből. Anita önkéntelenül is kihúzta magát, hogy keble még jobban érvényesüljön.

A fényképész halkan felsóhajtott, és megcsókolta kedvese vállát.

Anita vágyakozása nöttön nőtt. Egyre jobban kívánta a férfit, egészen az övé akart lenni.

Jenkins a lány hátát simogatta az ujjaival, és közben amelltartó kapcsa után tapogatózott. Anita szorosan hozzásimult.

– Daniel, Daniel...

A férfi ügyesen kikapcsolta a melltartót, és a finom ruhadarab a földre hullott.

Daniel áhítattal szemlélte a lány mellét.

– Milyen szép vagy, Anita! - suttogta.

Hangja rekedtes volt az izgalomtól. Megcsókolta a rózsás bimbót, és közben a lány hasát és csípőjét simogatta. Végül óvatosan lehúzta a leheletvékony bugyit is.

Azután megint letérdelt.
– Daniel...?
– Anita!
A férfi nyelve hegyével megérintette a lány lábfejét. Ez Anitában olyan érzéseket gerjesztett, amelyek felülmúlták minden elképzelését.
– Daniel!
A férfi ajka feljebb siklott a térdére, a combjára, feszes hasára. Kisvártatva ismét felemelkedett, és átölelte a lányt.
Anita mezítelen bőrén érezte az öltöny érdes anyagát, orra beszívta a férfi arcszeszének fanyar illatát. Felsóhajtott.
Daniel az ágy felé tolta Anitát, és gyengéden a párnákra nyomta.
– Mindjárt együtt leszünk - lehelte a lány fülébe.
– Igen Daniel, igen!

Amíg a férfi levetkőzött, Anita egy pillanatra sem tudta levenni róla a tekintetét. Daniel levetette a zakóját, megoldotta a nyakkendőjét, és kigombolta az ingét. A lány izgatottan felsóhajtott, amikor megpillantotta Jenkins dús szőrzettel borított mellkasát.
Visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy a férfi kicsatolja az övét, és nadrágja a földre hull. Pár pillanat múlva Daniel meztelenül állt a lány előtt.
Anita vágyakozón nyújtotta felé a kaiját. Jenkins nem késlekedett, azonnal az ágyhoz lépett, és odafeküdt mellé. A lány Daniel erős, izmos testéhez simult, és szorosan átölelte.
– Jóságos ég! - sóhajtott a fényképész. - Anita, egészen elveszed az eszem. Kívánlak... ó, mennyire kívánlak!
Daniel ajka lágyan és gyengéden a lány száján játszadozott, Anita pedig éppoly játékosan viszonozta a gyöngédséget.
Jenkins hirtelen a lányra gördült, és száját erőteljesen az ajkára szorította. Anita érezte, ahogy Daniel teste ránehezedik, mellkasa a mellének nyomódik, és izmos lába átfonja az övét. A lány, noha vágyott az egyesülésre, mégis késleltetni akarta, oly csodálatos volt az előjáték.
Daniel nyelve hegyével Anita állát becézte, majd a nyakát borította el csókokkal. Édes remegés futott végig a lány testén.
– Ó, Daniel! - suttogta elhaló hangon.
Jenkins kissé felemelkedett.
– Anita?
– Igen, Daniel, igen! Ne hagyd abba, kérlek!
A férfi harapdálni kezdte Anita rózsaszín mellbimbóját, mire a lány megvonaglott a kéjtől. Kisvártatva Daniel szája lejjebb vándorolt. Nyelve bejárta a hasát, a combját, a térdét, majd óvatosan széttárta a lány lábait. Anita lélegzete elállt. Csak nem... igazán azt akarja...? Arthur ezt sohasem csinálta...
A férfi ajkával végigcirógatta a térdét, majd felfelé haladt, és lágyan végigcsókolta a feszes combok belső oldalát, míg el nem jutott a gyönyör forró középpontjáig. A lány megremegett, ujjai görcsösen markolták a lepedőt. Halkan sóhajtozott, de már nem tudta sokáig visszatartani az elemi erővel feltörő kéjes kiáltást. Mindenfélét olvasott már a szenvedélyről, de ilyen mámorban azelőtt soha nem volt része.
Végül megint magán érezte a férfi testét. Daniel szája ismét lázasan kereste az ajkát. A lány kissé felemelkedett, és belemarkolt a fényképész hajába.
– Daniel...

– Igen, Anita, igen! - suttogta a fiilébe. - Jöhetek, kedvesem?

– Igen, Daniel, gyere! - Enyhén beleharapott a férfi vállába, amikor érezte, hogy az beléhatol. - Daniel!

Jenkins lassan, ütemesen mozgatni kezdte a csípőjét.

– Daniel, Daniel! - ismételgette a lány kedvese nevét. Zihálva szedte, a levegőt.

A férfi mozgása erőteljesebb és gyorsabb lett. Anita minden idegszálával élvezte a kéjes érzést, amely pillanatról pillanatra fokozódott benne. Olyan gyönyörteli volt a férfi minden mozdulata, hogy a lánynak a könnyei is kicsordultak tőle.

Egyszerre értek a csúcspontra. Az önkívület és a szenvedély pillanatában valóban eggyé váltak. Amikor Daniel kimerülten mellé ereszkedett, a lány szorosan átölelte őt. Még ez is csodálatos érzés volt. Hogy is gondolhatta eddig, hogy nincs szüksége sem társra, sem szerelemre?

*

Amikor Anita másnap felébredt a lakókocsijában, igencsak későre járt. A keskeny asztalon álló órára nézett: már dél is elmúlt néhány perccel. A hátára fordult, és nyújtózott egyet. Gondtalannak és felszabadultnak érezte magát.

Ezt egyedül Danielnek köszönhetem, gondolta. Együttlétük hihetetlenül csodálatos volt, egymás után többször is belekóstoltak a gyönyörbe. Old Vegasba csak hajnali három körül értek vissza. Minél többet voltak együtt, annál nagyobb örömöt tudtak egymásnak szerezni. Egyre jobban megismerték egymás vágyait, és minketten azon voltak, hogy a másiknak azt nyújtsák, amit az különösen szeret.

A lány elégedetten felsóhajtott. Jólesően megborzongott a könnyű takaró alatt. Amikor pedig lehunyta a szemét, újra érezni vélte Daniel ajkának érintését. Az oldalára fordult, és úgy álmodozott tovább. Az elmúlt éjszaka emlékei még olyan elevenek voltak, hogy azt képzelte, Jenkins mellette fekszik, és bármelyik pillanatban megérintheti...

Ismét felsóhajtott. A férfi tényleg fekhetett volna mellette, és ébredhettek volna akár együtt is ezen a csodálatos reggelen. Amikor tegnap éjjel Daniel a lakókocsihoz kísérte, egy szó is elég lett volna, hogy márasztalja a férfit. De nem mondta ki ezt a szót... A fényképész még hosszan megcsókolta, majd vonakodva távozott.

Anita attól tartott, ha nem küldi el a férfit, egész Old Vegas megtudja, hogy Daniel nála töltötte az éjszakát. Mindenképpen el akarta kerülni, hogy az emberek a szájukra vegyék őket, és mindenféle feltételezésekbe bocsátkozzanak velük kapcsolatban. Ebben még kötötte a régi gondolkodásmód.

Ennek ellenére egy kicsit már sajnálta, hogy így döntött. Olyan csodálatos lett volna Daniel mellett ébredni a napsütésben... és újból szeretkezni vele...

7. FEJEZET

Amikor Anita jó félórával később kinyitotta a lakókocsi ajtaját, pillantása azonnal a lépcsőn heverő cédulára esett: *Ha van ideje, ugorjon be hozzám ma délután! Köszönettel: Jim Seccord.*

Ezt akár most is elintézhetem, gondolta. Lenézett meztelen lábszárára. Fehér rövidnadrág és ujjatlan póló volt rajta, mert éppen napozni készült. Mivel azonban nem akart ebben az öltözékben végigvonulni a városkán, visszament a lakókocsiba, és a szekrényből egy vászonszoknyát vett elő.

Kisvártatva elindult a vendéglő felé. A nap magasan járt az égen, és melegen sütötte Anita fedetlen karját. Ha már most ekkora a hőség, mi lesz júliusban? - töprengett.

A levegőben ételszag teijengett, amikor átvágott az éttermen. Bekopogott az irodába.

– Szabad! - hallatszott Jim Seccord barátságos hangja.
A lány benyitott.
– A lehető legjobbkor jött - örvendezett az igazgató. - Foglaljon helyet! Daniel meg én éppen új terveket kovácsolunk. Segíthetne nekünk!
Anita érezte, hogy arcába szökik a vér. Nem számított arra, hogy itt találkozik Daniellel. Kissé vonakodva ereszkedett le a fényképész melletti székre.
– Jó napot, Daniel! - mondta, és remélte, hogy a hangja nem árulja el az érzéseit.
– Jó napot, Anita!
A férfi nyugodtan és barátságosan viselkedett, mint mindig. A lány gondolatban hálás volt neki ezért
Az igazgatóhoz fordult.
– Megkaptam az üzenetét.
– Helyes, helyes. - Jim megigazította szarukeretes szemüvegét. - Azt tervezzük, hogy egy új, valamivel igényesebb darabot viszünk színre.
Anita megpróbálta összeszedni magát, mivel Daniel jelenléte nagyon felzaklatta. Az első pillanatban önkéntelenül is oda akart hajolni hozzá, hogy csókkal üdvözölje. Vajon Seccord mit gondolt volna? Gyorsan elhessegette a gondolatot, és megpróbált a beszélgetésre figyelni.
– Nem értem, hogyan tudnék én segíteni ebben...
– Maga ugyebár író - mondta vontatottan az igazgató, és jelentőségteljes pillantást vetett a lányra.
– Igen, de nem színdarabokat írok - válaszolta Anita. - Úgy emlékszem, ezt már tisztáztuk párszor.
– Ne izgulj - szólt közbe Daniel -, nem színpadi művet akarunk tőled kötött párbeszéddel. Csak a cselekményt kellene röviden vázolnod, hogy a szereplők tudják mihez tartani magukat. A párbeszédeket pedig mindenki szabadon alakíthatja, mint eddig is.
Anita bólintott.
– Értem. - Hirtelen nagyon melege lett. Talán mert Jenkins olyan közel ült hozzá... - Van már ötlete, Jim?
– Igen. Mondja meg, kérem, milyennek találja! Daniel, elmesélné a történetet? Maga úgyis jobban ért a szavakhoz, mint én.
A fényképész összeszorította az ajkát. Anita azon tanakodott magában, vajon mi válthatta ki a férfi különös arckifejezését.
Néhány pillanatnyi zavart hallgatás után Jenkins megszólalt:
– Viszont a maga ötlete volt, Jim, ne felejtse el!
A lány észrevette, hogy az igazgató szeplős arcán árnyék suhan át, és tanácstalanul néz maga elé.
– Van itt egy postakocsi, amelyet szívesen felhasználnánk - magyarázta Daniel.
– Igen, tovább - sürgette a lány.
A két férfi különös viselkedésén ráér később is elgondolkodni.
Jim megköszörülte a torkát.
– Lovunk van elég. Négyet a kocsi elé fogunk, amellyel Dan és Anita a városba utaznak. Mielőtt azonban elérnék úticéljukat, Black Bud megtámadja őket. A rabló Anitát igen csábosnak találja, és meg akarja csókolni. Erre Dan leüti.

Miközben Jim beszélt, tudatosan kerülte Anita tekintetét. Most kifejezéstelen szemmel pillantott a mozdulatlanul ülő lányra.

– A másik jelenetet pedig levennénk a műsorról - folytatta Seccord. - Nos, milyennek találja az új történetet?

Anita fejében egymást kergették a gondolatok. Tehát nem csókolóznának többet nyilvánosan Daniellel. Attól tart talán Jenkins, hogy a többiek megsejtenek valamit? Vajon azért értett egyet az új darabbal, mert kímélni akarja a jó hírét?

– Hát... egész jól hangzik - mondta végül. - De mi történik Buddal, miután leütötték?

Daniel vállat vont.

– Még ki kell találnunk. Nincs valami ötleted?

Anita megrázta a fejét.

– Némi időre van szükségem. Ripsz-ropsz nem tudok semmit kiötleni.

– Lenne egy javaslatom! - Az igazgató arca hirtelen felvidult. - Anita elájul, Dan pedig beviszi őt a fogadóba.

– Nem rossz. - Jenkins elégedettnek látszott. - Mit szólsz hozzá, Anita?

– Azt hiszem, menni fog a dolog. Viszont a por és a homok nem tesz majd jót a vörös bársonyruhának.

Jim összeráncolta a homlokát.

– Látja, erre nem gondoltam. Nos, akkor mást fog felvenni. Egy utazóruhát tollas kalappal. - A homloka ismét kisimult. - Igen, így jó lesz.

Anitának azonban megint eszébe jutott valami.

– Igazán azt gondolja, hogy egy táncosnő elájul, ha meglát egy bandität? - kérdezte. - Úgy értem, a bárhölgyeknek azért lehetett némi fogalmuk a nyers valóságról.

Seccord rövid ideig elgondolkozott.

– Hát igen, talán mégsem estek volna össze eszméletlenül. Kár, pedig úgy tetszett a jelenet.

– Semmi gond - nevetett föl Daniel. - Anita ne táncosnőt játsszon, hanem legyen egy telepes felesége. Én sem Kártyás Dant alakítom majd, hanem egy olyan férfit, aki itt kíván letelepedni.

Jim ismét átgondolta a dolgot, mtgd bólintott.

– Van benne valami. Mit szól hozzá, Anita?

A lány kimondta, ami éppen a nyelve hegyén volt, de rögtön meg is bánta.

– Kár, hogy a vörös ruhát nem viselhetem többé.

– Hát akkor mégis váltakozva adjuk majd elő a jeleneteket - vetette föl nyugodtan a fényképész.

– Jó ötlet.

Seccord Anitára nézett.

A lány helyeslően bólintott.

– Egyetértek.

Csak most döbbent rá, hogy a táncosnő szerepe fontosabb volt számára, mint képzelte.

– Remek! - Az igazgató az órájára pillantott. - Beszéljék meg a dolgot Buddal, bár ő ma szabadnapos. Persze maguk ketten is megbeszélhetik még egyszer. Nekem most más dolgom van. Hát akkor, viszlát!

Anita felállt, és Daniel is felemelkedett a székről.

– Nem akarjuk feltartani, Jim - mondta Jenkins, és rákacsintott az igazgatóra.

'*

Anita kiment az irodából, és az étterem kijáratához sietett. Nem akarta, hogy Jim fültanúja legyen a fényképésszel folytatott beszélgetésének.

Daniel megfogta a lány kaiját.

– Várj, Anita! Miért olyan sietős?
A lány nem válaszolt.
– Mi lenne, ha megreggeliznénk?
Daniel kedvtelve nézett végig Anitán.
– Már dél van - válaszolta a lány, és megpróbálta leplezni zavarát.
A férfi elmosolyodott.
– Tudod, miért aludtam ma reggel ilyen sokáig. - Hangja suttogássá halkult. - Feltételezem, hogy te is későn keltél fel.
Anita nem viszonozta a mosolyát.
– Igen, így igaz. De legalább én megreggeliztem, mielőtt idejöttem volna.
Daniel fellengzősen magasba emelte a karját.
– A kedvedért még éhen halni is képes lennék. Kísérj el legalább a műterembe, mielőtt még összeesem, te kegyetlen szépség!
A férfi színészkedése megnevettette a lányt, Jenkins azonban rezzenéstelen arccal folytatta:
– Gyere velem a műterembe, szépségem! Mutatni akarok valamit, amíg van még erőm.
– Ó, Daniel! - Anita észrevette, hogy a nevetése idegesen cseng. - Viselkedj már végre komolyan!
A fényképész végre felhagyott az alakoskodással.
– Komolyan beszélek, Anita. Először is új ruhát kell keresnünk neked. Olyat, ami illik a postakocsin utazó hölgy szerepéhez. Másodszor pedig, és ez lesz a kellemesebb, szeretném megmutatni, mit csináltam az egyik rólad készült felvétellel.
A lányban felébredt a kíváncsiság, de nem akarta, hogy a férfi meglássa ezt rajta.
– Biztosan bajuszt rajzoltál nekem - tréfálkozott.
Daniel karon fogta, és a műterem felé irányította.
– Sohasem csúfítanék el egy műalkotást. Asszony, hogy merészelsz ilyen gaztettet feltételezni rólam?
Anitában kissé oldódni kezdett a feszültség. Vajon miért érzi magát olyan jól Daniel társaságában?
– Hát akkor mondd meg te, mit követtél el vele!
A fényképész megrázta a fejét.
– Nem! Mivel te is könyörtelen voltál velem, én is megváratlak... - Hirtelen elmosolyodott. - Különben is meglepetésnek szánom.
Közben megérkeztek a műteremhez. A lány ismét elnevette magát.
– Na jó, hagyom magam meglepni.
– Fordulj meg! - parancsolta Daniel a bejárati ajtónál.
Anita engedelmeskedett.
– Most pedig számolj harmincig! Utána bejöhetsz.
– Rendben.
A lány úgy érezte, hogy szíve a torkában dobog. Jenkins alaposan felcsigázta az érdeklődését.
Miután elszámolt harmincig, megfordult, kinyitotta a műterem ajtját, és belépett. Néhány másodpercig tanácstalanul állt, mivel ügy érezte, hogy a saját tükörképét látja. Daniel minden mást leszedett a falról, és most csak egyetlen, életnagyságú fénykép díszelgett a műteremben: Anitáé.
Ez a felvétel azonban már nem barnás árnyalattal készült, hanem színes volt. A vörös ruha csodálatos ellentétben állt a lány félig fedett, fehéren elővillanó keblével. Anita végre

magához tért ámulatából.
– Daniel, ez... ez... egyszerűen nem találok szavakat...
Jenkins vidáman felnevetett.
– Káprázatos, mi? De ezt a fényképet nem ajándékozom neked. Elég nehéz lenne magaddal hordanod.
– Hát az valószínű. Te jó ég, mi a csuda késztetett arra, hogy ilyesmit csinálj?
A fényképész vállat vont.
– Nem tudom. Csak úgy eszembe jutott. Nevezd sugallatják.
– Daniel, kérlek!
– Na jó. Azért csináltam, mert kedvem volt hozzá, és mert nagyon szép vagy.
Anita érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.
– Te megbolondultál!
Jenkins nem sértődött meg.
– Persze hogy megbolondultam. Éppen úgy, ahogy te is. Ez benne a csodás. Én érted bolondulok, te meg értem.
– Nem így gondoltam, térj már észhez! Mit mondanak majd az emberek, ha meglátják ezt a fényképet?
– Talán magamról is készítsek egyet? - Dániel elgondolkodva vakargatta az állát. - Aztán mindkét képet kiakasztanánk. Black Bud meg a papírmásomra lövöldözhetne...
– Daniel Jenkins, javíthatatlan vagy! Ez a felvétel tönkre fogja tenni az üzletedet.
– Nem, nem hiszem. Mindenesetre ott marad, ahol van. - Daniel közelebb lépett, és átölelte Anitát - Mi a baj, kedvesem? Úgy megváltoztál ma reggel. Mintha kerülnél,..
A lány erőtlenül elmosolyodott
– Természetes, hogy megváltoztam, azok után, ami az éjszaka történt...
– De azt hittem... azt reméltem... - a férfi elnémult.
– Igen, mit?
Daniel csak legyintett.
– Mi lesz velünk, hogyan tovább? - kérdezte aztán.
– Nem tudom. - Anita hangja megremegett. - Én... nagyon szép volt, de időre van szükségem. Időre, hogy megemésszem a történteket.
Lehajtotta a fejét.
– Ezt megértem, Anita. Csak...
– Csak?
– Csak tudnod kell, hogy nincs sok időnk. Még néhány hét, és befejeződik az itteni munkád. Akkor ismét el kell válnunk egymástól. Anita, hadd menjek át ma éjszaka hozzád a lakókocsiba! Vagy te gyere énhozzám!
A lány tétovázott, vágy és félelem között ingadozott. Örömmel beleegyezett volna a férfi kérésébe, hiszen ő is éppen annyira kívánta, hogy ismét érezze Daniel érintését, csókját, cirógatását. Ám meg kellett őriznie a józanságát, mert vonzódása kezdett sokkal erősebbé válni, mint azt kezdetben lehetségesnek tartotta. Lassan már attól félt, hogy nem tud soha többé elszakadni a férfitól.
Anita felemelte a fejét. Szemében kétségbeesés tükröződött.
– Kérlek, Daniel, legyél velem türelmes! Még túl szokatlan nekem ez az egész. Előbb hozzá kell edződnöm a gondolathoz, és ez sajnos nem megy olyan gyorsan. Meg tudsz érteni?
Jenkins szomorúan nézett a lány szemébe.
– Igen, igen, Anita. De mégis... értékes időt fecserélünk el! Időt, amelyet sohasem

tudunk pótolni!
– Sajnálom...
A lány szabadkozása őszinte volt. De tudta, hogy nem viselkedhet másként.
– Azt hiszem, nem marad más választásom, mint meghajolni az akaratod előtt - mondta Daniel, és átölelte Anitát
A lány mélyet sóhajtott, majd nagyon halkan megszólalt:
– Ma délután dolgoznom kell.
– Hm... értettem. - A fényképész hangja komolyan és udvariasan csengett - Nem akartalak sürgetni, Anita...
– Nem?
– Nem, az ördögbe is!
– Helyes.
– Anita?
– Igen?
– A következő szabadnapomon felkeresem az Elveszett Város Múzeumát. Egy-két, Pueblóból származó érdekességet is kiállítanak ott. Eljössz velem? - Daniel ránevetett. - Biztos vagyok benne, hogy nem fogod megbánni.
– Köszönöm a meghívást - mondta Anita, miközben a férfi gyengéden megcsókolta az orra hegyét. - Most pedig tényleg törődjünk mindketten a munkánkkal!

*

A következő néhány nap gyorsan elrepült. Anita gyakran találkozott Daniellel, és több órát töltöttek együtt Bud társaságában, hogy megbeszéljék az új jelenetet.
– Tudjátok - mondta az egyik alkalommal Bud -, tulajdonképpen kár, hogy a lovak csak olyan rövid ideig szerepelnek a színen. A gyerekek nagyon szeretik a lovakat, és talán...
Nem fejezte be a mondatot.
– Arra gondol, hogy esetleg lovagló leckéket lehetne adni a gyerekeknek? - fűzte tovább a gondolatot Anita.
Bud bólintott.
– Igen, pontosan. Fel is fogom majd vetni Jimnek.
– Te semmi esetre sem oktathatsz - szólt közbe Jenkins. - Elvégre a jelenetben útonállót alakítasz.
– Hm... - A „bandita" beletúrt a hajába. - Igazad van.
– Mi lenne, ha a kocsis csinálná? - kérdezte a lány. - Akad itt valaki, aki ért a lovakhoz, és alkalmas arra, hogy oktasson?
Bud bólintott.
– Persze, többen is.
– Akkor talán ezzel nem lesz gond - nyugtázta Anita.
Még egyszer megbeszélték a darabot, és megvitatták, hogyan lehetne a szerepeket a legmeggyőzőbben alakítani.

A jelenetet először a hét közepén adták elő. Anita nagy gonddal készült a szerepére. A bőszoknyás, sötétzöld ruhához szúk kabátka is tartozott. Belebújt a jelmezébe, majd a hajához erősítette hetyke kis kalapját Elégedetten szemlélte magát a tükörben, majd a kis fekete táska után nyúlt. Daniel mindenre gondolt. Olyan férfi volt, aki nem szerette a félmegoldásokat, és akinek minden sikerült, amihez csak hozzákezdett. Az ember bízhatott benne - legalábbis egyelőre.
Így például tartotta magát az adott szavához, és többé nem sürgette a lányt. Kivétel nélkül

mindig udvariasan és barátságosan viselkedett vele, és azóta, hogy a műteremben beszéltek egymással, még csak meg sem kísérelt közeledni hozzá.

A közeledő postakocsi zaja kizökkentette Anitát a gondolataiból. Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót. A bakon ülő fiatal kocsis sugárzóan mosolygott rá. Alkalmas a szerepére, gondolta Anita.

Kisvártatva kinyílt a postakocsi ajtaja, és Daniel szállt ki belőle. Hosszú, fekete kabátját frissen vasalták, fehér gallérja és kézelője ragyogott a napfényben. Kisujjáról azonban hiányzott a gyűrű, és a piros mandzsettagombokat is gyöngyházfényűekre cserélte.

Jenkins végigmérte a lányt, majd halkan megszólalt:

– Csodálatosan nézel ki, Anita! Ez a ruha tökéletesen illik rád.

– Köszönöm. - A lány hangja kissé megremegett. - Te kerested ki a megfelelő öltözéket, és te tévedhetetlen vagy.

Kétségbeesetten vette észre, hogy megint kimondta, amit gondolt, pedig nem akarta.

Daniel meglepetten vonta fel a szemöldökét, de nem válaszolt. Anita hálás volt neki ezért.

A férfi odanyújtotta a kaiját.

– Segíthetek a beszállásnál?

– Ó, igen, köszönöm.

A lány érezte, ahogy Daniel határozott mozdulattal megfogja remegő ujjait. De amint leült bent a kocsiban, Jenkins elengedte a kezét, és a mellette lévő helyre ereszkedett.

– Minden rendben? - kérdezte barátságosan.

– Igen, azt hiszem. - Anita igyekezett derűs, természetes hangon beszélni. - Tulajdonképpen eszem ágában sem volt pályát módosítani, amikor idejöttem.

– Csak nem vagy ideges? - kérdezte Daniel némiképp aggódva.

– Egy kicsit-vallotta be Anita.-És te?

Dan csak néhány pillanat múlva válaszolt

– Én is, de nem az előadás miatt.

Anita az ajkába harapott, és elhallgatott. Nem mert tovább kérdezősködni.

– Emlékszel még, miben állapodtunk meg? Hogy holnap az Elveszett Város Múzeumához kirándulunk...

A lány bólintott.

– Igen, emlékszem.

– Megbántad az ígéretedet?

A férfi szemében bizonytalanság tükröződött.

– Nem, Daniel.

A fényképész megkönnyebülten felsóhajott.

– Helyes. Dél körül indulunk, ha neked is megfelel.

– Persze, rendben van.

A kocsi nagyot döccenve elindult, és Anita előrebukott. Daniel azonnal elkapta. A lány egy pillanatig azt hitte, hogy Jenkins megcsókolja, de csak visszasegítette az ülésre.

– Köszönöm, Daniel.

Anita megigazította a kabátkát, és megtapogatta a kalapját hogy nem billent-e félre.

A kocsi lassan közeledett a városka kapujához, amely a fogadó előtti térre nyílt. A turisták, akiket szokás szerint megint a seriff toborzott össze, már a helyszínen várakoztak.

A postakocsi megállt a téren. A kocsis leugrott a bakról, és azonnal eltűnt a fogadóban. Daniel kinyitotta az ajtót, kiszállt, majd visszafordult Anitához, hogy lesegítse.

– Végre célhoz értünk - mondta. - Hogy tetszik az új otthonunk?

A lány körülnézett, és közben szándékosan nem vett tudomást a nézőkről.
– Csinos kis város. Remélem, nem hiába tettük meg ezt a nagy utat.
Dan bólintott.
– Biztos vagyok benne, hogy itt boldogulni fogunk. Soha többé nem térünk vissza keletre. Én...
Lódobogás erősödő zaja szakította félbe a beszélgetést. Black Bud ügetett oda hozzájuk, megállította a lovát, és előrántotta a revolverét.
– Kezeket fel! - mordult rájuk.
Anita és Daniel úgy tettek, mintha megijedtek volna, és magasra emelték a kezüket.
– Ide a csecsebecsékkel, apuskám! - kiáltotta Bud, és Dan órája meg a kézelőgombja felé bökött.
A férfi egy pillanatig tétovázott.
– Megkeserülöd, ha nem engedelmeskedsz! - fenyegetőzött a „bandita".
Erre Daniel leoldotta arany óraláncát.
Bud Anitához fordult.
– És te, kisanyám, tőled mit kapok?
– Nekem nincs semmim.
Anita kétségbeesésében a kezét tördelte.
– Az égvilágon semmid?
– Én... én...
– Akkor legalább adj egy csókot!
– Nem, nem, nem!
Bud, pisztolyát Danielre szegezve, szorosan Anita elé lépett.
– Lepuffantom a férjedet, ha nem leszel hozzám kedves, te kis szajha!
Anita megtántorodott, majd csukott szemmel a poros földre zuhant A
közönség zúgásából arra következtetett, hogy az ájulása valódinak hatott. Nem volt könnyű eszméletvesztést színlelnie, de szemmel láthatólag jól alakította a szerepét.
Hunyorogva felnézett, és látta, amint Daniel és Bud egymást ütlegeli. A „bandita" verekedés közben elejtette a revolverét. Gyorsan felpattant a lovára, és elvágtatott. Dan odament Anitához, és melléje térdelt.
A lány nem mozdult.
– Anita! Anita! - szólongatta a férfi. - Kérlek, kedvesem, nyisd lei a szemed! Annyira aggódom miattad...
Anita szemhéja megrebbent, és félig felült.
– Mi... mi történt? - A homlokához nyúlt. - Ó, megtámadtak!
Daniel ölébe vette, és felemelte a lányt.
– Gyere, beviszlek.
Fejével a fogadó felé bökött.
– Ne... nem kell! - rebegte Anita. - Tudok járni.
A férfi azonban nem engedte el. Szorosan magához ölelte, és úgy vitte a fogadó bejáratához.

8. FEJEZET

Miközben Daniel a karjában vitte, Anitát ellentétes érzelmek kerítették a hatalmukba. Arcát a férfi mellkasához szorította. Néhány pillanatig úgy vélte, hogy az ingen, a mellényen és a kabáton keresztül is hallja Jenkins szívének dobogását. Hamarosan azonban elbizonytalanodott. Lehet, hogy csak az ő vére lüktet ilyen hevesen?

Egész héten csak arra vágyott, hogy végre ismét Daniel karjában feküdhessen, és érezze erős testét, ölelését, mint azon a bizonyos éjszakán.

Mivel a játék már véget ért, Anitának nem kellett többé a szerepén vagy a szövegén törnie a fejét. Az foglalkoztatta, vajon megcsókolja-e Jenkins, mielőtt leteszi? Nagyon remélte.

A nézők félreálltak, és utat engedtek nekik. Egy-két kíváncsiskodó egészen a fogadó bejáratáig kísérte őket. Daniel a lányt egy kisebb szoba elé vitte, majd lábával betaszította az ajtót. Ide már senki sem ment utánuk.

A férfi egy pillanatig még a karjában tartotta a lányt. Anita biztosra vette, hogy Daniel most meg fogja csókolni.

De a férfi ehelyett gyengéden talpra állította, majd vidáman rámosolygott.

– Jók voltunk, ugye?

Anita megpróbálta elrejteni csalódottságát

– Igen, azt hiszem.

– Jobban tetszik neked ez a jelenet, mint a másik?

Anita tétovázott

– Én... nem is tudom. - Lesütötte a szemét. - Úgy szeretem azt a vörös ruhát. Persze... ez sem rossz.

– Egészen máshogy nézel ki benne, mint a vörösben. - A férfi felnevetett. - Ám ebben a ruhában is hihetetlenül vonzó vagy. Az ember pont ilyennek képzeli el a tökéletes nőt.

– Daniel, már megint kezded?

– Mit? - kérdezte a férfi ártatlan képpel.

– A viccelődést.

– Komolyan gondoltam. - A fényképész még mindig mosolygott. - Hát nem tudod, hogy minden férfi ilyet nőt kíván magának? Most úgy nézel ki, mint egy földre szállt angyal. A vörös ruhában pedig kifejezetten csábító jelenség vagy. Minden férfi azt szeretné, ha a felesége egyszerre lenne kedves, bájos teremtés, este, az ágyban pedig szenvedélyes szerető.

Anita érezte, hogy arcába szökik a vér. Önkéntelenül is az együtt töltött éjszakára gondolt.

– Daniel, ez butaság!

– Talán igen, talán nem. - Jenkins az ajtóhoz ment. - Ha tovább maradok, még megfeledkezem az ígéretemről, és esetleg tettekkel is bebizonyítom, milyen ellenállhatatlan vagy. - Egy pillanatra megállt. - Holnap fél egy körül érted megyek, addig ebédelj meg. Este majd együtt vacsorázunk, jó?

A fényképész visszafojtott lélegzettel várta a választ. Anita szinte érezte a férfiban lévő feszültséget

– Igen, Daniel.

– Rendben. Akkor hát viszlát!

Amint Jenkins mögött becsukódott az ajtó, Anita leült egy régi székre. Össze kellett szednie magát, hogy higgadtan végiggondolja a helyzetét.

Majdnem egy hét telt el azóta, hogy lefeküdt Daniellel, és kerek három hete érkezett Old Vegasba. Talán már egy hónap sem kell, és befejezi az itteni munkáját.

Megkísérelte olyan tárgyilagosan szemlélni a dolgot, ahogy csak lehet. Vonzódott a férfihoz, és az is őhozzá. Szeretkezésük csodálatos volt. Jenkins társaságában mindig kifejezetten jól érezte magát. Ha együtt voltak, az életvidámabbnak, gondtalanabbnak és barátságosabbnak tűnt. Egyedül az zavarta, hogy semmit sem tud a fényképész múltjáról.

Na és az mit számít? - tette fel magának a kérdést. Miért lenne olyan fontos bármit is tudnia a férfi előéletéről? Elvégre nem házastársat keres, nem akar férjhez menni. Soha

többé. Teljesen lényegtelen, hogy Jenkins honnét származik, vannak-e testvérei, volt-e már nős, vagy hogy azelőtt mivel foglalkozott. Úgyis csak néhány hetet töltenének együtt, többet nem.

A szíve mégis belesajdult abba a gondolatba, hogy nemsokára itt kell majd hagynia Danielt és vele együtt ezt a helyet. Pedig másként nem lehet, el kell mennie, ez nem volt kétséges.

Anita két kezére támasztotta az állát. Könnyebb lenne talán hátat fordítania Old Vegasnak és Danielnek, ha elutazásáig távol tartaná magát a férfitól? Aligha. Hiszen akkor meg az elszalasztott lehetőséget sajnálná utólag.

Minden amellett szól tehát, hogy elfogadja Daniel javaslatát. De valóban minden? Anita nagyot sóhajtott. Nem, nem minden. Négy héten belül teljesen az érzelmei rabjává válna, és Jenkinst élete részének tekintené. Ezt ösztönösen sejtette. Így a kapcsolat vége ugyanolyan fájdalmas lenne számára, mint Arthurtól való válása. Márpedig megesküdött, hogy soha többé nem kerül hasonló helyzetbe.

Mi legyen hát a megoldás? A legjobb lesz, ha az ésszerű középutat választja. Holnap találkozik Daniellel, vele tölti az éjszakát, de még hajnal előtt visszamegy a saját ágyába. Igen, így jó lesz: hetente egy este, amely csak az övék - egyébként pedig ellenáll a csábításnak. Ha nem hagyja, hogy teljesen magával ragadja a szemvedély, talán nem alakul ki benne olyan erős kötődés a férfihoz...

A szakítás persze így is nagyon fájdalmas lesz, de a következő megbízatása alkalmával megint kereshet magának egy barátot, aki mellett majd megvigasztalódik, és új tapasztalatokat szerez. Vagy talán nem ez az értelme a Danielhez fűződő kapcsolatának is? Nyitottság az új tapasztalatokra? Változni és fejlődni?

Anita felállt, és megigazította a kabátját. Ideje visszatérnie a lakókocsiba, vár rá a délutáni munka.

*

Másnap hamar eltelt a délelőtt. Tizenkét óra felé Anita elkezdett készülődni a kirándulásra. Előző éjszaka sokáig fennmaradt dolgozni, reggel pedig korán felkelt, hogy folytathassa a munkáját. A reklámfüzetet már majdnem teljesen elkészítette, a cikkhez pedig annyi anyagot gyűjtött, hogy akár neki is foghatott volna.

El kell ismernem, egészen jól haladok, gondolta, miközben világoszöld nadrágot húzott, és belebújt a szandáljába. Halványzöld pólót vett fel, amely remekül illett vászonnadrágjához és barna hajához, azután a keféért nyúlt.

Egy pillanatig habozott, majd szalagot vett elő, és lófarokba kötötte a haját. A frizura illett sportos megjelenéséhez. Nem akart csinos lenni, egyszerűen csak jól akarta érezni magát. Miután befejezte a fésülködést, zöldre festette a szemhéját, ajkát pedig halványpirosra rúzsozta.

Örült, hogy együtt lehet Daniellel. Egész biztosan csodálatos délutánt töltenek majd egymás társaságában - meg egy felejthetetlen estét. Utána pedig megkéri Jenkinst, hogy váljon egy hetet a következő találkájukig. Remélhetőleg beleegyezik!

Anita meghallotta a közeledő sportkocsi motorjának zúgását Nemsokára kopogtattak az ajtón. A lány dobogó szívvel engedte be a férfit. Danielen világosbarna nadrág és narancssárga pamuting feszült, amelynek nyitott nyaka látni engedte a férfi dús mellszőrzetét.

A lány érezte, hogy testében forró vágy ébred. Néhány másodpercig eljátszott a gondolattal, hogy sutba vágja a terveit, és Dáaielt se szó, se beszéd behívja a parányi hálófülkébe. Végül azonban a józanabbik énje kerekedett felül, és eredeti elhatározásánál maradt

– Készen vagy? - kérdezte a férfi.
Anita mély lélegzetet vett.
– Igen.
A férfi elismerő pillantást vetett rá.
– Remekül nézel ki.
– Köszönöm, Daniel.
Anita gondolkodás nélkül elfogadta a férfi feléje nyújtott kezét. Milyen jó érzés is volt újból érezni meleg tenyerét! Jenkins akkor sem engedte el, amikor leértek a lépcsőn, Anita pedig meg sem próbálta kiszabadítani jobbját.

A sportkocsi csak úgy csillogott-villogott a napfényben. Daniel, mielőtt kinyitotta volna Anita előtt az ajtaját, megütögette az autó oldalát.
– Lemostam.
– Igen, látom, szép tiszta.
– A te tiszteletedre.
A lány elvörösödött.
– Köszönöm, Daniel.
Beszállt a kocsiba, a férfi pedig becsukta utána az ajtót.
– Messzire megyünk? - érdeklődött Anita, amikor Jenkins beült a kormány mögé.
– Nem nagyon. Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog az út. A sivatag elmondhatatlanul szép.
– Örülök, hogy elmegyünk abba a múzeumba. Mióta rendeznek ott kiállításokat?
– Fogalmam sincs. De ami a kiállított tárgyakat illeti... állítólag néhány kéziszerszám még a Krisztus előtti időkből származik. Már tízezer évvel ezelőtt éltek emberek a sivatagban. Ezt az időszakot az öregek korának hívják.
– Hogy éltek akkor az emberek? - kérdezte Anita.
– Nem tudjuk pontosan. Csak az úgynevezett kosárkészítőkről vannak közelebbi ismereteink. Nomádok voltak, akik a pusztaságban vándoroltak, és nem építettek állandó lakhelyet maguknak.
– Nyilván jól értettek a kosárfonáshoz - jegyezte meg nevetve Anita.
– Igen. Nagyon finom munkákat készítettek fűzfavesszőből és pálmaliliomból.
– Mikor kezdtek el a pueblo indiánok vályogból kunyhókat építeni?
– Paticsból és vályogból -javította ki Jenkins.
– Patics? Még sohasem hallottam ezt a kifejezést.
– így hívták az indiánok a vályoggal összetartott vesszőnyalábot. A múzeumban több ilyen kunyhó is látható. Ami viszont a másik kérdésedet illeti, nem ismeretes, hogy pontosan mikor kezdtek az indiánok kunyhót építeni. A korai kosárkészítők gyűjtögető és vadászó életmódot folytattak. Sokféle állat élt errefelé akkoriban: szarvas, üregi nyúl, orrszarvú meg néhány olyan, amely már kihalt, mint például a mamut.
Anita kerekre nyílt szemmel hallgatta.
– Meséld tovább! - kérte a férfit.
– Az embereknek nagyon ügyeseknek kellett lenniük, hogy elejthessenek egy ilyen hatalmas állatot - folytatta Jenkins. - Akkoriban a vadászoknak csak egészen egyszerű lándzsájuk volt. Mit szólnál hozzá, ha egy mamutot egy kis falándzsával kellene megtámadnod?
– Hát én inkább elszaladnék előle - nevetett a lány.
– A késői kosárkészítők a déli barlanglakó törzsek uralma alá kerültek. Íj és nyíl lépett

a lándzsa helyébe. A kosárkészítők feladták a vándoréletet, búzát és babot kezdtek termeszteni, majd lecsapolták a Birgin folyó melletti mocsaras területeket.
– És mára már nyomuk sem maradt? Hogyan történhetett? - kérdezte Anita.
Jenkins vállat vont.
– Körülbelül időszámításunk szerint 1250-ben hagyták el a völgyet. Talán éhínség, szárazság vagy járványok miatt. Délre, Arizona és Mexikó felé vándoroltak. Falvak tucatjait építették ott fel, kukoricát és gyapotot termesztettek, sót és drágaköveket bányásztak, szabad idejükben pedig kockajátékot játszottak.
– Viszonylag magasan fejlett kultúra lehetett - gondolkozott el Anita. Majd nevetve hozzátette: - Ami azt illeti, a szerencsejátékok már elég korán elterjedtek ezen a környéken.
Daniel mintha csak az első mondatot hallotta volna meg.
– A régészek azt mondják, a leletekből kitűnik, hogy a törzsek egymással kereskedtek, bizonyos társadalmi szerkezetet hoztak létre, és vallásuk is volt.
– Barlangokban éltek? - kérdezte a lány.
– Egy részük fa- vagy vályogkunyhóban lakott, másik részük pedig földbe vájt üregekben. Sokan közülük cserépedények festésével is foglalkoztak.
Anita elismerően nézett a férfira.
– Jó sok mindent tudsz, hallod.
– Nem te vagy az egyetlen, akit vonz a múlt. Ennek a környéknek pedig különlegesen érdekes a történelme. Apaiutok, egy másik indián törzs, időszámításunk szerint 1000 körül vándoroltak erre a vidékre, és meg is telepedtek itt. Utódaik még most is élnek Dél-Nevadában.
Anita hallgatott, a régi törzsekre és népekre gondolt.
– Foglalkoztál valaha az indiánok történetével? - kérdezte Jenkins.
– Nem, de csodálatos lehet - felelte a lány, majd Daniel felé fordult.-Örülök, hogy elhoztál ide.
– Én meg örülök, hogy eljöttél velem - mondta a férfi, és szerelmes pillantást vetett Anitára.
A lány érezte, hogy melegség önti el a testét.
– Szereted ezt a múzeumot, ugye?
– Igen, nagyon, és boldog vagyok, hogy neked is megmutathatom.
– Köszönöm, Daniel - rebegte a lány az elfogódottságtól fátyolos hangon.
Jenkins egészen közel ült hozzá, és Anita arra vágyott, hogy a férfi átölelje. Erre azonban még várnia kellett. Most jobb, ha nem is gondol rá. Az ablak felé fordította a fejét, és a sivatagi tájat nézte.
Gyom és kaktusz váltotta egymást az út mentén. Sivár vidék, de megvan a maga varázsa.

Mindketten hallgattak. Barátságos csend ereszkedett közéjük. Anita élvezte a csendet. Öröm volt együtt lennie egy olyan emberrel, akivel nem kellett szünet nélkül fecsegnie.
Kisvártatva a lány egy olyan kaktuszcsoportot pillantott meg, amely különösen megtetszett neki. Danielhez fordult, és megkérdezte:
– A kaktuszokról mit tudsz?
– Sok mindent. Miért?
– Amott különösen szép példányokat látok. Szeretnék többet megtudni róluk.
Jenkins fékezett, és megállt
– Hol?
Odahajolt a lányhoz. Anita érezte meleg leheletét az arcán, és hirtelen úrrá lett rajta a

vágyakozás. Alig sikerült nyugodt hangon megszólalnia.
– Ott, jobbra!
– Arra gondolsz, amelyiknek rózsaszín virágai vannak?
– Igen.
– Azok a hódfarokkaktuszok. Figyeld csak meg a formájukat. Olyanok, mint a hód farka.
– Ó, igen! - nevetett Anita. - Tényleg olyanok.
Érdeklődve szemlélte a kaktuszokat, még a férfi közelségéről is megfeledkezett. Amikor visszafordította a fejét, egyenest Daniel szemébe nézett. Önkéntelenül is kissé visszahőkölt
– Maradj, Anita, kérlek! - mondta lágyan Jenkins. Gyöngéden végigsimított az arcán. - Olyan vagy, mint egy kislány, aki tágra nyílt szemmel csodálja a világot.
A lány megint felnevetett
– Szeretek új dolgokat megismerni. Te nem így vagy ezzel?
– De, természetesen én is. - Daniel hangja szinte cirógatott. - Ám a legjobban veled együtt élvezem, Anita. Minden másnak tűnik, ha együtt vagyunk.
Ismét forróság öntötte el a lányt, amikor a férfi szemébe nézett.
– Én is így érzem - válaszolta gondolkodás nélkül.
Elpirult, ezért megpróbálta Daniel elől elrejteni az arcát. A férfi azonban nem hagyta.
– Ne fordítsd el a fejed, Anita! Semmi okod a szégyenkezésre. A világ mindkettőnk számára szebb úgy, ha együtt vagyunk. Ennek éppenséggel örülnünk kellene.
A lány nem felelt.
– Nincs igazam, Anita?
– De igen, így van - válaszolta vontatottan a lány.
A férfi gyengéden megérintette a száját, és leheletfinom csókot nyomott az ajkára.
Röviddel ezután Daniel ismét beindította a motort.
– Jobb, ha tovább megyünk, mert még a végén teljesen megfeledkezem a múzeumról.
Anita szótlanul nézte a tájat.
Valamivel később odaértek a múzeumhoz. A nap perzselően sütött le rájuk, amikor kiszálltak a kocsiból.
– Hú! - sóhajtott Anita. - Hát még a nyár milyen elviselhetetlen lehet ezen a vidéken!
– Úgy bizony- hagyta helyben Jenkins.
A lány az ajkába harapott. Hirtelen rádöbbent, hogy nyáron már nem lesz alkalma ellátogatni ide, s ez fájt neki.
Daniel könnyedén megsimogatta a kezét. Valószínűleg megsejtette, mi játszódik le Anitában, de nem szólt semmit. Óvatosan karon fogta, és bevezette a múzeumba.
Kicsivel később már kéz a kézben sétáltak az egyik tárlótól a másikig, és lenyűgözve csodálták az érdekesebbnél érdekesebb kiállítási tárgyakat.
Mint két gyerek a játékboltban, gondolta Anita, s el kellett ismernie, hogy nagy örömöt szerez neki a dolog. Fiatalnak és boldognak érezte magát, tele életerővel - mindenekelőtt azért, mert együtt lehetett Daniellel.
Egy nagy kő előtt hosszabban elidőztek. Jenkins a lányra nézett.
– Kőbe vésett képírás. Láttál már valaha ehhez hasonlót?
Anita megrázta a fejét.
– Nem. Mesélj valamit róla!
– Az indiánok főként a sziklafalakba vésték.
– Ez itt úgy néz ki, mint egy szarvas.
– Valóban, azt is ábrázol.

– Ott meg egy kezet látok. Az ott pedig olyan, mint egy hódfarok- kaktusz, ez itt meg úgy néz ki, mint egy félresikerült kereszt egy körben.

Daniel megszorította Anita kezét.

– Senki sem tudja, mit jelentenek az egyes képek. Egyszer el kellene mennünk a Tűz Völgyébe, ott még több ehhez hasonló képírás található. Talán a jövő héten?

Kérdőn a lányra nézett.

– Igen, Daniel. Vajon miért vésték az indiánok ezeket a jeleket a kőbe?

– Pontosan még a szakemberek sem tudják. Talán vadászjeleneteket vagy vallási jelképeket akartak ábrázolni. Valószínűleg a képeknek varázserőt tulajdonítottak.

Anita bólintott.

– Némelyik pedig úgy néz ki, mint valami térkép vagy történelmi okmány-folytatta Daniel. -Talán vadásztörténeteket írtak le velük. A szakemberek csak egyvalamiben vannak közös véleményen: hogy semmit nem lehet pontosan tudni.

A lány felnevetett, és megszorította a férfi kezét.

– Bárcsak visszamehetnék valahová a múltba!

– Miért?

– Mert így pontosan tudnám, milyen volt akkor, és könyvet írhatnék róla.

– Szakkönyvet?

Anita megcsóválta a fejét.

– Dehogy. Regényt!

– Regényt?

– Persze. Hát nem minden írónak az az álma, hogy igazán jó regényt írjon? De ez nagyon nehéz téma lenne. Honnan tudhatnánk, hogy a különböző korok emberei miként gondolkodtak? Kultúrájuk különböző hatásoknak volt kitéve, ugye?

Daniel megdörzsölte az állát

– Igen, azt hiszem. Valóban nehéz beleképzelni magunkat a régi időkbe. - Jenkins megpaskolta a lány arcát. - Gyere, nézzük meg a kunyhókat is!

– Eléggé kicsik, nem gondolod? - kérdezte Anita az építmények előtt.

– Igen, de az akkori emberek is kisebbek voltak, mint mi. Ezenkívül idejük nagy részét a szabadban töltötték.

– Ez itt olyan, mintha egy csűr lenne, szerinted is?

A fényképész lehajolt, és benézett a keskeny ablakon.

– Igen, úgy néz ki.

Anita gondolataiba mélyedve végigsimította a fal érdes felületét

– Patics... Ezek tehát ágak és vesszők egymás mellett, amelyeket vályog tart össze - mondta, és a férfira mosolygott.

– Igen. Da sajnos mára véget kell vetnünk a történelemórának. Azt hiszem, nemsokára itt a vacsoraidő. Szeretnélek elvinni egy helyes kis vendéglőbe, ahol mellesleg a konyha is kitűnő. Már többször jártam ott.

Visszamentek az autóhoz.

– Hol van az az étterem?

– Hát... sajnos éppen Las Vegas szórakoztató negyedében. Egy kínai étteremről van szó. A zöldséges csirkéjük kesudióval meghintve egyszerűen minden képzeletet felülmúl. És a hangulat is remek.

– Egész jól hangzik. Hallgass ide, Daniel, nekem semmi kifogásom nincs a szórakoztató negyed ellen. Csak éppen nem találom olyan izgalmasnak, mint a legtöbb ember, mert hidegen hagy a szerencsejáték.

– Már észrevettem. Érdekes, pedig a nők rendszerint bolondulnak érte. Biztosan azok, akiknek a vérükben van a játék.
– Nekem nincs. Egyáltalán nem érdekel, sőt kifejezetten taszít.
Daniel bólintott.
– Mindenesetre ebben az étteremben nem játszanak, nagyon nyugodt hely.
– Helyes. - Anita a férfira nézett. - Igazán figyelmes vagy, Daniel.
– Hm... - Jenkins elgondolkodott egy kicsit. - Néha igen - mondta aztán. - Különösen, ha rólad van szó.
A lány megcsóválta a fejét.
– Nekem az a benyomásom, hogy mindig figyelmes vagy.
Daniel rákacsintott.
– Én azt hiszem, Anita, annyi az egész, hogy mindenképpen a jó oldalamat akarod látni.
– Nem, ez... - kezdte volna a mondókáját a lány.
– Várj! - előzte meg őt Jenkins. - Tényleg igazad van. Alapjában véve mindig figyelmes vagyok, ahogy ezt észre is vetted. - Hozzáért Anita kezéhez. - Látod, ilyen, amikor két ember közelebb kerül egymáshoz, és megtanul figyelni a másikra. Ez is a kapcsolat része. Sok szép dolog történik velünk, ugye?
– Igen, Daniel.
Nem kellett volna kimondania a férfi nevét, de Anitának tetszett a hangzása

9. FEJEZET

A vacsora tényleg olyan ízletes volt, ahogy Daniel megjósolta. Anita hatalmas étvággyal látott az evéshez.
– Hűha! - tolta el magától kisvártatva az üres tányért. - Hát ez bőséges volt, majd kipukkadok!
Jenkins ránézett teáscsészéjének széle fölött.
– Mindenesetre egy kis változatosság az Old Vegas-i vendéglőhöz képest.
– Azért jól főznek ott is. Csak a hangulata teljesen más, mint ennek. A lány kezébe vette a fül nélküli teáscsészét, és nagyot kortyolt az erős, forró italból.
– A legszívesebben mindig erre a helyrejárnék. - Daniel szeme sötéten
fénylett. - Itt legalább kettesben lehetek veled. Senki sem zavar, és senki sem jön az asztalunkhoz, hogy beszélgessen velünk. Anita bólintott.
– így van.
Idegesen tette le a csészét. Sejtette: a férfi nemsokára megkérdezi le akar-e feküdni vele. Egész nap vágyott a meghitt együttlétre, és már előre örült neki. Most azonban nem érzett mást, csak bizonytalanságot.
– Anita... - Jenkins hangja lágyan és csábítóan csengett. - Foglaljak szobát?
A lány habozott.
– Nem... nem is tudom. Én is szeretném, Daniel, de félek... - Tulajdonképpen nem akarta ezt elmondani, de a szavak szinte maguktól tolultak az ajkára. - Félek, hogy túlságosan is megszoklak.
Attól tartott, hogy a férfi kineveti majd a félelméért, de legnagyobb meglepetésére Daniel együttérzőn bólintott.
– Megértem az aggodalmad. Egyáltalán nem meglepő. Tényleg. De meg kell tanulnod úrrá lenni rajta. Amikor majd befejezed az itteni munkádat, egész biztos vagyok benne, hogy hamarosan újabb barátot találsz. Egy olyan szép nőnek, mint te, ez nem jelenthet nehézséget.

Anita elgondolkozott aférfi szavain. Ha ezentúl nem hagyományos kapcsolatokat kíván kialakítani, akkor tényleg hozzá kell szoknia a szerelemnek ehhez a fajtájához. Semmi oka nincs arra, hogy lemondjon Daniellel folytatott kiegyensúlyozott viszonyáról. Csak éppen nem szabad túlságosan belebonyolódnia.

A férfira nevetett.

– Rendben van, Daniel, lássuk azt a szobát!

Jenkins megkönnyebbülten fellélegzett, átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a lány kezét.

– Köszönöm, Anita, szívből köszönöm!

Hálája zavarba hozta a lányt, ezért tréfával próbálta leplezni csodálkozását.

– Elvégre ezzel én is csak nyerek. Nem gondolod?

– Természetesen. - Daniel halkan sóhajtott. - Anita, az egész elmúlt héten csak nyugtalankodtam. Attól féltem, hogy ma este kikosarazol. Az első éjszakánk után... - Keze erősebben szorította a lányét. - Csodálatosan éreztem magam veled a múlt héten. Később azonban mondtál valamit, ami kétségbe ejtett, hogy ez neked... na igen, azt hittem, hogy valamit elrontottam, talán nem kellett volna...

Elnémult.

Anita megdöbbent. Hogy lehet egy ilyen vonzó férfi ennyire bizonytalan?

– Daniel, a múlt hét számomra is csodás volt. Éppen ez a baj, hogy túlságosan is csodás.

– Nem értem.

– Annyi élményt és benyomást szereztem rövid egy hét alatt, hogy egyszerűen megijedtem. - A lány meglepetten állapította meg, hogy még soha nem beszélt ennyire nyíltan a férfival. - Tudod, nekem még minden új és idegen ebben a kapcsolatban, és ez időnként félelemmel tölt el.

– Ó, Anita... - A férfi hangja érdes volt a felindultságtól. - Hát nem tudod, hogy sohasem lennék képes fájdalmat okozni neked?

– Nem értettél világosan. Nem miattad aggódom, hanem magam miatt. Hozzá kell szoknom a játékszabályokhoz. Nagyon nehéz ilyen rövid idő alatt megváltoztatni az érzelemvilágomat. Neked persze mindez egyszerűbb, hiszen már többször volt efféle kapcsolatod.

Úgy tűnt, a férfi mondani akar valamit, ám végül mégsem szólalt meg.

– Daniel?

Jenkins megköszörülte a torkát.

– Megértem a félelmeid okát, de sajnos ebben nem tudok segíteni. - Néhány pillanat múlva nyugodt hangon hozzátette: - Egyedül kell megtalálnod a megoldást. Szívesen megosztanám veled ezt a terhet is, de hát nem megy.

– Tudom. - Anita a férfi szemébe nézett, majd megnedvesítette hirtelen kiszáradt ajkát. - Menjünk, Daniel, bújjunk el valahová!

– Menjünk!

A szoba berendezése semmiben sem különbözött a többi Las Vegas-i szállodai szobáétól. Amint megérkeztek, Dániel keresztülvágott a helyiségen, és felkapcsolta az éjjeli lámpát. Azután megállt Anita előtt, és hosszú másodpercekig csak nézte, majd a karjába vonta.

Gyengéden megcsókolta a lányt. Anita meglepődött, hogy a férfi csókja ezúttal nem volt heves és követelőző. Valószínűleg olyan hosszúra akaija elnyújtani az előjátékot, amilyen hosszúra csak lehet. Ajka pajkosan játszadozott a lányéval, nyelve körbefutott a száján. Anitának remegni kezdett a térde.

Karjával átfonta Jenkins nyakát, és miközben dús haját simogatta, a férfi izmos testéhez

simult. Érezte, hogy mellbimbója megkeményedik, és kedvese szőrös mellkasához dörgölőzött. Mennyire vágyott Daniel után! Ennek ellenére nem tudott elfeledkezni arról sem, hogy hosszú, izzasztó hőségben eltöltött nap áll mögötte.

Amikor Jenkins elengedte, képtelen volt azonnal megszólalni.

– Daniel... - fakadt ki végre.

– Tessék, Anita!

– Hosszú nap volt a mai - suttogta a lány. - Majd meghalok a szomjúságtól. Ráadásul teljesen kikészültem a hőségtől. Képzelem, hogy nézhetek ki. Le szeretnék előbb zuhanyozni.

– Nekem mindig szép vagy - jegyezte meg Daniel, és puszit nyomott Anita orra hegyére. - Különben én is épp erre gondoltam. - Hamiskásan összehúzta a szemét. - Van egy ötletem, gyere csak!

Kézen fogta, és a fürdőszobába vezette a lányt

– Mire készülsz?

– Azt mondtad, fürödni akarsz - torpant meg Jenkins.

– De...

– Semmi de! Azt mondtad, fürödni akarsz, és fürödni is fogsz.

– Én azt mondtam, hogy zuhanyozni szeretnék - javította ki Anita.

– Az majdnem ugyanaz. Éppen zuhanyozhatunk is, ha neked úgy jobban tetszik. Szerintem azonban a kádban... kényelmesebb. Elég nagy, elférünk benne ketten is.

– Ketten? - ismételte Anita értetlenül.

– Igen.

– Daniel...

A férfi ismét felnevetett.

– Ha nem akarod, hogy együtt üljünk be a kádba, akkor megfürdetlek.

A lánynak egy pillanatra elállt a lélegzete. Ilyesmire soha nem gondolt volna. Arthur nem szerette az újszerű és szokatlan dolgokat.

– Nos?

Jenkins rákacsintott. Anita élvezni kezdte a helyzetet.

– Megfürdethetsz, és be is jöhetsz velem a kádba - mondta halkan. - De van egy feltételem.

– Bármit teljesítek. Bármit!

A lány kuncogott.

– Én foglak levetkőztetni!

– Rendben, benne vagyok!

Anita kissé előrehajolt, kigombolta Daniel ingét, majd kihuzigálta a nadrágjából. Megborzongott, amikor megérintette a férfi meztelen bőrét. Lassan lefejtette róla az inget. Azután letérdelt. Remegő ujjakkal húzta le Jenkins cipőjét és zokniját.

Végül felemelte a fejét.

– Tovább! - suttogta Daniel. - Csináld tovább!

Anita Daniel nadrágjának övét kezdte kioldozni. Elcsodálkozott, mert sem félelmet, sem zavart nem érzett. A keze csak azért remegett olyan erősen, mert annyira kívánta Danielt, hogy legszívesebben azonnal a karjába vetette volna magát. Ám továbbra is térdelve maradt, amíg ki nem csatolta a férfi övét, és a nadrág a földre nem hullt. Amikor fölegyenesedett, ujját a férfi alsónadrágjának gumija alá csúsztatta. Néhány másodperccel később Daniel meztelenül állt előtte.

Egy pillanatra egymás szemébe néztek, majd Jenkins gyors és gyakorlott mozdulatokkal megszabadította Anitát a ruhadarabjaitól.

– Van nálad tű, hogy feltűzd a hajad?

A lány bólintott.

– Igen, a táskámban.

Daniel keresztülment a szobán, és magával húzta a lányt is, mintha csak egy pillanatra sem tudna elszakadni tőle. Anita belekotort a táskába, és elővett néhány hajtűt.

Miután Anita feltűzte a haját, Jenkins a lány mögé lépett, a vállához hajolt, és megcsókolta.

– Milyen szép vagy! - mormolta. - Tényleg fürödni szeretnél?

Anita felszabadultan nevetett. Nem szégyellte magát, noha pontosan

tudta, hogy látszik rajta, mennyire felizgatta a férfi. A szeme csillogott, arca enyhén kipirult. Ugyanúgy kívánta Danielt, ahogy őt a férfi. Nem akarta azonban elszalasztani a remek alkalmat a közös fürdésre, az érzéki játékra és a bolondozásra.

– Igen, Daniel, szeretnék megfürödni. - A fürdőszoba felé indult. - Jössz?

A kérdés inkább szónoki volt, mert Jenkis már ott is termett mellette. Vizet engedett a kádba, és bedobott egy szivacsot is.

– Kár, hogy nincs habfürdőnk - sajnálkozott Anita.

– Egyáltalán nem kár. A hab sok mindent eltakar.

A lány kéjesen felnevetett. Nagyon fiatalnak érezte magát, és valami megmagyarázhatatlan okból nagyon ártatlannak is.

Daniel kinyújtotta a kezét, és kicsomagolta az egyik kis szappant.

– Ha asszonyságod méltóztatna a vízbe szállni...

Azzal a nagyméretű kádra mutatott.

– Természetesen. Uraságod is követ?

– Később. Be kell látnod, hogy innen kintről jobban hozzád férek.

Ha én egyszer valakit megfürdetek, szeretek alapos munkát végezni.

– Aha, vagy úgy!

Anita Jenkins kezébe kapaszkodva beszállt a kádba. Vajon hány nővel játszotta Daniel ezt a játékot? A férfinak már biztosan nem olyan új és izgató, mint neki... De erre gondolni sem akart. A féltékenység az ő helyzetében ostobaság lenne.

A meleg víz lágyan fogta körül Anita testét. Izgatottan várta, hogy Daniel beszappanozza a fürdőszivacsot, és hozzáérjen vele.

A férfi előbb az arcát mosta le gyengéden, majd a szivacsot a vállán át lassacskán egyre lejjebb, a melléig csúsztatta. Most kezd el simogatni, gondolta a lány, és türelmetlenségének legszívesebben hangot is adott volna, de uralkodott magán.

Daniel ellenben nem kezdte a keblét cirógatni, hanem kicsavarta, és újra szappanozta a szivacsot. A lány várakozva nézte. Talán most... de nem, Jenkins ezúttal a karját mosta le a vállától a kezéig.

Anita felsóhajtott. Szerette, ahogyan a férfi a testéhez ért. Ugy érezte, hogy minden egyes porcikája bizseregni kezd Daniel érintésétől.

– Fordulj meg egy kicsit, hogy a hátadat is le tudjam mosni!

Anita engedelmeskedett. Jenkins ismét kicsavarta a szivacsot, és a víz végigcsorgott a lány hátán.

– Nagyon szép a hátad. Olyan kecses és elbűvölő.

Az utolsó szót Daniel már suttogta, és Anita reszketni kezdett. Vajon az ujjai bejárják majd

a testét, egészen a melléig? De nem, Daniel csak a hátát szappanozta be.
A lány izmai elernyedtek. Testét melegség öntötte el, és úgy érezte, súlytalanul lebeg. Jenkins közben mindkét kezével vizet merített, és leöblítette a lány hátát
– Fordulj vissza! - mondta izgalomtól érdes hangon.
Amikor ismét ránézett, Anita végtelen vágyakozást olvasott ki a férfi szeméből. Daniel lepillantott a mellére, de még mindig nem nyúlt hozzá.
– Most pedig a lábad következik - jelentette ki, majd benyúlt a vízbe, és kiemelete a lány lábát. - Milyen gyönyörű!
Anita hátradőlt a kádban, és élvezte, ahogy a víz lágyan nyaldossa a mellét, miközben Dániel a lábát szappanozza. A férfi hihetetlenül lassan mozgatta a kezét, és ezzel csak fokozta a lány izgalmát.
Jenkins végül letérdelt a kád mellé.
– Most pedig a különösen szép helyek következnek.
Anita elégedetten mosolygott.
– Csak tessék parancsolni!
Kissé hátrafeszítette a vállát, s így melle még jobban előredomborodott.
Daniel nem sietett A szivaccsal hosszasan dörzsölte a lány hasát. Anita epedve várakozott.
A férfi keze végre a melléhez ért, és a szivaccsal a bimbó körül kezdett körözni. A lány halkan nyögdécselt, már alig tudott uralkodni sóvárgásán.
Egyszer csak Daniel felemelte Anitát fekvő helyzetéből, és a lány mindkét kezével a férfi vállára támaszkodott. A szivacs lassan alább csúszott a hasáig, aztán még lejjebb vándorolt.
Anita Jenkins vállára hajtotta a fejét, és belecsimpaszkodott.
– Ó Daniel, Daniel...
A férfi lassan simogatta a hátát.
– Mit gondolsz, jó fürdőmester lenne belőlem? - suttogta a lány fülébe.
– Az nem kétséges -felelte Anita, és még erősebben kapaszkodott kedvesébe.
Daniel megcirógatta a lány nedves nyakát, majd óvatosan eltolta magától.
– Most te következel.
– Mivel?
– Hármat találhatsz.
Jenkins kisegítette Anitát a kádból, és a kezébe nyomta a szivacsot meg a szappant.
Anita kis ideig csodálkozva meredt a kezében lévő holmikra.
– Most én téged...?
– Pontosan!
– Ahogy az úr kívánja.

Anita figyelte, ahogy Daniel beül a kádba, majd a fürdőszoba szőnyegére térdelt. Szép teste van, mint egy görög szobornak, gondolta.
Jenkins vigyorgott.
– Még sohasem volt saját szolgálólányom, így hát ez most különös élvezet lesz számomra.
Anita szíve olyan vadul vert, hogy percekig tartott, mire eljutottak tudatáig a férfi szavai: ezt a játékot azelőtt még egy nővel sem játszotta, ez az első alkalom számára is!
– Remélem, a szolgáló elnyeri ura és parancsolója tetszését - mondta a lány tettetett alázattal.
Daniel megpróbált komoly képet vágni.

– Nos, kis cselédem, ha jól végzed a munkád, méltó jutalomban részesülsz.
Hangja nem hagyott kétséget afelől, hogy milyen jutalomra gondolt.
Anita beszappanozta a szivacsot.
– Ha uram és parancsolóm szíveskedne behunyni a szemét...
Ez egészen különleges érzéki élmény, futott át a lány agyán, miközben áthajolt a kád peremén. Mivel Jenkins szeme csukva volt, közvetlen közelről, zavartalanul figyelhette az arcát: a keskeny orrot és az erőteljes állat. Egyhamar biztosan nem felejtem el a vonásait, gondolta Anita, és megpróbálta elhessegetni a szomorúságot, amely hirtelen rátört.
Daniel kinyitotta a szemét, és az egyik kezével megfogta a lány mellét.
– Nem kezded?
– Én... én... dehogynem!
Anita érezte mellén a meleg ujjakat, és legszívesebben a férfi mellé bújt volna a kádba. De nem akarta elrontani a játékukat.
– Na fogj már végre hozzá! - parancsolta Jenkins.
– Igenis, uram!
Anitába hirtelen belebújt a kisördög, és a szappanos szivacsot Daniel félig nyitott szájába nyomta.
A férfi azonnal kiköpte, és megjátszott haraggal a lány felé fordult.
– Arcátlan perszóna! - Megfogta Anita karját. - Egy kicsivel több tiszteletet, leány, ha szabad kérnem, különben...
– Különben? - kérdezte Anita ijedt hangon, de nem tudott elnyomni egy pajkos mosolyt.
– Rögvest meglátod!
Mielőtt felfoghatta volna, mi is történik vele, Jenkins kinyúlt a kádból, és berántotta a lányt. Anita rázuhant Danielre, melle a férfiéhoz simult, lábuk összegabalyodott.
Jenkins fél kézzel magához szorította Anitát, a másikkal pedig az állánál fogva maga felé fordította az arcát.
– Most pedig megfogod ízlelni a szappant! Azután pedig merem remélni, hogy buzgón munkának látsz.
A férfi Anita ajkára tapasztotta a száját. A lány halkan felnyögött, és szenvedélyesen viszonozta a csókot. Az enyhe szappaníz a legkevésbé sem zavarta.
Amikor szétváltak ajkaik, midketten zihálva lélegeztek.
– Jól van, jól van! - szólalt meg Daniel. - Most pedig láss végre munkához!
Anita felemelkedett, és Jenkins kinyújtott lábai közé térdelt.
– Igen, uram!
Noha forrón vágyott arra, hogy Daniel a magáévá tegye, továbbjátszott, mert még jobban fokozni akarta a kéjt.
Kihalászta a vízből a szivacsot, és lemosta a férfi vállát, szőrös mellkasát és karját. Azután megfordult, háttal a férfi felé a térdei közé ült, és beszappanozta a lábát. Amikor előrehajolt, hogy a lábfejét is lemossa, Jenkins mindkét kezével átfogta a derekát, és lassan magához húzta, amíg nedves mellszőrzete a lány hátához nem ért. Ujjai eközben a lány mellbimbójával játszadoztak.
– Ó, Anita!
A lány hozzásimult. Daniel ajkával előbb a fülcimpáját, majd a nyakát és a vállát becézte. Anita úgy érezte, mintha a gyönyör tengerében úszna, miközben el-elborítják a szenvedély hullámai. Egy idő múlva teljesen átadta magát az érzékeinek, és halkan sóhajtozni kezdett.
– Valami baj van, kislány?
– Még... még nem mostam meg a hátadat.

Jenkins kelletlenül vette el a kezét Anita melléről.
– Igazad van. Fejezd be, amit elkezdtél!
Anita félig feléje fordult, de nem tudta, hogyan kezdjen hozzá.
– Térdelj ide, erre az oldalra! - parancsolta Daniel.
A lány úgy is tett, a férfi pedig átcsúszott oda, ahol korábban kedvese ült. Anita önkéntelenül megcsókolta a nyakát.
– Ne kergess az őrületbe! - dörmögte Jenkins.
– Félelemre semmi ok, ilyesmire aligha képes egy szegény cseléd.
– Ebben nem vagyok olyan biztos.
– Nem?
– Nem.
Anita halkan felnevetett. Beszappanozta a napbarnított hátat, közben megcsodálta a férfi domborodó izmait, és arra gondolt, vajon milyen érzést válthat ki Danielben kezének simogatása. Végül a vízbe hajította a szivacsot, átölelte a férfit, és a mellét a hátához nyomta.
– Elég volt, leányom! - szólalt meg Jenkins. - Itt az ideje, hogy megjutalmazzalak.
– Köszönöm, uram!
Anita várt, amíg Daniel kilép a vízből, majd ó is felegyenesedett, és a férfi segítségével kiszállt a kádból. Szorosan egymás mellett álltak a kilépőszőnyegen .
A lánynak elállt a lélegzete, amikor Daniel szorosan átölelte, és a csípőjéhez szorította az ágyékát. Mindjárt... mindjárt eggyé válnak...

10. FEJEZET

Daniel a karjába vette Anitát, és a hálószobába vitte. Az ágy előtt letette a földre, majd visszahajtotta az ágytakarót, tekintetét eközben egyetlen pillanatra sem véve le a lányról.
– Daniel?
– Igen? - Jenkins magához húzta Anitát, aki rögtön meg akarta csókolni őt, de a férfi nem hagyta. - Szép szolgálólány! - Daniel mélyen a lány szemébe nézett. - Én... nos... időközben kételyeim támadtak, hogy tényleg megszolgáltad-e a jutalmadat.
– Ne kételkedj, uram és parancsolóm! - suttogta Anita. - Gyere, jutalmazz meg!
Jenkins könnyed mozdulattal az ágyra emelte a lányt, és rögtön ő is melléje feküdt, de nem nyúlt hozzá.
– Daniel?
Nem jött válasz.
– Daniel?
– Te lány, már megint tiszteletlen vagy!
Anita nem értette, hogy a férfi miért játszik még mindig vele, mindenesetre folytatta ő is a játékot.
– Mit kíván az én uram?
– Azt kívánja, hogy elcsábítsd. Tudod, hogyan kell elcsavarni egy férfi fejét?
A lány úgy gondolta, hogy ez a kérdés is a játékhoz tartozik.
– Tudom, parancsolóm. Ha megengeded...
Daniel lágyan végigsimította kedvese csípőjének gömbölyded vonalát.
– Megengedem, kis szolgálólányom!
Anita felkönyökölt, és beletúrt Jenkins mellszőrzetébe.
– Igen, így jó, csak...
– Csak?

– Csináld egy kicsivel bátrabban.
A lány ráhajolt Dánielre, és apró csókokat lehelt a vállára, a nyakára meg a mellére.
– Jól csinálom?
– Még bátrabban, légy szíves!
Jenkins halkan felsóhajtott, amikor a lány nyelve a köldökéhez ért.
– Anita, Anita, Anita...
A lány a férfi hasára fektette az arcát.
– Tessék...
– Tényleg megbolondítasz! - Daniel kihúzta a tűket kedvese hajából, és belemerítette kezét a lágy hajzuhatagba. - Imádom a hajadat, olyan, mint a selyem.
Anita felemelte a fejét, azután száját a férfi szeméremszőrzetére csúsztatta.
– Anita!
A lány ajka tovább vándorolt egészen a térdig, majd ismét vissza a hasára.
Daniel zihálva szedte a levegőt, akárcsak a lány, aki most óvatosan ráfeküdt. Tetszett neki ez a helyzet, mert így szabadabban mozoghatott.
A férfi átkulcsolta Anita derekát. A lány az ajkával most „ura és parancsolója" arcát, orrát, száját, állát és ádámcsutkáját vette sorra. Végül megint egyjátékos csók következett a szájára.
Daniel megpróbálta viszonozni a csókot, de kedvese mindig elfordította a fejét, egymás után háromszor is így incselkedve vele. Negyedszerre azonban a férfi a két tenyere közé fogta az arcát, és nem engedte többé kisiklani a keze közül.
– Elég volt, szépségem! - lihegte Jenkins, és száját szenvedélyesen a lányéra tapasztotta.
Aztán hirtelen eltolta magától Anitát, és kicsúszott alóla.
– Csak úgy méltányos a dolog, ha most szerepet cserélünk - mondta.
Anita hetykén felnevetett.
– Nincs megelégedve talán a szolgálataimmal az én uram? - kérdezte kacéran.
– Dehogynem! - felelte Daniel. - Olyan kimondhatatlan örömet szereztél neki, amilyet most ő fog szerezni neked.
Azzal a „szolgálólány"-ra hajolt, és ajkával a mellbimbóján kezdett körözni.
– Daniel...
– Hm...
A férfi szája a lány köldökéhez ért, és Anita behunyt szemmel élvezte a gyengéd cirógatásokat. Daniel végül óvatosan ráfeküdt a lányra.
– Daniel, Daniel, Daniel! Kérlek, ne csigázz tovább!
A fényképész vadul megcsókolta. Kezét a lány háta mögé csúsztatta, és magához szorította.
Anitát mintha áramütés érte volna. Teste minden érintésre megremegett a vágytól.
– Könyörgök, Daniel, ne várass már!
Csípőjét megemelte, lábát kinyújtotta. Dániel beléhatolt, és testük egy ütemre kezdett mozogni. A lányt vad szenvedély ragadta magával. Ez volt a legmagasabb fokú élvezet, amelyet csak el tudott képzelni.
Szinte önkívületben kapaszkodott Daniel vállába, és még közelebb próbálta magához húzni a férfit, miközben együtt értek a csúcsra. Anita sóhajtozása közben is hallotta, hogy Daniel torkából mély nyögés tör fel.
Anita számára megszűnt a világ, és úgy érezte, piheként sodródik tova, súlytalanul és kellemesen.

Amikor Dániel fel akart emelkedni, Anita visszatartotta. Néhány percig még élvezni akarta a nyugalmat és a békességet, amely a férfitest melengető közelségében töltötte el.

Kis idő múlva a férfi az oldalára gördült, és szorosan magához húzta Anitát.

– A legszívesebben sohasem eresztenélek el! - duruzsolta. - A múlt héten egyfolytában rád gondoltam. Minden éjszaka.

– Én meg terád.

– Egész idő alatt kívántál? - kérdezte a férfi hitetlenkedve.

– Igen.

– Hát akkor miért tartottál távol magadtól?

A lány arcon csókolta.

– Már mondtam. Féltem.

– Most is félsz?

Jenkins a lány nyakához dörzsölte az orrát.

– Igen.

Anita érezte, hogy ismét feltámad benne a vágy Daniel után, és ez megdöbbentette. Micsoda mindent elsöprő szenvedélyt kelt életre benne ez a férfi?

– Nem kell félned, Anita! - Jenkins gyengéden simogatta kedvese mellének lágy domborulatát. -Ne gondolj a jövőre! - suttogta a fülébe. - Csak a pillanat, a jelen számít. Ezt a jelent pedig most úgy hívják: te meg én. Együtt vagyunk, Anita, élvezzük hát egymást.

Simogatása egyre határozottabbá vált, és a lány megborzongott. Csak futólag fordult meg a fejében, hogy nem tud teljesen egyetérteni Daniel életfelfogásával. Ha az ember mindent úgy kezelne, mintha nem számítana a jövő, hamar komoly nehézségei támadnának.

Természetesen abban is rejtőzött egy cseppnyi igazság, amit Daniel mondott. Anita sem akart lemondani a pillanat örömérő́l, így hát a jövőtől való félelmét valahogy le kellett győznie.

– Értesz, Anita? Csak a most számít, a jelen, a pillanat.

A lány izgatottan hánykolódott Jenkins követelőző keze alatt, lélegzete fegyorsult.

– Igen, Daniel, igen!

– Helyes. - A férfi föléje hajolt. Sötét szeme csillogott a félhomályban. - Ó, Anita, megint akarlak! - Egyszerre sóhajtott, és nevetett. - Újra és újra akarlak!

A lány kinyújtotta a kezét, és gyengéden megérintette kedvese homlokát.

– Ne ráncold a homlokod, nem áll jól! - Pajkosan felnevetett. - Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de nem hinném, hogy egyetlen pillanat alatt többször is végig lehet ezt élvezni - mondta.

Daniel elmosolyodott.

– Még jó, hogy a pillanatok egymásba érnek, így mindegyiket külön is átélhetjük.

– És miközben pihenünk, eltelik egy másik.

A férfi puszit nyomott az orra hegyére.

– Egyetlen egyet sem akarok elvesztegetni. Ezért hát...

Ajka a lány szájára tapadt. Anita behunyta a szemét, és átadta magát a férfinak, aki mesterien értett ahhoz, hogy a gyönyör csúcsára vezesse.

Pirkadatkor hajtottak vissza Old Vegasba. Útközben mindketten hallgattak. Anita még sohasem érezte annyira teljesnek nőiességét, mint ezekben az órákban. Azt kívánta, hogy az út sohase éijen véget, és szinte csalódottan vette tudomásul, amikor az autó a lakókocsija elé gördült.

Daniel kiszállt, megkerülte a sportkocsit, és kinyitotta az ajtót. Elég hűvös volt a levegő.

Anita megborzongott.
– Mondanom kellett volna, hogy éjszakára hozz magaddal kabátot -jegyezte meg Jenkins.
– Nem érdekes, mindjárt bemegyek.
– Anita...?
A férfi kérdőn nézett rá.
– Nem, Daniel! - A lány halkan beszélt, mert nem akarta, hogy a szomszédos lakókocsikban alvók felébredjenek, és észrevegyék őket. - Nem hívhatlak be. Próbáld megérteni. Egész éjjel veled voltam, most egyedül szeretnék lenni.
– Félsz, hogy az emberek pletykálkodni fognak rólunk?
– Igen, talán...
A férfi komolyan a szemébe nézett.
– Ha úgy akarsz élni, ahogy tanácsoltam, akkor nem árt, ha bátorságot is merítesz hozzá. Légy büszke arra, hogy olyan vagy, amilyen.
– Büszke vagyok - mondta Anita. - Mindenesetre az voltam. De nem tudom, hogy ez az új életforma tényleg megfelel-e nekem. Időre van szükségem, hogy elgondolkodjam rajta.
Daniel lehajtotta a fejét.
– Az időnek pedig nem vagyunk bővében -jegyezte meg szomorú hangon. - De nem akarlak sürgetni, Anita. Neked kell döntened, méghozzá úgy, hogy később ne bánd meg. - Gyengéd csókot lehelt a lány homlokára, és hátralépett. - Jó éjszakát!
– Jó éjszakát, Daniel, és köszönöm!
Szerette volna még utoljára megérinteni a férfit, vagy odabújni hozzá. Ehelyett azonban keresztbefont karral, mozdulatlánul nézte, ahogy Jenkins visszamegy az autójához. Csak akkor nyitotta ki a lakókocsi ajtaját, amikor már a férfi a kormány mögött ült. Lassan a hálófülkébe ment, amely most riasztóan hidegnek és sivárnak tűnt.

*

Anita számára gyorsan teltek a következő napok. A szereplők mindkét darabban felváltva játszottak. Anita hol táncosnő, hol telepesfeleség volt. Minden fellépés után ingerültség és bizonytalanság vett erőt rajta, és olyan erősen vágyott Daniel után, hogy maga is megdöbbent.
Tudta: a férfi is kívánja őt. Azok a sóvár pillantások, amelyeket találkozásaik alkalmával vetett rá, egyértelműen elárulták az érzéseit. Elég lett volna egyetlen szó, és Daniel rohant volna hozzá.
Anita mégsem mondta ki ezt a szót, s ennek elsősorban a félelme volt az oka, amely csaknem ugyanolyan mértékben uralta, mint a férfi utáni vágy. Ha most visszakozna, és Danielt az ágyába hívná, önmagát árulná el. Nem szabad engednie a kívánságainak, különben a szakításuk után elviselhetetlen fajdalom kínozná. Már most szíven ütötte a gondolat, hogy nemsokára el kell hagynia Old Vegast - és Danielt.
Jobb lesz ez így! - ismételgette magában. Egyre inkább tudatára ébredt, hogy ennek az újfajta kapcsolatnak is két oldala van, mint minden más dolognak az életben. Nyilvánvalóan nem lehet örömöt átélni fájdalom és szomorúság nélkül, ez hozzátartozik a dolgok természetéhez.
Ilyen és hasonló gondolatok foglalkoztatták Anitát éjszakánként, miközben Daniel után sóvárgott. De kitartott elhatározása mellett, és ezt Jenkins is tiszteletben tartotta. Csak egyetlenegyszer kérdezte meg tőle, hogy következő szabadnapján elmegy-e vele a Tűz Völgyébe.
Anita beleegyezett a kirándulásba.

A következő napokban Anita csak a munkájával törődött. Elkészítette a reklámfüzetet, amelyet gazdagon illusztrált a Daniel által készített képekkel. Úgy érezte, minden lényeges adatot sikerült közérthető módon összefoglalnia, sőt még a turisták számára szervezett különleges rendezvényeknek is szentelt néhány oldalt. Anita elégedett volt a munkájával.

A cikk azonban már gondot okozott neki. Valahogy nem tudta, miként fogjon hozzá. Nem találta még ki, mi legyen a cikk vezérfonala.

A kirándulás napjának reggelén Anita korán ébredt. Mosolyogva feküdt a betűző nap fényében. Éjszaka jól és mélyen aludt, ma este pedig ismét együtt lesz Daniellel. Amikor arra gondolt, hogy előző nap a férfi miként nézett rá, és hogyan csókolta meg előadás közben, melegség áradt szét a testében.

Ledobta magáról a takarót, és lustán kinyújtózott. Néhány másodperc múlva felkelt. A mai napra különös gonddal akart készülni.

Egy óra múlva készen állt a kirándulásra. Ujjatlan póló és fehér sort volt rajta, amelyben jól érvényesült lebarnult lába. A haját feltűzte, mivel feltehetőleg egész idő alatt a napon lesznek. Kinyitotta az ékszeres dobozkáját, majd megrázta a fejét, és újra becsukta. Nem, nem, csak semmi ékszer! Most nem illik a megjelenéséhez.

Válltáskáját az ajtó melletti székre tette, és belebújt a sarujába. Azután az asztalhoz ment, amelyen fényképek meg különböző cédulák hevertek, és leült. Kell, hogy a cikknek valamiféle sajátos hangulata legyen, ne csak az események és adatok egyszerű láncolatából álljon. Ám minél tovább nézte a felvételeket, annál jobban elbizonytalanodott.

Még mindig állát kezére támasztva ült az asztalnál, amikor motorzúgást hallott. Mielőtt még a férfi kopogtathatott volna, Anita felkapta a táskáját, kinyitotta az jgtót, és leszaladt a lépcsőn.

Jenkins szembejött vele. A lány azt hitte, hogy a fényképész majd átöleli, de nem tette. A férfi feltehetően még emlékezett arra, hogy Anita tart a szóbeszédtől.

– Szervusz, Anita!

– Szervusz, Daniel!

A kocsihoz mentek, s Daniel kinyitotta az ajtaját. A lány beszállt, és közben érezte, hogy a keze remeg az izgatottságtól.

– Csodálatosan nézel ki - mondta Jenkins, miközben a kormányhoz ült. A világoskék nadrág és a nyitott ing kihangsúlyozta iznjos testét. - De hát ez nem újdonság, te mindig csinos vagy.

Halkan felnevetett.

Anitában némiképp oldódott a feszültség. Estig még sok időnk van, gondolta. Csodaszép nap állt előttük, és ő minden percét élvezni akarta. Itt és most kell élni! - buzdította magát.

– Jártál már a Tűz Völgyében? - kérdezte Daniel.

– Nem vagyok benne biztos - felelte Anita. - Lehetséges.

– De hát egy évvel ezelőtt már jártál ezen a vidéken.

– Ez igaz, de már nem emlékszem pontosan, hogy merre csavarogtam. Akkoriban nagy megrázkódtatás ért, sok mindenen mentem keresztül, és Old Vegas volt az egyetlen hely, ahol némi nyugalmat találtam.

Jenkins együttérzőn bólintott.

– Pocsékul érezhetted magad.

– Igen. - A lány arca fájdalmasan elborult, ahogy a történtekre gondolt. -Nem sokkal előtte tudtam meg, milyen érzés, ha az embert becsapják. De már végérvényesen túl vagyok rajta.

Daniel hallgatott. A lány végül kérdő pillantást vetett rá.

– Mi bánt, Daniel?

– Nem tudom, hogy elmondjam-e, vagy sem, amire gondolok. - A férfi töprengett egy darabig, majd belevágott. - Elmondom, mert sokat jelentesz nekem.

Anita meg akarta kérni, hogy ne folytassa, ne rontsa el a közös napjukat, de úgy érezte, gombóc van a torkában.

– Nem hiszem, hogy már túl lennél rajta, Anita. Még mindig a szörnyű élmény hatása alatt állsz. Ez tart vissza attól is, hogy az életet a maga teljességében élvezd. - A férfi futólag megérintette a kezét. - Ugy gondolom, eléggé tárgyilagosan látom a dolgot - folytatta. - Végül is nem nyerek vele semmit, ha leküzdöd ezt a félelmet. - Daniel mereven nézte az utat. - Hiszen nem törekszem örökké tartó kapcsolatra, legalábbis ebben a pillanatban nem. Talán majd egyszer.

A lány nem válaszolt. Nyomott csend telepedett közéjük. Csak a motor zúgása hallatszott, ahogy az autó a sivatagi úton suhant.

Később Daniel törte meg a csendet.

– Kérlek Anita, ne haragudj rám!

– Nem haragszom.

– Igazán nem?

– Nem, Daniel. Éppen most gondolkodtam el a szavaidon. Lehet, hogy igazad van. A csalódás természetesen mély sebet ejtett rajtam. És... na igen, aki egyszer már megégette magát, az fél a tűztől.

A férfi bólintott.

– Kezdetben. De ha már felismerte, hogy a tűz nem csak éget, hanem melegít is, rendes körülmények között elenyészik a félelme.

– Igen, de azt hiszem, ennek ellenére óvatos marad, s nem megy túl közel a lángokhoz.

– Hm...

– Mi az, hogy „hm"?

Daniel a lány felé fordult, és ránevetett.

– Legyen mára ennyi elég, jó? Nézd csak, mindjárt megérkezünk!

Anita örömmel hagyta magát eltéríteni a kellemetlen témától, és nagy érdeklődéssel kezdte szemlélni a tájat.

A vörös kőzetből álló sziklák meredeken magasodtak az ég felé. Anita felfedezett egy érdekes alakzatot, amely úgy nézett ki, mint egy ormányát nyújtó elefánt.

– Naplementekor kellene látnod őket - magyarázta Jenkins. - Sohasem felejtenéd el, olyan gyönyörűek.

– Még nem jártam itt - mondta a lány. - Különben emlékeznék ezekre a sziklákra.

Az út kacskaringósan vezetett tovább. Minden kanyar után újabb kőzetcsoportok tűntek fel a távolban: boltíves sziklahidak, hatalmas kóóriá- sok és eget ostromló, karcsú oszlopok.

– Hihetetlen! - kiáltott Anita. - Egyszerűen lélegzetelállító!

Jenkins örült a lány lelkesedésének.

– A közelből indul felfelé egy út, amely a sziklafeliratokhoz vezet. Esetleg...

– Igen! - vágott közbe a lány. - Igen, menjünk fel azon az úton!

Anita és Daniel követték a többi látogatót, akik szintén a sziklatörmelék közt vezető kanyargós ösvény felé vették útjukat.

– Ismered a völgy történetét? - kérdezte a lány.

– Igen. - A férfi átkarolta Anita derekát. - Régen hatalmas beltenger volt ezen a helyen.

Emberek viszont még nem éltek itt akkoriban.
A lány felnevetett.
– Kiváló idegenvezető vagy!
Tetszett neki, hogy Jenkins átölelve tartja, és érezheti a férfi testéből áradó meleget.
– Igazán köszönöm. Megteszem, ami tőlem telik. Egy idő múlva a föld belsejében uralkodó nyomásingadozás miatt a tengerfenék elkezdett lassan süllyedni. A tenger apránként homokkal töltődött fel, és a vidékből sivatag lett. - Daniel magához szorította Anitát, és rámosolygott. - Természetesen nagyon-nagyon lassan.
A lány is átfogta a férfi csípőjét.
– A sziklák miért olyan vörösek?
– Az átszivárgó talajvíz miatt, amely oxidálta a kőzetben található vasat. Ez homokkő, amely viszonylag gyorsan mállik. Persze nem minden szikla vörös. Mélypiros alakzatok is előfordulnak, de csaknem fehérek is a Fehér Kupolák közelében.
– Hát ez meglepő.
Anita hátranézett abba az irányba, ahonnét jöttek. Észrevette, hogy két, mögöttük haladó fiatal nő bámulja ót, arcukról csak úgy sugárzik az irigység. Irigykedtek Anitára, mert olyan férfival ölelkezhet, mint Daniel.
Egy pillanatig büszkeség töltötte el, hogy Jenkins hozzá tartozik, és hogy olyan barátja van, aki után bolondulnak a nők.
Ez az érzés azonban nem tartott sokáig. Eszébe jutott, hogy Daniel csak rövid időre az övé. Kapcsolatuk hamar, méghozzá nagyon hamar véget fog érni. Azután pedig Jenkins bizonyára más nővel sétál majd összeölelkezve.
A lánynak egyáltalán nem tetszett ez a gondolat, szeretett volna minél hamarabb megszabadulni tőle. Természetesen nem kívánhatja, hogy Daniel életének hátralévő részét magányban töltse. Biztosan talál majd valakit, aki helyettesíti őt az életében. Helyettesít... Ez a szó olyan hideg-, nek és személytelennek tűnt Anita számára. Valami tárgyat lehet helyettesíteni egy másik tárggyal, de embert?
– Anita?
A lány ráeszmélt, hogy Jenkins valamit kérdezett tőle.
– Elnézést, de elgondolkodtam. Mit is mondtál?
– Nem akarod megnézni a képírásokat?
A férfi az egyik szikla felé mutatott.
– Dehogynem! - Közelebb léptek. - Olyan, mint egy szarvas - mutatott a lány az egyik alakra.
Jenkins bólintott.
– Amaz ott meg, mintha kígyó lenne.
Anita egyetértően bólintott.
– Mindegyik kép azonos módszerrel készült?
Daniel egy pillanatra elgondolkozott.
– Nem, nem mindegyik. Némelyiket vésték, némelyiket pedig festették.
– Ó, már értem. - A lány körülnézett. - Nézd csak, vajon mit jelentenek azok a jelek?
A férfi elmosolyodott.
– Gyere, nézzük meg közelebbről!
A szikla előtt Daniel úgy tett, mintha minden nehézség nélkül el tudná olvasni a képírást.
– A bokrot nyúlbokornak hívják, mert a vadnyulak és a vadjuhok szívesen ették a levelét.
Anita nevetett.

– Ez pedig itt sivatagi teacserje, mert a mormonok a leveleit megszárították, és teát főztek belőlük.
– Nagyon jó, professzorasszony! - ugratta a férfi. - Komolyra fordítva a szót, ezek a bokrok és cseijék ma is megtalálhatóak ezen a környéken. Még a kreozot is megél itt. Ez is bokorfajta, sárga virággal.
Anita nagyot sóhígtott.
– Csodaszép a sivatag!
– A legtöbb ember más véleményen van. Terméketlennek és csúnyának találják.
– Bizonyára nem figyelték meg alaposan. Jenkins kedveséhez simult.
– Azt hiszem, mindig ugyanarról van szó: minden dolog szép, ha szépnek akaijuk látni.
– Talán igen - ismerte el a lány. -Nekem különösen tetszik itt. Minden olyan... lenyűgöző.
Daniel elvigyorodott.
– Pedig itt nincsenek is hosszú szoknyás hölgyek.
– Hát, alig.
– Néha azonban előfordult egy-kettő.
– Ugratsz?
– Egyáltalán nem. Az Egér hozott ide néhány nőt, akiket elkapott.
– Az Egér?
Anita zavartan nézett rá. ,
– Ez volt a gúnyneve egy paiut törzsbeli indiánnak. Úgy mondják, kiközösítették. Állítólag a tizennyolcadik században telepeseket és törzsbelieket rabolt ki. Azért jött ide, mert errefelé könnyen talált rejtekhelyet. Azt a barlangot, amelyikben lakott, Egérlyuknak hívják.
– De hogy tudott itt életben maradni az elrabolt nőkkel? Nincs víz, és nagy a forróság.
– Az Egérlyuk melletti sziklateknőben összegyűlt az esővíz. Néha heves záporok vannak errefelé.
– Jó búvóhely. - Anita körülnézett. - A völgy kanyargós és viszonylag keskeny. Nehéz áttekinteni. Az üldözők könnyen kelepcébe eshettek.
– Ezért érezte magát az Egér biztonságban. De... - Jenkins egy pillantást vetett a lányra. - Ennek ellenére elfogták. Fehérek és indiánok együtt vették üldözőbe, és végül 1789-ben Warm Springs közelében lecsaptak rá. Számára ez a véget jelentette.
– így jár, aki sokat kockáztat, ugye, Daniel? - mosolygott Anita kissé kárörvendve.
– Igen. - A férfi nevetése is kihívó volt. - Vagy legalábbis minden bizonnyal.
Továbbmentek az ösvényen. Kisvártatva Jenkins újból megállt egy sziklaírással teli kő előtt.
– Nézd csak! - mondta. - Ezek azok a lándzsák, amelyekről a múlt héten beszéltem neked.
– Hogyan vadásztak ezekkel az indiánok?
A lány megpróbálta elképzelni, ahogy a rézbőrű harcosok vadászni indulnak.
– Nem tudom.
– Az Elveszett Város lakói - dünnyögte Anita.
– Errefelé nem voltak települések, mert bokron és kaktuszon kívül nemigen él meg semmi. De a vadászok gyakran jöttek ide sivatagi orrszarvút fogni.
– Találtak szerszámokat és más tárgyakat?
– Igen. Kőszerszámokat, amelyeket az indiánok használtak: nyílhegyet, kést, kalapácsot, sőt olyan holmikat is, amelyeket az asszonyok őrléshez használtak.
Anita megpróbálta elképzelni ezeket a barna bőrű, hallgatag nőket. Asszonyokat, akik

egész életükben gyűjtögetéssel, az elejtett vadak meg- nyúzásával és húsuknak elkészítésével foglalkoztak. A sötét múlt asszonyai számára nem létezett egyenjogúságba túlélés volt az egyetlen gondjuk. Mással törődni nem is maradt idejük.

Az újságírónő hallgatott, és megpróbálta elképzelni a régi idők embereinek életét.

– Anita? - Daniel hangja kizökkentette álmodozásából a lányt. - Megint elkalandoztak a gondolataid? - kérdezte Jenkins.

– Igen, a múltba. Nem tehetek róla. Gondolod, hogy valaha is megváltozom?

– Maradj olyan, amilyen vagy. Nekem így teszel.

A férfi olyan tekintettel nézett Anitára, hogy az még a szavainál is többet elárult az érzelmeiről.

11. FEJEZET

A Marina-öbölnél lévő étterem csaknem üres volt. Mire Anita és Daniel végeztek kiadós vacsorájukkal, az öböl vizében már a lemenő nap sugarai tükröződtek.

Jenkins átnyúlt az asztalon, megfogta a lány kezét, és gyengéden megsimogatta.

– Csodálatos nap volt, Anita!

A lány érezte, hogy egyre jobban kívánja Danielt. Egész nap sikerült megállnia, hogy ne gondoljon a férfi kedveskedéseire, de most már nem tudta megzabolázni a képzeletét. Annyira vágyott a férfira! De messze voltak Vegastól, és nem akadt szálloda sem a közelben...

– Én is úgy gondolom, Daniel. - A sötét vizet nézte. - Csodálatos nap volt.

– És most este van.

Anita látta, hogy Jenkins tekintete elhomályosul a szenvedélytől.

– Igen, most este van...

Daniel a lány tenyerét cirógatta. Anita hátán remegés futott végig.

– Azt hiszem, olyan helyet kellene keresnünk, ahol... senki sem zavar bennünket.

A lány megkönnyebbülten bólintott. Olyan erősen kívánta a férfit, hogy már alig tudta elviselni ezt az érzést.

– Igen, Daniel.

– Mehetünk? - kérdezte Jenkins, és hátratolta a székét.

Anita felállt. Daniel átölelte, és az ajtóhoz vezette. A lány elmosolyodott. Tetszett neki ez a birtokba vevő mozdulat. Bár már nem sokáig... Gyorsan elhessegette a gondolatot. Csak a pillanat számított, azt akarta most élvezni.

A nap éppen akkor bukott le a hegyek mögé. Jenkins megállt, és felnézett az égre.

– Nézd csak az eget, Anita! Most gyúlnak ki a csillagok. Nagyon közelinek látszanak, mivel a sivatagban tiszta a levegő.

– Igen.

Csendben mentek a kocsi felé.

Hamar leszállt a szürkület. Mialatt Daniel kiállt a parkolóból, a lány tekintete végigpásztázta a sivatagot, amely még mindig a szivárvány színeiben pompázott. Nem egyszerű homokpusztaság volt, hanem lélegzetelállítóan szép hely, amely csodálatra késztette az embert.

A Tűz Völgye felé hajtottak, és Anita nem értette, Jenkins miért akar oda visszatérni. Ám a völgy felé vezető elágazásnál nem kanyarodtak el, hanem továbbmentek. Már majdnem sötét volt. Az autó fényszórói fényes sávot vetettek a sivatag homokjára.

A lány a tájat nézte az ablakon keresztül. Ismét ideges lett. Noha nagyon vágyott az együttlétre Daniellel, még mindig félt, és nem volt biztos önmagában.

Bár már éjszaka volt, a sivatag mégis fényárban fürdött, és Anita elcsodálkozott ezen.
– Ma telihold van - magyarázta Daniel, és az égre mutatott.
A lány előrehajolt, és kinézett a szélvédőn. Hatalmas, aranyszínű golyót látott az égbolton.
– Csodálatos! - kiáltott fel elragadtatva.
– A szerelmesek holdja - mondta halkan a férfi, és megérintette Anita kezét. - Egyenesen nekünk teremtették.
A lány megszorította Jenkins jobbját. Szerelmesek lennének? Erre eddig nem is gondolt kettőjükkel kapcsolatban. Szerelmesek... tűnődött. Nem, ez valahogy nem egészen így van.
Igaz ugyan, hogy a szerelmesek nem mindig házasodnak össze, de az esetek többségében igen. De mégha nem is kelnek egybe, ez a szó bizonyos tartósságot feltételez a kapcsolatukban. Anita legalábbis így érezte.
– Hová megyünk? - kérdezte, hogy másra terelje a gondolatait.
– Van egy meleg forrás a közelben. Egészen tiszta a vize. Meg szeretném mutatni neked.
A lány hallgatott. Forrás a sivatagban! Szinte elképzelhetetlen.
Lekanyarodtak a főútról, s a kocsi most göröngyökön és köveken zötykölődött.
– Nem éppen kényelmes út - jegyezte meg Daniel -, de arra jó, hogy az embereket elriassza erről a környékről.
Anita kitekintett a holdfényes tájra. Szép volt, titokzatos, és tele sejtelmes árnyakkal. Teljesen másként nézett ki, mint nappal.
A keskeny, kanyargós úton csak lépésben tudtak haladni. Végül az autó egy utolsó kanyart vett, és megálltak. Kis tó feküdt előttük, tükrén megcsillant a holdfény. A férfi táskát vett elő a hátsó ülésről, és a partra vezette Anitát.
A tavacska kicsi volt, alig nagyobb egy szokványos úszómedencénél. A holdfényben azonban úgy tűnt, mintha nem is ehhez a világhoz tartozna.
– De gyönyörű itt! - suttogta Anita, hangjában hódolattal a természet szépsége iránt.
– Valóban meseszép.
Jenkins a földre tette a táskát. A lány csak most vette észre, hogy a tavat füves sáv veszi körül.
– Akárcsak egy zöld szőnyeg...
– Fürdünk?
Anita megrázta a fejét.
– Sajnos nem hoztam fürdőruhát.
Daniel felnevetett.
– Itt az nem is kell.
– De...
– Semmi de, Anita! Ez a kis tó annyira eldugott helyen van. Biztos lehetsz benne, hogy senki sem fog itt meglátni bennünket. - Megpaskolta a lány arcát. - Vetkőzz csak le nyugodtan! A táskában van törülköző meg pokróc.
Anita nem mozdult. Szeretett volna bemenni a vízbe, de túl merésznek találta az ötletet.
A férfi megcirógatta a kezét.
– Képzeld azt, hogy indiánlány vagy, és a kedveseddel találkozol. A víz csak rátok vár.
Daniel gondolkodás nélkül kibújt a szandáljából, és levette az ingét. Meztelen mellkasán megvillant a hold aranyló fénye, arcán titokzatos árnyak suhantak át. A nadrágját, majd az alsóját is levetette. Ruhátlanul állt a kis tó partján.
– Anita, kérlek...
A lány nem habozott tovább. Egy másodperc múlva már ő is meztelen volt. Teste libabőrös

lett az éjszaka hűvös levegőjétől.
Daniel kézen fogta kedvesét, és a tóhoz vezette. Lassan gázoltak egyre beljebb, míg a víz el nem lepte a csípőjüket. A férfi elengedte Anita kezét, és lejjebb merült.
A lány is mélyebbre ereszkedett. Olyan, mint egy álom, gondolta. A sivatag közepén lévő kis oázis szinte a mesébe illett. Varázslatos látvány volt.
A víz körülölelte Anitát, langyosan simogatta a testét, és halkan meg- megcsobbant a válla körül.
Jenkins a szájához húzta a lány kezét, és megcsókolta, majd nyelvével végigkövette tenyerének vonalait. Anita megborzongott az izgató érintéstől.
Egyszer csak Daniel intett neki, és nyugodt, egyenletes tempókkal úszni kezdett.
A lány halkan felsóhajtott. Nem tudott úszni, így nem követhette kedvesét. Figyelte, ahogy a férfi erőteljes karcsapásokkal halad.
Daniel utáni vágya nőttön-nőtt, s amikor a férfi visszatért hozzá és felegyenesedett, elsöprő szenvedéllyel vetette magát a nyakába.
Jenkins magához szorította.
– Már olyan rég volt - hallotta fülében a férfi suttogását -, nagyon is rég volt, amikor utoljára szeretkeztünk!
Anita mellbimbóját a férfi nedves mellszórzetéhez dörzsölte.
– Igen, Dániel, igen...
Jenkins még szorosabban magához húzta. A lány alig kapott levegőt, de ez most nem számított. Olyan közel akart lenni hozzá, amilyen közel csak lehet.
– Ó, Anita, Anita, kedves! - suttogta a férfi.
– Daniel!
A lány átkulcsolta Daniel nyakát, és érezte, ahogy a férfi hajából csöpögő víz végigfut a kezén.
– A hercegnőm vagy! - suttogta Daniel. - Én szép indián hercegnőm! Vagy még inkább: az istennőm. Igen, ez az. Szép istenasszony, akit imádok.
Kissé hátrébb tolta Anitát, és megcsókolta mindkét mellét. Majd ismét kézen fogta, és a partra vezette.

Az idő még hűvösebbre fordult. Anita reszketett, amikor Daniel odavitte, ahol a táskát hagyta. Jenkins egy pillanatra elfordította tekintetét a lányról, és egy nagy fehér fürdőlepedőt vett elő, amellyel óvatosan beburkolta kedvesét.
Azután kivette a pokrócot is, leterítette a fűre, Anitát pedig ráültette, s gyengéden, gondosan végigdörgölte.
Lassacskán Anita tagjai átmelegedtek, s a vér hevesebben kezdett lüktetni az ereiben.
Miután Jenkins alaposan megtörölte a lányt, ó is gyorsan megszárít- kozott, majd félredobta a törülközőt, és odament Anitához.
A lány a hátán feküdt, és élvezte a csiklandozó érzést, amelyet a férfi érintése váltott ki belőle. Vágyakozó pillantást vetett kedvesére. A holdfényben aranyként fénylett a férfi bőre. Milyen ismerős volt számára ez a test! Kívánom, gondolta, akarom Danielt! Lenyújtotta felé a kezét. Gyere, mondta a szeme, gyere és szeress!
A férfi Anita előtt térdre ereszkedett, és hosszasan nézte.
– Daniel... — suttogta a lány végül. — Kérlek! - rimánkodott. — Kérlek, Daniel...
Jenkins végre melléje feküdt, és magához vonta.
– Ó, Anita, egész nap csak erről álmodtam, és erre vártam! Szükségem van rád, akarlak. Mondd, hogy te is akarsz engem!

Anita a férfi testéhez szorította a mellét. Hegyes kavics nyomódott a csípőjéhez, de nem törődött vele.

– Igen, én is akarlak!

Daniel Anitára gördült, és keményen a földhöz szorította. A lány izgatottan hánykolódott, és várta, hogy végre megtörténjen...

A férfi azonban váratlanul feltérdelt, és Anitát is magával húzta. Jenkins így ajka kedvese vállán kalandozott. Meleg keze lágyan lejjebb vándorolt a hátán, s egyre erősebben ölelte. Anita érezte a férfi izmos combját és ágaskodó izgalmát.

A vér valósággal száguldott az ereiben. Most pogány istennő volt, része a sivatagnak. A sötét, titkos ösztön, amelyet Daniel keltett életre benne, a kielégülés felé űzte.

– A pokróc! - nyögte. - Zavar...

Jenkins kissé felemelkedett, és értetlenül nézett rá.

– A fű... - suttogta Anita. - A homok... Nem kell a pokróc!

Daniel felállt, és a lányt is talpra segítette.

– A puszta földön akarod? - kérdezte halkan, és néhány lépéssel odébb mentek.

– Igen.

Anita már alig bírta megformálni a szavakat.

Együtt rogytak a fűre. A lány olyan szenvedélyesen vette birtokba Daniel száját, ahogy csak egy pogány hercegnő csókolhatja a szeretőjét.

Daniel közben a legérzékibb helyeken ingerelte őt. Anita hánykolódott a kéjtől, és halkan nyögdécselt.

– Pogány istennőm! - suttogta Jenkins, amikor a lány szemébe nézett. Majd újból feltérdelt, mélyen lehajolt, és szájával megérintette kedvese talpát.

A győzelem vad és büszke érzése viharzott keresztül a lány szívén. Ilyen tisztelgés illett egy pogány istennőhöz!

Előrehajolt, magához húzta Danielt, és ránézett. Tekintete izzott a szenvedélytől.

– Most! - szólt halkan, de úgy hangzott, mint egy parancs.

Anita szemét behunyta, háta a fűhöz és a homokhoz dörzsölődött. Rögtön ezután érezte, ahogy Daniel ránehezedik, és beléhatol.

Nem nyugalmasan és szelíden, hanem vadul és szenvedélyesen szerették egymást. Daniel mozgása egyre hevesebbé vált, míg végül együtt értek a kéj csúcsára.

Miközben Anita testén végighullámzott a kielégülés üdvözítő érzése, Jenkins hangosan felnyögött, majd izmai elernyedtek.

A lány légzése fokozatosan megnyugodott, és forró teste is lecsillapodott az éjszaka hűvösében. Dániel a pokrócért nyúlt, és magukra húzta.

*

Anita másnap reggel úgy ébredt, hogy két karjával a párnáját ölelte. Danielről álmodott, és ettől forróság öntötte el a testét. Be kellett volna hívnia a férfit a lakókocsiba, amikor tegnap éjjel visszatértek a sivatagból. Ha most mellette feküdne...

Szerette kedvese haját, szerette, amikor a homlokát ráncolta töprengés közben, és szerette, ha megérintette. Mindent szeretett benne.

Hirtelen mozdulattal felült az ágyában. A párnát még mindig átölelve tartotta.

Nem, ez nem lehet igaz!

De szembe kellett néznie az igazsággal. Amit Daniel Jenkins iránt érez, az már több testi vonzalomnál! Miért is nem sejtette, hogy ennek így kelj történnie? Minden alkalommal, amikor szeretkeztek, a férfi iránti érzései csak elmélyültek.

Bolond voltál, hogy belementél Daniel javaslatába! - dohogott magában. Jenkinsnek

bizonyára nem okoz különösebb gondot, hogy váltogassa a szeretőit. Anita számára azonban nem ment olyan könnyen a partnercsere.

Nehezére esik majd elválnia a férfitól, de nincs más választása. A fényképész úgyis csak futó kalandot akart. Ráadásul Daniel Jenkins egy becsvágy nélküli csavargó. Olyan férfi, aki csak a jelennek él, a pillanatot élvezi. Ilyen emberrel nem tervezhet közös jövőt.

Véget kell vetnie ennek a viszonynak, különben még jobban foglya lesz az érzéseinek. Anita hirtelen megborzongott. Ha Daniel legközelebb kirándulni hívja, vissza fogja utasítani!

A lány felkelt. Eszébe jutott, hogy amikor éjjel visszatértek, üzenetet talált az ajtó alá csúsztatva. Jim Seccord hívta megbeszélésre a színházterembe kilenc órára. Még éppen annyi ideje volt, hogy felöltözzön, és bekapjon valamit.

Már többen is összegyűltek a színpadnál, amikor Anita megjelent a széksorok közti folyosón. Gyorsan körülnézett, és megállapította, hogy Daniel még nincs jelen. Anita két lány mellé ült, akik az Arizona Klubban dolgoztak.

Azok ketten nyomban az újságírónő munkájáról kezdett kérdezősködni, és Anita megpróbált épkézláb válaszokat adni. Szíve a torkában dobogott. Minden pillanatban felbukkanhat Jenkins... Természetesen nem kell azonnal összevesznie a fényképésszel, de még ma meg akarja mondani neki, hogy köztük mindennek vége...

Eltelt néhány perc, de Daniel csak nem jelent meg. Jim Seccord csendet kért.

– Csak egy rövid reggeli megbeszélés - mondta, és körbetekintett. - Mint mindnyájan tudják, előadásaink nagy sikernek örvendenek. Ezt pedig mindenekelőtt két embernek, Daniel Jenkinsnek és Anita Hollandnek köszönhetjük.

A kis csoport tapsolni kezdett. Anita mosolyt erőltetett az arcára.

– Igen, hölgyeim és uraim. Kis jeleneteink oly kedvező fogadtatásra találtak, hogy elhatároztuk: kibővítjük, s egyfelvonásosként színpadra visszük őket. Bizonyára sejtik már, ki írja majd a darabokat.

Anita érezte, hogy arcába szökik a vér. Ezt nem tudta, és nem is akarta vállalni. Próbált odainteni Jimnek, de az igazgató, úgy látszik, nem vette észre jelzését.

– Nos, Daniel és Anita együtt írják majd tovább a jeleneteket. A már rendelkezésre álló személyekből indulunk ki: a seriff, Black Bud és Kártyás Dan. Ha önök közül bárkinek javaslata van arra, hogy milyen szereplőt építsünk még be a színjátékba, forduljon kérem Danielhez vagy Anitához. - Jim arca sugárzott az örömtől. - Nos, ez minden. Majd értesítést kapnak, mihelyt összeállítottuk a pontos menetrendet.

Míg a többiek elhagyták a színházat, Anita zavarodottan ült továbbra is a helyén. Nem tartotta méltányosnak a dolgot. Jim Seccord anélkül határozott, hogy megkérdezte volna őt, hajlandó-e Daniellel új jelenetet írni. Nem, Jimnek nincs joga, hogy ilyet követeljen tőle!

Bár az is lehetséges, hogy Jenkins van a dolog mögött. Fényképészként valószínűleg nem sokat kereshet. Biztosan azt reméli, hogy az ő segítségével többet tehet zsebre, s az így szerzett pénzzel megint szerencsét próbálhat a Las Vegas-i játékbarlangokban...

A széksorok már teljesen kiürültek, Anita is lassan szedelőzködni kezdett. Az igazgatóhoz akart menni, hogy bejelentse, nem vállalja az új feladatot. De... mivel indokolja az elhatározását? Ha azt mondja, hogy nem az ő dolga, Seccord esetleg azt hiszi: kevesli a pénzt. Ha pedig előadja az igazságot, hogy miért nem akar Daniellel együtt dolgozni, éppen azt teregeti ki, amit eddig mindenképpen titkolni igyekezett.

Szemmel láthatólag nincs más választása: együtt kell működnie Daniellel, legalábbis addig, amíg be nem fejezi a cikket. Akkor pedig már lesz ürügye az elutazásra.

Anita csak késő délután talglkozott a fényképésszel, amikor a férfi kopogtatott

lakókocsijának ajtaján. A lány kiment, hogy beszéljen vele.

– Szervusz, Daniel! - üdvözölte remegő hangon.

– Szervusz, Anita!

Jenkins mosolya kellemes emlékeket ébresztett a lányban, de kényszerítette magát, hogy másra terelje a gondolatait.

– Jim új feladatot rótt ránk - folytatta a férfi.

– Igen.

Daniel bocsánatkérőn nevetett.

– Sajnos, nem tudtam elmenni a megbeszélésre, mert elaludtam. - Pillantásával végigsimogatta a lányt, mire Anitának forróság öntötte el a testét. - A tegnap este különösen szép volt.

– Én... Mikor látunk neki az új darab írásához? - kérdezte az újságírónő. Még nem volt elég ereje megmondani neki, hogyan döntött, még nem készült fel rá.

– Ma este hét körül? - kérdezte a fényképész. - Eljössz a műterembe? Még nyitva lesz, bár nem sok minden történik ott már olyankor.

Anita gyorsan átgondolta a helyzetet. A műteremben nagyobb biztonságban érezte magát, mint a lakókocsiban.

– Jó, rendben.

Pillantásuk találkozott. A lány látta, hogy Daniel vágyakozva nézi ót.

– Nekem..."nekem most dolgoznom kell. Viszlát!

A fényképész nem mozdult.

– Ma a postakocsi-jelenet van soron, ugye?

– Igen.

Az újságírónő egész délelőtt azon tépelődött, hogyan tudna megszabadulni a szerepétől, de semmi okos ötlet nem jutott az eszébe. Ha nem akarta Jim Seccordre bízni a titkát, továbbra is játszania kellett.

– Viszlát! - mondta ismét, és visszament a lakókocsiba.

12. FEJEZET

Anita leült a kis asztalkához, és átfutotta a maga elé kirakott jegyzeteket. Többször is hozzáfogott az íráshoz, de nem tudta figyelmét a munkára összpontosítani. Egyik összegyűrt lapot a másik után hajította a papírkosárba. A cikk egyszerűen nem akart összeállni. Szedd össze magad! - parancsolt magára. Akkor majd sikerül! Mégis, amikor két órával később felállt, hogy felkészüljön az előadásra, még semmi okosat nem vetett papírra. Mintha minden ötlet kiesett volna a fejéből.

Éppen csak arra volt ideje, hogy felvegye a jelmezét, és feltűzze a haját. Közben azon törte a fejét, hogyan kezdje, illetve fejezze be a cikkét.

Minél előbb végzek, annár hamarabb mehetek el innét, gondolta.

Kisvártatva meghallotta a postakocsi közeledő zaját, és sietve kiment a lakókocsi elé. Alig állt meg a jármű, Anita máris felugrott rá.

Daniel meglepetten vonta fel a szemöldökét.

– Éppen ki akartam szállni, hogy felsegítselek.

– Azt... azt hiszem, késésben vagyunk.

Gyenge kifogás volt, de nem jutott jobb az eszébe.

Jenkins előhúzta a zsebóráját, és megcsóválta a fejét.

– Még épp elég időnk van...

– Bizonyára... siet az órám.

Anita elhallgatott. Nem mert a férfi szemébe nézni. Mi történne, ha Daniel kiolvasná a tekintetéből, mire készül? Még nem akarta közölni vele az elhatározását, még nem érezte magát elég erősnek hozzá. Ráadásul attól is félt, hogy Jenkins ismét eltéríti a szándékától. Időre volt szüksége, hogy kellőképpen felvértezhesse magát...

A fényképész fürkészőn nézett Anitára, nyilván csodálkozott a lány különös viselkedésén. Szerencsére kérdezősködésre már nem maradt idő, mert a kocsi a fogadó elé ért, és ki kellett szállniuk.

Daniel lesegítette a lépcsőn a lányt. Nem volt lehetőség a visszautasításra, de Anita olyan gyorsan húzta vissza a kezét, ahogy csak tudta. Annyira ideges volt, hogy szinte betegnek érezte magát. A szövegét mondogatta félhangosan, amíg az ájulási jelenet nem következett.

Az volt az a pillanat, amitől a legjobban félt: amikor érzi majd Daniel közelségét, és mégis tudja, hogy többé nem fogják szeretni egymást...

Nincs más választásom, erősnek kell lennem, gondolta, miközben Jenkins föléje hajolt, hogy felemelje. Ezt a fájdalmat is el kell viselnie. Ha nem marad hű az elhatározásához, és megint lefekszik a férfival, még keserűbb lesz a szakítás.

Daniel átölelte a lányt, majd felemelte. Anita arcán érezte a mellény puha bársonyát és kedvese testének melegét. Szerette Danielt, szüksége volt rá. De erről a férfi nem szerezhetett tudomást.

Nem vagyok még elég érett ahhoz, hogy az ő életfelfogása szerint éljek, gondolta. Vagy Danielen múlna a dolog? Talán egy másik férfival lehetséges volna? Egy szórakoztató kaland, és utána egy barátságos istenhozzád. Jenkinsszel azonban ez nem megy.

Anita érezte, hogy könny szökik a szemébe.

A fényképész a kis szobában letette a lányt, de továbbra is átkarolva tartotta.

– Valami nincs rendben, Anita? Szörnyen sápadt vagy, és a hangod is olyan különösen csengett az előbb.

Most mondja meg neki? Nem, mert utána azonnal elsírná magát, és a férfi megtudná, hogy szereti.

– Fáj a fejem, ez minden. Gondjaim vannak a cikkel, és borzasztó fáradt vagyok.

Ez utóbbi legalább megfelelt a valóságnak.

Jenkins megcirógatta az arcát.

– Visszakísérjelek a lakókocsidba?

– Nem, nem szükséges. Majd beveszek egy aszpirint, és ledőlök egy kicsit.

A férfi aggódva nézte.

– Vigyázz magadra!

A lány csak bólintott. Torka hirtelen összeszorult.

Daniel kiment, Anita pedig megpróbálta összeszedni magát. Elvégre felnőtt nő, nem pedig fülig szerelmes csitri. Ezt a fájdalmat is túléli, mint mindazt a szenvedést, amely eddigi életében kijutott neki.

Anita két fájdalomcsillapítót is bevett, mert közben tényleg megfájdult a feje. Azután lefeküdt, de így sem bírt megnyugodni. Kisvártatva ismét felkelt, és az asztalhoz ült.

Mi legyen az a történet, amely az érdekes események halmazát összefüggő, olvasmányos cikké fogja össze?

Fél hatkor még mindig nem jutott semmire. Levest készített, és kapkodva megette. Majd megmosta az arcát, megfésülködött, és elindult a műterembe.

Miként hozza Dániel tudomására a dolgot? Még ma este meg kell mondania neki.

A műteremben már nem voltak látogatók. Anita nem tudta, örüljön-e ennek, vagy sem.

Jenkins kitárt karral fogadta, és fürkésző szemmel mérte végig.

– Jobban érzed már magad?
– Jobban - lódította a lány.
– Ülj ide! - A fényképész egy kártyaasztalhoz vezette, amely mellett két szék állt. - Még mindig rosszul nézel ki.
– Daniel, kérlek! - Anita majdhogynem rákiáltott a férfira. - Jól vagyok. Beszéljünk inkább a munkáról!
– Jól van. - Jenkins megigazította a lány székét. - Jim azt szeretné, ha egy egyfelvonásost adnánk elő, amely körülbelül tizenöt percig tartana, nem tovább. Az előadás időpontjának a buszok indulásához kell igazodnia.
A lány bólintott.
– Továbbá azt kívánja, hogy tartsuk meg az eddigi szerepeket is, azaz a seriffét és Black Budét, valamint Hard Rock Peterét, a felcserét...
– És a miénket.
Daniel bólintott.
– Persze, hiszen mi vagyunk a főszereplők.
Én ugyan már nem sokáig leszek itt főszereplő, mert hamarosan elutazom, villant át Anita agyán. Majd más nő játssza a szerepet. Talán Daniel következő barátnője?
Kényszerítette magát, hogy a munkára összpontosítson.
– Van már ötleted, miről szóljon az új darab? - kérdezte, és tollat, papírt tett maga elé.
– Azt gondoltam, valami olyasmit kellene színre vinni, ami összefüggésben áll a város alapításával. De tovább nem jutottam.
– De hát csak 1978-ban építették - vetette ellen az újságírónő.
– Úgy értem, a darabból az tűnne ki, mintha igazi lenne...
– Á, értem...
Anita szórakozottan játszott a golyóstollával. Jenkins egy könyvet tolt elé.
– Nézd csak, van itt valami Las Vegas alapításáról. Talán meríthetünk belőle.
Kint már régen besötétedett, amikor Dániel és Anita felálltak az asztaltól. A lánynak csak most jutott eszébe: közölnie kell döntését a férfival.
– Visszakísérlek a lakókocsihoz - ajánlotta Jenkins.
– Jól van.
Szótlanul bandukoltak egymás mellett a kivilágított városkán keresztül. Anita elgondolkozott, vajon a férfi érzi-e, hogy nincs minden rendben köztük. Amikor megérkeztek, térde megroggyant kissé.
Éppen akkor fordult Daniel felé, amikor az a karját nyújtotta, hogy átölelje. Gyorsan hátralépett.
– Ne, Daniel!
– De hát nincs itt senki.
– Nem... azért. - A lány mély levegőt vett. - Én... köztünk mindennek vége!
A férfi összerezzent.
– Vége? - ismételte rekedten. - Hiszen még meg sem írtad a cikkedet!
– Ez igaz. Úgy értem, hogy a „szoros barátságunkénak vége. Mostantól kezdve csak egyszerűen barátok leszünk, semmi több.
– De Anita... - A fényképész végigsimított a homlokán. - Nem értelek.
– Nem is fontos. - A lány hangja szerencsére magabiztosan csengett. - Ahhoz, hogy egy miénkhez hasonló kapcsolat befejeződjék, elég egyikünk döntése is. - Megkísérelt meggyőzően és tárgyilagosan beszélni. - És én már döntöttem.
Nagyot nyelt. Daniel olyan szomorúan és megbántottan állt ott, hogy kedve lett volna

átölelni és megvigasztalni.

– Az embernek tartania kell magát a játékszabályokhoz - hallotta saját hangját. - És én éppen ezt tettem.

Hirtelen egy másik döntés is megfogalmazódott benne. Elutazik, mégpedig olyan gyorsan, ahogy csak lehet. A cikket otthon is megírhatja.

A férfi átható pillantást vetett rá, és úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit, de aztán mégsem szólalt meg.

– Új társat kell keresned, aki átveszi a szerepemet a darabban. Nem maradok itt tovább. Mihelyt találtál helyettem valakit, elutazom Old Vegasból.

– És a cikked?

– Van elegendő anyagom már, máshol is meg tudom írni.

Jenkins tekintete elkomorult.

– Értem. Jó éjszakát, Anita!

Daniel sarkon fordult, majd eltűnt a sötétben. Anita az ajtóhoz ment, és megpróbálta megkeresni a kulcslyukat. Ostobaság most sírni! Hamar túl lesz rajta, és elfelejti az egészet.

*

Másnap reggel Anita duzzadt, vörös szemmel ébredt, és úgy érezte, mintha kerékbe törték volna. A nap barátságosan sütött, mint mindig, számára azonban szürke és vigasztalan volt a világ.

A délelőttöt azzal töltötte, hogy ismét nekiveselkedett a cikknek. Csak rövid szünetet engedélyezett magának, amikor megérdeklődte, hogy Daniel talált-e valakit helyette a táncosnő szerepére. Az ebédnél Jim Seccordtől megtudta, hogy már meg is van a helyettese. Az igazgató mégis ragaszkodott ahhoz, hogy Anita is nézze meg az előadást, és adjon egy-két tanácsot az új lánynak.

Az újságírónő nehéz szívvel egyezett bele. Jim biztosan gyanakodni kezdene, ha visszautasítaná. Talán máris sejt valamit. Ám, hála az égnek, nem kérdezte, miért nem akar többé játszani.

Két óra tájt Anita ott volt az Arizona Klub előtt. Egy turistacsoport mögé bújt, mert nem akarta, hogy Daniel észrevegye.

Könnyek szöktek a szemébe, amikor a számára oly ismerős jelenet elkezdődött. Nan Sherwood volt az utódja, akinek szemmel láthatólag elmúlt a nyilvános szereplés miatti lámpaláza.

A lány az ajkába harapott, miközben figyelte, Nan hogyan segíti talpra Danielt, és a férfi hogyan öleli át a lány derekát. Mindjárt csókolózni fognak... De nem, Dan nem csókolta meg Lizzit! Anita megkönnyebbülten felsóhajtott.

Az előadás után azonnal visszamenet a lakókocsijába. Olyan már, mint egy menedékhely, gondolta szomorúan. Ránézett az asztalon kiterített feljegyzésekre, majd lerogyott a székre. Üres tekintettel meredt maga elé.

Kedvelte ezt a helyet, a vadnyugati hangulatot, a házakat, amelyek megelevenítették a múltat. Sajnos nem minden látogató maradhatott olyan sokáig Old Vegasban, mint ő, hogy érezhessék a helység különleges varázsát.

Anita hirtelen megdermedt. Megvan! A saját élményeit fogja megírni! A múlt iránti vonzódását ötvözi majd az Old Vegasban gyűjtött tapasztalataival, és feldolgozza őket a cikkben.

Gyorsan tollat és papírt ragadott.

Három óra múlva eltolta maga elől a papírkupacot, és kinyújtózkodott. Megcsinálta hát! A

cikk elkészült, és már csak egy-két nyelvhelyességi javítást kellett elvégeznie rajta.
Az órájára pillantott, és elhatározta, hogy a vendéglőben vacsorázik. Legalább szólhat Jimnek, hogy végzett a cikkel, és másnap elutazik.
Az étteremben nyüzsögtek a vendégek, az igazgatót azonban nem találta a helyén. Anita úgy döntött, előbb eszik, s csak aztán keresi meg Jimet. Farkaséhes volt, sok energiáját felemésztette a megfeszített munka.
Sült csirkét választott vegyes körettel, majd leült az étterem legeldugottabb zugába. Talán nem bukkan fel Daniel, ő korábban szokott vacsorázni. Ám nem árt, ha szemmel tartja az ajtót, nehogy meglepetés érje, ha Jenkins mégis megjelenne.
Már majdnem végzett az evéssel, amikor a férfi belépett. Egyenesen Anitához ment, szó nélkül leült melléje, és komolyan ránézett.
– Kérdeznem kell tőled valamit - szólalt meg egy idő után.
A lány letette a villáját. Egy falattal sem ment volna le több a torkán.
– Anita, nem akarod még egyszer átgondolni a dolgot?
A lány megrázta a fejét.
– Nem.
– Miért nem?
– Mert nem akarom!
– Ez nem válasz.
Anita megvonta a vállát.
– Miért jutottál tegnap erre a különös elhatározásra? - faggatózott tovább Daniel.
A lány kétségbeesetten kutatott valami kifogás után.
– Befejeztem a cikket, tehát holnap elutazom.
– Ez sem válasz. Tegnap döntöttél úgy, hogy elutazol, pedig akkor még nem volt kész a cikked. Akkor hát miért, Anita?
– Valaki... valaki mást találtam - hazudta a lány.
Jenkins arca elsötétült.
– A nevét persze nem árulod el, ugye?
– Természetesen nem.
– Természetesen nem - ismételte a férfi ingerülten, majd felállt és távozott.
Még csak el sem köszönt, gondolta Anita, miközben kibuggyanni akaró könnyeivel küszködött. De legalább meggyőzte, és Daniel nem lesz többé a terhére.
A tányérjára pillantott, és ismét kezébe vette a villát. Ma este még sok elintéznivalója van, a legjobb hát, ha alaposan felkészül.
Hirtelen hangoskacaj csendült fel. Anita felnézett, éslátta, hogy Daniel egy kisebb társasághoz csatlakozott. Nan Sherwood nevetve a férfi vállára dőlt.
Anita másodszor is letette a villáját. Hevesen hátralökte a székét, és kisietett az étterémből. Jenkins tényleg az elvei szerint él, gondolta keserűen. Szemmel láthatólag már ki is szemelte az újabb barátnőjét.
Amikor a lakókocsijához ért, már alkonyodott, a lemenő nap vörösbe és aranyszínbe öltöztette a sivatagi tájat. A lány azonban most ügyet sem vetett a csodálatos látványra.
Hirtelen nevetés csendült a közelben. Ugyanaz a kacagás, amelyet Anita már az étteremben is hallott. Daniel és Nan Sherwood jöttek utána a keskeny úton. A fényképész hirtelen lehajolt, és megcsókolta Nant.
A lány szívét olyan éles fájdalom járta át, mintha tőrt döftek volna a mellébe. Hirtelen megtorpant. Amazok ketten megfordultak, és összeölelkezve eltűntek a szürkületben.
Anitának időre volt szüksége, amíg magához tért a fájdalomtól. Végre erőt gyűjtött, hogy

visszamenjen a lakókocsiba. Már csak egyetlen kívánsága volt: elbújni a világ elől.

Odabent az ágyra vetette magát, és szabad folyást engedett a könnyeinek. Daniel tehát valóban megtalálta a legújabb barátnőjét. De hát mit is várt tőle? Hogy kapálózni fog utána? Végül is Jenkins sohasem csapta be, nem vethet semmit a szemére. Daniel csak a játékszabályokhoz tartotta magát.

Anita végül levetkőzött, és bebújt az ágyba. Elvégre éjjel mégsem hagyhatja el Old Vegast, reggelig várnia kell. Akkor majd leadja a reklámfüzetet, megmutatja Jimnek a cikket, elbúcsúzkodik, s elmegy.

Elmegy... Amikor erre gondolt, megint kitört belőle a zokogás. Nem tartotta vissza a könnyeit, jólesett végre kisírnia magát.

Anita nyugtalan félálomba merült, de hamarosan kopogtattak az ajtaján, és ettől felriadt. Résnyire húzta a szemét, hogy megnézze, mennyi az idő. Mivel az óra még csak tízet mutatott, belebújt a fiirdőköpenyébe, és megkötötte az övét. Talán Jim Seccord akar újabb megbeszélést holnap?

– Ki az? - kérdezte.

– Daniel. Engedj be!

– Menj el! - kiáltotta a lány. - Hagyj békén!

– Nem, Anita. Beszélnem kell veled. S addig várok az ajtó előtt, amíg ki nem nyitod.

A lány felsóhajtott. A férfi elszánt hangján érződött, hogy komolyan gondolja, amit mond.

Kelletlenül ajtót nyitott neki.

– Mit akarsz?

– Fontos, hogy mindenki meghallja? - kérdezte Jenkins, s a többi lakókocsi felé intett.

– Természetesen nem. Gyere be!

– Köszönöm.

Daniel belépett, becsukta maga mögött az ajtót, és fürkészőn nézett a lányra.

Anita elfordult. A férfi utánanyúlt, és maga felé fordította.

– Miért sírtál?

– Nem sírtam.

– Na ne mondd! - Jenkins hangja élesen csattant. - Van szemem. De hát miért?

– Semmi közöd hozzá.

– Dehogynem! - A férfi szorítása erősödött a kaiján. - Tehát sírtál. Láttál Nannel?

A lány megpróbált kiszabadulni a kemény szorításból.

– Nem érdekel, hogy mit teszel, és kivel vagy együtt!

– Tényleg nem?

– Nem.

– Anita, nem hiszek neked. Nem vagy te féltékeny? És a féltékenység fájdalmat okoz neked, eltaláltam?

A lány elveszítette az önuralmát.

– Fájdalmat? -kiáltotta. - Honnét a fenéből tudnád, mi az a fájdalom? Te, az ostoba világnézeteddel! Még csak halvány fogalmad sincs a szenvedésről!

Dániel nyersen fölnevetett.

– Természetesen nincs. Az, hogy a feleségem meglógott a legjobb barátommal, az persze nem fájdalom, ugye? Vagy, hogy miatta majd beleszakadtam a munkába, és a végén idegösszeroppanás lett a jutalmam!

Anita zavarodottan nézett a férfira.

– Miért... úgy értem, hogyhogy... nekem semmit...

– Nem szóltam róla, mert azt hittem, elriadnál tőlem. Azt reméltem... - A fényképész

keserűen felnevetett. - Azt reméltem, ha közelebbről megismersz, megfogsz kedvelni, és egy napon úgy fogsz szeretni, ahogy én téged az első pillanattól fogva.

– Daniel... - suttogta a lány olyan halkan, hogy a másik meg sem hallotta.

Jenkins közelebb lépett hozzá.

– Féltem, hogy megdöbbentelek az igazsággal, de most már nyugodtan kimondhatom, mert így is, úgy is elveszítelek. - Gyengéden megrázta kedvesét. - Szeretlek, Anita Holland, és mindig is szeretni foglak! Érted? Mindig!

Anita kábultan nézett Danielre. Lehetséges ez?

– Most pedig mehetsz az új barátodhoz! - folytatta sötéten a férfi. - Búcsúzóul azonban...

Hevesen magához rántotta a lányt, és száját az ajkára tapasztotta. Büntető csók volt: vad és szenvedélyes. A lányt mégsem döbbentette meg. Odaadón viszonozta, és átölelte Daniel nyakát.

Jenkins hirtelen eltolta magától.

– Ez meg mi az ördög akar lenni?

– Ó, Daniel, Daniel! - Anita alig jutott szóhoz az örömtől, és megszámlálhatatlan apró csókkal hintette tele kedvese arcát. -Szeretlek, szeretlek!

– Igazán?

– Igen, Daniel, igen!

A férfi hirtelen felkapta a lányt, és néhányszor megpördült vele.

– Szeretsz?

– Daniel, édesem, hát persze hogy szeretlek!

– Anita, Anita! - A fényképész óvatosan talpra állította a lányt. Majd mélyen a szemébe nézett, és megkérdezte:-Hozzám jössz feleségül, Anita Holland?

– Ó, Daniel, én... igen. De... de nem tudok semmit rólad. Nem vagy... szerencsejátékos?

– Nem, Anita. Unalmasnak találom a játékot. De miért kérded?

– Én... én csak azon töprengtem, hogy miért vagy itt.

Jenkins összeráncolta a homlokát.

– Itt jól el tudom rejteni a kilétemet.

A lány megdöbbent. Csak nem követett el valami szörnyűséget?

– Mit akarsz ezzel mondani?

A férfi nevetett.

– Nyugodj meg, szerelmem! Nem követtem el semmit, ha ettől tartasz, író vagyok.

– Író? - ismételte Anita hitetlenkedve.

– Igen. Noha tényleg Daniel Jenkinsnek hívnak, Jenkin Daniels néven jelennek meg a könyveim.

– Bűnügyi regények! - kiáltotta az assszony. - Bűnügyi regényeket írsz!

– Pontosan, édes. - Daniel megcsókolta a lány orra hegyét. - Figyelj jól, most elmesélem, miért vagyok itt. Gürcöltem, mint egy őrült, hogy a feleségem mindent megkaphasson, amit csak megkívánt. Amikor meglépett a legjobb barátommal, teljesen összeomlottam. Idegkimerültség, mondta az orvos. Ő tanácsolta, hogy utazzam el, és pár hónapig ne írjak semmit. Jim Seccorddel iskolatársak voltunk. Mihelyt megtudta, mi történt velem, meghívott ide. Még régebben együtt jártunk egy fényképésztanfolyamra, és Jim megkérdezte, nem akarom-e vezetni az itteni műtermet, hogy lekössem magam valamivel. Én...

Anita félbeszakította a történetet, és kis csókokat nyomott szerelme állára.

Daniel nevetett.

– Már majdnem fél évet töltöttem el itt, amikor megérkeztél. Attól a perctől kezdve, hogy megpillantottalak, tudtam: egymásnak vagyunk teremtve.

– És az... az életfelfogásod, Daniel? Miért mondtad, hogy...

– Pszt! - Jenkins á mutatóujját a lány ajkára tette. - A legjobb lesz, ha gyorsan elfelejtjük. Egyébként az egész szélhámosság volt. Ha mást mondtam volna, most biztosan nem lennénk együtt.

Anita hirtelen a múltjára gondolt.

– A hivatásom - dünnyögte. - A munkám. Nem akarom feladni a munkámat!

– Bolond vagy, Anita! - mosolygott a férfi. - Sohasem ragaszkodnék ahhoz, hogy feladd a munkád. - Hamiskásan rákacsintott. — De ugye te sem akarsz arra kérni, hogy ne írjak többé?

– Természetesen nem. Egy író és egy írónő... Ó, ez csodálatos, egészen csodálatos. Együtt utazhatunk. Együttdolgozhatunk...

– .. .és együtt alhatunk. - Daniel ismét megforgatta a lányt. - Igen, mi lenne, ha együtt is bújnánk az ágyba? Csak mondd meg, mikor!

Anita Jenkinshez simult, fejét a vállára hajtotta, és egyik kezével lassan elkezdte kigombolni az ingét.

– Mi lenne, ha most rögtön?

– Most rögtön - ismételte a férfi. - Jól hangzik. De előtte még hadd mondjak valamit. Meg fogunk változni. Fejlődni fogunk. És mindezt együtt. Megígéred?

– Megígérem - mondta ünnepélyesen Anita.

– Helyes, akkor gyere!

Szorosan összeölelkezve mentek a hálófülkébe.